CRONICILE LUMII PĂMÂNTENE

VOL. II

MISIUNEA LUI SENNAR

LICIA TROISI

Licia Troisi

CRONICILE LUMII PĂMÂNTENE

VOL. 2

MISIUNEA LUI SEMMAR

Traducere din limba italiană
MARINA LOGHIN

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
TROISI, LICIA
Cronicile Lumii Pământene / Licia Troisi; trad.: Marina Loghin. – Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2009
3 vol.
ISBN 978-973-103-921-3
Vol. 2: Misiunea lui Sennar -
ISBN 978-973-103-919-0
I. Loghin, Marina (trad.)

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117–119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

LICIA TROISI
La missione di Sennar
© Arnoldo Mondadori
Editore S.p.A., Milano,
2004

Ilustraţia copertei
© Paolo Barbieri

© RAO International Publishing Company, 2008
pentru versiunea în limba română

2009

ISBN 978-973-103-919-0

Cuprins

	Între pământ si mare	**11**
1	Înainte de a pleca	15
2	Piraţi	31
3	Un miracol	45
4	Furtună	58
5	Laius devine scutier	72
6	Secretul Lacrimei	80
7	Arhipelagul Iluziilor	88
8	Bătălia lui Laius	101
9	În vârtej	108
	Prizonierii	**119**
10	Lumea Scufundată	121
11	Uu bătrân în pădure	135
12	Contele	146
13	Salvare	158
14	Războiul intră în Zalenia	171
15	Omul din umbră	186
16	Adio mării	198
	În căutare	**207**
17	Uu nou cavaler	209
18	Duşmanul	228
19	Convalescenţa lui Nihal	244
20	Coborârea în infern	253
21	Ispita morţii	264
22	Secretul lui Ido	282
23	Ido şi Pământul Focului	287
24	Din nou împreună	301
25	Moartea trădătorului	310
26	Reis	322
27	O armată de morţi	336

Numele meu este Nihal. Am crescut în Salazar, un oraș-turn pe Pământul Vântului. Familia mea era Livon, cel mai bun făuritor de arme de pe cele opt Pământuri ale Lumii Pământene. Tatăl meu adoptiv. El m-a învățat să folosesc spada, el mi-a explicat ce este viața.

Îi datorez totul. Copilăria mea s-a desfășurat alături de el, printre spade, scuturi, armuri și dorința de a deveni un războinic.

Am trăit ani liniștiți, ignorând ce însemnau părul meu albastru și urechile mele ascuțite.

Și totuși, de când îmi amintesc, auzeam voci, aveam deseori coșmaruri. Chipuri schimonosite de durere care-mi murmurau cuvinte neînțelese.

Armata Tiranului a sosit pe neașteptate, într-o seară de toamnă. Am văzut-o înaintând pe câmpia Salazarului, ca o maree neagră care cuprindea ce înghițea orice în jur.

Din viața mea de altădată nu a rămas nimic.

Orașul a fost cucerit și incendiat, prietenii mei uciși, tatăl meu a fost străpuns de spadă sub ochii mei. A murit pentru a mă apăra de doi fammini, monștri combatanți creați de Tiran. I-am ucis pe amândoi. Aveam șaisprezece ani.

Mânuiam spada cu îndemânare, dar nu îndeajuns. Am fost rănită și, când m-am trezit din amețeala convalescenței, am renăscut în durere și disperare.

Am descoperit că sunt ultima din poporul jumătate-elfilor, exterminat cu ani în urmă de Tiran. Eram doar un nou-născut când vrăjitoarea Soana, sora lui Livon, m-a găsit într-un sat de pe Pământul

Mării. Corpul neînsuflețit al mamei mele mă apărase de furia famminilor. Eram singura supraviețuitoare a măcelului.

De atunci am început să mă schimb. Nu mai eram o fetiță veselă, ci o fată crescută prea repede. Coșmarurile mă chinuiau în fiecare noapte. Am jurat să lupt cu toată ființa mea doar ca să-l dobor pe Tiran. Atunci am hotărât să devin un Cavaler al Dragonului.

Nu a fost ușor să intru în Academie, a trebuit să-mi câștig un loc cu spada. Raven, Generalul Suprem al Ordinului Cavalerilor Dragonului, a fost cel care a ales cei zece războinici pe care ar fi trebuit să-i învingă pentru a deveni o elevă. I-am înfrânt unul câte unul.

La Academie am trăit un an de singurătate: ceilalți elevi mă evitau, pentru că eram o femeie și pentru că eram diferită. Privirile lor încărcate de neîncredere mă urmăreau oriunde m-aș fi dus.

Am suferit, la început. Apoi am devenit indiferentă la ura lor, la suferință, la tot. Singurul lucru care mă interesa era să-i răzbun pe tatăl meu și poporul meu. Nopțile erau pline de spirite care mă incitau la răzbunare. Zilele erau o înșiruire de antrenamente dure. Voiam să mă transform într-o armă, fără sentimente și fără durere.

Voiam să mă anulez.

Odată trecută de perioada inițială de antrenament, mă aștepta încercarea primei bătălii. În ziua aceea, pe câmpul de luptă, mintea mea s-a golit, durerea a dispărut. Erau numai spada mea de cristal negru, ultimul dar al lui Livon, și sângele famminilor. Am luptat, am ucis, m-am purtat sălbatic cu dușmanul. Generalii mi-au făcut complimente și eu am crezut că am reușit.

Dar nu era așa. În ziua aceea a murit Fen. Era un Cavaler al Dragonului, prietenul Soanei. Pentru mine era un erou. Eram îndrăgostită de el, singurul sentiment care încă mă mai lega de viață. Când i-am văzut cadavrul, am decis să mă dedic războiului.

Pentru ca antrenamentul meu să fie complet, i-am fost încredințată lui Ido, un Cavaler al Dragonului care aparținea poporului gnomilor. El a fost cel care a strecurat îndoiala în mintea mea: era corect ceea ce făceam? Se putea lupta numai pentru răzbunare?

În cele din urmă, mi-a fost repartizat un dragon. Nu a fost ușor să-l cuceresc: era un veteran, care aparținuse unui alt Cavaler. Refuza să lase pe cineva să se apropie de el, nu mai voia să zboare. Dorința de a lupta se stinsese odată cu moartea stăpânului lui, dar eu simțeam că era ca mine, pierdut și singur. Era dragonul meu. Este dragonul meu. Se numește Oarf.

Sennar mi-a stat mereu alături. Când ne-am cunoscut, eram doar niște copii. Am crescut împreună, am împărțit râsete, vise, suferințe. Am luptat pentru aceeași cauză.

Adesea mă gândesc la el.

Sennar, cel mai bun prieten al meu. Sennar vrăjitorul. Sennar consilierul.

Nu știu dacă a ajuns deja în Lumea Scufundată, nu știu dacă îl voi revedea vreodată.

Ultima noastră întâlnire s-a încheiat cu un adio pe care nu-l pot uita.

Absența lui este o durere care mă însoțește în fiecare zi.

ÎNTRE PĂMÂNT ȘI MARE

În timpul Războiului de Două Sute de Ani, mulți locuitori ai Lumii Pământene, osteniți de lupte, și-au abandonat Pământurile pentru a trăi în mare. Ultimul contact cu ei apare cu o sută cincizeci de ani în urmă, când regatele unite ale Pământului Apei și Vântului au încercat să cucerească Lumea Scufundată cu ajutorul unei hărți, obținută de la un locuitor al acelui regat care se întorsese pe uscat. Expediția a sfârșit tragic: nici un supraviețuitor nu s-a întors să povestească ce se întâmplase. De atunci, despre continentul acela nu se mai știe nimic și s-a pierdut amintirea despre cum se poate ajunge la el.

Analele Consiliului Magilor, fragment

Totuși, se confirmă dreptul regelui Pământului Vântului de a păstra o copie a hărții nautice cu care (...). Harta originală va fi folosită (...) în expediția contra Lumii Scufundate.

Pergament cu sigiliul Pământului Apei,
din Biblioteca regală din Makrat, fragment.

Farul Dessa
Ultimul Promontoriu
Insulele Mista
Pornul Giafa
Golful Barahar
Lome
Golful Lamar
Barahar
Paludi
Laia
Pădurea Mugurii
Mica Mare
Deșertul Central
Sasa
Sar
Pământul Mării
Cascadele Naël
Munții Sarnului
Pădurea
Laodamea
Loos
Pământul Apei
Pământul Vântului
Prerie
Pământul cel Mare
Salazar
Pădurea
Daves
Munții Nerdului
Pământul Stâncilor
Nassel
Pădurea de Piatră
Munții Negri
Thal
Piramide Muților
Assa
Passel
Câmpurile Moarte
Hora
(Intrarea Meridională)
Pământul Focului
Gura Barierei de Foc
Promontoriul Stâncilor Ascunse
Munții Roșdal
Pădurea de Nord
Makrat
Lacul Nantir
Pământul Soarelui
Marele Afluent
Micul Afluent
Munții Sershet
Marele Deșert
Erasar
Pământul Zilelor
Marginea Marelui Deșert
Bătrâna
Pădure Bersith
Seferdi
Lacul Merish
(acum mlaștină)
Rehyni
Luxanio
Loob
Pământul Nopții
Marea Pădure Mool
(acum Pădurea Moarta)
Lumea Pământeană

I

ÎNAINTE DE A PLECA

Un sac cu câteva cărți și puține haine erau tot bagajul lui. Sennar îl luă în spate și ieși în aer liber. Pe sub manta purta o tunică neagră, lungă până-n pământ, împodobită cu ornamente împletite roșii care culminau într-un ochi mare, larg deschis pe abdomen. Încă nu se obișnuise cu clima din Makrat. Când locuia pe Pământul Mării, primăverile erau dulci și pe Pământul Vântului era mereu cald. În schimb, pe Pământul Soarelui, sediul Consiliului Magilor din anul acela, primăvara era aproape tot atât de rece ca și iarna și căldura toridă de vară sosea pe neașteptate. Sennar fu scuturat de un tremur și își acoperi părul lung și roșu cu gluga mantalei.

Avea nouăsprezece ani și era un vrăjitor. Un vrăjitor foarte bun. Dar nu un erou. Nihal era cea care se arunca în fața morții fără pic de ezitare. El elabora strategii în spatele liniilor. Și acum, când avea posibilitatea să facă ceva pentru lumea aceea a lor martirizată, se temea. După luni de zile de adunări cu vrăjitorii Consiliului și după reuniuni cu comandanții militari, sosise momentul. Urma să plece și să străbată mările în căutarea unui continent care, după câte știa, putea chiar să nu existe deloc.

De unul singur, așa deliberase Consiliul.

Sunt un laș.

De o sută cincizeci de ani nu se mai știa nimic despre Lumea Scufundată. Misiunea lui era de a o găsi și de a-l convinge pe rege să ajute Lumea Pământeană într-un război căruia nu i se întrezărea

sfârșitul: acela împotriva Tiranului. În lumina răsăritului, i se păru o misiune fără speranță.

Calul lui era pregătit. Sennar ezită înainte de a se urca în șa. *Mai am timp. Mă pot întoarce la Consiliu. Să spun că am greșit, că mi-am schimbat părerea.*

Privi în jurul lui. Nu era nici țipenie. Totul adormit. Trebuia să plece așa, fără un rămas bun. Din instinct, își duse mâna la cicatricea de pe obraz. Apoi mână calul și o luă la drum.

Prima etapă urma să fie Pământul Mării, unde ar fi căutat pe cineva dispus să înfrunte oceanul cu el.

Era Pământul pe care se născuse. Îl părăsise la opt ani pentru a o urma pe Soana, maestra lui, pe Pământul Vântului și se întorsese acolo arareori, pentru că era o călătorie lungă și periculoasă.

Sennar lipsea de acasă de doi ani.

Acum, când se găsea la o nouă răscruce a vieții sale, simțea nevoia s-o revadă pe mama lui.

Sosi în satul lui, Phleta, pe la miezul dimineții. Cerul era negru și umflat de ploaie, un cer de furtună care apăsa ca o pâclă peste puținele case din satul lui natal. Nu era nimeni pe drum. Toți trebuie să se fi ascuns în așteptarea mareei. Aerul era umed și Sennar respiră parfumul mării, puternic, pătrunzător, care ajungea până pe continent.

Satul era o aglomerare de căsuțe de zidărie, cu acoperișul de paie, locuințele tipice ale acelor regiuni, înconjurat de o palisadă robustă de lemn. Era un cătun cu nu mai mult de două sute de locuitori cu totul, și avea un aspect modest. Casele erau înghesuite unele într-altele, ca un grup de copii înspăimântați pe teritoriu străin. Sennar nu avea multe amintiri despre locul acela. Se născuse acolo, dar el și familia lui trebuiseră să părăsească curând satul pentru câmpurile de bătălie. Se întorcea acolo de puține ori pe an, atunci când tatăl lui avea permisii, și numai cu acele ocazii putea relua raporturile întrerupte, își putea regăsi prietenii. Dar aceea era casa lui. Patria lui, Pământul lui.

Înainte de a se duce la mama, vru să facă o plimbare; simțea nevoia să ia din nou în stăpânire locurile acelea, să calce pe pietrele caldarâmului, să simtă parfumurile, să atingă tencuiala măcinată de mare a caselor. Se pierdu vagabondând pe ulițele strâmte și întortocheate, întârzie în minuscula piață centrală, unde în zilele de sărbătoare se ținea târgul, zăbovi la debarcader, o limbă subțire de lemn suspendată în ocean.

Dintr-odată văzu totul cu ochii copilului de altădată și fu învăluit de o multitudine de amintiri adormite: imagini fugare de jocuri printre case, de prieteni pierduți, de mici bucurii. Lucruri uitate, poate în prea mare grabă.

Ideea de a o reîntâlni pe mama lui îl emoționa. Când fu în fața ușii, Sennar auzi din interior zgomot de vase. Ezită câteva clipe, apoi bătu.

Îi deschise o femeie măruntă și plină de pistrui, îmbătrânită față de ultima oară în care Sennar o întâlnise. Purta o rochie simplă neagră, de oameni săraci care cârpesc la infinit singura haină pe care o au, dar înfrumusețată cu un guleraș de dantelă. Într-o vreme, avea și ea același păr roșu flacără ca și fiul, dar acum coada ei, adunată într-o pieptănătură lejeră, era striată de șuvițe albe. Ochii erau însă aceiași ca atunci când era fată, de un verde vesel și viu, și se aprinseră imediat ce-l văzură pe Sennar.

– Te-ai întors!

Îl îmbrățișă cu drag.

Flori proaspete pe masă, milieuri brodate pe mobile, curățenie impecabilă: Sennar recunoscu grija și micile atenții ale mamei.

Femeia se grăbi imediat la cuptor și puse lemne pe foc.

– De ce nu m-ai avertizat că urma să vii? Nu am nimic să-ți dau, doar puținul pe care-l am în cămară. Este o ocazie deosebită, ar trebui să sărbătorim.

Între timp, umbla încoace și încolo prin bucătărie, deschidea dulapuri și lua cratițe.

– Mamă, nu-ți face griji, încercă să o liniștească Sennar.

Era o plăcere s-o vezi trebăluind la cuptor și el se imagină iar copil, când tatăl lui trăia încă și familia lor era unită.

În timp ce gătea, femeia nu încetă să vorbească, îl întrebă despre viața lui și-i povesti despre a ei, dar trăncănire și de lucruri neînsemnate de zi cu zi, exact de ceea ce ducea lipsă Sennar.

Când fu gata prânzul, se așezară la masă. Mama fusese întotdeauna o bucătăreasă neîntrecută, chiar cu puține ingrediente știa să încropească mâncăruri regești. Pregătise o ciorbă de pește și legume în care să înmoaie pâine cu nuci.

În fața farfuriilor fumegânde, în liniștea din interiorul casei, femeia putu în sfârșit să se uite la fiul ei în pace.

– Cum ai crescut...

Sennar se înroși.

– Chiar ești un bărbat... un consilier...

Ochii femeii se umplură de mândrie.

– Știi, încă nu m-am obișnuit cu ideea. Povestește-mi. Spune-mi cum trăiești, cum îți merge.

Sennar îi făcu pe plac, chiar dacă remușcarea îl strângea de gât ca un laț. Cu toate că trecuseră ani, cu toate că mama lui niciodată nu-i reproșase alegerea, Sennar era încă convins până în străfundul sufletului că le părăsise pe ea și pe sora lui. De altfel, nu părăsise oare casa aceea pentru a-și urma visele, permițând ca Soana să-l ducă departe, pe un pământ neatins de război? Prea mult semănase plecarea lui cu o fugă. Când termină, îi strânse mâna.

– Și tu, mamă? Cum merge?

– Totul ca de obicei. Broderiile se vând bine, chiar dacă nu atât de mult ca altădată. Războiul se simte până aici. Dar nu mă vait, câștig destul ca să supraviețuiesc și mă descurc mai bine decât multă altă lume. Știi, am o viață plină. Casa este mereu înțesată de prietene care vin să mă viziteze.

Sennar plecă ochii.

– Și Kala?

– Kala e bine. Sigur, îmi lipsește, dar o văd des.

Femeia luă chipul fiului în mâini.

– Sennar, uită-te la mine. Orice ar spune sora ta, ai făcut alegerea corectă. Eu sunt bucuroasă de bărbatul care ai devenit.

– Trebuie s-o văd, zise Sennar.

Mama îl privi serioasă.

– Ce-i fiule? îmi pari... nu știu... ciudat, neliniștit.

– N-am nimic, doar că... trebuie să fac o călătorie, pe un pământ departe de aici. De aceea am venit. Voi fi plecat o vreme.

Nu voia să-i spună adevărul. Important era că o văzuse o ultimă oară, restul nu conta.

Mama lui îl cercetă îndelung și încercă să-i citească pe chip ce îl tulbura. Apoi își plecă ochii.

– Acum locuiește într-o casă de cealaltă parte a satului, pe malul mării, murmură.

Sennar o luă la picior. Cerul era vânăt de nori și nu trebui mult ca să înceapă să plouă. Marea se întindea imensă în fața lui.

Valurile se spărgeau de țărm cu violență și cufundau tot ce întâlneau în cale. Era marea atotputernică din copilăria lui, aceeași mare căreia el și tatăl lui îi smulgeau peștii în zilele de sărbătoare. Aceeași mare în care se arunca fericit. Acum îi părea mâniată pe el.

Sennar o luă pe ponton. Talazurile i se păreau munți, dar nu-i era teamă. Se lăsă acoperit de un val, dar ieși nevătămat, înfășurat de un câmp albastru: o barieră magică, un simplu descântec de apărare.

– Te-am biruit, zise mustăcind.

Apoi văzu casa în depărtare, se cutremură, ud fleașcă, și se simți descurajat.

Se opri și privi în jur. Poate putea face mai întâi un popas la cârciumă. Nu era departe și trebuia să se ducă oricum, mai devreme sau mai târziu. Amână întâlnirea cu sora lui și schimbă drumul.

Un om bătrân, cu barba albă și cu chipul înnegrit de soare, împingea cu efort un butoi către intrarea cârciumii și înjura ploaia.

Sennar îl recunoscu imediat: numai Faraq cunoștea atâtea modalități de a blestema ceva. Când fu aproape de el, exclamă:

– Ai nevoie de o mână de ajutor?

Omul murmură și se întoarse brusc.

– Ai înnebunit? Vrei să-mi sară inima? Cine naiba ești?

Sennar își înăbuși un zâmbet. Cârciumarul rămăsese același bătrân mojic.

– Nu-ți amintești de mine?

Faraq îl încadră cu ochi critic, apoi se lovi cu mâna peste frunte.

– Firește! Ești Sennar, vrăjitorul. La naiba, chiar îmbătrânesc. Ultima oară când te-am văzut, erai un băiețel, și acum ești mai înalt decât mine.

Râse și-i dădu câteva lovituri zdravene pe spate.

– De ce stăm aici afară să ne udăm ca peștii? Vino înăuntru.

Cârciuma era complet diferită de cum și-o amintea Sennar, părea micșorată. Vrăjitorul se așeză la una dintre mesele de lemn masiv, în timp ce Faraq dispărea în spatele tejghelei.

– Trebuie să sărbătorim. Cu vremea asta groaznică, e nevoie de ceva tare, zise bătrânul, apoi aduse la masă o sticlă plină cu un lichid violaceu și două pahare.

– Bine te-ai întors, băiete!

Faraq ridică paharul și îl goli dintr-o sorbitură. Sennar se uită la el. Ultima oară când trecuse pe la cârciumă, de abia avea câteva fire albe de păr și, când râdea, păienjenișul de riduri din jurul ochilor se schița doar un pic. *Pe toți zeii, cât timp a trecut?* Băiatul dădu pe gât o dușcă. Fu destul ca să-l facă să tușească, cu gâtul în flăcări.

– Păi cum așa, un bărbat ca tine nu ține la băutura numită Rechinul? zise Faraq.

– E prima oară când o beau. Acolo unde trăiesc eu acum, nu există.

Era o băutură tare. Tradiția voia ca, atunci când un băiat împlinea șaisprezece ani, pentru a sărbători trecerea la o vârstă de adult, bărbații satului să-l aducă la cârciumă și să-l îmbete.

– Multe lucruri ai pierdut plecând, glumi Faraq. Însă am auzit că ai făcut carieră. Consilier, corect?

Sennar încuviință.

– E bun vrăjitorul nostru!

Faraq îi dădu una zdravănă pe spate.

Sennar era bucuros să regăsească candoarea neamului lui, felul lor dintr-o bucată, spiritul lor. Iubea Pământul care-i dăduse viață.

După un număr de pahare pe care băiatul nu fu în stare să le numere, Faraq îl întrebă motivul reîntoarcerii sale.

Sennar, cu fața roșie de băutură, îi povesti totul.

Faraq rămase înțepenit.

– Este o nebunie, Sennar. Au încercat mulți să ajungă în Lumea Scufundată. Și știi ce-ți spun? Nu s-au mai întors.

– Știu. Dar este misiunea mea, nu pot da înapoi. Îmi trebuie cineva destul de nebun care să mă conducă. Aș vrea să mă ajuți să-l găsesc.

– Nimeni nu va fi dispus să o facă.

– Asta înseamnă că mă voi duce singur.

Faraq îl privi cu atenție.

– Nu reușesc să înțeleg dacă ești un nebun sau un erou.

Sennar râse.

– Sunt nebun. Nu știu ce este eroismul. Nici măcar nu am avut forța de a-i povesti mamei ce am de gând să fac. Ba mai mult, te rog, nu-i spune nimic. Nu vreau să-și facă griji.

Faraq scutură din cap.

– Cum vrei.

Sennar se ridică.

– Mă vei ajuta?

Bătrânul înghiţi ultima sorbitură şi îl însoţi la uşă.

– Nu-ţi promit nimic. Întoarce-te mâine.

Ploaia cădea fără încetare. Sennar se îndreptă către casa Kalei fără să mai ezite. Bătu. Nici un răspuns. Bătu iar. Uşa se deschise brusc.

– Cine naiba e?

Fără îndoială, era Kala. Sennar îşi amintea o fiinţă de douăzeci de ani încă necoaptă, dar acum în prag se proptise o femeie frumoasă, cu o faţă rotundă încadrată de o cascadă de bucle de culoarea aramei. O fracţiune de secundă rămaseră să se uite unul la altul, nemişcaţi. Sennar văzu furia ridicându-se încet, încet în ochii extrem de albaştri ai surorii lui, albaştri ca ai lui. Apoi uşa îi fu închisă brusc în faţă.

– Kala, Kala, deschide-mi.

Sennar începu să bată cu pumnii în uşă, în timp ce din hainele lui şiroia apa.

– Pe toţi zeii, trebuie să-ţi vorbesc! Poate fi ultima oară când ne vedem.

– De-ar vrea cerul să nu te mai văd niciodată! urlă Kala dinăuntru.

– Bine. Asta înseamnă că voi sta aici până când îmi vei deschide.

Uşa se dădu brusc de perete.

– Dacă nu pleci, jur că o să chem gărzile.

– Fă-o, n-am nimic de pierdut.

Kala dădu să trântească uşa iar, dar Sennar o opri cu un braţ.

– Ia-ţi braţul acesta blestemat de aici sau ţi-l tai.

– Vreau doar să-ţi vorbesc.

Din spatele fustei Kalei se ivi capul cârlionţat al unei fetiţe.

– Mamă, cine e?

– Tu du-te înăuntru, ordonă Kala. Pleacă, aici nu-i loc pentru tine, îi scrâşni fratelui.

Sennar rămăsese cu gura deschisă.

– Am o nepoată. Am o nepoată şi nu mi-aţi spus!

– La naiba, pufni Kala exasperată. Intră, hai!

Sennar intră în casă, cu hainele ude șiroind pe podeaua de lemn a încăperii spațioase din centru. Privi în jurul lui. O vatră încinsă încălzea atmosfera și pe masă era un buchet de flori albe. Fetița, oprită în fața lui, îl țintuia cu ochii cât cepele.

– Man, ți-am spus să pleci de aici! Ești surdă? o dojeni mama.

Micuța dispăru țopăind.

– Câți ani are? murmură Sennar.

– Ce te interesează? răspunse cu mânie Kala.

Acum, când o avea în față pe sora lui și putea să-i vorbească, se simțea neajutorat.

– Deci, ce vrei, Sennar?

– Nu știu.

După atâția ani de tăcere ce putea să-i spună? Respiră adânc.

– Eram un copil când am plecat, Kala. Apoi a murit tata. Și Soana îmi repeta că, dacă vreau să lupt împotriva Tiranului, trebuia să continui pe drumul meu, să devin un vrăjitor.

Kala se uită la el cu dispreț.

– Ești leit tata.

Cuvintele acelea îl răniră.

– Tata voia să-și aducă și el contribuția la lupta pentru libertate. Era numai de admirat.

– Contribuția? A obligat-o pe mama să trăiască pe un câmp de bătălie și să-și crească odraslele în război. A sacrificat fericirea a trei persoane numai ca să continue să fie scutierul iubitului lui cavaler. Tu ești ca el, ai plecat pentru a face pe eroul, Sennar, pentru a salva cine știe ce. Dar nu ești un erou, Sennar. Ar fi trebuit să rămâi cu noi, aveam nevoie de tine. Mama a trudit toată viața ca un catâr pentru că banii nu ajungeau niciodată. Și eu m-am măritat fără să am măcar o zestre. Kala vorbi mai încet. Sennar, mi-era drag de tine. Când ai plecat cu vrăjitoarea aceea erai mic, nu știai ce făceai. Dar sunt unsprezece ani de când ești în cine știe ce văgăună ca să studiezi. Ce credeai, că o vizită din când în când putea să ne răsplătească pentru absența ta?

– Și voi mi-ați lipsit, mult.

– Taci! De fiecare dată când veneai, mama era fericită ca o fetiță în fața unui cadou. Apoi, după ce plecai, o auzeam plângând. Mă enerva într-un hal... De ce nu te obliga să te întorci? De ce nu-ți spunea de la obraz că erai un egoist? Dar nu, ea te-a admirat întotdeauna, te-a susținut întotdeauna. Ochii Kalei se umplură de lacrimi. Eu nu sunt ca ea. Acum, te rog, pleacă și nu te întoarce niciodată.

Sennar avea un nod în gât.

– Eu te iubesc tot atât cât te iubeam când eram mic, Kala. Și fata ta e într-adevăr foarte frumoasă.

Se apropie de sora lui pentru a o săruta pe obraji, dar ea se retrase.

– De ce ai venit? întrebă.

– Sunt pe punctul de a pleca. Nu știu când și dacă mă voi întoarce. Voiam doar să te salut.

Kala se uită în liniște la fratele ei.

– Mi-e frică de călătoria aceasta, zise Sennar aproape vorbindu-și sieși. Dacă mi-aș asculta picioarele, aș lua-o la goană. Dar în același timp simt că trebuie să plec. E caraghios, nu-i așa? Pare că toată viața mea funcționează așa.

Două lacrimi alunecară pe obrajii Kalei.

– Îmi pot saluta nepoata? întrebă Sennar.

Kala încuviință și își șterse repede fața.

– Man.

Fetița sosi alergând și se opri intimidată în mijlocul camerei.

– Are patru ani, susură Kala.

Sennar o mângâie pe creștet, apoi deschise ușa și o închise în urma lui.

În după-amiaza zilei următoare, cârciuma era înțesată de lume. Sennar trecu printre mese și se îndreptă direct spre Faraq.

– Ai găsit? întrebă în șoaptă.

Faraq se uită în jurul lui și îl trase spre el.

– Treaba nu-i simplă...

– Dacă nu-i nimeni, îmi ajunge o barcă de pescuit, o luntre, orice plutește, și mă duc singur, îl întrerupse Sennar.

– Calm, calm! Nici măcar nu ai douăzeci de ani și ești așa de grăbit să mori? Fiul meu are un contact, dar e nevoie de foarte mulți bani.

– Nu-mi lipsesc.

– În noaptea asta, pe cheiul de apus.

– Voi fi acolo.

Sennar ieși pe furiș din casa mamei, înfofolit într-o manta lungă și largă care îl acoperea din cap până-n picioare. Noaptea era clară și marea neclintită ca uleiul. Nu era nimeni pe chei. Se așeză cu picioarele în gol. Secera subțire a lunii proiecta pe oglinda apei de dedesubtul lui o lumină spectrală.

– Tu ești? întrebă un glas de femeie. Avea un timbru jos, aproape răgușit.

Sennar se răsuci. În spatele lui era o siluetă subțire, înfășurată într-o pelerină lungă. Nu-i sesizase sosirea.

– Cum adică?

– Ce-i, ești tont? întrebă ea enervată. Ești cel care vrea să meargă în Lumea Scufundată?

– Da, eu sunt.

Femeia se așeză fără a-și da jos gluga.

– Un milion de dinari, zise flegmatic.

Sennar ezită un moment.

– Cum?

– Ai înțeles bine. Îi ai?

Sennar făcu un calcul rapid; dacă punea și de la el, i-ar fi adunat.

– Mi se pare un preț cam mare.

Femeia râse.

– Ți se pare greșit. Ultimul care s-a aventurat a dispărut în mare fără să lase vreo urmă. Din nava lui s-a întors numai catargul. După doi ani.

– Când s-ar putea pleca? întrebă Sennar.

– Depinde. Mi-au spus că ai o hartă.

Sennar se consideră tâmpit.

– Nu o am cu mine, răspunse stânjenit.

Era un dezastru ca uneltitor.

Femeia se ridică și dădu să plece.

– Mâine, aici, la aceeași oră.

– Nu ne putem vedea ziua? Aș vrea să cunosc restul echipajului, să văd nava.

Ea se aplecă până când fața ei fu foarte aproape de cea a băiatului. La lumina lunii, Sennar întrezări doi ochi negri ca smoala. Când femeia vorbi, îi simți respirația pe chip.

– Câte pretenții. Încearcă să nu mă faci să-mi schimb gândul. Pe mâine, îngerașule.

Îl mai fixă o clipă, apoi se întoarse și dispăru în noapte.

Când, în seara următoare, Sennar sosi pe chei, o găsi pe femeie așteptându-l. Purta iarăși pelerina lungă.

– Vino, nu-i prudent să stăm în văzul lumii.

El o urmă oarecum neliniștit. Simțea că era pe cale să se bage într-un bucluc. Traversară toată plaja ținând o anumită distanță unul de altul. Ea îi porunci să meargă prin apă și el se supuse, cu toată apa mării înghețată de iarnă. Merseră îndelung, până când ajunseră la un golfuleț ascuns printre stânci.

Sennar își aminti că, atunci când era mic, nu-i dădeau voie să se ducă acolo. Spuneau că era periculos. Se strecurară cu greutate printr-o spărtură în stâncă și aceasta se deschise curând într-o grotă luminată de lumânări.

– Aici vom sta liniștiți, zise ea.

Sennar se uită în jurul lui. Grota părea locuită. În centru era o masă mare înțesată de pahare și sticle de Rechin, în timp ce totul în jur se deschidea într-o serie de coridoare care era de presupus că duceau spre alte încăperi.

– Așază-te.

Sennar se execută fără să sufle, cu ochii ațintiți asupra ei.

Apoi, în sfârşit, femeia îşi desfăcu pelerina şi o lăsă să cadă în spatele ei cu un gest teatral.

Era mai apropiată de treizeci decât de douăzeci de ani. Avea plete negre, lungi şi linse, care-i ajungeau până în talie, şolduri unduitoare şi sânul moale, adunat într-un fel de pieptar din catifea. Cu excepţia unui decolteu generos, era îmbrăcată ca un bărbat: pantaloni de piele, cizme şi un pumnal fixat la centură. Sennar rămase cu gura căscată.

– Ce-i? N-ai mai văzut o femeie în viaţa ta? întrebă ea.

Apoi, fără să-şi ia privirea de la el, luă de la masă un scaun şi se aşeză punând picior peste picior. Luă apoi o sticlă şi umplu două pahare. Unul i-l întinse lui Sennar, pe celălalt îl goli ca şi cum ar fi fost apă.

– Deci? Cum te cheamă?

Sennar răspunse cu un firicel de voce.

– Şi pe tine?

– Îţi voi spune la sfârşitul acestei sporovăieli. Dacă voi vrea, fireşte. Scoate harta.

Sennar se căută în buzunare. Femeia aceea îl descumpănea. Cotrobăi nervos prin lucrurile lui, până când mâna ei îl atinse pe o parte.

– E posibil să fie foiţa asta? zise ea cu glas insinuant.

El plecă privirea.

– Scuză-mă, sunt puţin zăpăcit. Da, asta e.

Femeia îi scoase pergamentul din tunică şi aruncă doar o privire peste ea. Apoi o aruncă pe masă.

– Am văzut zeci de hărţi asemănătoare. Nu foloseşte la nimic.

– De ce întrebă Sennar bătând în retragere.

– Băiete, ce crezi că eşti primul care caută să ajungă în Lumea Scufundată? îl apostrofă ea. Ai idee câţi au încercat înaintea ta? Cât despre hărţi, circulă multe: mâzgăleli vagi, rute trasate cu securea. Şi toţi se jură că a lor e cea bună. Cine ştie cum însă, la final nici unul nu se simte în stare să plece. Puţinii care au făcut-o au fost frumuşel digeraţi de peşti.

Sennar sorbi din Rechinul lui, luă pergamentul şi-şi făcu curaj.

– În schimb, îți spun că asta-i harta care indică traseul pentru a ajunge în Lumea Scufundată, zise.

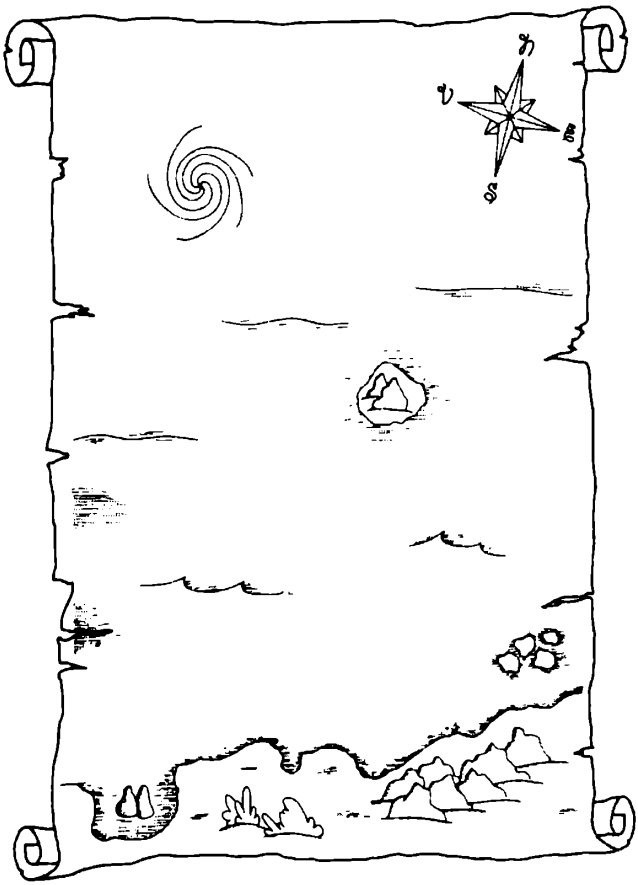

Se strădui s-o privească în față. Era frumoasă de-ți tăia răsuflarea. Femeia îi aruncă o privire sarcastică.

– Firește! Lasă-mă să ghicesc: ți-a vândut-o un negustor care te-a asigurat că s-a dus acolo cel puțin o dată pe an vreme de vreo doi luștri.

Sennar mai luă o dușcă de Rechin.

– Nu, nici un negustor. Nu știu cum a ajuns acolo, dar am găsit-o îngropată în Biblioteca Regală din Makrat. Împreună cu

ea era încă un pergament, cu sigiliul Pământului Apei. În fine, un document, care atesta faptul că această hartă este copia celei folosite în tentativa de invazie pe care a făcut-o Lumea Pământeană.

– Și ce-i cu asta? După câte știm, tentativa aceea s-ar fi putut să nu fi avut loc niciodată, replică ea sfidătoare.

Sennar dădu din cap.

– Sigur că a avut loc. Sunt sigur de asta. Imediat după aceea, un ambasador din Lumea Scufundată s-a prezentat la Consiliul Regilor și a somat să nu mai îndrăznească cineva să se apropie de regatul lor, dacă nu voiau să atragă asupra lor catastrofe groaznice. Se menționează în toate analele istorice pe care le-am consultat, și mereu în același fel. Dacă invadatorii au ajuns până acolo, înseamnă că harta originală era corectă. Aceasta deci, care este copia ei, arată cu exactitate poziția Lumii Scufundate.

Vorbise dintr-o suflare. Se sprijini iar de spătarul scaunului, satisfăcut.

Femeia ridică ochii la cer.

– Dar ce vrei să arate? Pufni ea. E indescifrabilă.

Sennar nu se lăsă mai prejos.

– Am studiat-o îndelung. Spune-mi ce nu înțelegi.

Ea își trase scaunul lângă cel al lui Sennar și se apropie într-atât încât umerii lor se atinseră. Arătă anumite puncte de pe hartă.

– Aceste granițe nu seamănă cu nici o coastă pe care să o cunosc eu. Aici e o pată nedefinită. Insulele acestea nu există. Și pe urmă, ce-i mâzgălitura asta?

Sennar era zăpăcit. Apropierea femeii aceleia îl fâstâcea și doar la atingerea cu umărul ei simțea cum îi aleargă un fior pe spate. Îndepărtă scaunul puțin.

– Este coasta răsăriteană a Pământului Mării, am recunoscut-o confruntând-o cu alte hărți. Pata este o insulă necunoscută, pe când arhipelagul pe care-l vezi este Ooren, Insulele Iernii. Ceea ce tu numești mâzgălitură este intrarea în Lumea Scufundată. Ezită. E mai curând o bulboană, ca să fim exacți.

Femeia izbucni în râs.

– Tu ești nebun! Și eu ar trebui să mă arunc într-o bulboană cu nava mea?

– Nu, tu trebuie doar să mă duci pe aproape și să-mi dai o barcă. Eu mă voi duce în bulboană și tu te vei putea întoarce acasă cu un milion de dinari în buzunar, zise Sennar, apoi luă o ultimă sorbitură de Rechin.

Femeia îl privi. În ochii negri strălucea un fulger de ironie.

– Vasăzică mă vei plăti un milion de dinari pentru a te sinucide. Original. Ți se pare prea ușor să te spânzuri de un copac?

Sennar împături iarăși harta și și-o puse în buzunar fără un cuvânt. *Are dreptate. E o sinucidere.*

– De curiozitate: de ce o faci? întrebă ea.

Sennar se gândi că nu ar fi fost prudent să-i spună adevărul. Fu ambiguu.

– Sunt un vrăjitor. Am de îndeplinit o misiune acolo jos.

Femeia tăcu câteva clipe. Apoi se ridică de pe scaun și se sprijini de masă.

– Plecăm mâine noapte. Nava va fi ancorată în golfulețul de dincolo de acest promontoriu.

Și Sennar se ridică, neîncrezător. *S-a făcut!* Îi întinse mâna.

– Eu mă numesc Sennar. Acum îmi poți spune numele tău, nu crezi?

Ea zâmbi și se uită fix în ochii lui.

– Numele meu costă un milion de dinari.

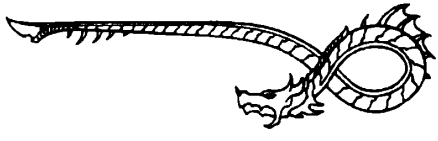

2

PIRAȚI

Nu era lună în seara aceea. Era o noapte perfectă pentru a o șterge pe furiș. În timp ce pașii lui se cufundau în nisipul plajei întunecate, Sennar simți că la teama plecării se adăuga o altă senzație: dorința de a revedea ochii aceia negri extraordinari.

Pe parcursul întregii zile nu reușise să-și scoată din minte femeia misterioasă. Când o văzu în depărtare, inima lui tresări. *Ce naiba, Sennar! Vrei să te calmezi?*

Ea îl aștepta în fața despicăturii grotei. Îi lumină chipul cu o lanternă, orbindu-l.

– Putem pleca.

O luară către îmbucătura unde era ancorată nava. Pe întuneric, Sennar nu reuși să se dumirească prea mult. Trebuie să fi fost o ambarcațiune rapidă, pentru că avea chila lungă și suplă, și se cufunda ascuțită în apă. Prora era decorată cu ceva care nu era ușor de identificat, o figură umană din gura căreia răsărea o arcadă de dinți ascuțiți.

– Știi să înoți, nu-i așa? întrebă femeia.

Sennar se uită la ea perplex.

– Să înot?

Dar ea se și aruncase în apă și înainta cu repeziciune către ambarcațiune. Sennar rămase pe mal, uluit. *Ei bine, dacă iei lucrurile așa...* O clipă mai târziu, pe mare se desenă o cale luminoasă care lega plaja cu bordul navei.

Sennar merse pe ea triumfător, până o ajunse din urmă pe femeie.

– E răcoare astă seară. Vrei să mi te alături?

Ea îi adresă un zâmbet disprețuitor.

– Ne vedem la bord.

Sennar ajunse cu greu pe navă. La câteva brațe depărtare de bordul navei, pasarela luminoasă începuse să dea semne că cedează și fusese nevoie de o concentrare apreciabilă pentru a ajunge la destinație fără să facă baie. Unui profan probabil că nu i s-ar fi părut, dar era o vrăjitorie dificilă și mai curând elaborată.

Femeia stătea nemișcată pe punte, înfășurată într-o pelerină. Când văzu că Sennar gâfâia, îi adresă un zâmbet disprețuitor. *Dar e posibil oare ca de fiecare dată să aibă ea dreptate?* se întrebă vrăjitorul înciudat.

Alături de ea era un bătrân impunător, cu aer mândru, cu părul cărunt adunat într-o coadă și cu doi ochi înflăcărați.

– Așadar, tu ești nebunul, îl apostrofă.

În liniștea nopții răsunară râsetele batjocoritoare ale componenților trupei. Sennar se uită în jurul lui. Era înconjurat de o gloată pestriță de nemernici. Se întrebă dacă nu ar fi fost mai în siguranță singur, decât în mâinile acelor oameni.

– Fata mea Aires nu-mi spusese că ești un puștan.

Sennar își drese glasul și întinse mâna.

– Încântat, căpitane. Mă numesc Sennar și...

– Mai întâi banii, i-o tăie scurt bătrânul pe un ton amenințător, pe urmă politețurile.

Sennar scoase din traistă un pachet voluminos.

– Sunt toți, puteți controla.

– Poți jura, râse batjocoritor comandantul, apoi se îndreptă spre cabină.

– Băieți, supravegheați-l.

Sennar profită pentru a examina nava *Demonul Negru*. Era bine întreținută și, după mirosul acru, se înțelegea că fusese călătuită de curând. Puntea era lungă și spațioasă și partea cea

mai ridicată dinspre pupă se armoniza cu silueta ușoară a corpului navei. Cele trei vele erau roșii, o culoare neobișnuită. Sennar nu reuși să mai distingă și altceva. Oamenii echipajului nu erau mulți și nu aveau aspectul oamenilor de pe Pământul Mării. Mai erau un gnom și un spiriduș. Și un băiat blond foarte bronzat care, după ce se uitase insistent, se apropie de el. Pentru o clipă, Sennar se temu că voia să-i facă rău.

– Ascultă puțin, cum ai făcut joculeț acela de adineauri de pe apă?

Sennar suspină ușurat.

– Este un descântec. Sunt un vrăjitor.

– Și ce caută un vrăjitor în Lumea Scufundată? întrebă un altul din gloată, dar nu avu timp să răspundă. Căpitanul se întorsese pe punte.

– După cât se pare, bani filfizonului acesta sunt toți și sunt buni. Bine ai venit pe nava mea, băiete. Eu sunt Rool, căpitanul, iar deocamdată asta-ți ajunge. Celelalte le vei afla în timpul traversării.

Sennar începu să se relaxeze.

– Unde-mi pot pune lucrurile?

– E nevoie să întrebi? Firește, în cală. Hai băieți, se pleacă! urlă Rool.

Își uitase deja pasagerul, care rămase buimăcit în mijlocul punții, în timp ce marinarii se vânzoleau și-și luau fiecare locul lui.

Sennar o opri pe Aires prinzând-o de un braț.

– Un milion de dinari și mă aruncați în cală?

Aires apucă mâna care o strângea, îi suci brațul lui Sennar și-l imobiliză la spate.

– Aceasta nu-i o călătorie de plăcere, îi murmură într-o ureche, apoi îl lăsă să plece. Banii tăi plătesc riscul nostru, nu locul pe care-l ocupi la bord. Credeai c-ai să dormi în cabina mea?

Sennar își masă încheietura care-l durea.

Aires se uită zeflemitoare la el.

– Oricum, nu avem cabine libere. Singurul loc e în cală. Dacă vrei să pleci, e bine să te mulțumești cu ce ai.

Sennar îi aruncă o privire mânioasă. Dracul acela de femeie avea dreptate.

Imediat ce coborî scările, Sennar auzi un du-te-vino de lăbuțe pe lemnul podelei. După cât se părea, palierul clasei economice era deja locuit. Văzu că într-un colț era o ladă cu un culcuș. Se așeză mâhnit pe patul acela improvizat, se acoperi până la ochi cu cearșaful și încercă să doarmă.

În sfârșit, corabia se mișcă. Sennar auzea valurile care se loveau ritmic pe bordurile velierului. Spera ca sunetul acela să-l fi ajutat să adoarmă, însă greșea. Greața îl podidi încet până ce se simți cu adevărat rău. Închizând ochii nu făcu decât să înrăutățească situația. Erau momente în care i se părea că se prăvălea pe spate, altele în care era sigur că se află cu capul în jos. Între șobolani și rău de mare petrecu una dintre nopțile cele mai urâte din viața lui.

Nu-i trebui mult lui Sennar să înțeleagă că era un cu totul alt motiv de spaimă. Era clar că se afla pe o navă de pirați. Acum, când aveau banii lui, ce îi oprea pe nemernicii aceia să-i taie beregata și să-l arunce în mare?

Începu să se uite în urma lui. Peste tot vedea priviri asasine și i se părea că fiecare membru al echipajului urma să sară la el.

Sfârși prin a sta închis în cală majoritatea timpului, îngropat în cărțile pe care le luase cu el și care credea că i-ar fi putut fi utile odată ajuns în Lumea Scufundată. Între o lectură și alta, își acorda timp să se gândească la ceea ce lăsase pe pământ. Se gândea și la Nihal. Își imagina că s-ar fi întors din misiune, că ar fi întâlnit-o, că ar fi găsit-o schimbată. Îi revedea ochii, zâmbetul. Apoi scutura din cap și-și pipăia cicatricea de pe obraz. I-o făcuse Nihal, într-un acces de furie, în ziua ultimei lor întâlniri. Darul ei de despărțire.

Temerile lui Sennar căpătară formă într-o seară, în cel mai urât fel.

Se întinsese devreme, ca întotdeauna. Cina împreună cu echipajul, dar se retrăgea imediat după aceea și se ducea la culcare când ultimele raze de soare se stinseseră de puțină vreme pe mare. Nu avea încredere în tovarășii lui de călătorie, de aceea își impunea lungi perioade între somn și trezie, până când de pe punte nu se mai auzeau zgomote. Însă, în seara aceea, corabia aluneca nepăsătoare pe o mare uleioasă și Sennar adormise mai devreme ca de obicei.

Pașii furișați pe scară se confundară cu clipocitul apei. Scârțâielile lemnului se pierdură printre forfota șobolanilor.

Nu se auzi nici un zgomot când fu scos pumnalul.

Lama străluci la lumina lămpii cu ulei.

Atunci Sennar se trezi brusc. Era obișnuit să doarmă pe câmpurile de bătălie și simțurile lui se ascuțiseră. Văzu numai o licărire și un rânjet zeflemitor la o suflare de chipul lui. Se întoarse și sări jos din ladă. Lama străpunse perna.

Piratul nu reuși să încerce un al doilea atac. Pe neașteptate, pumnalul deveni incandescent în mâinile lui și el fu constrâns să-i dea drumul urlând.

Sennar era în picioare, lângă scări. Avea ochii închiși și recita o litanie liniștită.

– Ce dracu... murmură omul printre dinți, dar nu avu timp să termine fraza. Căzu la pământ, mut și înțepenit ca o scrumbie afumată, și începu să-și rotească ochii terorizați.

Vrăjitorul întredeschise pleoapele, trase aer în piept, încercă să-și controleze tremurul mâinilor. Inutil să nege, îi fusese frică, dar era și turbat de furie.

– Cu toții aici! urlă cât îl țineau bojocii. Toți aici!

Din tambuchi se iviră fețe somnoroase. Aires coborî scările, în picioarele goale și înfășurată într-o cămașă lungă albă care lăsa puțin loc imaginației. Îi aruncă o privire piratului întins pe jos, iar acela i-o întoarse implorator.

– Ce se întâmplă aici? întrebă amenințătoare.

Sennar nu se lăsă intimidat.

– Nimic, în afară de faptul că m-ați subapreciat.

– Orice i-ai fi făcut, eliberează-l imediat, scrâșni printre dinți femeia.

– Cu răbdare, Aires. Mai întâi, țin să clarific câteva lucruri. Punctul unu: dacă voi credeați că ați găsit un prost de jupuit, v-ați greșit socotelile. Punctul doi – Sennar arătă spre piratul imobilizat – asta-i ce i se întâmplă aceluia care își bagă-n cap să-mi facă rău. Și astă seară am fost îngăduitor.

Se lăsă tăcerea în cală. Aires rămase la locul ei, cu o mină indescifrabilă. Apoi buzele ei se zgârciră într-un zâmbet sardonic.

– Vrăjitorul nostru e tare. Atunci, sub fețișoara aia frumoasă e altceva. Se duse lângă Sennar și-și apropie gura de urechea lui. Să facem o înțelegere. Eu îi țin în frâu pe ai mei, iar tu atinge pe vreunul și-ți jur că mă voi ocupa personal să te fac să regreți.

– Târg încheiat, murmură vrăjitorul, transpirând rece.

Aires se întoarse spre oamenii care se ițeau la tambuchi.

– Reprezentația s-a terminat, oameni buni. Să ne reluăm somnul.

Apoi urcă iar cu tot calmul pe covertă și dispăru.

Rămas singur în cală, Sennar suspină ușurat. Apoi privirea i se opri pe piratul căzut la pământ. Pufni, pronunță o formulă scurtă și destrămă descântecul.

Omul o luă la fugă pe scări, fără să se întoarcă.

În ziua următoare, Sennar fu întâmpinat pe punte cu priviri împărțite între admirație și teamă. „Reprezentația“, cum o numise Aires, își făcuse efectul. Nimeni nu mai îndrăzni să se strecoare în cală și vrăjitorul, deși ținându-se deoparte, începu să se bucure de călătorie.

Corabia era foarte frumoasă, dintr-un lemn negru pe care Sennar nu-l cunoștea și care o făcea amenințătoare și maiestuoasă în același timp. Culoarea ei punea în evidență velele sângerii care fluturau în vânt. Chila îngustă nu măsura mai mult de treizeci de brațe de la pupă la proră, iar parapetul nu era prea

înalt. Era o ambarcațiune făcută să zboare pe talazuri și să înșface prăzile, rapidă și de neajuns. Exceptându-i pe căpitan și pe Aires, marinarii erau cam vreo douăzeci.

Silueta pe care o văzuse la proră în noaptea plecării era un demon: bustul ieșea din lemnul navei și se cufunda ca și cum s-ar fi înfiripat din însăși chila vasului. Din pieptul sculptat se înălța un gât de taur, care susținea un cap monstruos; în locul părului avea șerpi lungi încolăciți și fălcile larg deschise dădeau la iveală niște dinți ascuțiți ca acele. Când velierul spărgea valurile, părea că forma sculptată își bătea joc de ocean, ridiculizându-l cu zâmbetul lui monstruos. Sennar nu știa prea multe despre ambarcațiuni, dar găsea nava aceea magnifică.

În fiecare dimineață, vrăjitorul îl vedea pe căpitan în picioare, drept, la proră, bucurându-se de briză și contemplându-și creatura care aluneca pe apă ca un fulg. Era fascinat de omul acela. Tot echipajul avea ceva care-l atrăgea.

Primul cu care se împrieteni fu băiatul blond. Se numea Dodi, era musul de bord. Avea cincisprezece ani și se îmbarcase când avea zece. Era fiul nelegitim al unuia din gloată; tatăl nu voise să știe nimic despre el, dar la moartea mamei se hotărâse să-l ia cu el.

Având în vedere că Sennar nu reușea să se obișnuiască cu mișcarea navei și continua să sufere de rău de mare, Dodi se declarase vindecătorul lui.

– Și eu mă simțeam așa, la început. Dar nu-ți face griji: o scrumbie bună pusă la sare și-ți trece totul.

Însă magul se arătă refractar la orice fel de leac. Pesmeții marinarilor, pâine veche, scrumbii, carne uscată: părea că nimic nu-i oprea greața.

Într-o seară, Dodi se încumetă.

– Pe toți zeii oceanului! Cu tine, totul e inutil. Ce mama naibii, ești un vrăjitor, de ce nu te îngrijești singur?

Sennar întoarse capul atât cât să se uite pieziș la el. Mai mult nu-i permitea răul de mare.

– Crezi că dacă aş putea nu aş face-o?

Dodi căscă ochii.

– Fă-mă să înţeleg, un vrăjitor nu ştie să rezolve o problemă atât de simplă?

Spre necazul lui, Sennar fu constrâns să continue conversaţia.

– Nu că nu-i în stare. Este puţin mai complicat. A face vrăji înseamnă să pierzi multă energie.

Sennar îşi frână senzaţia de vomă şi blestemă în gând toate valurile oceanului, unul câte unul.

– Dacă faci un descântec când te simţi bine şi eşti odihnit, ce ţi se poate întâmpla mai rău este să obosești. Cam ca după o cursă de alergare, înţelegi?

– Sau ca după ce ai spălat de la un cap la altul puntea, mustăci musul.

– Exact.

Sennar zâmbi şi făcu o nouă pauză, pentru a încerca să-şi calmeze bolboroselile din stomac.

– Dar, dacă ţi-e rău, o vrajă nu face altceva decât să înrăutăţească situaţia. Cel mult poţi încerca să intervii în vindecarea mai rapidă a unei răni pe jumătate închise, dar mai mult nu este posibil. Ce mai, ca vrăjitor, în momentul acesta sunt dezactivat.

– Vrăjitorii mi se păreau mai puternici.

Sennar dădu din cap.

– Iartă-mă, însă războinicii nu obosesc oare luptând? Şi vrăjitorii obosesc tot făcând farmece. Şi mai depinde şi de descântece. Levitaţia e foarte obositoare, dar aş putea ţine un foculeţ aprins toată noaptea, iar dimineaţa aş fi doar puţin ostenit. Fireşte, cu cât vrăjitorul este mai bun şi mai puternic, cu atât mai puţin i se epuizează energiile, dar avem cu toţii limite. Descântecele complicate cer eforturi enorme până şi celor mai...

Sennar se întrerupse brusc şi închise ochii. Încă un cuvânt şi ar fi vomitat puţinul pe care-l mâncase.

– Vrăjitorule... ţi-e bine? întrebă Dodi.

– Da, da. Totul e bine.

– Dar în rest, insistă băiatul, în afară de oboseală, faceţi tot ce vă trece prin cap, nu?

– Nu chiar. Cunoşti diferenţa dintre magia Consiliului şi cea a Tiranului?

Dodi făcu semn că nu.

– Magia Consiliului, care este singura permisă, se bazează pe capacitatea de a îngenunchea natura după voinţă. De aceea vrăjitorii sunt învăţaţi: trebuie să cunoască legile lumii pentru a le putea urma şi dirija cu propriile descântece. Un vrăjitor nu răstoarnă natura, ci o ghidează în folosul lui. Este o artă complexă.

– De exemplu, ce nu poţi face? întrebă Dodi interesat.

Sennar reflectă. Răul de mare îi înceţoşa până şi creierul.

– Nu pot crea lucruri din nimic, şi nici nu pot modifica esenţa unei creaturi, cum ar fi să transform un porc într-o pasăre. Cel mult îl pot transfigura, îl pot face doar asemănător cu o pasăre. Nu pot forţa elementele naturii: nici ploaie când e secetă, ori soare de vară în plină iarnă. Pot însă prelungi ploaia pentru o perioadă de timp, pot intensifica forţa vântului şi aşa mai departe.

– Şi pe acela pe care zilele trecute l-ai paralizat? Nu prea mi se pare ceva natural...

– A încercat să mă atace şi am îndreptat spre el violenţa lui. Nimic mai mult.

Dodi avea o mină preocupată.

– E complicat.

– Chiar aşa, nu toţi sunt vrăjitori, punctă Sennar. Şi, pe urmă, cel mai important lucru: nu pot ucide prin vrajă. A lua viaţa este subminarea maximă a naturii. Tot atât de adevărat este că multe dintre formulele obscure ale Tiranului se bazează pe asta. Iată de ce sunt interzise.

– Explică-te mai bine. Asta chiar că mă interesează, zise Dodi.

Sennar îndreptă spre el o privire serioasă.

– În schimb, nu ar trebui. Magia Tiranului are ca singur scop să dea peste cap legile naturale. Vezi famminii. Sunt creaturi care

au luat naştere din unirea mai multor specii diferite, puse cu forţa la un loc de un descântec interzis: creaturi sângeroase dedicate numai morţii. Formulele interzise conţin întotdeauna moarte şi distrugere, nu se strică fără pedeapsă de ordinea lucrurilor. În plus, vrăjitorul care le rosteşte, descântec după descântec, îşi corupe propriul spirit şi aduce răul în lume.

Dodi părea impresionat.

– Dar tu de unde ştii toate aceste lucruri? întrebă după o vreme. Da, în fine, Consiliul, Tiranul... ce legătură au cu tine?

– Nici una, n-au nici o legătură. Am studiat, asta-i tot, i-o tăie scurt Sennar.

Musul tăcu pentru câteva clipe.

– Oricum, îmi datorezi cinci dinari, vrăjitorule.

– Cinci dinari? De ce?

Dodi etală un zâmbet larg.

– Pentru că, tot vorbind, ţi-a trecut răul de mare!

Sennar izbucni în râs şi îi trase un bobârnac.

Dodi era un mare palavragiu, şi lui Sennar îi plăcea să asculte; în scurt timp cunoscu povestea fiecărui pirat al echipajului. Unii se îmbarcaseră ca să scape de o condamnare la moarte, alţii din spirit de aventură, iar alţii pentru că-şi pierduseră toţi banii la joc. Pe vasul acela era o lume de poveşti şi de anecdote.

Pe Sennar îl interesa mai ales căpitanul. În jurul lui şi al trecutului lui era o pată de mister. Dodi relată versiuni contradictorii şi nuanţe de legendă: erau unii care susţineau că se născuse în mare şi că străbătea oceanul dintotdeauna, alţii din cauza unei deziluzii în dragoste, alţii jurau că părăsise uscatul pentru că se plictisise de semenii lui.

Singura care i-ar fi putut spune adevărul era Aires, dar de femeia aceea era şi mai greu să te apropii decât de tatăl ei. Dimineaţa, se plimba pe punte acoperită doar de un halat subţire din care, la fiecare pas, ieşeau la iveală picioarele ei lungi. Când îl întâlnea pe vrăjitor, îi adresa unul dintre zâmbetele ei,

maliţioase şi ironice în acelaşi timp, şi el nu mai înţelegea nimic. Nu cunoscuse niciodată o femeie ca ea: era încarnarea senzualităţii, şi totuşi era puternică precum un bărbat. Din anumite puncte de vedere, îi amintea de Nihal. Dar dacă Nihal era încă un fruct crud, Aires era coaptă şi sigură pe ea.

Multe zile navigară de-a lungul coastei. Sennar nu înţelegea de ce, dar evită să întrebe.

Într-o dimineaţă însă, pe când ieşea din cală, observă agitaţie la bord. Nu apucă să se întrebe ce era toată vânzoleala aceea, când o văzu pe Aires înaintând îmbrăcată cu un fel de uniformă de paradă: haină de catifea stacojie, cizme încălţate peste pantaloni mulaţi şi centiron cu paftale de care atârna o spadă.

Când fu lângă ea, îi suflă în faţă.

– Gata de aprovizionare? întrebă cu obişnuitu-i surâs.

Vrăjitorul se înroşi, dar încercă să se abţină.

– Sigur. Ba mai mult, îţi voi spune că simţeam lipsa uscatului.

Aires izbucni în râs.

– Uscat! Asta-i chiar bună, zise, apoi se îndepărtă.

Corabia de atacat fusese zărită în zori, dar era posibil ca faptul că navigaseră de-a lungul coastei în ultimele zile să fi fost tocmai pentru a o intercepta. După ce o văzuseră, corabia pirat virase brusc către largul mării, în aşa fel încât să-şi poată prinde prada din spate, bazându-se pe repeziciunea atacului şi pe surpriză.

Lui Sennar nu-i plăcea defel toată povestea aceea. Era veteran al câmpurilor de bătălie şi era sătul de război până peste cap, dar mai ales era îngrijorat: ce s-ar fi întâmplat dacă cineva din echipajul de pe corabie l-ar fi recunoscut ca membru al Consiliului Magilor? Coborî în cală şi se cufundă în cărţi, încercând să nu se gândească la ce urma să se întâmple.

Liniştea lui nu dură mult. Vasul îşi schimbă pe neaşteptate ruta şi Sennar fu aruncat jos de pe sacul pe care se aşezase. Atacul începuse. Auzi paşii furtunoşi ai piraţilor pe punte, apoi strigăte

de încurajare şi zgomote de arme. Îşi astupă urechile. „Nu mă interesează“, îşi repetă, „nu trebuie să mă bag“, dar nu reuşi să reziste mult. Nu putea permite ca piraţii să atace o navă sub ochii lui. Peste toate celelalte, era un consilier.

Vasul pirat aluneca pe valuri, cu velele roşii desfăşurate, şi devora milă după milă. Rool domina scena de la proră.

Când îl văzu pe Sennar alergând pe punte, îl întâmpină cu o palmă violentă pe spate.

– Bine, au sosit ajutoare, rânji.

– Căpitane, trebuie să vă vorbesc, zise Sennar hotărât.

– Poate într-un alt moment, bine?

Sennar îşi păstră calmul.

– Vă cer să schimbaţi ruta. Imediat.

– Nici nu se discută, zise indiferent Rool.

Vrăjitorul insistă.

– Nu vreau vărsare de sânge atât timp cât sunt la bord.

– Aţi auzit? Nu vrea vărsare de sânge! urlă Rool gloatei.

Apoi îl ţintui pe Sennar cu ochi de gheaţă.

– Dacă eşti sensibil la stomac, întoarce-te în cabină.

– Căpitane, v-o cer pentru ultima...

Nu avu timp să sfârşească fraza. Aires îl înşfăcă de haină şi îl sili să se aplece peste bord.

Sennar văzu marea desfăşurându-se cu repeziciune sub chilă, în timp ce lemnul se echilibra pe valuri ca un pescăruş.

– Ascultă-mă bine, băiete. Avem nevoie de provizii. Cu cambuza goală nu se merge nicăieri. Acum îţi este mai clară situaţia?

Cer şi apă se contopiră în goană. Dintr-odată, corabia fu foarte aproape.

– Fiecare la locul lui! ordonă Rool. Gata de abordaj!

Când prora navei izbi prada, Sennar căzu în faţă. Reculul îl împinse îndărăt şi îl făcu să cadă pe spate pe punte. Se ridică la

timp ca s-o vadă pe Aires care înainta cu rapiditate cu spada scoasă din teacă și îi îndemna pe ceilalți să vină după ea.

Vrăjitorul îi urmări alergarea cu privirea și fu orbit de fulgerarea spadelor ridicate în soare. Apoi i se arătă trupa celuilalt vas: cu toții bărbați, cu toții înarmați.

O clipă fu ca și cum timpul s-ar fi oprit. Rânjete întunecate pe de o parte și de alta, spade strânse-n pumn, mușchi gata să explodeze. În cele din urmă, dintr-odată, o hărmălaie asurzitoare; urlete, zăngănit de arme și licărirea a zeci de lame care se încrucișau.

Sennar rămase înțepenit la locul lui. Acela nu era un simplu abordaj, era o reglare de conturi între pirați. Atacaseră o altă navă de pirați.

În decurs de câteva minute puntea fu vâscoasă de sânge, multe corpuri căzură la pământ și altele fură aruncate peste bord.

Sennar fu dezgustat și decise că văzuse și așa prea mult. Își reluă cu mânie drumul spre cală și se duse să se baricadeze într-un colț, departe de bătălie. *Sunt ticăloși care-și reglează conturile între ei, nu te interesează,* își repeta. Însă de sus continuau să ajungă până la el urlete, gemete și lugubrele bufnituri ale corpurilor care cădeau la pământ. Sennar își astupă urechile cu mâinile.

Înfruntarea nu dură mai mult de jumătate de oră.

Când pașii de pe punte deveniră mai puțin frenetici și zbieretele se stinseră de tot, Sennar, încă înfuriat, îndrăzni să urce.

Doar vreo doi oameni din gloată erau răniți grav și, dacă nu ar fi fost petele de sânge de pe covertă, nu s-ar fi putut spune că abia se încheiase o bătălie dură. Firește, toate corpurile celor căzuți zăceau deja pe fundul oceanului.

Sub ochii satisfăcuți ai lui Aires, unii dintre pirați duceau în spate lăzi, ulcioare și butoaie goale, pe care le descărcau pe punte.

Când fu adusă și ultima ladă și fură gata de plecare, femeia se apropie de Sennar.

– Impresionat?

Vrăjitorul nu răspunse. Ea rânji.

– După cum bănuiam. Nu văzuseși niciodată cum este omorât cineva, nu-i așa, copil drăgălaș?

Sennar simți cum i se urcă sângele la cap.

– Am văzut morți chiar prea mulți, crede-mă, răspunse cu voce aspră.

Aires dădu din umeri, apoi se întoarse către ai ei.

– Ăl mai mare e la bord?

Doi oameni care îl duceau pe brațe pe un al treilea înaintară; nu se ținea pe picioare și barba și părul lung îi acopereau chipul.

Aires se apropie de el și zâmbi.

– Bine te-am găsit, dragostea mea.

Când îl sărută, toată gloata explodă într-un strigăt triumfător.

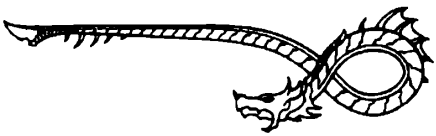

3

UN MIRACOL

Nihal și Ido erau în arenă ca mai totdeauna dimineața devreme. Constituiau un spectacol cu atât mai neobișnuit pentru tabăra în care trăiau: ea, Cavaler al Dragonului în devenire, era singura femeie a bazei, ba mai mult, a întregii armate a Pământurilor Libere, el, maestrul ei, singurul gnom care reușise vreodată să devină Cavaler al Dragonului. De aceea multă lume asista la înfruntările lor de dimineață. Pe de altă parte, era o plăcere să-i privești. Discutau cu spadele, se încleștau în dueluri care păreau dansuri și se băteau în ritmuri nebunești. Apoi trebuia admis că era o plăcere s-o privești pe Nihal, cu toate că era cu siguranță un războinic crud și-și ascundea formele pe sub haine militare: picioare lungi, suple, un abdomen sculptat de ani întregi de antrenament, un sân înfloritor și bine desenat. Pentru a nu mai vorbi de părul ei exotic albastru sau de ochii ei adânci violeți, tipici neamului ei. Mulți erau atrași, dar era o pradă cu totul de neatins: Nihal era foarte nesociabilă și cu nimic interesată de chestiuni sentimentale.

În dimineața aceea, publicul era mai curând puțin numeros, poate pentru că aerul era într-adevăr înghețat, poate pentru că amenința cu ploaie. Nihal și Ido nu se lăsau descurajați de atâta lucru; ca întotdeauna, se băteau fără încetare, și soldatul trebui să-i strige de mai multe ori înainte de a se hotărî în sfârșit să lase spadele.

– Amândoi sunteți așteptați la Nelgar, acum!

Nihal se duse uimită în odaia ei. Nu i se întâmpla prea des să aibă de a face cu responsabilul bazei personal. Nu pentru că ar fi fost tipul de om care să insufle temeri reverențioase. Mărunțel și mai curând robust, avea mai degrabă aerul unui hangiu pacifist decât al comandantului uneia dintre cele mai mari baze de pe Pământurile Libere. Nu era nici măcar unul dintre cei obsedați de grade și de disciplina severă, și totuși știa să se facă ascultat, și era admirat și respectat de ai lui.

Nihal intră cu timiditate în cortul lui Nelgar, Ido se duse imediat să se tolănească pe cel mai apropiat scaun, fără să-și facă probleme.

– Ia loc te rog, îi spuse Nelgar pe un ton curtenitor. Te-am chemat pentru că am să-ți încredințez o misiune.

Inima lui Nihal tresări. Nu îi fusese încredințată niciodată o însărcinare. Până în ziua aceea acționase întotdeauna împreună cu Ido.

– Este vorba să fie dus un mesaj dincolo de graniță, într-o tabără de pe Pământul Mării. Avem nevoie de întăriri pentru un atac. Vei duce cererea noastră și vei aduce răspunsul lor.

Asta-i tot? Nihal fu dezamăgită.

Nelgar îi explică amănuntele și îi dădu o hartă pentru a se orienta în pădure.

– Vei pleca mâine. Te poți retrage.

Nihal salută cu o plecăciune, urmată de Ido.

– Ce-i, am fost retrogradată? De la Cavaler aspirant la simplu curier? îl întrebă bosumflată pe maestrul ei. Mi se pare că pentru o asemenea treabă nu lipsesc scutierii.

– Eu te-am propus, răspunse calm Ido.

– Mulțumesc mult, abia așteptam să fac câțiva pași prin pădure.

– Nu fi superficială. Este timpul să începi să te miști singură. Antrenamentul se desfășoară bine, până la sfârșitul anului ai putea fi Cavaler.

Nihal se răsuci brusc. Îi străluceau ochii.

Ido rămase impasibil.

– Până acum ai stat lipită de mine ca un puișor de cloșcă, însă de data asta va trebui să te bazezi numai pe forțele tale. Misiunea în sine nu e complicată, dar te vei mișca de-a lungul unor granițe care nu sunt deloc sigure. Va fi un antrenament bun.

Nihal se luptase mereu pe câmpul de bătălie, nu avusese niciodată de a face cu gherila. Își spuse că, în cel mai rău caz, ar fi fost o experiență nouă.

– Și, pe urmă, sunt luni întregi de când stai cuibărită pe Pământul Soarelui. Puțin aer de mare îți va face bine, încheie gnomul.

– Aer de mare? Dar tabăra este în interior.

– Vei vedea... zâmbi Ido. Vei vedea.

Nihal părăsi baza la primele licăriri de lumină ale dimineții. Fără nici un Oarf în călătoria aceea, misiunea cerea un anume grad de discreție, iar un dragon, firește, nu trecea neobservat. Urcă astfel pe cal și plecă fără entuziasm.

Fusese o vreme, înainte ca Salazarul să fi fost distrus, când îi plăcuse să călătorească. Își amintea cu cât entuziasm îl însoțea pe Livon la furnizori când era copil. Și cât de mult îi plăcuse să galopeze cu Soana și cu Sennar către Pământul Apei, unde prietenul ei fusese numit vrăjitor. Fusese prima oară când Nihal părăsise Pământul Vântului și traseul i se păruse plin de minunății. I se părea că trecuseră secole de atunci.

Măcar dacă ar fi fost Sennar. Era frumos să stai cu el lângă foc, să privești stelele, să vorbești despre toate și nimic. *Cine știe unde e acum.*

Poate ar fi fost plăcut să călătorești și cu Ido. Astfel însă, se simțea fără apărare împotriva fantomelor trecutului. Se îndepărtă de bază prost dispusă.

Pământul Soarelui și Pământul Mării împărțeau un singur codru mare, cel mai întins din toată Lumea Pământeană: Pădurea Internă.

Când, după două zile de călătorie, Nihal trecu granița, peisajul rămase neschimbat. Pădurea continua să fie deasă și întortocheată, dar mirosul de apă sărată ajungea până acolo.

Nihal nu văzuse niciodată marea. Parfumul acela o făcu să dorească să ajungă până pe coastă. Își aminti istorisirile lui Sennar despre Pământul lui. Micuța Mare la mică distanță de granița cu Pământul Apei. Farul din Dessa, ultimul vlăstar al Lumii Pământene. Vastitatea oceanului. *Și poate, încă și mai departe, Lumea Scufundată.* O trecu un fior de nostalgie.

Pe parcursul drumului, mai ales noaptea, nu era liniștită. Granița cu Pământul cel Mare, regatul netăgăduit al Tiranului, era aproape și pădurile mișunau de spioni. Era vorba mai ales despre oameni, pentru că firește famminii nu erau potriviți pentru treburi atât de delicate. Aceia erau mai curând înclinați să masacreze: brațe lungi, puternice, foarte bune pentru a sfărâma, mâini și picioare dotate cu gheare ascuțite pentru a înșfăca victima, sunete grotești crude cu guri înțesate de dinți buni numai să sfâșie cărnurile. Masivi, și acoperiți cu totul de un văl roșiatic și cârlionțat dezgustător, știau doar să inspire groază.

Tiranul trimitea mai curând oameni și gnomi să controleze granițele cu Pământul cel Mare să încerce să înțeleagă eventuale strategii de apropiere din partea armatei Pământurilor Libere și să ucidă pe oricine s-ar fi aventurat pe teritoriile lui. Nihal nu-i văzu, dar nu numai o dată avu senzația că ochii lor se lipiseră de ea s-o supravegheze. Cu toate acestea, călătoria fu scurtă și singuratică. Nihal ajunse la destinație în patru zile.

Străjile se minunară să vadă sosind o femeie cu părul albastru și cu urechile ascuțite, îmbrăcată ca un soldat.

– Sunt un ucenic Cavaler, se prezentă Nihal. Se înroși. Trebuie să-i înmânez administratorului un mesaj.

Tabăra semăna cu baza ei: o citadelă amplă, fortificată, care găzduia nu numai războinici, ci și femei și copii. Acolo părea însă că lucrurile mergeau mai bine decât pe Pământul Soarelui. Pământul Mării avea granițe sigure și era expus la posibile ata-

curi numai către sud, unde ameninţa Pământul cel Mare. Silueta întunecată a Cetăţii Tiranului se înălţa ostilă dincolo de copaci, mare aşa cum Nihal nu o văzuse niciodată.

În afara acelei ameninţări tenebroase, în tabără se respira o atmosferă liniştită şi nu lipsea aprovizionarea. Prânzul fu copios şi gustos. Nihal mâncă la popotă, unde copiii hoinăreau veseli şi bărbaţii glumeau cu femeile lor. Aproape părea timp de pace. Nihal zâmbi în sinea ei, în timp ce tăia o bucată de carne. Când îşi ridică privirea din farfurie, furculiţa îi rămase în aer.

Parsel fusese primul ei maestru de spadă la Academie şi, într-un fel, singurul ei prieten luni de zile. Legătura lor fusese deosebită, alcătuită din puţine cuvinte şi dueluri îndelungate.

Nihal era bucuroasă să-l revadă, iar el o îmbrăţişă cum ar fi făcut cu un vechi tovarăş. Era un bărbat înalt şi masiv, cu carnaţie brună, cu ochii de o nuanţă ciudată, gri-verde. Părul negru şi foarte scurt începea să albească pe la tâmple.

– Ce faci aici? întrebă Nihal.

– O permisie. Înainte de a deveni maestru al Academiei, când încă mai luptam, trăiam aici. De câte ori pot, dau o fugă prin părţile astea. Parsel îi făcu cu ochiul. Cât să nu uit câmpul de bătălie. Şi tu? Te văd în formă.

– Mă descurc, se fandosi ea.

– Trebuie să sărbătorim întâlnirea aceasta. Ce zici de un duel, ca în timpurile de demult?

Fata nu se lăsă rugată de două ori.

Pentru Nihal, proiecţia aceea în trecut fu neaşteptat de plăcută. Nu uitase tristeţea şi singurătatea din acel an petrecut la Academie, dar şi acolo i se întâmplase ceva bun. Parsel îi amintea asta cu fiecare pasă. Totul fu ca altădată, cu excepţia abilităţii jumătate-elfului. Cu câteva atacuri, Nihal reuşi să se impună fără greutate.

– Ai devenit bună, zise Parsel, în timp ce îşi ştergea fruntea.

– Este şi meritul tău.

Restul zilei îl petrecură împreună. Parsel îi povesti despre noii lui elevi și lui Nihal îi fu puțin dor. *Timpul schimbă înfățișarea lucrurilor, și a amintirilor.*

– Ghici pe cine am văzut de curând? zise pe neașteptate Parsel. Pe colegul acela al tău de Academie, blonduțul... Laius, parcă așa-l cheamă. O avalanșă de amintiri o năpădi pe Nihal dintr-odată. Laius, băiatul plăpând cu chip de copil, cel mai slab elev din Academie. Stătuseră multă vreme împreună, și el, care o adora așa cum se întâmplă cu eroii, fusese unicul ei prieten adevărat în zilele acelea de singurătate. Laius...

Nihal deveni mai atentă.

– Chiar?

– Da. Trăiește aici în pădure. Mi-a spus că a părăsit ideea de a deveni războinic. Nu mi-a părut să fi fost prea în formă.

Nihal încercă să afle cât mai mult posibil. Parsel nu știa mare lucru, dar îi explică unde-l întâlnise.

În seara aceea, în cortul pe care i-l repartizaseră, Nihal nu reuși să adoarmă. Nu mai știa nimic despre Laius din noaptea primei ei bătălii. De la moartea lui Fen. De o eternitate. Pe neașteptate, dori din toată inima să-l revadă.

În dimineața următoare, îi dădură răspunsul pe care îl așteptau cei de la bază. Urmau să participe la atac cu o contribuție de trei sute de oameni. Când Nihal se grăbi să plece, administratorul o avertiză.

– Avem cunoștință despre mișcări de trupe de-a lungul graniței. Fii atentă.

Nihal nu luă în seamă cuvintele acelea. Până atunci fusese o călătorie chiar prea liniștită pentru gusturile ei.

Pe drumul de întoarcere, urmă indicațiile lui Parsel și se îndepărtă către nord. Schimbarea traseului o duse o bună bucată de drum prin desișul Pădurii Interne. Nihal iubise întotdeauna pădurile. Amintirea inițierii ei în ale magiei era încă vie și de atunci îi plăcea să stea în contact cu natura.

Odată cu căderea serii, se strică vremea. Nihal auzi bubuiala întunecată a tunetelor care se apropiau și cerul fu sfâșiat de lumina bruscă a unui fulger. Atunci văzu în depărtare silueta unei căscioare. Corespundea perfect cu descrierea pe care i-o făcuse Parsel: o casă oarecum dărâmată, cu acoperiș de paie și cu ziduri înnegrite de fum. Însă Nihal nu-și imagina că locul în care trăia Laius era într-atât de dărăpănat. Acoperișul era desfundat în mai multe locuri și o parte din paie erau căzute la pământ, unde putrezeau; ferestrele erau orbite goale, luminate sinistru de o licărire vagă. Înăuntru trebuia să fi fost cineva.

Nihal coborî de pe cal și se apropie prudent de construcție. În continuare era aproape de graniță și nu avea certitudinea că aceea era într-adevăr casa lui Laius.

Se lipi pe furiș de perete și scoase încet sabia din teacă. În unele puncte, pietrele zidului erau dislocate și Nihal aruncă înăuntru o privire grăbită. Zări licărirea unui foc și pe cineva așezat cu spatele. Reuși să întrevadă numai capul, blond și cârlionțat. Tresări. Se apropie de ușă și bătu.

– Cine-i acolo? urlă un glas ascuțit dinăuntru.

– Sunt eu, Nihal, răspunse ea, în timp ce întredeschidea ușa.

Ghemuit lângă un perete, era un băiat cu aer obosit și bolnav, cu o spadă pe jumătate ruginită în mâinile tremurânde. Nihal recunoscu ochii cenușii, nevinovați, și buclele blonde, dar obrajii, pe care și-i amintea bucălați și rumeni, erau slăbiți și murdari de funingine. Purta o cazacă maro care trebuie să fi avut zile mai bune și nădragi decolorați și plini de praf. Laius se uită o clipă la ea, neîncrezător, apoi lăsă să-i scape spada și-i alergă în întâmpinare.

Afară începuse furtuna.

Se aflau în singura cameră unde tavanul era încă întreg, dar picături mari de ploaie cădeau pe ici pe colo pe podea. Focul trosnea vesel. Nihal scoase ceva provizii și, cu ale ei și cu cele ale lui Laius, pregătiră o cină bogată.

Nihal îi povesti băiatului tot ce i se întâmplase în lunile acelea. Vorbi fără prea multe rezerve despre comportarea cutezătoare pe care o avusese încă de când ajunsese la Ido pentru a fi antrenată, despre cum își riscase viața numai ca să facă de capul ei. Se lungi cu o oarecare nostalgie să povestească despre zilele petrecute cu săteanca Eleusis și cu fiul ei Jona, zile în care își făcuse iluzii că ar fi putut duce o viață normală, departe de câmpurile de bătălie.

– Măi să fie, comentă băiatul.

Nihal zâmbi.

– Da. Viața te uimește uneori. Mușcă dintr-o bucată de carne friptă. Și tu ce faci aici?

Laius lăsă ochii în jos. În cameră coborî o tăcere stânjenitoare. Se auzeau numai bubuiturile tunetelor și trosnetele lemnelor.

– Ce-i? ți-ai pierdut limba? insistă Nihal.

Băiatul tăcu multă vreme, apoi respiră adânc și se hotărî să vorbească.

Imediat după ce picase proba de inițiere în ucenicia de Cavaler al Dragonului, în timpul bătăliei de la Therorn, părăsise Academia cu intenția de a se întoarce la tatăl lui, decis să-i spună că nu voia să audă de lupte și că luase hotărârea să devină scutier. Plecase dârz, plin de curaj, dar pe timpul călătoriei i se risipise toată siguranța.

– În familia mea, bărbații au fost întotdeauna Cavaleri. Toți, înțelegi? Și valoroși cu toții. Tatăl meu proiectase pentru mine un viitor de erou chiar dinainte să mă fi născut. Cum puteam să-i spun că picasem cea mai ușoară probă, cea a primei bătălii? Că spada nu era de mine, că nu voiam să aud vorbindu-se de soldați și de moarte? Mi se și părea că-l văd, că-i aud urletele. Niciodată nu ar fi acceptat alegerea mea. Laius se uită pe sub sprâncene la Nihal. Mi-a fost frică de el. Mi-a fost teamă că, datorită puterii pe care o are în Ordin, l-ar fi constrâns pe Raven să mă primească iar la Academie.

Povesti că, la mijlocul drumului, se hotărâse să schimbe calea. Nu știa unde să se ducă, nici ce să facă pentru a trăi. Când se terminaseră banii pentru întoarcerea acasă, se dăduse drept menestrel.

– Cânt bine, știi? Știu o grămadă de povești și de cântece. Și pe urmă, nu știu, poate le inspir oamenilor duioșie. În orice caz, câștigam destul.

Nihal îl măsură din cap până în picioare. Nu, nu era adevărat că avea un câștig îndestulător. Era slab și hărtănit ca un cerșetor.

Și, de fapt, Laius mărturisi că în final alesese să se refugieze în pădure. Intenționa să fie un rătăcitor și să trăiască în contact cu natura, departe de război și de oameni. Se descurca adunând fructele din copaci și dezgropând rădăcini comestibile. Uneori se ducea la pescuit, cu rezultate slabe.

– Uneori am reușit. Erau pești mici, dar gustoși, zise cu un surâs stingher.

La început dormise sub cerul liber, pe sub copaci, dar curând își dăduse seama că nu putea continua astfel. Începuse să caute o cabană de vânătoare, sau o grotă, sau o vizuină părăsită. În schimb, găsise acea căscioară frumoasă.

– Aici sunt în siguranță, nimeni nu va veni să mă caute. Și pe urmă, adăugă, am spada cu mine. Când mă voi fi săturat să mănânc rădăcini, voi pune în aplicare cei doi ani petrecuți în Academie și mă voi apuca de vânătoare.

– Nu se vânează cu spada, constată Nihal.

Laius se înroși.

– Poate într-una din zilele astea voi găsi un arc. Războiul nu e departe.

Nihal dădu din cap.

– Și acum ce vei face?

– Cred că voi sta aici, o vreme.

Laius nu avea curaj să se uite la ea.

– Știi, în lunile astea am crescut. Am văzut multe lucruri. Știu că mă pot descurca, încheie el, puțin convins.

– Și asta ar fi aspirația ta maximă? întrebă serioasă Nihal. Ești slab, obosit și murdar. Asta-i viața pe care o voiai?

Ochii lui Laius se umplură de lacrimi.

– Nu, firește că nu-i asta.

– Nu folosește la nimic să fugi, murmură Nihal. Problemele tale te vor urma și la capătul lumii.

Se lăsă tăcerea în cameră. Furtuna părea să se fi liniștit. Nu se mai auzeau tunetele, doar ploaia răpăia pe ziduri și pe acoperiș.

Nihal se uită la foc.

– De ce nu vii cu mine? zise.

Laius o fixă neîncrezător.

– Cu tine?

– Da. Baza e un loc frumos. Și, pe urmă, nu spuneai că vrei să fii scutier? Ai putea învăța meseria, să te faci util.

Laius scutură din cap.

– Nu va fi pentru totdeauna, continuă Nihal. Doar cât să te pui pe picioare, să înțelegi ce vrei. Ce naiba, nu-ți vine să stai puțin cu mine? Ca în vremurile de demult?

Laius zâmbi.

– Lasă-mă să mă gândesc.

Întinsă pe niște paie adunate cum trebuie, Nihal se trezi brusc. Îndepărtă repede pelerina care o acoperea și mâna ei alergă spre spadă. Încă ploua. Împreună cu zgomotul picăturilor pe pereți, auzi sunetul pașilor în noroi. Părea că spiona cineva în jurul casei. Nihal rămase nemișcată, cu simțurile încordate, pentru a încerca să înțeleagă câți erau. Se ridică în liniște, se apropie de prietenul ei și-l bătu pe un umăr.

– Cât e ceasul? bâigui Laius, cu vocea năclăită de somn.

Nihal îi făcu semn să vorbească mai încet.

– Ia-ți spada și așază-te în spatele meu, murmură.

Băiatul se trezi dintr-odată.

– Ce se întâmplă?

– Ne atacă. Suntem înconjurați, susură Nihal.

Se duse lângă ușă și ascultă.

– Imediat ce avem cale liberă, fugim. Clar?

Laius încuviință.

Acum pașii erau mai apropiați. Două persoane, chiar lângă casă. Ceilalți trebuie să fi fost cel puțin vreo cincisprezece, dar Nihal nu reușea să înțeleagă unde se găseau. *Sunt mulți, fir-ar să fie. Prea mulți.*

Ușa fu doborâtă pe neașteptate.

Laius urlă, însă Nihal nu se lăsă luată prin surprindere. Îl doborî la pământ pe primul dușman, un grăsan mare cât un munte și înarmat cu o dagă scurtă, imediat ce trecuse pragul și îl străpunse fără să-i dea timp să răsufle. O clipă mai târziu, un tip încruntat și mușchiulos, complet chel, flutură o secure în fața ei. Ceilalți erau în spate. Auzea grohăielile lor ațâțate. Fammini.

– Dă-te-n colo fetiță, rânji omul cu securea.

Nihal se aruncă înainte și îl împinse cu violență.

– Fugi! îi zbieră lui Laius.

Omul căzu la pământ, dar se ridică imediat înjurând. Însă Nihal fu mai rapidă. Cu o lovitură îi tăie mâna și-l lăsă urlând pe pragul casei dărăpănate.

Laius ajunsese la calul lui Nihal și se urcase în șa. O luă din zbor pe prietena lui și plecară la galop. Cursa nu era ușoară. Ploaia făcuse terenul alunecos și pe întuneric era aproape imposibil să te orientezi.

Un fâșâit strident străpunse perdeaua ploii.

– Au arcuri! urlă Nihal.

Laius mână calul, dar animalul se împiedica încontinuu. Când îl nimeri o săgeată într-un picior, Laius și Nihal căzură pe terenul noroios.

Nihal se ridică imediat. Laius rămase pe pământ și începu să geamă. Pașii urmăritorilor deveniră mai rapizi și mai insistenți.

– Ridică-te! strigă Nihal.

– Nu reușesc. Piciorul...

Nihal îl ridică în brațe și îl târî în pădure, fără să ia o direcție anume. Aluneca și ploaia deasă o orbea. Fâșâiturile din spatele lor reîncepură, apoi îi ajunse din urmă o ploaie de săgeți. Nihal simți o arsură puternică în umărul stâng și fu obligată să se oprească.

Laius gâfâia, cu chipul contractat de durere.

– Te-au lovit.

O tăietură sfâșiase pieptarul de piele. Umărul sângera. Nihal începu iar să înainteze, trăgându-l de un braț pe Laius.

– Nu-i nimic, hai.

Pădurea părea de nepătruns. Famminii erau din ce în ce mai aproape. Nihal merse printre ramurile care-i biciuiau corpul, în timp ce se străduia să se gândească la o soluție. *Ce trebuie să fac? Ce?* Durerea din braț era groaznică și Laius nu era în stare să lupte, dar dacă continuau să fugă în felul acela, fără țintă și cu spatele la dușman, nu ar fi avut scăpare. De acum auzea respirația gâfâită a urmăritorilor lor. *Ce trebuie să fac?*

– Iată-i! urlă o voce neomenească.

O turmă de fammini răsări alergând din pădure și se abătu asupra lor ca o alunecare de teren.

Nihal căzu în față și-l trase și pe Laius după ea. Se întoarse pe spate, strânse garda spadei și se sprijini într-un cot pentru a se ridica. *Nu vreau să mor!* Alunecă, se poticni, căzu iar în noroi. *Nu vreau să mor!* În timp ce ploaia îi șfichiuia fața, avu vreme să vadă râturile diforme ale famminilor deasupra lor, cu brațele nefiresc de lungi îndoite în atac, cu securile ridicate gata să-i masacreze. Fulgerele se reflectau pe colții lor lungi.

Nihal închise ochii. *Nu vreau să mor! Nu încă!*

– NU! urlă Laius printre sughițuri.

În spatele pleoapelor închise, Nihal percepu o fulgerare puternică. Garda spadei se înfierbântă. Deschise ochii. O barieră argintată îi înconjura pe ea și pe Laius.

Armele famminilor loviră în repetate rânduri și bariera începu să vibreze și să emită un zgomot surd.

– Nihal, gemu Laius.

Famminii continuară să lovească, scrâșnind de furie, dar scutul acela transparent era impenetrabil.

Vibrația deveni din ce în ce mai puternică. Solul păru zguduit de un cutremur și zgomotului îi crescu volumul până când

deveni de nesuportat. Nihal și Laius își duseră mâinile la urechi. Apoi bariera explodă.

Unda de șoc se propagă către exterior și îi lovi pe fammini cu violența unui uragan. Monștrii fură aruncați înapoi la o distanță de multe brațe. Unii fură izbiți de trunchiurile copacilor și se prăbușiră sfârtecați la pământ, cu ghearele în poziții nefirești, cu țestele sparte. Alții dispărură în întuneric, năuciți de mișcarea aerului.

În pădure se întoarse liniștea. Acum ploaia cădea mai măruntă și picăturile împodobeau ca perle minuscule frunzișurile copacilor și ale tufelor. Laius era palid și respira cu greutate.

– Ce s-a întâmplat, Nihal?

Fata își trecu o mână peste față.

– N-am idee.

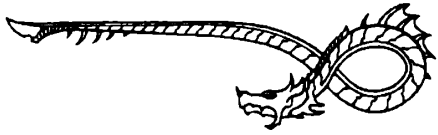

4

FURTUNĂ

Vasul se îndreptă spre larg. Coasta dispăru la orizont și marea înghiți peisajul. Sennar simți că de acum pasul era făcut. Nu se mai putea întoarce.

Nici una dintre cărțile pe care le luase cu el nu dădea informații concrete despre bulboană. Cel mai credibil dintre texte era un rezumat al aventurii cuceritorilor care cu vreo sută de ani înainte încercaseră să ajungă în Lumea Scufundată, dar era vorba despre o istorisire plină de neclarități, scrisă la câțiva ani după călătorie, din care nu reieșea cât era realitate și cât fructul fanteziei. Sennar nu știa cu exactitate unde se afla bulboana, și nici câte mile ar fi trebuit să parcurgă pentru a o găsi. Trebuia mers drept către apus, asta era tot.

Cu cât vasul aluneca mai rapid pe mare, cu atât Sennar simțea cum îl gâtuie mai mult teama.

Căpitanul părea să nutrească față de el o oarecare stimă și se întâmpla din ce în ce mai des ca Aires să i se adreseze aproape binevoitor. Pe neașteptate, Sennar dobândea simpatia tuturor, cu excepția oaspetelui misterios.

În primele zile nu fu zărit cine știe ce. Stătea mereu închis în cabina lui Aires, unde ea se ducea să-l vadă imediat ce i se ivea ocazia. Când începu să se plimbe pe punte, părea o altă persoană față de prizonierul amărât care fusese adus la bord. Avea aspectul unui filfizon, cu părul lung castaniu pe care-l purta strâns într-o coadă stufoasă, cu ochi albaștri vioi și o barbă frumos

pieptănată. Fără îndoială, trăsăturile lui regulate, dar în același timp pline de virilitate, erau alcătuite tocmai ca să le placă femeilor, și în plus noul pasager era mereu într-o ținută vestimentară foarte îngrijită. Purta cămăși de mătase foarte albe, cu mâneci ample, și veste prețioase din brocart pline de ornamente. Se fâțâia de la un capăt la altul al vasului și lăsa să fluture în vânt o pelerină lungă de brocart negru, cu mâna mereu sprijinită pe garda cizelată a spadei; din când în când, se oprea să cerceteze marea cu privire gânditoare, prins cu totul de propriul șarm pirateresc. Dacă îl întâlnea pe Sennar pe punte, îl privea pieziș. Vrăjitorului i se părea un idiot perfect, dar pe vas îl tratau toți cu respect și nici unul nu se plângea de faptul că nu făcea nimic de dimineață până la apus. Seara, Rool îl invita în teugă să bea și să stea de vorbă până târziu în noapte.

Sennar vru să știe mai mult și Dodi nu se lăsă rugat.

Într-o seară cu furtună, în timp ce vrăjitorul era devastat de răul de mare, băiatul îi povesti fiecare amănunt din viața noului pasager.

Benares, amantul lui Aires, luptase multă vreme în trupele de pe Pământul Mării. Domnitorul, de fapt, sătul de incursiunile piraților, ordonase crearea unei divizii speciale care să-i înfrunte pe tâlhari.

Înainte de a se înrola, Benares făcuse puțin din toate: artist, hoț, negustor, contrabandist. A fi soldat era o modalitate ca oricare alta pentru a se băga în bucluc și el nu dorea altceva. Datorită abilității lui de spadasin, armata îl primise cu brațele deschise și închisese amândoi ochii peste trecutul lui discutabil. Datoria lui era să escorteze pe mare încărcăturile de pietre prețioase de la Munții Ultimului Promontoriu, bogați în zăcăminte, pe pământurile răsăritene, unde pietrele erau șlefuite. Oceanul îi plăcu imediat. Adora viața aceea compusă din traversări și înfruntări cu pirații. Fără a mai pune la socoteală fascinația pe care o exercita asupra femeilor. Chiar dacă nu era un marinar, avea o iubită în fiecare port. A colindat marea un an de zile fără să piardă niciodată o bătălie. Apoi și-a găsit nașul.

Într-o zi, brigantina pe care călătorea a fost atacată de Rool și de ai lui. Benares s-a luptat cu mulți membri ai echipajului și i-a aranjat de zile mari, până când s-a trezit în fața lui cu Aires. Fascinat de frumusețea ei a făcut o greșeală fatală: a păcătuit cu galanteria.

– Eu nu lupt cu femeile, a zis cu glas limpede. Eu iubesc femeile.

Ca răspuns, Aires i-a sfâșiat uniforma cu lovituri de spadă și a început să-l atace fără încetare. Benares s-a văzut constrâns să scoată sabia din teacă, dar, când, după un duel încrâncenat, femeia i-a pus lama la gât, omul s-a văzut mort.

Aires l-a privit îndelung, gâfâind de oboseală, apoi a băgat spada în teacă.

– Ești prea drăguț ca să te elimin, a zis cu naturalețe, apoi i-a întors spatele și, din două sărituri, s-a urcat iar pe vas.

Benares a privit la velele roșii cum se îndepărtau și a știut că găsise singura femeie care i se potrivea.

A părăsit armata și s-a alăturat unui grup de pirați. Cutezător și inconștient cum era, i s-a dus vestea repede. În tavernele în care se întâlneau pirații, a început să i se pomenească numele și faima lui de spadasin s-a răspândit rapid.

Aires iubise întotdeauna provocările. Nu numai o dată îl convinsese pe tatăl ei să atace nave luate la ochi de alte veliere, doar din nerăbdarea de a se măsura cu alți pirați. Așa s-a întâmplat și cu Benares. După luni de zile în care-și luaseră urma și se pierduseră iar unul de altul, s-au trezit iar unul în fața celuilalt, pe puntea unui galion pe care îl atacaseră amândoi.

A fost un duel ciudat. El a folosit tacticile de cucerire pe care le pusese în practică în viața lui de seducător, și între două lovituri, una de atac, alta de apărare, îi spunea cât de mult o dorea. Ea a dat la iveală tot sarcasmul ei, mai ascuțit decât spada, și și-a bătut joc de romantismele acelea. Când Aires a ajuns cu spatele la zid, cuvintele nu i-au venit însă în ajutor. Era pentru prima oară când un bărbat reușea să o învingă.

– Spune-mi că mă iubești și eu te las să trăiești, a murmurat Benares aproape atingându-i fața.

– Mai curând taie-mi beregata, a răspuns ea în zeflemea.

– Cum dorești, a zis surâzând Benares. Dar numai după aceea.

A apucat-o de ceafă și a sărutat-o cu pasiune. Pe neașteptate, Aires i-a răspuns cu tot atâta patimă.

De atunci se dedicară unul celuilalt. Dacă ar fi trebuit să-și dispute aceeași pradă, nu ar fi ezitat să-și ia gâtul unul altuia, și totuși se iubeau. O pasiune făcută din întâlniri fugare și întâmplătoare pe mare sau în porturile în care ancorau.

Lui Rool povestea aceea nu-i mergea la suflet. Căpitanul era un pirat feroce și neînfricat, dar pentru „fetița" lui, după cum se încăpățâna să o numească, voia ce-i mai bun și repeta mereu că numai un om mai puternic decât el putea fi demn de fiica lui. Benares i se părea un zăpăcit, iar pasiunea aceea un capriciu infantil.

Cu toate acestea, după câtva timp, a trebuit să se răzgândească și odată cu el, întregul echipaj.

De când regele Pământului Mării începuse lupta lui personală împotriva pirateriei, Rool era în fruntea listei negre. Pe capul lui se pusese o recompensă care îi ademenea pe mulți.

Căpitanul nu-și făcuse niciodată probleme. El așa era: sigur pe sine, indiferent la pericol și indiferent cu totul la ceea ce nu va fi fost mare, adorata lui navă și Aires.

L-au prins afară din elementul lui: pe uscat, în timp ce bea vesel într-o tavernă. Tovarășul lui de petrecere a plătit cu viața și el a fost luat cu greu, dar în lanțuri. L-au târât într-o temniță situată pe continent, unde aveau să-l țină până s-ar fi calmat apele. Apoi căpitanul ar fi fost dat direct pe mâna gărzilor regelui. Nu era greu de imaginat care ar fi fost soarta lui: să se bălăbăne cu un ștreang de gât în piața centrală din capitală, ca avertisment pentru toată tagma piraților.

Când a ajuns vestea pe navă, imperturbabila Aires s-a pierdut pentru un moment. Autorul capturii era un vânător faimos de recompense, unul Mauthar. Își începuse cariera ca asasin plătit pentru oricine ar fi putut să-l plătească. Fusese prins în timpul unei misiuni și, în schimbul iertării, îi propuseseră să-și schimbe

activitatea. Nu se gândise de două ori. Cele mai spectaculoase capturi din ultimii ani purtau toate semnătura lui. Nu se oprea în fața nimănui și acționa oriunde, pe mare sau pe uscat. Dar pe uscat își avea vizuina și acolo trebuia căutat. Atunci s-a întâmplat, ca în cele mai bune istorisiri de aventură, să intre în joc eroul. În noaptea aceea, Benares a acostat în golfulețul în care era ancorat vasul lui Aires. Bucurându-se deja la gândul unei nopți de plăcere, s-a grăbit la iubita lui, dar a găsit-o înlăcrimată.

Firește, s-a oferit să conducă grupul care urma să-l elibereze pe Rool și a ales cele mai bune elemente din ceata lui și a lui Aires pentru a organiza o echipă de salvare. Au plecat peste câteva ore, în plină noapte. După ce luaseră informații prin ulițele portului, au luat cu asalt temnița în care era închis piratul și l-au înjunghiat pe vânătorul de recompense și pe trepădușii lui. Rool era din nou liber.

Întâmplarea i-a adus lui Benares stima lui Rool și a oamenilor lui, odată cu eterna recunoștință a lui Aires.

Dodi chiar era un mare povestitor. Sennar ascultase fără să sufle, uitase până și de răul de mare.

– Cum sfârșise pe vasul pe care l-am găsit? întrebă în cele din urmă.

– Simplu, răspunse Dodi, satisfăcut de succesul povestirii lui. Vânătorul de recompense pe care l-a eliminat Benares avea mulți prieteni printre scursorile porturilor de pe Pământul Mării. De la eliberarea lui Rool, nu i-au dat răgaz lui Benares. L-au atacat noaptea, în timp ce era în fundul unui golf ascuns, unul dintre locurile noastre de întâlnire. O desfășurare de forțe nemaivăzută, se spune. Când l-am pescuit, îl duceau pe uscat pentru a-l vinde militarilor.

– Să-l vândă?

– Așa merge, nu știai? Cineva face treaba murdară, altcineva plătește și se bucură de onorurile capturii.

– Ar trebui să te faci scriitor, Dodi, zise Sennar la sfârșitul povestirii.

Dodi zâmbi.

– Vei vedea, vrăjitorule. Când voi fi câştigat destui bani ca pirat, îmi voi scrie isprăvile şi voi deveni mai faimos decât Benares.

Începea să se simtă umezeala nopţii. Sennar îi dădu lui Dodi una pe spate şi se ridică în picioare cu un căscat.

– Nu ştiu ce faci tu, dar eu mă duc la culcare.

– Aşteaptă Sennar, îl opri musul. Pot să-ţi dau un sfat?

– Fireşte.

– Dacă aş fi în locul tău, aş fi mai precaut.

Sennar se uită uluit la el.

– Cum adică?

– Benares nu vede cu ochi buni taclalele tale cu femeia lui, răspunse maliţios Dodi. Şi pe urmă, ca s-o zic pe-a dreaptă, faptul că tu ai convins-o pe Aires să se aventureze într-o asemenea treabă periculoasă îl face bănuitor.

Vrăjitorul izbucni în râs.

– Poate dormi liniştit. Aires nici nu mă vede.

Dodi îi făcu cu ochiul.

– Nu s-ar zice, Sennar, nu s-ar zice.

Timp de o lună navigară liniştiţi şi fără piedici. Era vânt şi marea ridica glasul numai din când în când.

De acum, Sennar se obişnuise cu ruliul vasului. Dimineaţa, sprijinit de parapetul punţii, privea spectacolul oceanului care readucea oamenilor soarele şi simţea o senzaţie de consolare. De fapt, călătoria aceea îi plăcea. Poate avea să-şi ducă la bun sfârşit misiunea şi avea să iasă viu din ea.

Îi lipsea Nihal. Într-o seară îi scrise o scrisoare. Începuse să recite formula pentru a i-o expedia, când se opri şi o reciti. *Dar ce mi-a trecut prin minte?* O rupse şi o aruncă înfuriat peste bord. Se uită la bucăţelele de pergament cum dansau printre valuri, apoi se întoarse în cală, singur cu gândurile lui.

Problemele începură în a cincea săptămână de navigaţie. Marea deveni din ce în ce mai agitată, furtunile începură să vină una după alta fără încetare. Atinseseră zona neexplorată. Nimeni nu mai ajunsese până acolo şi era greu să te orientezi.

Într-o seară, Rool îl convocă pe Sennar în cabina lui.

– După calculele mele, trebuie să fim aproape de insulele necunoscute. Acestea. Arătă pe hartă. Însă pentru moment nu li se vede nici măcar umbra.

– Și e grav? întrebă Sennar îngrijorat.

– Da. N-au mai rămas multe în cambuză. Când am umplut-o, gândeam că, odată ajunși aici, am fi putut-o umple din nou. Dacă nu vom găsi curând acel arhipelag blestemat, dăm de dracu.

Pe măsură ce zilele treceau, echipajul cerceta cu îngrijorare din ce în ce mai mare întinderea de apă. Dar orizontul era zgârcit cu noutățile și tot ceea ce propunea era un albastru intens și plin de cruzime.

Sennar se hotărî să renunțe la jumătate din rația lui de hrană.

– Mereu ești atât de înțelept, Sennar? întrebă Aires, când află.

Se aflau pe punte unul lângă altul.

– Mă simt răspunzător de această situație, răspunse el îndurerat.

– Ce băiat bun, se hlizi ea. Chiar ești bun de luat de bărbat.

Sennar era uimit s-o vadă atât de liniștită. Nici Benares și nici Rool nu păreau să fie îngrijorați. Pentru ei era totul normal: riscul, foamea, neprevăzutul mării.

– Nu-ți e teamă de ce s-ar putea întâmpla? o întrebă.

Aires întinse picioarele și le sprijini de un butoi cu rom.

– Frică? De ce? Riscul mă distrează. E sarea vieții. Dacă nu ne distrăm în puținul timp care ne este dat, pentru ce mai trăiești? Și, pe urmă, e o întrecere. Se întoarse către Sennar. Știi de ce m-am hotărât să accept treaba asta?

– Pentru bani?

– Bravo, micul meu vrăjitor. Ești isteț nevoie mare, îl ironiză Aires. Dar banii nu înseamnă nimic fără aventură. Să ajungi unde nimeni nu a mai pus piciorul... Te gândești că puțini înaintea noastră au văzut albastrul acesta? Și că nimeni nu s-a întors să povestească despre el? Ei bine, eu voi ajunge până la capăt. Și mă voi întoarce. Atunci voi ști că sunt cea mai bună. Acum

încetează să-ți mai faci griji, asta nu ne va apropia nici cu o milă de ținta noastră.

Apoi se instală calmul plat. Marea era ca uleiul, orizontul din ce în ce mai albastru. Fără posibilitatea de a aduna apă de ploaie, rezervele începură să scadă curând. Fură tăiate rațiile și, odată cu foamea, crescu nemulțumirea. Nu toți aveau forța de caracter a lui Rool sau inconștiența lui Aires.

Sennar își petrecea nopțile aplecat deasupra hărții, încercând să înțeleagă cât drum făcuseră și cât le mai lipsea. Nu numai o dată folosi magia în speranța de a descoperi dacă ruta era corectă, dar raza de lumină care ar fi trebuit să localizeze insulele se pierdea în noapte către locuri necunoscute.

Când începu câte cineva să-l acuze că i-a atras într-o acțiune disperată, Benares fu cel care-i luă apărarea:

– Bărbați sunteți, sau ce? Suntem oameni ai mării, ce naiba. V-a constrâns oare cineva să veniți până aici? Cine vrea să se întoarcă să ia o barcă și să se pună pe vâslit. Și cu asta discuția-i încheiată.

Curând dispărură păsările. Nici tu pescăruși, nici albatroși, nici un fel de stoluri care migrau către pământuri necunoscute. Până și peștii începură să se rărească. Cu fiecare zi pescuitul era mai puțin bogat, până când marea deveni un deșert. Nava aluneca înceată pe apă, înconjurată de o liniște nefirească. Dacă nu ar fi fost siajul ușor de pe laturile chilei, s-ar fi spus că erau încă în port.

– Pământ! Pământ!

Urletul sfâșie zorile. Marea era calmă, vântul începuse iar să bată și vasul mergea repede.

Sennar se grăbi pe punte. O clipă mai târziu ajunse și căpitanul, cu ocheanul în mână. La orizont se zărea o linie întunecată și neclară.

– Poate fi adevărat? întrebă Sennar cu sufletul la gură.

Rool privi multă vreme înainte de a se pronunța.

– Nu știu, răspunse.

Începu iar să cerceteze prin ochean.

– E ceva care nu mă convinge.

Toată ziua, echipajul fixă cu teamă dunga aceea subțire neagră, în timp ce tensiunea creștea.

Pe la mijlocul după-amiezii, nava se balansă lateral, ca și cum ar fi izbit-o ceva, și se înclină periculos într-o parte. Echipajul își pierdu echilibrul, dar ambarcațiunea nu întârzie să se redreseze, zdruncinată de o rafală neprevăzută de vânt.

Sennar și căpitanul ajunseră cu greu pe punte. Brusc se ridicase un vânt foarte puternic, care părea să fi vrut să-i mături. Și, cu toate acestea, marea era liniștită și soarele strălucea. Vântul acela se isca de nicăieri.

– O mână de terțarole, repede! strigă Rool, în timp ce ajungea la parapet.

Sennar reuși să se agațe de parapet în ciuda rafalelor care-i biciuiau fața. Ridică ochii. Amuți.

Un nor negru uriaș înainta amenințător de la orizont. Nu i se vedea capătul, alerga spre navă și-și schimba permanent forma. Sennar căzu jos fără suflare. Două mâini îl prinseră de haină.

– Ce-i? întrebă Rool. Aținti doi ochi de foc asupra lui.

– Nu știu.

– E vrăjitorie? Răspunde!

– E... probabil, se bâlbâi Sennar.

Rool îi dădu drumul și începu să dea ordine, dar echipajul era încă înțepenit de spaimă.

– A rămas vreun bărbat la bord sau sunteți niște femeiuști cu toții? răcni căpitanul. Să se ducă fiecare la locul lui sau îl arunc în mare imediat!

Nimeni nu văzuse niciodată ceva asemănător. Sennar se aplecă iar peste bord și avu timp doar să zărească norul care înainta cu o viteză înspăimântătoare. Vântul îi tăie respirația. Închise ochii. Când îi deschise, se lăsase noaptea.

Pe un cer negru ca o lespede de ardezie se desenau fulgere imense. O ploaie ropotitoare începu să bombardeze puntea. Apoi fu apocalipsa.

Valuri uriașe se abătură asupra corabiei și o înclinară când de o parte, când de alta; de fiecare dată părea să fie pe punctul de a dispărea printre talazuri. Sennar fu rostogolit pe punte până când mâna lui Benares îl înșfăcă de ceafă.

– Aici doar încurci locul, băiete. Du-te-n cală.

Sennar nu se lăsă rugat de două ori.

Mai mult decât să se ducă în cală, căzu înăuntru lovindu-se, pentru ca apoi să o ia la goană să se ghemuiască într-un colț. Lemnul din jurul lui scârțâia înspăimântător și ruliul era foarte violent. Vasul era în voia vânturilor care-și schimbau în permanență direcția și a valurilor înalte cât zidurile.

O vreme, Sennar rămase nemișcat, paralizat de frică, să asculte pașii precipitați de pe punte, izbiturile corpurilor trântite la pământ de furtună și chițăitul șoarecilor, cuibăriți pe cine știe unde. Apoi începu să se simtă un mișel. *Nu pot sta aici, trebuie să mă duc să dau o mână de ajutor.* Însă picioarele refuzau să-l asculte. Își impuse să raționeze. La urma urmelor, era un consilier, în ultimul timp se aflase în destule situații disperate și ieșise din ele numai datorită lucidității lui. Încercă să repete vrăjile pe care le cunoștea, dar nici una nu se potrivea cu apocalipsa care se dezlănțuia acolo afară. Fără îndoială era opera unui vrăjitor. Poate o formulă creată *ex novo*, cel mai probabil un sigiliu. *Perfect. Dacă e o vrajă, nu rămâne decât să încerci să o contracarezi,* își spuse cu hotărâre.

Agățându-se de grinzile calei, în timp ce barca se clătina fără încetare, Sennar se strădui să se gândească. Mișcarea navei îi sugeră ideea. Era o treabă destul de complicată, dar era singura, în situația în care se aflau. În rest, acolo aveau de a face desigur cu o vrăjitorie asemănătoare cu cele interzise. Era deci vorba de a aduce natura pe linia ei de plutire. Sennar planifică precis ceea ce avea să facă odată ajuns afară și se hotărî să iasă.

Velele păreau să fi înnebunit și Sennar se alătură unui grup de pirați care încercau să le stăpânească. Întrezări printre ropotele ploii silueta lui Aires, care, stând dreaptă la timonă, se căznea să păstreze ruta. Dar nu mai era nici o rută de ținut. Cerul și marea

se amestecau, ca tenebre nedeslușite ce învăluiau vasul. Cu tot ajutorul lui Rool, timona îi scăpă din mână și începu să se învârtă precum un titirez.

Când vela principală se sfâșie, Sennar se agăță de parapet și începu să traverseze puntea, în timp ce apa îl fleșcăia din cap până-n picioare. După multe eforturi reuși să ajungă la Aires, care era încrâncenată pe timonă.

– O funie, urlă Sennar, dar cuvintele lui fură absorbite de urletul mării.

– Ce? răspunse Aires.

– Am nevoie de o funie.

Aires îi trecu un capăt de frânghie lui Sennar, care și-l legă în talie, apoi se îndreptă spre catarg. Ridică ochii și îl văzu clătinându-se înspăimântător. *Pot reuși. Trebuie să reușesc.*

Încercă să se cațere, dar mâinile îi alunecau pe lemnul îmbibat de apă. Atunci scoase pumnalul lui Nihal, acela pe care-l câștigase în duel în ziua în care se cunoscuseră. Îl înfipse adânc în par, se lipi de catarg agățându-se cu mâna liberă și începu să urce.

I se părea mereu că era pe punctul de a cădea și se încolăcea cu și mai multă putere de lemn. Mâinile începură să-i sângereze.

Își aminti că, atunci când era copil, prietenii lui se distrau să se urce în copaci. Lui nu-i plăcuse niciodată, mai totdeauna nu fusese bun de nimic în jocurile care cereau sprinteneală. *Și acum iată-mă aici, agățat ca un acrobat de catargul unei corăbii, chiar în mijlocul celei mai groaznice furtuni care s-a văzut vreodată.* Aproape îi veni să râdă.

Se strădui să nu se uite în jos. *Aproape am ajuns, mai e puțin,* își repeta ca să-și dea curaj, dar gabia părea de neajuns. Când în sfârșit se aruncă în ea, din gât îi ieși un strigăt de bucurie. Era incredibil, dar reușise.

Se legă de catarg și se ridică în picioare. Acolo sus, mișcarea ondulatorie era insuportabilă. Simți cum i se întoarce stomacul pe dos și vomită. *Nu acum!* Închise ochii și făcu tot posibilul să se concentreze, apoi ridică mâinile însângerate la cer și urlă un descântec.

Din degetele lui plecară zece raze de argint, care străpunseră norii și se deschiseră în formă de cupolă, pentru ca apoi să învăluie corabia într-o sferă argintată. Era o formulă de apărare mai curând banală, un scut foarte simplu. Era însă mare cât o întreagă corabie și tocmai dimensiunile erau cele care făceau descântecul să devină supraomenesc.

Dintr-odată, pe punte se calmă totul. Bărbații se ridicară neîncrezători și unul câte unul își îndreptară ochii mai întâi către barieră, apoi spre gabia de pe catarg.

Izbucni o salvă de urlete entuziaste.

– Vrăjitorule, ești extraordinar! exclamă Aires.

Îndemnați de Rool, își reluară cu toții locul. Aires se reașeză la timonă și Dodi, ajutat de alți pirați, strânse vela mare a catargului, care era de acum nefolositoare. Restul echipajului scoase de pe laturile navei rame lungi de urgență și începură toți să le pună în funcțiune cu năduf.

Vasul se mișcă lent, ca un animal care se trezește din letargie.

Dincolo de barieră, fulgerele încă brăzdau cerul și luminau o mare vânătă și răscolită de spumă cenușie. Talazurile se spărgeau cu violență de protecția argintată. Sennar simți forța oceanului care încerca să străpungă scutul lui de apărare. Își goli mintea de tot ce nu era descântecul pe care-l recita. Nu trecu multă vreme până când brațele se înmuiară și mâinile începură să-l furnice. Curând nu le mai simți. Rămase numai senzația energiei magice care se scurgea din degete ca un fluviu revărsat.

– Se vede vreo rază de lumină? întrebă disperat, cu toate că știa că, din gabie, el ar fi fost primul care să o zărească.

– Nu încă! urlă Aires de pe punte. Rezistă!

Cu cât trecea timpul, cu atât Sennar se simțea mai rău. Loviturile valurilor se succedau fără încetare și bariera din jurul navei începea să se restrângă. Nu ar mai fi reușit s-o mențină mult timp.

Erau epuizați cu toții: Aires și Benares care se luptau cu timona, Rool care cerceta bezna în căutarea unui semn care să-i

arate încotro s-o ia, echipajul care scufunda ramele în curentul învolburat al oceanului.

Sennar îngenunchease și-și sprijinise brațele pe marginea gabiei, cu degetele desfăcute.

Bariera se restrânse văzând cu ochii.

Rool fu primul care își dădu seama.

– Fii tare băiete! Fii tare! urlă.

Dar vrăjitorul părea inconștient.

– Fir-ar să fie, stă să se prăbușească! Iată ce se obține dacă te lași pe mâna unui băiețel, sudui Benares.

Aires îl fulgeră cu privirea.

– Taci! Dacă nu ar fi fost el, am fi fost deja morți. Apoi ridică glasul. Continuă tot așa, Sennar! Am ieșit! Aproape am ieșit!

Din gabie nu sosi răspuns. Scutul argintat se micșoră iar.

– Voi, acolo jos! Măriți ritmul! porunci Rool, dar își dădu seama că le cerea prea mult oamenilor lui.

– Suntem terminați! murmură el.

– Priviți! urlă pe neașteptate Benares.

În negrul norilor se deschisese o breșă. O fâșie de lumină tăia întunericul. Aires începu să râdă, într-atât încât aproape-i scăpă timona din mână.

– Trageți la rame cât puteți, îi îmboldi Rool.

Printre fulgere se zări un petec de cer albastru și, imediat după aceea, o bucată de pământ încadrată de verde. Văzute din infernul acela, insulele păreau pământurile paradisului. Salvarea era acolo, la îndemână, dar furtuna nu dădea semne să se potolească. Fulgerele și valurile se izbeau neîncetat de barieră.

– Rezistă, Sennar! Mai e puțin! urla Aires cu toată suflarea pe care o avea în corp, dar bariera abia mai atingea sculptura de la prora vasului și continua să se restrângă.

Dintr-odată, bariera se fărâmiță în sute de bucăți argintate și silueta sculptată în lemn de la proră se trezi că înfruntă furia elementelor naturii. Vasul începu să plutească în derivă, pe când furtuna înghițea ambarcațiunea, scândură cu scândură. De acum,

bună parte din proră era în voia furtunii și bariera era subțire ca un văl. Nava continuă să se învârtă în loc, schimbându-și de fiecare dată direcția. De pe punte se înălțară urlete, îndemnuri neclare, ordine. Din toată gălăgia aceea, până la Sennar nu ajungeau decât sunete vătuite. Simțea numai că îl părăseau forțele și că punea stăpânire pe el o moleșeală ciudată. *Sunt obosit. Sunt foarte obosit.* Voia doar să se lase în voia sorții, să fie legănat de neantul care-l înconjura, însă ceva, într-un colț îndepărtat al conștiinței, îl împingea să nu cedeze. Un ultim flux de energie îl străbătu din cap până-n picioare. Mușchii se întinseră spasmodic, mâinile se ridicară tremurând către cerul negru și bariera învălui din nou toată coca navei. Apoi închise ochii și se cufundă în inconștiență.

În fața navei se desfășură un arhipelag liniștit. La provă, pata neagră ca smoala care aproape înghițise *Demonul Negru* se îndepărtă cu viteză. Echipajul explodă într-un bubuit de entuziasm, Rool o îmbrățișă pe fata lui, Benares își trecu mâinile tremurânde peste față. Erau salvați.

Aires se eliberă din îmbrățișarea căpitanului și alergă spre catarg.

– Sennar! Ai fost mare, Sennar! strigă în culmea fericirii.

Nici un răspuns.

– Sennar, strigă iar.

Pe punte se lăsă liniștea.

– O fi dat ortul popii, comentă Benares.

Aires se întoarse brusc.

– Nu spune tâmpenii! bâigui, apoi uită de oboseală și începu să se cațere.

Când se înfățișă din coș, ochii tuturor piraților erau îndreptați spre ea.

– Nu veți crede niciodată, urlă Aires zâmbind. Doarme.

5

LAIUS DEVINE SCUTIER

Laius nu reușea să pună piciorul în pământ și pe Nihal rana din umăr o ardea. Nici vorbă să o pornească din nou la drum, așa că se hotărâră să aștepte primele licăriri ale zorilor. Se îndepărtară pe cât posibil de locul încăierării și se urcară cu greutate într-un copac mare. Măcar acolo sus aveau să fie în siguranță.

Laius studie curios rana prietenei.

– Dacă vrei, o pot dezinfecta, propuse el nesigur.

Nihal se uită la el întrebător.

– Cum?

– Îți arăt acum.

Scoase din traista pe care o purta la brâu niște frunze și începu să le mestece. Apoi scoase bolul din gură și îl întinse pe umărul lui Nihal.

– E numai o zgârietură, dar așa nu se va infecta. Am lucrat o vreme într-o cârciumă ca rândaș, și femeia care o administra cunoștea proprietățile ierburilor. M-a învățat câteva secrete.

Când termină, Laius se sprijini de trunchi și închise ochii, epuizat.

Nihal făcu la fel, dar îi umbla o idee prin cap.

Luă spada în mână și o privi. Dragonul sculptat de Livon se încolăcea sinuos în jurul mânerului. Pe cristalul negru, capul animalului se profila ca o stea a întunericului în noapte; era

sculptat într-o piatră albă, al cărei interior strălucea în mii de scânteioare colorate.

Lacrima.

Era atât de obișnuită să o vadă, încât nu încetase să o considere un ornament. Cum putuse să uite de ea?

Nihal își aminti când, la treisprezece ani, se hotărâse să învețe magia și îl bătuse la cap pe Livon să-i prezinte un vrăjitor dispus să o accepte ca elevă. La început, Livon nici nu voise să audă, dar fusese atât de insistentă încât până la sfârșit cedase. Așa descoperise Nihal că avea o mătușă. Sora tatălui ei se numea Soana și trăia la marginea Pădurii; se îndepărtase de Salazar pentru ca informatorii Tiranului să nu afle că era membru al Consiliului Magilor.

Soana o primise fără să-i ceară nimic, doar să ia proba: Nihal urma să petreacă două zile și două nopți singură în Pădure și să demonstreze că fusese acceptată de spiritele naturii.

Acolo, Nihal întâlnise pentru prima oară o comunitate de spiriduși. Phos, șeful lor, fusese cel care-i dăduse piatra aceea.

– Este un fel de catalizator natural, îi spusese. Întărește și prelungește durata vrăjilor. M-am gândit că poate fi un cadou frumos pe care să ți-l fac, pentru când vei fi vrăjitoare.

Nihal se trezi din amintiri.

Vrăjitoare... nu am devenit niciodată o vrăjitoare.

Dar atunci, ce s-a mai întâmplat înainte? De unde au venit scutul acela transparent și explozia aceea?

Își propuse să cerceteze cândva. Apoi o doborî oboseala și alunecă într-un somn profund și fără vise.

Călătoria de întoarcere la bază fu lipsită de surprize. Nu întâlniră urme ale soldaților Tiranului, cu toate acestea se mișcară cu precauție. Laius șchiopăta, dar nu se văită niciodată. Ajunseră cu o zi de întârziere față de data stabilită. Când santinela văzu că Nihal nu era singură, avu o clipă de ezitare.

– Garantez eu pentru el, anticipă Nihal. Este un vechi tovarăș de arme de-al meu.

Vestea se împrăștie în tabără mai iute ca fulgerul.

– A venit însoțită...

– Un băiat mai mic decât ea...

– O fi iubitul!

– Iubit, pe naiba! L-ai văzut? Pe unul ca el Nihal îl mănâncă la micul dejun...

– Am auzit spunându-se că este fratele ei...

– Cum să nu, ea cu părul albastru și cu urechile ascuțite, el blond și grăsunel. Șeit poleit...

Nihal se duse direct până la cabana lui Ido. Laius o urmă, stânjenit. Oriunde își întorcea privirea, erau ochi curioși care-l fixau.

– Dar ce au de privit? îi șopti prietenei.

Nihal dădu din umeri.

– Nu-i lua în seamă.

Ido o aștepta în prag.

– Ce s-a întâmplat? Ești teafără? întrebă pe când o întâmpina.

– Totul bine. Rana e o nimică toată, răspunse ea, dar gnomul pusese deja ochii pe Laius.

Băiatul lăsă capul în jos și se înroși până la rădăcina părului.

Laius fu expediat la infirmerie ca să-și controleze piciorul și Nihal rămase singură cu Ido.

Gnomul, prost dispus, îi întinse un scaun.

– Ce-i povestea asta? De unde a răsărit neghiobul ăla?

– Așteaptă, Ido. Lasă-mă să-ți explic. Era cu mine la Academie.

Nihal povesti dintr-o suflare totul despre prietenia lor. Știa că la prima pauză Ido ar fi explodat. Din pipa lui, norii de fum deveneau din ce în ce mai nervoși și mai deși.

Apoi ajunse la punctul crucial al discursului. *Curaj, spune-i. E inutil să-l duci cu vorba.*

– Pe scurt, vrea să fie scutier, dar este evident că tatăl lui nu-i va permite asta niciodată. Trebuie să-l ajut, Ido. A fost singurul

care mi-a stat aproape când am fost la Academie, este într-adevăr un prieten. Așa că m-am gândit... că l-ai putea lua tu ca scutier. Nu găsești că e o idee bună?

În cabană se lăsă o tăcere care nu făgăduia nimic bun.

– Câteodată mă întreb dacă ești o mare șmecheră, Nihal, sau o idioată perfectă! zise Ido calm.

– Nu înțeleg ce vrei să zici.

– Ah, fir-ar să fie, pufni gnomul. Ai cea mai vagă idee al cui fiu este acest Laius?

– Ce știu eu? Doar nu îi cunosc pe toți Cavalerii Dragonului.

Gnomul făcu un pas înainte, cu sprâncenele încruntate.

– Atunci îți explic eu. Tatăl lui Laius se numește Pewar și se trage din cea mai veche familie de Cavaleri din Lumea Pământeană. Nu se știe dacă s-a născut mai întâi primul lui strămoș sau un ou de dragon! Aceia sunt oameni care călăresc dragoni din vechime. În acest moment, Pewar conduce operațiunile pe Pământul Apei. Și este prieten intim al lui Raven.

Nihal continuă să facă pe proasta.

– Ei și?

Ido sări în picioare.

– Dacă descoperă Pewar că fiul lui îmi este scutier, mă mănâncă de viu! Și așa mă detestă Raven, asta mai lipsește ca să mă gonească din Ordin.

Discuția se încinse. Glasurile lui Nihal și al lui Ido se auzeau la mulți coți distanță. Întors din infirmerie, Laius se așezase în afara cabanei, cu aer îngrijorat. Din când în când, câte un soldat se oprea să asculte altercația și, în curând, în fața casei lui Ido se adună o gloată de curioși.

– Toate poveștile astea sunt pentru tine? îl întrebă un scutier pe Laius.

El scutură din umeri.

– Cred că da.

– Dar tu cine ești? interveni un soldat.

– Un coleg de Academie al lui Nihal, murmură băiatul.

Când ieşi Nihal, roşie la faţă, micul grup se risipi într-o clipă.

– Totul în regulă? întrebă Laius.

– Vino înăuntru, fu singurul răspuns.

Ido stătea la masă şi fuma nervos.

Nihal îl strânsese cu uşa. Îi amintise că tocmai el fusese cel care o învăţase că trebuia să lupte pentru un ideal, că fiecare trebuie să-şi găsească singur calea pentru a se realiza. Îl întrebase cum de putea să-i trântească uşa în nas unui băiat care voia să încerce.

Ido îl cercetă din priviri pe Laius. Obraji rozalii, ochi cenuşii, ţinută şovăitoare: ce naiba să facă el cu unul ca ăsta?

– Ce ştii să faci? întrebă sec.

– Am studiat doi ani la Academie, şopti Laius.

– Vorbeşte mai tare, băiete, îl repezi gnomul.

Nihal îi aruncă lui Ido o privire de foc.

Laius păli.

– Da, domnule. Iertaţi, domnule. Am studiat doi ani la Academie. Mă descurc şi cu ierburile. Şi ştiu să am grijă de orice fel de armă.

– Şi cu dragonii cum te descurci?

– Cu dragonii, ce să zic... încă nu am avut de-a face cu ei, domnule, răspunse Laius cu jumătate de gură.

Ido îşi frecă faţa cu mâinile şi suspină. Apoi se ridică şi ieşi din cabană fără să scoată o vorbă.

Nihal zâmbi cu şiretenie.

– Un scutier?

Nelgar fu uluit de cererea lui Ido. Până la sosirea lui Nihal, gnomul fusese un tip retras. Acum, dintr-odată, părea că este în căutarea unei tovărăşii.

Gnomul bodogăni că în curând Nihal urma să devină Cavaler şi că lui nu ar mai fi avut cine să-i lustruiască armele.

– Nu te poţi descurca singur, cum ai făcut întotdeauna? întrebă Nelgar.

– La naiba. Îmi dai sau nu acest scutier? o tăie scurt Ido. După regulament, toţi Cavalerii au dreptul. Nu văd de ce nu aş avea şi eu unul.

Nelgar n-o mai lungi. Regulamentul era regulament.

Laius se dedică cu trup şi suflet noii lui îndeletniciri; se ocupa de armele lui Ido cu o grijă maniacală. Într-o dimineaţă, gnomul îl găsise în spatele cabanei, aşezat pe pământ cu picioarele încrucişate, cu tot arsenalul împrăştiat în jurul lui. Lustruia cu furie o secure pe care Ido nu se gândise niciodată s-o ia în mână.

– Fă tot ce vrei, dar să nu îndrăzneşti să te atingi de spadă îi spusese. De aceea mă ocup personal.

Laius ridicase capul de la treabă o clipă.

– Da, domnule. Fireşte, domnule.

Apoi se apucase iar de lucru.

Ido trebui să admită că băiatul era harnic. Armura lui nu mai fusese niciodată atât de frumoasă şi de strălucitoare. Acum era momentul să vadă ce gândea Vesa.

Abordă subiectul cu Laius fără ocolişuri.

– Astă seară îi vei da de mâncare dragonului meu.

Obrajii băiatului trecură de la roz la alb.

– Astă... astă seară?

– Da, de ce? Aveai alte treburi?

– Nu domnule, doar că nu am dat niciodată de mâncare unui dragon.

– E mereu o primă dată. Îţi va explica totul Nihal.

Nihal îşi dedică toată seara pentru a-l convinge pe prietenul ei să intre în grajd, impunătorul edificiu care trona în centrul citadelei. Odată intrată, fata se duse sigură pe ea în fundul grajdului, unde se afla nişa lui Vesa. În schimb, Laius rămase paralizat numai la auzul respiraţiei dragonilor.

În seara următoare merse mai bine. Laius se agăță de un braț al prietenei lui și, cu ochii fixați în pământ, străbătu coridorul lung unde se aflau grotele animalelor.

– Iată-ne.

Nihal se opri.

Într-o cavitate uriașă, săpată în stâncă, se afla un animal care i se păru lui Laius uriaș. Doar capul lui era mare aproape cât el. Era roșu ca un tăciune încins și stătea încovrigat, cu aripile mari membranoase pliate pe coapse. Capul cu creastă era așezat aproape cu grație pe labele de dinainte, mai mici decât cele de dinapoi.

– Vesa, acesta e Laius, poartă-te bine cu el.

Drept răspuns, dragonul scoase un răget perplex.

– Și acesta, dragul meu scutier, e Vesa, continuă Nihal, pe când încerca să-l desprindă pe prieten de ea. Laius, ar trebui măcar să deschizi ochii.

Băiatul întredeschise pleoapele, tocmai la timp ca să întrezărească un dragon mare, roșu, care-l privea cu dispreț evident.

De atunci, Nihal îl duse pe Laius în grajd în fiecare seară. Aspirantul scutier încerca să-și facă curaj și urma sfaturile lui Nihal cum putea mai bine.

După o săptămână, întinse mâna pentru a atinge pielea solzoasă a lui Vesa. După două, reuși în sfârșit să-i ducă roaba plină ochi cu carne până aproape de bot.

Din acel moment, totul fu mai ușor. Odată depășită frica, Laius părea născut să trateze cu dragonii. Vesa îl simpatiză și băiatul se îndrăgosti de bestia aceea enormă.

Oarf era mai ursuz decât Vesa, dar Laius reuși să fie acceptat și de el. Cât despre dimensiuni, era destul de asemănător cu Vesa, dar era mai bătrân, un veteran de război. Era verde cu totul, deși tonul lui de culoare lua mii de nuanțe diferite pe diversele părți ale corpului, cu excepția tăciunilor roșii ai pupilelor lui pătrunzătoare.

Dacă nu l-ar fi văzut cu ochii ei, Nihal nu ar fi crezut. Oarf, Oarf al ei, dragonul care o necăjise atât, se lăsa mângâiat de Laius ca un pisoi.

Dar nu numai dragonii aveau o predilecţie pentru băiatul acela cu chip de îngeraş. Poate pentru nevinovăţia lui, poate pentru pasiunea cu care se dedica oricărei îndeletniciri care-i era încredinţată, dar în decurs de o lună Laius deveni mezinul întregii tabere. Alerga preocupat de la un capăt la altul al bazei, cu figura serioasă, ca şi cum i-ar fi fost încredinţată cine ştie ce misiune teribilă, şi oricine l-ar fi văzut trecând nu putea să nu zâmbească.

Până şi Ido trebui să se răzgândească asupra noului lui sc - tier, care murea de dorinţa de a fi folositor şi nu dădea niciodată înapoi.

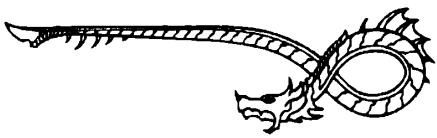

6

SECRETUL LACRIMEI

De când se întorsese la bază, adesea Nihal se surprindea cum se uită la Lacrima încrustată în spada de cristal și se întreba de unde se ivise forța necunoscută care răpusese o hoardă întreagă de fammini.

Se hotărî să cerceteze cu ajutorul unuia dintre vrăjitorii citadelei, un emisar tânăr al Consiliului, care dădea o mână de ajutor la strategiile militare.

Nihal îi povesti ce se întâmplase în pădure.

Vrăjitorul o ascultă sceptic, apoi se uită cu ochi expert la Lacrima.

– Da, e ambrozie, rășina cristalizată a Părintelui Pădurii, dar nu știu să fie folosită în scopuri magice.

– Dar spiridușul care mi-a dat-o a spus că..

– Spiridușii sunt mari palavragii, o întrerupse magul cu un aer atoateștiutor, dar crede-mă, nu înțeleg nimic despre vrăji.

– Atunci, după tine, ce s-a întâmplat? insistă Nihal.

Magul acela începea s-o enerveze.

– După toate probabilitățile, nimic. Poate tu și prietenul tău ați avut o halucinație. Sau poate băuserăți ceva mai mult cidru, hăhăi vrăjitorul.

Nihal ieși din casa lui pentru a nu risca să-l ia la bătaie. Cu prima ocazie, avea să caute răspunsurile pe care le dorea la biblioteca din Makrat.

Avu ocazia să se ducă acolo o lună mai târziu. La Makrat fusese organizat un consiliu de război, la care erau obligați să participe toți Cavalerii care luptau împotriva Tiranului.

Ido ura tipul acela de reuniuni, dar trebui să facă impresie bună chiar dacă nu-i convenea și îi luă cu el și pe Nihal și pe Laius.

Makrat era capitala Pământului Soarelui, un oraș haotic, dezordonat până și prin felul în care erau îngrămădite casele unele în altele. Era sediu al Academiei, precum și al Palatului regal. În plus, găzduia cea mai mare bibliotecă din Lumea Pământeană. Aceasta se găsea în interiorul Palatului Regal și pentru a avea acces la ea era suficientă autorizația unui Cavaler. După cum își imagina Nihal, Ido nu se lăsă rugat. Gnomul considera lectura fundamentală în formarea unui Cavaler și nu i se păru anormal ca acea căpoasă de elevă a lui se decisese să-și facă puțină cultură.

Marea bibliotecă din Makrat nu-și dezmințea faima. Conținea cea mai completă culegere de cărți din Lumea Pământeană, care-i urma doar miticei Biblioteci pierdute a orașului Enawar. Se afl într-unul dintre cele patru turnuri ale Palatului Regal și se desfă șura de-a lungul impunătoarei scări care se încolăcea în spirală în sus spre capătul turnului. Treptele erau late și joase, astfel încât aproape nu aveai senzația că urci, dar atunci când ajungeai în vârf și priveai în jos, rămâneai fără suflare văzând înșiruirea vertiginoasă de etaje care se succedau spre poale. Pe acoperiș, o cupolă de cristal dădea lumină interiorului.

Fiecare etaj era dedicat unei materii diferite. Existau acolo secțiunea de astronomie, aceea de istorie, aceea de poezie, și, firește, și cea de botanică și de ierburi medicinale. Mai mult de o sută de rafturi înțesate de volume.

Ochii lui Laius, care o însoțise, străluciră.

– Ne vedem după aceea, zise cu glas visător. Apoi se îndreptă spre ierbare.

Biblioteca era foarte aglomerată și Nihal se simți imediat nu tocmai în largul ei. Firește, războinici nu erau nici umbră. Vrăjitori însă, din plin. Așezați la mese și aplecați peste volume uriașe pline de praf, stând gânditori în fața rafturilor, cocoțați pe scările ce duceau spre cele mai înalte secțiuni ale bibliotecii. Vrăjitori peste tot, și toți se întorceau la trecerea lui Nihal. Zăngănitul spadei, de obicei atât de familiar, i se păru dintr-odată un zgomot

insuportabil. Mai era și câte o odraslă de familie nobilă și până și aceasta o privea cu dispreț. *Firește, cunoașterea e treabă de bogătași,* se gândi ea. *Nu-i pentru morții de foame care trebuie să se apere de război.* Nihal nu se simți în largul ei. În asemenea momente ar fi vrut să fie puțin mai feminină și să nu stârnească atâta curiozitate. Își impuse să-i ignore. Nu venise până acolo pentru a face o figură bună, ci ca să caute informații despre Lacrimă.

O luă de-a lungul scărilor până găsi ceea ce căuta: cele trei etaje dedicate magiei. Se apropie de un bibliotecar și îi explică de ce avea nevoie. Omul, care purta o cazacă din catifea gri pe care sărea în ochi stema aurită a Pământului Soarelui, cercetă din priviri mai întâi hainele fetei, apoi spada.

– Vreți să mă urmați, zise cu aer superior, apoi o călăuzi până la ultimul etaj și îi arătă o masă mare de marmură.

Se întoarse puțin după aceea cu un teanc de tomuri voluminoase.

– Biblioteca se închide la ora șase, zise lapidar în timp ce se îndepărta.

Nihal privi neconsolată grămada de cărți. Avea să fie o treabă de lungă durată și plictisitoare. Scotoci după informații despre fiecare obiect de artă magic existent, citi legende vechi despre spiriduși, învățătot necesarul despre Părinții Pădurii, dar nici o carte nu spunea vreun cuvânt despre Lacrima.

Găsi doar câteva rânduri despre rășină:

> Rășina Tomrenilor, cunoscuți de plebe ca Părinți ai Pădurii, este adesea folosită ca paliativ pentru suferințe ușoare. Aceasta permite și reabilitarea rapidă după o mare oboseală. Când este uscată, rășina cristalizează în forme destul de plăcute.

Urma o pagină de descriere detaliată. În final, puține rânduri laconice:

> Depunerile de rășină uscată, numite și Lacrimi, sunt uneori folosite ca pietre neprețioase în confecționarea bijuteriilor.

Nihal rămase cu nasul lipit de cărți până seara, dar nu găsi nimic. Când, descurajată și cu o durere de cap, ridică ochii de pe ultimul volum, își dădu seama că afară se lăsase întunericul. Vasta bibliotecă era iluminată de sfeșnice masive din bronz și de torțe mari pe perete. Se ridică în picioare, se întinse și se uită în jurul ei în căutarea bibliotecarului. Nu îl văzu, așa că parcurse ultimele rânduri ale volumului pe care îl avea în mână, fără nici cea mai mică speranță de a găsi ceva interesant: obișnuita descriere completată de o înșiruire de însemnări istorice ale folosirii Lacrimei în epocile trecute. Nihal căscă.

Însă, pe urmă, pe ultima pagină, observă un simbol straniu, o ștampilă neagră. Numai atunci își dădu seama că era înfățișat și pe copertă. Îl căută iar pe bibliotecar, și în sfârșit îl văzu așezat la o masă îndepărtată. Se îndreptă către el cu volumul în mână.

– Ce vrea să însemne asta?

Îi arătă simbolul.

Bibliotecarul făcu o față ciudată și-i luă cartea din mână.

– Că nu ar fi trebuit să v-o dau.

– Păcat, răspunse Nihal cu un ton sarcastic. Am citit-o toată. Deci, ce vrea să însemne?

Bibliotecarul ridică ochii spre cer, dar Nihal nu se clinti și rămase acolo, în așteptarea unui răspuns.

– Vrea să zică faptul că autorul cărții a fost condamnat de Consiliu. Asemenea cărți sunt date la citit cu oarecare precauție.

Omul se uită la numele de pe copertă.

– Megisto. Firește, istoricul. Nimic prea periculos. Se poate citi fără probleme.

– Și de ce a fost condamnat de Consiliu? insistă Nihal.

Bibliotecarul suspină, resemnat.

– Era un vrăjitor mediocru, se dedica mai ales studiilor istorice. Apoi, a devenit un colaborator al Tiranului, dar mulțumită zeilor a fost capturat și pedepsit.

Tocmai tipul de lucruri care stârneau curiozitatea lui Nihal.

– Îmi puteți da vreo carte despre istoria acestui Megisto?

– Mi se pare că nu are nimic de a face cu căutările dumneavoastră.

Vrăjitorul acela o scotea din pepeni. Nihal îi adresă un zâmbet înghețat.

– Mi-am schimbat subiectul de studiu chiar acum. E vreo problemă?

Sprijini indiferentă mâna pe garda spadei.

Omul îi aruncă o privire revoltată și se îndreptă către o serie de rafturi negre.

Nihal nu le observase până atunci și-i tresăltă inima. Erau patru, înalte până la tavan și închise cu un grilaj masiv de fier forjat, care să apere sute de volume, tot negre și acestea. Pe cotorul fiecărei coperte ieșea în evidență o rună stacojie. Nihal știa despre ce era vorba, îi vorbise despre ele Sennar: erau cărți interzise. Era închisă acolo magia neagră, rod al răului. Sennar nu fusese prea explicit asupra subiectului și Soana fusese tot atât de evazivă, dar Nihal era la curent că magia aceea era interzisă de Consiliu. Era adresată feței malefice a forțelor naturii și pentru fiecare descântec cerea gaj sufletul vrăjitorului. În cărțile acelea erau ferecate cele mai rele descântece aducătoare de pagube, acelea pe care le perfecționase Tiranul și le adusese la forma lor cea mai evoluată.

Însă bibliotecarul nu se îndrepta către secțiunea aceea, ci spre cea următoare, unde se regăseau cărți legate în piele neagră cu paftale grele de metal, dar cu aspect deloc mai nevinovat decât celelalte. Bărbatul luă un tom din fundul raftului, de lângă secțiunea protejată de grilaj, și i-l întinse lui Nihal nepoliticos.

– Aici ar trebui să fie tot ce căutați.

Nihal citi titlul. *Analele luptei împotriva Tiranului.*

Curioasă, se întoarse la masă și se cufundă în lectură. Era o culegere a tuturor fragmentelor din Analele Consiliului Magilor care vorbeau despre lupta contra Tiranului.

Istorisirea începea după cinci ani de la dizolvarea Consiliului Regilor și al Magilor. Atât fusese necesar pentru a se reuși

reorganizarea Consiliului Magilor. Nihal purică volumul până când dădu de cuvântul „jumătate-elf". Inima ei aproape încetă să bată. Pe un ton detaşat şi birocratic, multe fragmente povesteau despre distrugerea Seferdiului, capitala Pământului Zilelor „rasă de pe faţa pământului într-o singură noapte", şi despre odiseea poporului ei. Nihal citi despre satele de fugari distruse de fammini, despre încercările disperate de apărare ale semenilor ei, despre neîncetatele măceluri şi omoruri. Nu reuşea să-şi ia ochii de pe acele cuvinte. Pe neaşteptate, pagina prinse viaţă. Din semnele negre trasate pe pergament se iviră siluete umane, fammini şi jumătate-elfi. Apoi corpuri rostogolite la pământ, mâini şi picioare tăiate, sânge. În mintea ei se înălţară urlete de disperare şi în sfârşit cântecul feroce al războinicilor.

Nu!

Nihal împinse scaunul în spate şi se îndepărtă de masă. Gâfâ ı. Încercă să gonească imaginile acelea de moarte, atât de asemănătoare cu visele ei. Închise ochii. Se gândi la bază, la Laius, la Sennar, la noua ei viaţă. Când fu mai liniştită, se apropie iar de carte şi răsfoi în grabă paginile dedicate semenilor ei. Iar război, iar măceluri. Apoi, câteva pagini scrise cu o grafie diferită. Nihal începu iar să citească.

> Astăzi, cea de a zecea zi din cea de a patra lună, în al şaptezecilea an de la Nammen încoace, a căzut în mâinile noastre un duşman teribil.

În sfârşit găsi veşti despre Megisto.

Stătuse ani de zile la dreapta Tiranului, care-l transformase într-un vrăjitor puternic. Nu dispreţuia folosirea spadei, pe care era destul de abil să o folosească, şi făcuse din Pământul Zilelor regatul lui. De acolo pregătea atacuri teribile contra Pământului Soarelui şi lupta în prima linie împreună cu oamenii lui. Părea însetat de sânge. Unii credeau că este nemuritor.

Lui Nihal îi aminti de descrierea pe care i-o făcuse Sennar lui Dola, teribilul războinic care trecuse prin foc și spadă Pământul Vântului.

După ce semănase teroare pe Pământul Zilelor, Megisto se deplasase pe Pământul Apei și se îndârjise asupra poporului nimfelor.

Însăși cruzimea lui fusese cea care-l condamnase: nesătul de moarte, se avântase cu un contingent mic în cea mai lăuntrică și prosperă parte a Pământului Apei, o zonă pentru care nu existau hărți și unde nici o ființă umană nu se gândise vreodată să se stabilească. Pădurile acelea erau regatul de netăgăduit al nimfelor și era imposibil să te orientezi fără ajutorul lor. Megisto fusese înconjurat de o trupă a armatelor Pământurilor Libere. Se luptase îndelung și ucisese nu puțini dușmani. Nu soldații fuseseră cei care-l eliminaseră și nici Cavalerii Dragonului. Fuseseră nimfele. În amintirea doliului pe care omul acela îl adusese poporului lor, toate nimfele de pe Pământul Apei se grăbiseră la locul înfruntării și aruncaseră împotriva lui unul dintre cele mai puternice descântece ale lor: pădurea se prăbușise peste Megisto ca o mușcătură verde și îl întemnițase printre încolăciri de ramuri, frunzișuri și plante agățătoare.

Bărbatul fusese condus la Makrat și supus judecății Consiliului Magilor, dar fragmentul cu privire la condamnarea lui era incomplet. Conținea doar unele frânturi din rechizitoriul lui Dagon, Sfetnicul cel Bătrân al Consiliului.

> Mult sânge a fost vărsat în acești ani, iar faptul că îl adăugăm pe cel al acestui bărbat nu va restabili dreptatea. Deci propun să fie impusă (...) va zăcea la nesfârșit pe Pământul pe care l-a obidit mult (...) ca să se gândească la tot ce a făcut în singurătatea temniței lui și ca anii să-i poată aduce înțelepciune și pocăință.

„Atunci e viu", murmură Nihal. Era de necrezut. Un dușman atât de puternic era întemnițat pe Pământul Apei.

Atingerea unei mâini o scoase din gândurile ei. Alături de masă se materializaseră Laius și bibliotecarul. Era timpul să plece.

Pe tot drumul de întoarcere, Ido se văicări și repetă că reuniunea fusese doar o bătaie de cap plicticoasă. Nihal, încă preocupată de Lacrimă, îl asculta distrată și Laius, încărcat cum era de borcănele și ierburi pe care le cumpărase în piață, era prea ocupat să încerce să nu cadă de pe cal.

Când sosiră, baza era liniștită ca întotdeauna. Nimic nu părea să se fi schimbat în scurta lor absență. Dar nu apucară să treacă pragul porții, că îi chemă un străjer.

- Opriți-vă! Este un mesaj pentru scutier.

Laius, neîncrezător, luă sulul pe care i-l întindea străjerul. Când văzu sigiliul imprimat pe pergament, se făcu pa.'d și lăsă să-i scape un vaiet.

- Ce se întâmplă? întrebă Nihal.

- Tatăl meu, răspunse băiatul cu glas frânt.

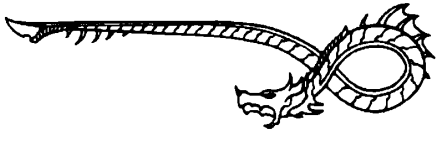

7

ARHIPELAGUL ILUZIILOR

Sennar simțea doar moliciunea cuverturilor. Era ca și cum ar fi fost înfășurat în vată și căldura aceea îi aminti de copilărie. Închise ochii. Se aștepta să o vadă pe mama lui aplecată asupră-i, gata să-l trezească cu un sărut pe frunte, cum făcea atunci când era mic. Dar imaginea care se strecură printre genele lui fu cu totul diferită: un decolteu adânc, scobitura unui sân alb ca laptele și o pereche de ochi negri. Vrăjitorul se trezi de tot cu o săritură și se ridică în capul oaselor.

– Era timpul, zise Aires cu un surâs.

În timp ce ea se ducea să tragă perdelele, Sennar își dădu seama că se afla nici mai mult, nici mai puțin decât în cabina căpitanului.

– Să dormi două zile întregi. Veni iar spre el și se așeză pe pat. Nu ți-e rușine?

Sennar își frecă ochii.

– Unde suntem? întrebă cu glas răgușit.

Aires făcu o plecăciune.

– Bine ai venit în Arhipelagul Iluziilor, domnule vrăjitor.

– Arhipelagul Iluziilor? repetă Sennar buimac.

– Da, insulele necunoscute însemnate pe hartă. Locuitorii așa le numesc. Sunt patru cu toatele; una mai mare locuită, care din întâmplare este cea pe care ne aflăm, și trei insulițe care sunt ceva mai mari decât niște stânci. Ar trebui să vezi cum ne privesc. Nu au întâlnit niciodată oameni ai Lumii Pământene, suntem primii, zise Aires cu mândrie.

Sennar se lăsă să cadă din nou pe pernă.

– Dărâmat, nu? mustăci ea.

Sennar încuviință.

– Mereu este așa atunci când un vrăjitor împlinește un descântec foarte obositor.

– Ne-ai speriat, știi? Când am suit în gabie, erai alb ca un cadavru. Apoi am înțeles că dormeai și aproape am vrut să te iau la palme.

– Tocmai ceea ce-mi lipsea...

Sennar suspină.

Aires îi dădu părul din ochi. Acum avea o privire serioasă.

– Trebuie să-ți mulțumesc. Toți trebuie să-ți mulțumim. Dacă nu ai fi fost tu, am fi fost morți, Sennar. Sigur, dacă nu ai fi fost tu, nici nu am fi plecat...

Vrăjitorul își dădu seama că se înroșise.

– Acum gândește-te numai să te odihnești, zise Aires în timp ce se ridica. Nava e avariată, va fi nevoie de câteva zile pentru a o repara. Apoi vom cântări situația.

Când fu la ușă însă, se opri și se întoarse.

– Ah, era să uit, zise, cu un zâmbet ciudat întipărit pe față. E frumoasă?

Sennar rămase deconcertat.

– Cine?

– Nu face pe tâmpitul.

– Nu înțeleg ce vrei să spui, se bâlbâi el.

Aires explodă în râs.

– Vrăjitor și mincinos! Timp de două zile ai repetat continuu același nume. Deci, cine este această Nihal?

Lui Sennar îi tresăltă inima.

– Hai, nu te lăsa rugat, insistă Aires. Dacă un bărbat strigă o femeie în somn, înseamnă un singur lucru: că e îndrăgostit.

Sennar era din ce în ce mai stânjenit.

– Eu... adică, nu e...

Ea se reașeză pe marginea patului și se uită răutăcioasă la el.

– Să știi că nu sunt deloc geloasă.

– Este o prietenă, capitulă Sennar.

Aires ridică o sprânceană.

– Prietenă, cum?

– Prietenă și gata, răspunse el pe un ton care se voia neutru.

Aires nu se lăsă păcălită.

– Greșesc sau în acel „și gata" e o picătură de părere de rău?

– E o prietenă din copilărie, pufni Sennar. Am avut aceeași profesoară de magie. Asta-i tot.

– E o vrăjitoare?

– Nu, e pe cale să devină Cavaler al Dragonului.

– Un Cavaler femeie, zise Aires interesată. Îmi place fata aceasta. Și e frumoasă?

Sennar lăsă privirea în jos.

– Nu știu, cred că este frumoasă. Da, e frumoasă. Acum putem sfârși cu interogatoriul ăsta?

Aires nu se dădu bătută.

– Și ea te iubește? Pentru că e clar că tu o iubești.

Sennar ridică ochii la cer.

– Aires, te rog.

– Atunci?

– Nu, nu mă iubește. Iubește pe altul. Un cavaler mort în bătălie. Mulțumită?

– Un mort nu-i cine știe ce ca rival în dragoste, răspunse ironică Aires. Știi care-i problema ta, Sennar? Că te subapreciezi.

Apoi se ridică și-i dădu un bobârnac pe obraz.

– Gândește-te.

În zilele următoare, cabina căpitanului fu țelul peregrinărilor. Unul după altul, toată șleahta de pirați se duse să-l viziteze pe Sennar pentru a-i mulțumi personal. Cel mai darnic în atenții și mulțumiri fu Dodi, care-l considera de acum eroul lui. Îi aducea prânzul și cina la pat, se uita la el cu ochi adoratori, îl servea ca pe un domn.

Singurul care nu se arătă fu Benares. Dodi zise că-i făcuse mai mult de un scandal lui Aires, dar Sennar nu-l luă în seamă. Depăşise o furtună teribilă, putea să ţină piept unui logodnic gelos.

Când îşi recăpătă forţele, vrăjitorul hotărî că era timpul să reia ceea ce întrerupsese. Se ridică şi se arătă pe punte. Arhipelagul Iluziilor îl aştepta.

Insula pe care ancoraseră era înveşmântată cu păduri luxuriante. Era un singur sat mare, răsfirat pe povârnişurile vulcanului stins care se ridica în mijlocul insulei. Sennar călătorise mult, dar nu văzuse niciodată un loc asemănător. În centrul localităţii era un turn care semăna cu cel de pe Pământul Vântului, pe când palatul guvernatorului era masiv şi decorat aşa cum se obişnuia pe Pământul Soarelui. În plus, o parte a satului se întindea până la un lac mic, pe care răsăreau aceleaşi locuinţe lacustre din satele Pământului Apei. Către vârful vulcanului, în schimb, se deschideau o serie de construcţii săpate în stâncă.

În totalitate, satul părea un mozaic, şi totuşi avea o anume graţie. A te plimba pe uliţele lui era ca şi cum ai fi făcut o călătorie foarte rapidă prin Lumea Pământeană. Populaţia era eterogenă ca şi locuinţele, rasele cele mai variate convieţuiau fără nici o problemă. Echilibrul la care ajunseseră diferitele etnii părea perfect şi imperturbabil.

Sennar era în căutare de informaţii. Avea nevoie de tot ajutorul posibil pentru a termina călătoria.

Rool fu cel care-l îndrumă către o persoană care i-ar fi putut da răspunsurile pe care le dorea. Îl duse într-o cârciumă şi cârciumarul le arătă casa lui Moni, cea mai bătrână dintre femeile din Arhipelagul Iluziilor.

Sennar se aştepta la o bătrânică decrepită şi cu mintea vraişte, în schimb se trezi în faţa lui cu o femeie cu pielea aurie şi întinsă ca a unui copil, şi perfect lucidă. Doar o fâşie largă de păr alb îi arăta vârsta înaintată.

Femeia îi pofti să se așeze la o masă în umbra unei bolți, în spatele căsuței de piatră. Expresia ei galeșă îi plăcu imediat lui Sennar.

– Carevasăzică acesta este tânărul care vrea să moară, începu Moni, în timp ce lua mâna lui Sennar într-ale ei.

Vorbea o limbă pe care vrăjitorul o înțelegea, dar cu un accent care aparținea trecutului. Felul în care pronunța cuvintele și ritmul pe care-l imprima frazelor îi amintiră lui Sennar străvechile balade pe care menestrelii le cântau în zilele de sărbătoare. Era limba Lumii Pământene, dar cu două secole în urmă.

– Eu nu vreau să mor. Am doar de îndeplinit o misiune, răspunse stânjenit Sennar.

Femeia zâmbi.

– Știu. Văd. Inima ta e limpede, tinere vrăjitor.

– De unde știi că sunt un vrăjitor?

Femeia îi lăsă mâna.

– Am darul clarviziunii. Sau poate ar trebui să spun că sunt condamnată la el. Cel de la care am memoria îmi deschide porțile timpului și ale spațiului, îmi dezvăluie după gustul lui frânturi de viitor și de trecut.

Moni se aplecă asupra lui Sennar și îl privi intens.

– Când am sosit aici, cu trei sute de ani în urmă, ochii noștri mai erau încă plini de ororile la care fuseserăm obligați să asistăm. Dar ne călăuzea speranța.

– Erați printre cei care părăsiseră Lumea Pământeană? întrebă uluit Sennar.

– Noi *suntem* cei care am părăsit Lumea Pământeană. Ești tânăr, nu poți să știi cum era în anii aceia: un infern unde aviditatea de putere devora Pământurile. Noi eram copii. Războiul ne seca dorința de a trăi, tinerețea noastră. Puterea ne îngrețoșa, nu mai voiam să luptăm, nu mai voiam să vedem pe nimeni murind. Veneam de pe Pământuri diferite, ne deosebeau rasa și războiul, și totuși ne unea o dorință puternică: doream pacea. Eram convinși că Lumea Pământeană era menită să se scufunde într-un abis de durere și de moarte. Doream o altă lume.

Femeia făcu o pauză și Sennar încuviință, gânditor.

– Am lăsat Pământurile noastre, lucrurile dragi, și am traversat Lumea Pământeană devastată de război. A fost o călătorie teribilă, mulți dintre noi au murit pe drum, dar ne mâna certitudinea că trebuia să existe o lume mai bună și că noi vom putea locui în ea. Apoi am ajuns pe Pământul Mării și am plecat spre necunoscut.

Moni făcu o lungă pauză. În ochii ei, cenușii ca piatra casei în care trăia, străluceau scânteioare aurii. Sennar și Rool așteptară în tăcere ca ea să continue.

– Navele erau mici, proviziile puține. Nu știam dacă într-adevăr era ceva dincolo de ocean, dacă vom găsi un pământ pe care să-l locuim, totuși am plecat. Voi v-ați riscat viața pentru a ajunge aici. Pentru noi nu a fost așa, marea ne-a primit părintește și s-a menținut liniștită pe tot parcursul călătoriei. Totuși, am trecut prin momente grele. Cine știe, poate ne-au pus la încercare zeii pentru a vedea dacă spiritul nostru era destul de puternic, dacă eram demni de a construi lumea nouă. Când am ajuns aici, eram la capătul puterilor. Insulele ni s-au părut minunate, natura părea să ne invite să rămânem. Ne-am oprit și am început o viață nouă. Mulți ani am trăit liniștiți, ne-am construit orașul, ne-am crescut copiii și ne-am realizat visele. Apoi au început să sosească navele.

– Navele? repetă Sennar.

– Da. Nave înarmate, pline de oameni nesătui și violenți, veniți anume pentru a ne fura ceea ce construisem cu atâta greutate. Ne-am apărat. Am luptat din greu. Ne-am murdărit mâinile de sânge. Am retrăit lucrurile de care fugiserăm. Atunci a fost momentul în care am creat furtuna.

– Atunci aveai dreptate, era opera unui vrăjitor, îi șopti Rool lui Sennar.

– Chiar așa, căpitane. Un vrăjitor puternic ne-a ajutat să ne apărăm de posibili cotropitori. Ne-a ajutat să nu mai punem mâna pe arme.

Moni închise ochii ca și cum amintirea aceea era prea dureroasă.

– Ura însă se cuibărise de acum printre noi. Mulţi au spus că aceste insule nu mai erau de ajuns, că trebuia creat un imperiu departe de ochii înfometaţi ai Lumii Pământene. Un imperiu cu o armată, capabil să se apere. Aşa s-a născut regatul pe care voi îl numiţi Lumea Scufundată.

Sennar dădu din cap.

– Nu înţeleg. Cum au reuşit să-l construiască? Cum au reuşit să...

Moni îl întrerupse cu un gest al mâinii.

– Lasă-mă să continui, tinere vrăjitor, murmură femeia. Tovarăşii noştri au luat-o iar pe calea mării, dar nu mai erau însufleţiţi de speranţa pe care o avuseseră cu ani în urmă, ci plini de ură şi de resentiment. O furtună i-a surprins tocmai în mijlocul călătoriei şi una dintre navele lor s-a scufundat. Astfel au cunoscut poporul mării, care locuia de secole pe fundul oceanului. Ei au fost cei care i-au salvat de furia talazurilor şi cei care le-au arătat tovarăşilor noştri de demult noi insule pe care să le locuiască. O vreme, soluţia a părut să-i mulţumească pe fugari, dar curând au început să se teamă iar de atacurile Lumii Pământene. Nici un loc nu li se părea destul de îndepărtat pentru a fi sigur. Atunci s-au gândit la mare. Dacă ar fi trăit sub apă, nimeni nu ar mai fi putut să-i deranjeze. Oceanul, iată un loc cu adevărat sigur. Poporul mării a fost cel care i-a ajutat să-şi construiască regatul, dar în ce fel, eu nu ştiu. Au ajuns aici numai legende neclare, veşti tulburi. De acum am încetat să ne mai facem griji pentru ei. Lumea Scufundată reprezintă eşecul nostru. Un episod întunecat al trecutului nostru pe care nu ne e drag să ni-l amintim.

– Ce-mi spui despre încercarea Lumii Pământene de a cuceri? întrebă Sennar.

Bătrâna zâmbi.

– Ce-ţi pot spune, decât că nici măcar adâncurile mărilor nu se dovediră a fi sigure? Tot ceea ce ştiu este că atunci şi-au dezlănţuit furia locuitorii mării. Au înteţit şi mai mult furtuna

și au creat un vârtej enorm pentru a-și apăra intrarea în regatul lor. Apoi... Moni se opri.

– Apoi? întrebă Sennar.

– Se spune că există un paznic, ceva întunecat care trăiește pe buza vârtejului. Dar nu-ți pot spune altceva, văzul meu nu ajunge până acolo, nu știu cine sau ce este lucrul acela. Tot ceea ce știu este că de atunci, și au trecut mai mult de o sută cincizeci de ani, nici unul dintre voi nu a reușit vreodată să ajungă viu în Lumea Scufundată sau în Arhipelagul Iluziilor. Ani de zile marea ne-a adus în dar cadavrele oamenilor care au crezut că ne pot cuceri.

Bătrâna îl privi pe Sennar.

– Voi nu v-ați găsit niciodată liniștea. Noi a trebuit să ne-o construim pe sânge. Visul nostru nu s-a adeverit nici dată. Asta-i tot, tinere vrăjitor.

– Lumea Pământeană nu mai este cea pe care o cunoșteați, murmură Sennar. Când s-a sfârșit Războiul de Două Sute de Ani, un rege mare și cu suflet generos, Nammen, a instaurat o lungă perioadă de pace. Din cauza Tiranului s-a...

Moni îl întrerupse iar.

– Multe sunt lucrurile pe care nu le știi, Sennar, dar nu sunt eu cea care să ți le dezvăluie. Întoarce-te.

Sennar dădu din cap.

– Nu pot.

– Ascultă-mă. Știu bine de ce ai ajuns până aici. Însă nimeni nu a violat vreodată porțile Lumii Scufundate și nici măcar tu nu vei reuși.

Lui Sennar i se păru că propria-i inimă încetase să bată.

– Ai... văzut în viitor moartea mea? întrebă dintr-o suflare.

Până și Rool își ținu răsuflarea.

– Nu, răspunse femeia, dar am văzut limpede cum vârtejul ți-a înghițit barca și cum ți-a făcut-o bucăți.

Când se ridică, lui Sennar îi tremurau picioarele. Rool îl apucă de un braț.

– Fie ca tu să poţi traversa cu bine şi sănătos cele mai nemiloase ape, tinere vrăjitor, şi să te întorci la ai tăi cu veşti bune, murmură Moni în timp ce se îndepărtau.

Aşezat pe plajă, Sennar privea apusul. Un soare care părea uriaş împurpura marea şi cerul şi le unea într-un singur veşmânt roşiatic. Chiar ca în Salazar, când el şi Nihal se urcau pe terasa turnului şi se uitau la soarele care incendia stepa. Cine ştie unde era Nihal acum, ce făcea. Sennar ar fi vrut să o aibă lângă el, să-i audă glasul, să-i ceară sfatul.

Un fâşâit îl trezi din gândurile lui. Aires se aşeză alături de el.

– Tatăl meu mi-a povestit totul, spuse.

Sennar nu spuse nimic. Nu voia să strice cu vorbele asfinţitul acela şi liniştea naturii.

– Cine eşti, Sennar? întrebă Aires.

Vrăjitorul se întoarse spre ea.

– Cum, cine sunt?

– Cine eşti cu adevărat? insistă Aires. De ce vrei să mergi în Lumea Scufundată?

Ce am de pierdut, odată ajuns aici? Sennar scoase de sub haină medalionul pe care îl primise în ziua numirii lui de consilier.

– Fac parte din Consiliul Magilor. Sunt consilierul Pământului Vântului.

Aires luă medalionul în mână şi-l trecu printre degete.

– De ce nu ne-ai spus asta imediat?

– Crezi că m-aţi fi vrut la bord?

– Ce-i, ai venit să ne spionezi? Te trimite regele Pământului Vântului?

Sennar izbucni în râs.

– Fireşte. Şi pentru a vă spiona mai bine, m-am căţărat în gabia vasului vostru şi am făcut tot posibilul să dau ortul popii.

Aires râse.

Sennar deveni iar serios.

– Sunt aici pentru că războiul nu merge bine, Aires. Armata Pământurilor Libere pierde poziție după poziție, niciodată nu reușește să câștige teren. Tiranului nu-i lipsesc soldații, el însuși îi creează. În schimb, oamenii noștri cad ca muștele. De când eram copil văd oameni murind. Voiam să fac ceva. Ceva care să nu fi fost descântece pentru arme și reuniuni interminabile. Apoi am găsit harta.

Se întoarse spre Aires și făcu o pauză.

– Atunci mi-a venit ideea să cer ajutor Lumii Scufundate.

Sennar încercă să înțeleagă ce efect avusese asupra ei revelația aceea, dar Aires se uita la el cu o privire indescifrabilă. Apoi apăru obișnuitul iz de ironie pe fundul ochilor negri.

– Și tu îți riști viața pentru un motiv atât de idiot?

Sennar rămase de piatră. Dintre toate reacțiile posibile, aceea era cea mai neașteptată.

– Nu... nu înțeleg, bâigui.

– Trezește-te, vrăjitorule! Dacă vei muri, lumea pentru care te sacrifici nici măcar nu-ți va spune mulțumesc.

– Nu pentru asta... încercă să intervină Sennar.

Aires era însă un torent revărsat și nu-l lăsă să continue.

– Viața e una singură și e scurtă. Nu are sens să o risipești pentru alții. Eu fac numai ce vreau. Doresc bucurii, dureri, pasiune, disperare... orice lucru. Pentru că, atunci când moartea mă va lua cu ea, tot ceea ce voi avea va fi viața pe care am trăit-o.

Vorbea cu năduf și i se împurpurară obrajii.

– Îl pot înțelege pe cel care-și dedică viața unui iubit, unui fiu, unui prieten. Dar cine-și risipește propriul timp pentru a încerca să „facă bine" este un tâmpit. Marea majoritate a lumii se gândește numai la ziua de mâine și la cum să supraviețuiască. În ce mă privește, locuitorii Lumii Pământene pot sfârși cu toții sub pământ. Stau acolo așteptând ca moartea să vină să-i ia. Să crape, s-au condamnat singuri. Desigur, – încheie ea – nu vei fi de acord. Ție-ți place să faci pe eroul.

Sennar tăcu o vreme, avea nevoie să se gândească. Apoi își drese vocea.

– Lasă-mă să-ți povestesc ceva. Când am fugit acum doi ani de pe Pământul Vântului, la sosirea Tiranului, în drum am dat peste o casă distrusă. Trăia acolo o familie de țărani – tată, mamă și fiică. Erau morți cu toții, inclusiv fetița: un soldat o străpunsese cu spada și o lăsase să putrezească pe pragul casei. Eu și tovarășii mei am fost cei care am îngropat cadavrele. Cum s-ar fi putut apăra fetița aceea, Aires? De ce trebuie să moară cei slabi? Nu toți sunt puternici ca tine. Cine nu are forță poate avea curaj, dar curajul nu-i de ajuns.

Sennar își trecu mâinile peste față, apoi o privi pe Aires în ochi.

– Mie mi-e frică, nu vreau să mor, dar știu că trebuie să merg înainte. Și nu pentru că-mi place să fac pe eroul. Am luat o barcă și am plecat pe mare. Nu cred că e de ajuns pentru a mă defini un erou. Am făcut-o pentru că nu mai toleram în jurul meu moartea. Am făcut-o de frică. Frică de remușcare.

Soarele dispăruse dincolo de orizont. Aires rămase așezată cu picioarele încrucișate pe nisip, cu chipul îndreptat spre mare. Zâmbi.

– La urma urmelor, îmi placi, vrăjitorule. Da, ești un tip mișto, ai putea făptui lucruri mari. Dar am înțeles că nu voi reuși să te fac să-ți schimbi ideea.

Sennar simți că dispăruse melancolia. Era calm. Pentru prima oară apropierea lui Aires nu-l punea în încurcătură. Nu mai avea nici o importanță că el era un bărbat și ea o femeie splendidă. Erau aproape prieteni. Gândurile lui fură întrerupte de un șut în ceafă. Căzu într-o parte, năucit.

Aires sări în picioare, mânioasă.

– Ai înnebunit?

Benares era în spatele lor, stacojiu de furie.

– Ce, crezi că sunt orb? Acum și întâlnirea romantică de la asfințit. Dar bine...

Aires izbucni într-un hohot nestăpânit.

– Niciodată nu mi-am dat seama de cât ești de idiot, Benares.

– Și eu de cât erai de ușuratică, rânji el.

– Fii atent, Benares, te joci cu focul.

Sennar mai era încă întins la pământ. Auzea vocile coborâte ale celor doi amanți, vedea nisipul alb la o palmă de nas. Când încercă să se ridice, ameți.

Imediat ce se ridică, Benares îl lovi iar. Sennar se prăbuși cât era de lung. Poate să înfrunte un logodnic gelos nu era așa de simplu cum crezuse. Aires și piratul continuau să se insulte cu glas ridicat, nasurile lor aproape se atingeau. Situația aceea i se părea ridicolă. *Acum gata.* Se ridică în capul oaselor și întinse o mână spre Benares.

Omul se blocă, incapabil să se miște. Nici măcar nu reușea să vorbească. *Acum chiar că rationează*, își spuse vrăjitorul în timp ce se ridica în picioare.

Aires își trecu privirea de la amant la Sennar și de la Sennar la amant, perplexă.

– Ce...

Sennar îi făcu semn să tacă și se apropie de piratul pietrificat.

– Trebuie să-ți mărturisesc ceva, Benares. Prima oară când te-am văzut, am gândit că erai un imbecil. Apoi, când mi-au povestit despre eliberarea lui Rool, m-am răzgândit. După cât se pare însă, e adevărat că prima impresie e cea care contează.

Ochii corsarului se aprinseră ca doi tăciuni arzători.

Vrăjitorul pocni din degete și lui Benares îi reveni vocea.

– Jură-mi că nu vei mai roi în jurul ei, tună el.

– Nu i-am roit niciodată în jur.

– Jură, sau pe cât de adevărat este că exist, imediat ce sunt liber te omor cu mâinile mele. Vraja ta nu va putea dura veșnic.

– Cine știe? Vrei să încercăm? îl provocă Sennar.

Un descântec de apărare de acest fel cerea oarecare efort și nu putea fi menținut îndelung, dar firește Benares nu știa asta.

De fapt, căzu în plasă ca un fruct copt.

– Vreau cuvântul tău! răcni.

Sennar pufni.

– Ţi s-a spus că eşti plicticos? Nu am încercat să-ţi seduc femeia şi nu o voi face în viitor. Mulţumit acum?

Benares îşi mişcă ochii în direcţia lui Aires, care asistase la scenă cu un rânjet satisfăcut.

– Bine, de data asta sunt dispus să mă mai gândesc, femeie. Aminteşte-ţi însă: răbdarea mea are o limită, bâigui.

Aires se apropie de el. Îl privi lung, îi zâmbi, îi mângâie faţa cu duioşie. Apoi îşi apropie buzele ca pentru a-l săruta.

Scuipatul îl lovi pe Benares într-un ochi. Aires îi întoarse spatele şi se îndepărtă cu capul sus.

Vraja era de acum pe sfârşite. Sennar îl eliberă şi corsarul se luă după ea, nu înainte însă de a fi scrâşnit:

– Nu mi-am încheiat socotelile cu tine, vrăjitorule.

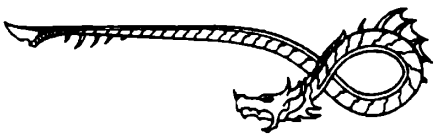

8

BĂTĂLIA LUI LAIUS

Scrisoarea era clară și lapidară.

Laius,

Comportamentul tău de până acum a fost deplasat. Nu numai că ai tăvălit în noroi onoarea familiei tale neluând proba primei bătălii, dar ai mai și fugit și ai dus viață de vagabond. Acum descopăr că te-ai adăpostit într-o tabără ca să faci o muncă nedemnă de capacitățile și de poziția ta.

Îți cer să-ți schimbi imediat acest comportament absurd. Ești născut pentru a lupta, și vei lupta. Este prostesc să te opui voinței mele, în afară de faptul că este și inutil. Îți ordon deci să vii la mine în locuința de pe Pământul Apei, unde sub supravegherea mea directă vei continua instrucția pentru a deveni Cavaler. Dacă în douăzeci de zile nu te voi vedea trecând pragul casei, voi veni eu însumi să te iau, cu sau fără voia ta.

Urma un sigiliu lucrat în ceară care înfățișa un dragon cu fălcile larg deschise. Deasupra animalului erau un corn de lună subțire și trei stele, care să amintească faptul că neamul lui Laius provenea de pe Pământul Nopții. Semnătura, trasată cu o cerneală roșie întunecată, recita emfatică: „General Pewar, din Ordinul Cavalerilor Dragonului de pe Pământul Soarelui".

Când o citi Nihal, simți cum i se urcă sângele la cap.

– Tatăl tău nu te poate trata așa, spuse, stăpânindu-și cu greu furia.

Laius zâmbi amar.

– Întotdeauna m-a tratat așa.

– Și-i mai permiți încă? Nu mai ești un copil. Trebuie să-i spui ce vrei să faci cu viața ta. A ta, ai înțeles? Dacă nu-i de acord, să se ducă la dracu!

Băiatul nu răspunse. Strângea pergamentul în mâini și avea lacrimi în ochi.

Nihal nu pricepea. De ce Laius nu termina odată și nu se opunea cererilor absurde ale tatălui?

– Ce te gândești să faci, să stai aici să aștepți să vină să te ia de o ureche ca pe un copil neascultător?

– Nu știu, e bine? Nu știu! urlă Laius pe neașteptate. Deocamdată vreau să rămân singur, nimic altceva, adăugă în șoaptă.

Nihal se duse ca o furtună în cabana lui Ido.

– Trebuie să faci ceva! Trebuie să-l ajutăm! exclamă ea roșie la față.

Ido rămase impasibil.

– În schimb, nu voi face chiar nimic.

Nihal rămase împietrită. După tot ajutorul pe care li-l dăduse Laius ei și lui Ido în toate lunile acestea, maestrul ei nu putea da înapoi.

– Glumești, nu-i așa?

Gnomul dădu negativ din cap.

– Poate nu-ți dai seama de situație, continuă Nihal, și mai înfuriată.

– Laius nu este făcut pentru război și nebunul ăla de taică-său vrea să-l arunce în încăierare. În ziua primei lui bătălii, dacă nu aș fi fost eu, ar fi fost mort.

– Nu-i treaba mea, Nihal.

– Era însă treaba ta când îți freca armele și te servea. Ce-i, ți-e frică de balonul ăla umflat de taică-său?

Ido strânse mâna pe pipă și Nihal îi sesiză iritarea.

– Ca să-ți bagi bine-n cap, nu-mi fac griji nici pentru Pewar, nici pentru Raven. Am ținut piept unor oameni de genul acesta cu mult înainte ca tu să te fi născut. Clar?

Nihal lăsă ochii în jos.

– Bine, murmură. Dar atunci de ce nu vrei să-i dai o mână de ajutor?

Ido respiră adânc.

– Ascultă Nihal, de câte ori încă va trebui să-l salvezi pe Laius, de el însuși și de altcineva care-l amenință? L-ai împiedicat să-și lase pielea în bătălie, l-ai recuperat dintr-o dărăpănătură pierdută în fundul pădurii, mi l-ai adus aici. Este timpul să învețe să se descurce singur. Un bărbat trebuie să știe să iasă din bucluc. Și chiar și o femeie.

– Dar tu ai fost întotdeauna aici când eu am avut nevoie de ajutor.

– Tu ai fost însă cea care a decis să schimbe, nu eu. Sunt lucruri pe care trebuie să le facem singuri.

Nihal tăcu câteva secunde.

– Dar el nu e în stare să se descurce. E ca și cum ai trimite un copil singur prin lume.

– Nu face acum pe mama grijulie. În primul rând, nu ți se potrivește, în al doilea rând, Laius are nevoie de orice în afară de asta. Dacă într-adevăr vrea să facă pe scutierul, trebuie să i-o spună tatălui și să se lupte pentru propria independență. Punct.

– Și datoria mea care ar fi? Să stau să mă uit?

– Da, Nihal. În cele trei luni în care ai încercat să trăiești departe de câmpul de bătălie, eu am așteptat. Uneori nu se poate face altceva.

Laius rămase singur în camera lui. Și-o imagina pe Nihal cum se ducea la Ido și cum făcea pe dracu-n patru. Și el? Ce avea să facă? Se uită la scrisoare și nu zări nici măcar un dram de speranță. Îl cunoștea bine pe tatăl lui: era un om sever, un soldat până-n măduva oaselor, obișnuit să se facă ascultat. Dacă ar fi venit să-l ia, singura cale de urmat ar fi fost înfruntarea. Poate ar

fi trebuit să fugă din nou, să se sustragă urmăririi. Lumea Pământeană era vastă, tatălui lui i-ar fi trebuit ani ca să-l găsească, dacă ar fi reușit vreodată. Dar, ce viață îl aștepta? O pribegeală nesfârșită de la un loc la altul, constrâns să se furișeze mereu.

În puținul timp pe care îl petrecuse la bază, înțelesese că dorința de a fi scutier nu era un capriciu. Munca aceea îi plăcea. Nu era potrivit pentru arme, dar știa să aibă grijă de cele ale altora. Nu ar fi fost util în război, dar își putea aduce contribuția contra Tiranului ajutându-i pe războinici. Nu vedea nimic dezonorant în asta.

Își privi spada care îl însoțise în toate lunile acelea de vagabondaj, părăsită într-un colț al camerei. Țintui lama. Nu era bine ascuțită și începea să rugineasc. Lustruise cu dragoste spada lui Ido, dar nu-i plăcuse niciodată să se ocupe de a lui. Acum însă, ar fi trebuit să o ia din nou în mână.

Într-o străfulgerare îi apăru viața lui viitoare. O viață scurtă. La prima bătălie, în timpul unei misiuni oarecare, ar fi murit. Un final tâmpit pentru o viață inutilă. Se mișcă ceva în el. *Nu, nu va fi așa!* În lunile acelea descoperise că exista o alternativă. Putea aspira la altceva.

Era hotărât. Nu avea să renunțe fără să lupte la tot ceea ce câștigase. De data asta nu avea să fugă pentru nimic în lume.

Când Nihal puse piciorul în camera lui Laius a doua zi, rămase înmărmurită. Prietenul ei își pregătea bagajul.

– Nu am intenția să mă supun ordinelor tatălui meu, îi zise. Este adevărat că nu sunt încă un bărbat, dar nici nu sunt un copil și vreau să fiu scutier. Voi merge la el și-i voi explica motivele mele.

Nihal zâmbi.

– Și cum vei face? întrebă, în timp ce se uita la el cum adună lucruri pe patul de campanie.

– Simplu: mă duc la el și-i spun ce gândesc.

– Vorbeam despre călătorie.

Laius se opri gânditor.

– Este vorba să mă duc pe Pământul Apei. Cu un cal bun, nu vor fi necesare mai mult de două săptămâni.

Nihal clătină din cap.

– Ai și uitat frumoasa noastră noapte pe Pământul Mării? Te vei mișca de-a lungul granițelor. Nu este o călătorie sigură.

– Înseamnă că voi fi atent, răspunse Laius.

– Ai nevoie de o escortă. Voi vorbi cu Nelgar, o scurtă ea, apoi ajunse cu pași mari la ușă.

Când ajunse în apartamentul responsabilului bazei, Nihal nu ceru o călăuză oarecare pentru prietenul ei. Ceru o permisie pentru a-l putea însoți.

– Nu ține de mine să decid, răspunse comandantul. În acest moment mai ești încă eleva lui Ido. Dacă el va fi de acord, eu nu voi avea nimic de obiectat.

Nihal lăsă să-i scape un suspin. Tocmai acela pe care voia să-l evite.

– Mi se pare că am fost mai mult decât clar, izbucni Ido.

– Nu-i cum gândești.

– Nu, sigur că nu. Ido își băgă pipa-n gură. Nu-i faci un serviciu prietenului tău, Nihal. Laius trebuie să se descurce singur, sau nu va fi niciodată un bărbat. Și tu nu ești mama lui, nici sora lui, nu îi ești nici rudă.

– Călătoria este periculoasă, măcar cu asta vei fi de acord.

Ido încuviință contra voinței lui.

– Deci, dacă trebuie să-l însoțească cineva, nu văd de ce nu aș fi eu aceea. Știu să am grijă de mine și mi se pare că am și demonstrat-o.

Ido ridică ochii la cer.

Nihal își pierdu răbdarea.

– Bine, nu am puterea pe care o ai tu. Nu toți sunt în stare să lase să plece persoanele la care țin fără să spună un cuvânt, rugându-se doar ca acestea să ia hotărârea corectă. Am lăsat deja să plece multă lume la care țineam.

Se gândi la Sennar, pierdut cine știe pe unde prin mijlocul mării. Scutură din cap.

– Nu mă duc cu el pentru a-i rezolva problemele pe care le are cu tatăl lui. Mă duc numai pentru a fi alături de el, pentru că este ceea ce aș fi vrut eu dacă aș fi fost în locul lui. El m-a ajutat, a fost lângă mine de fiecare dată când am avut nevoie, a stat cu mine în noaptea în care a murit Fen. Acum este rândul meu, voi fi alături de el când va lua hotărârea cea mai importantă a vieții lui. Nu voi face altceva, și dacă va decide să renunțe la visele lui, îți jur, nu voi interveni. Îl susțin doar... spiritual, iată.

– Știi ce cred. Dacă ești convinsă de ceea ce spui, fă așa. Personal, nu cred că vei rezista tentației de a-i spune câteva lui Pewar.

Nihal își dădu părul de pe frunte cu un gest țâfnos și Ido izbucni într-un hohot de râs neașteptat.

– Te iau peste picior! E posibil ca tu să ai întotdeauna mutra aceea lungă? Nu ai nici o fărâmă de simț al umorului.

Ea se înroși stânjenită.

– Atunci, e în regulă dacă lipsesc ceva vreme?

Ido suspină.

– Așa să fie. Pleacă, du-te, fă ce vrei. Oricum, știu că trebuie să faci mereu cum te taie capul. Așa-i, nu? Tinerii nu vor sfaturi de la cei bătrâni, și eu încep să am o oarecare vârstă.

– Dar ești un tinerel, glumi Nihal.

Gnomul îi dădu una afectuos.

– Da, da, fii glumeață.

Nihal zâmbi. Ido era capricios și repezit, dar știa să o înțeleagă ca puțini alții pe lume.

Nelgar se hotărâse să mai trimită un om împreună cu Nihal și cu Laius, un soldat simplu pe nume Mathon cu care Nihal schimbase maximum câteva cuvinte. În schimb, Laius îl cunoștea destul de bine și era fericit că li se alăturase.

Micul grup porni în zori călare la primele raze ale unui soare primăvăratic. Vara era aproape și atmosfera călduță.

O luară pe drumul care ducea spre pădure și care mărginea Pământul cel Mare, îndreptându-se spre sud. Laius se uită cum dispare baza încet, încet, înghițită de copaci. Când desișul se închise cu totul în spatele lor, se întrebă dacă avea să mai vadă vreodată locul acela, dar nu-și îngădui șovăieli ori păreri de rău inutile. Își îndreptă privirea pe poteca din fața lui și se pregăti pentru prima mare bătălie a vieții lui.

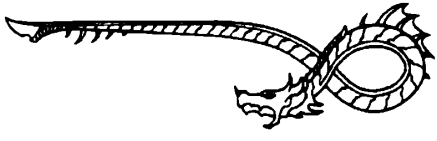

9

ÎN VÂRTEJ

La plecarea piraților erau prezenți aproape toți locuitorii insulei. Erau îngrămădiți pe cheiul minuscul, ceva mai mult de patru bârne de lemn întinse timid în marea încrețită de valuri.

Moni se strecură prin mulțime și veni la Sennar.

– Am venit să aduc expediției binecuvântarea mea, tinere vrăjitor. Sper să te văd întorcându-te victorios, îi spuse.

Îi puse o mână pe umăr.

Ziua era însorită și velele vasului erau întinse de vânt, roșii ca sângele. Sennar îi privi pe căpitan la proră și pe Aires la timonă, cu păru-n vânt. Zâmbi.

Nu trebui mult ca silueta Arhipelagului Iluziilor să dispară la orizont.

Marea deveni iar stăpâna de necontestat a peisajului. Zile și zile nu se zări nici un nor, nici o schimbare de peisaj. Nu se putea scăpa de acel triumf de lumină și de acel albastru copleșitor.

Zilele curgeau încet și timpul de gândire era prea mult. Lui Sennar i se părea că este închis într-o colivie de apă și cer. De acum știa ce pregătea oceanul pentru ei și teama deveni o tovarășă fidelă de călătorie. Adesea își imagina moartea spre care se îndrepta: apa care năpădea plămânii, sarea care ardea nările și gâtul, senzația de sufocare și de neputință, aerul care lipsea, minute nesfârșite de agonie și în sfârșit inconștiența, ca o eliberare. Pe urmă,

corpul lui mâncat de pești, mistuit de curenți, desfigurat de valuri. Își impunea să nu se gândească, dar imaginile acelea îl tulburau.

Atmosfera nu era apăsătoare numai pentru Sennar. Spaima care sălășluia pe vas nu-i slăbea nici măcar pe Rool și pe Aires. Nu numai unul dintre piați încercase să-l convingă pe căpitan să o lase baltă.

– Avem în buzunar milionul de dinari, ce motiv avem să mergem mai departe? Să-l aruncăm în apă pe vrăjitor și să ne întoarcem acasă.

Însă Rool îi pusese la locul lor.

– Sennar ne-a salvat viața și n[illegible] îl vom duce până la vârtej. Așa am promis să fac și așa voi face.

Într-o dimineață, după două săptămâni de navigare, suprafața apei deveni ciudat de densă și marea începu să fie străbătută de vene violet, mai întâi neclare, apoi din ce în ce mai definite și mai compacte. Cu tot vântul puternic, nava încetini până când se opri aproape de tot.

– Coborâți velele, fir-ar să fie! strigă Rool. Și chemați-l pe vrăjitor.

Totul păru să se oprească la bord. Întregul echipaj se lipise de parapeți, cu ochii fixați pe magma aceea albăstruie.

– Ce-i? întrebă Rool, când Sennar veni lângă el.

– Nu știu căpitane, murmură el.

– Gândește-te! Trebuie să fie o drăcie fermecată.

Sennar scutură din cap.

– Nici o vrajă nu poate crea ceva similar, răspunse calm.

- Ce facem?

Chiar dacă Sennar ar fi știut răspunsul, nu ar fi avut timp să-l dea. Dintr-odată, corabia începu să se miște singură. Un murmur străbătu gloata. Un brânci înainte, apoi altul. Cu toate că velele erau strânse, vasul accelerа ca și cum ar fi avut vânt dinspre pupă. Marea se transformă într-o unică masă cleioasă și zvâcnitoare.

Sub chilă, mâzga devenise consistentă și acum se arăta în forma ei adevărată: o piele scorțoasă.

Sennar își aminti cuvintele lui Moni: un paznic întunecat pe traseul vârtejului. Și înțelese. Un monstru marin. Citise ceva în legătură cu asta, dar crezuse întotdeauna că era vorba despre legende: creaturi ciudate care populau abisurile, ființe uriașe care atacau corăbiile. Se loviseră de una dintre aceste bestii. Poate un vrăjitor din Lumea Scufundată o obligase să apere regatul cu vreo vrajă.

Monstrul, sau măcar o parte din el, se manifestă în toată grozăvia lui. Era o masă diformă de patru ori mai mare decât corabia, diferită de orice altă ființă vie văzută vreo dată: o perdea imensă de carne circulară, în centrul căreia se deschidea un hău pestilențial. Navigau pe corpul ei, și oriunde și-ar fi îndreptat privirea, nu vedeau nimic altceva.

În jurul fălcilor creaturii, violetul corpului bătea în negru: o gură uriașă înțesată de dinți, din care se ridicau miasme de putrefacție. În interior se distingeau pești pe jumătate digerați, trunchiuri de copaci, resturi de ambarcațiuni. Și pe urmă cadavre, și țeste, umane și nu numai, purtate până acolo de curenți. Iată sfârșitul celor care naufragiau în timpul furtunii care apăra Arhipelagul Iluziilor.

Nu mai existau nici mare, nici valuri. Nu era cale de scăpare.

Un răget înăbușit invadă aerul și tentacule gigantice acoperite de ventuze se ridicară și se încolăciră către cer. O clipă, părură să întunece soarele, apoi se năpustiră asupra corăbiei.

Fu panică. Un catarg se frânse și căzu zgomotos pe punte. Vaietele piraților prinși dedesubt se adăugară poruncilor lui Rool, urletelor de spaimă ale lui Aires, încurajărilor lui Benares.

– Fă ceva! Fă ceva! îi strigă Dodi lui Sennar.

Sennar nu era mai puțin înspăimântat decât ceilalți. Încerca să gândească, dar își pierdea continuu șirul gândurilor. Tot ceea ce putea face era să ridice bariera lui la fiecare lovitură.

Ambarcațiunea plutea cu o viteză nefirească. Pe sub pielea violet-închis a monstrului, contracțiile mușchilor erau din ce în ce mai puternice și mai dese.

Pe măsură ce vasul alerga spre gâtlejul monstrului, creștea mugetul înfometat al creaturii. Era un zgomot înspăimântător și

cutremurător, care se unea cu țipetele echipajului într-o melodie grotescă.

Sennar se ținea strâns de catargul principal. Își impunea să rămână calm, dar fără succes. Inima lui părea că înnebunise. Îi căută în van pe căpitan și pe fiica lui. Pe neașteptate, i se puse dinainte Benares.

– Mișcă-te, vrăjitorule!

Sennar se uită la el ca de pe altă lume.

– Nu știu ce să fac.

Pumnul îl lovi în plină figură.

– Atunci inventează ceva! îi strigă în față piratul.

Apoi îl înșfăcă de păr și îl târî la proră.

– D-aia am venit până aici? Pentru a-i umple burta monstrului acestuia? Unde sunt acum toate trăncănelile tale minunate?

– Eu...

Benares își ieșise din minți

– Taci! Demonstrează-mi că ești gata să faci orice numai ca să-ți duci misiunea la bun sfârșit.

Sennar încuviință. *El are dreptate. Nu se poate sfârși așa.*

– Atunci? urlă Benares. Ce intenționezi să faci?

Sennar deveni conștient de singura soluție posibilă. *Nu te gândi la ce ar putea să se întâmple. Nu te gândi la nimic. Fă-o și gata.*

– Am nevoie de ajutorul tău, Benares.

– De acord, dar să ne grăbim, răspunse piratul.

Ca început fu imperceptibil. Nava se ridică încet, ca trasă de funii invizibile. Apoi chila se desprinse la câțiva coți de pielea monstrului, nesigură, până când, cu o smucitură, se ridică cu totul. Verga se îndreptă spre cer și vasul urcă din ce în ce mai rapid, cu velele iar umflate ciudat în jos. Sub el, monstrul se contracta convulsiv în căutarea prăzii.

– Zburăm, murmură stupefiat Dodi, în timp ce pirații se aplecau peste bord pentru a privi minunea.

La proră, Sennar era întors către parapet, cu ochii închiși, și zbiera cuvinte neînțelese. Alături de el, Benares îl conducea în direcția corectă. Sub ei, demonul sculptat în lemn părea să-și bată joc de fălcile bestiei, care se deschideau și se închideau spasmodic.

Sennar strânse pumni și se strădui să continue. Era cel mai obositor descântec pe care-l făcuse vreodată. Avea corpul contractat de efort și durerea îi inunda fiecare fibră a mușchilor. Chila se ciocni de câteva ori de suprafața scorțoasă.

– Concentrează-te! Scădem cota, rânji Benares.

Nava acceleră dintr-odată și echipajul își pierdu echilibrul. Corabia începu din nou să se ridice puțin câte puțin până când se înălță iar.

– Sus velele! strigă atunci Benares. Sus velele, imediat.

Nava continua să zboare la câțiva coți de monstru, căutând o cale de ieșire prin încrengătura tentaculelor.

Vrăjitorul era la capătul puterilor, nu ar mai fi rezistat mult; era ca și cum energia lui ar fi fost suptă în afară cu o viteză amețitoare. Dădu să cadă, dar Benares îl susținu.

– Curaj! Te țin eu, tu gândește-te să zburăm.

Sennar simți numai brațele piratului strânse în jurul pieptului și vocea lui care urla:

– Gloată! Mâinile pe harpoane!

Condus de Rool, echipajul prinse curaj și începu să lovească în monstru. De amândouă laturile navei, un grup de pirați prinse cu cângile tentaculele și un altul se aruncă la atac cu spade și securi. Din răni țâșni un lichid galben albăstrui și urât mirositor. În aer făcură ecou urletele înfiorătoare ale bestiei.

Glasul lui Benares ajunse la Sennar îndepărtat și confuz.

– Coboară! Coboară, fir-ar să fie!

Sennar simți că se cutremură.

– Ți-am spus să cobori. Am reușit!

Când deschise iar ochii, vrăjitorul văzu în fața lui marea nesfârșită. Discul roșu al soarelui care apunea îi răni pupilele, vântul răcoros al înserării îi biciui chipul.

Vasul amară încetișor, în timp ce la vreo sută de coți de la pupă ultima rămășiță a monstrului se scufunda în abisuri. Pe punte se ridicară strigăte de triumf. Coșmarul se încheiase.

Sennar tremura din cap până-n picioare. Benares nu scoase un cuvânt. Îl îndepărtă de la proră și i-l încredință brusc lui Dodi, apoi începu să alerge de-a lungul punții.

– Aires! urlă piratul. Aires!

– Fata mea! Răspunde! îi făcu ecou Rool.

Pentru câteva clipe, pe vas coborî o liniște de mormânt.

Apoi pe punte se auzi o voce slabă.

– Sunt... sunt aici.

Aires zăcea miraculos de nevătămată printre ce mai rămăsese din teuga de la pupă.

Se aflau în mijlocul mării, departe de Arhipelagul Iluziilor și de Lumea Scufundată. Dar erau vii și departe de monstru.

– Trebuie să mergem înainte, spuse Rool echipajului adunat pe punte.

– Cum să facem? întrebă un pirat. Am rămas puțini. Mare parte dintre vele sunt inutilizabile și un catarg e distrus.

Aires luă cuvântul.

– Velele se pot repara. Cât despre catarg, mai sunt celelalte două. Ce-i, vă e teamă că nu reușiți?

Printre pirați se auzi un murmur de protest.

– Mucosul ăla a făcut-o să-și piardă mințile, bâigui o voce.

– Liniște! tună căpitanul. Vă amintesc că eu sunt cel care decide. Acum să ne suflecăm mânecile și să o ștergem de aici. Miroase a moarte.

Echipajul făcu tot ce-i stătea în puteri ca să ajusteze velele și să coasă pânza cât mai bine. Însă fără prea mari rezultate. Ceea ce obținură fură vele mici și pline de cârpituri, cu un randament mult inferior celor de dinainte. Dacă se ridica vântul mai

tare, trebuiau coborâte; iar dacă scădea în intensitate, corabia înainta lent.

Sennar era epuizat din cauza vrăjii. Imediat ce reuşi să iasă din cală, urcă pe covertă şi se duse la cabina lui Rool. Îi găsi pe căpitan şi pe fiica acestuia consultând harta.

– Trebuie schimbată ruta, zise Rool când îl văzu intrând.

Sennar îşi încreţi fruntea şi se apropie de masă.

– Am greşit direcţia?

Căpitanul îi arătă un mic arhipelag.

– Nu. Dar singura noastră speranţă de a ieşi vii din această situaţie este să ajungem aici. Insulele nu sunt departe. Cel mult o săptămână sau două de călătorie. Ar trebui să fie la distanţă de siguranţă de vârtej.

Sennar tăcu gânditor, apoi încuviinţă.

– Bine, căpitane. Aveţi dreptate. Ne vom opri acolo, îmi veţi da o barcă şi destinele noastre se vor separa.

O clipă de tăcere îi întâmpină cuvintele.

– Sennar, mai gândeşte-te... începu Aires.

Vrăjitorul o întrerupse.

– Când am acceptat această misiune, ştiam că mă aşteaptă o încercare grea.

Femeia se ridică nerăbdătoare.

– Nu e grea, e imposibilă! Aşa a fost de la început. Nu vei scăpa viu. Ce sens are?

Se auzi zgomotul unui pumn în masă.

– Termină cu jelania asta, Aires, tună Rool. Este o alegere a lui. Subiectul e încheiat.

La începutul celei de a doua săptămâni de navigaţie după înfruntarea cu monstrul, marea deveni albă ca laptele. Apa se umplu de resturi care se învolburau şi curentul deveni din ce în ce mai puternic.

Se iveau zorile şi Sennar se afla pe punte. Privi spuma valurilor care aluneca de-a lungul laturilor navei. Se simţi uşurat de

o greutate. *Am ajuns.* Puterea vârtejului ajungea până acolo. Așteptarea se sfârșise.

Încet, încet echipajul se adună pe punte și începură preparativele pentru a coborî barca lui Sennar. În timp ce marinarii încărcau șalupa cu apă și hrană, Sennar simți cum i se scurgea sângele din obraji. Îl furnicau buzele, avea gura uscată și nu reușea să-și controleze tremurul mâinilor.

Aires rămase în tăcere alături de el, până când șalupa fu gata.

Pirații se înșiruiră pe punte, în așteptare.

Sennar se uită la fiecare în parte: tovarășii lui de călătorie. Când vorbi, avea glasul împleticit de emoție.

– Îmi pare rău pentru tot ce a trebuit să înduraţi din cauza mea. Sunteți... da, sunteți oameni extraordinari. Cu adevărat. I se adresă lui Rool. Aș vrea să vă pot ajuta să vă întoarceți înapoi, căpitane.

Rool înaintă către el și-i dădu una pe spate.

– N-avea grijă, suntem oameni ai mării, nu? Acum gândește-te numai cum să-ți duci pielea acasă.

Apoi fu rândul lui Dodi.

– Drum bun, vrăjitorule. Ne vom revedea curând, zise cu un zâmbet încrezător.

Unii îl salutară cu neplăcere și câte unul cu satisfacție prost ascunsă: în sfârșit, purtătorul acela de nenorociri se dădea în lături. Până și Benares îi strânse mâna cu un zâmbet înghețat.

Aires se apropie ultima și îl îmbrățișă lung. Apoi îl desprinse de ea și se uită în ochii lui.

– Nu pleca, zise în șoaptă, alătură-te nouă.

Sennar îndreptă spre ea un zâmbet ciuntit.

– Sunt un băiat bun, știi, Aires. Viața de mare nu-i de mine.

Zgomotul valurilor care se spărgeau de chilă îl făcu să se cutremure. Privi în jos. Șalupa se clătina pe o mare care fierbea.

– Puteți coborî, zise cu un glas abia șoptit.

Rool, Aires, Dodi și toți ceilalți dispărură în spatele parapetului și Sennar rămase singur cu oceanul.

Barca fu capturată de curent imediat ce atinse apa. Era capătul acelei călătorii lungi. Sennar avea mâinile înghețate și inima îi bătea atât de tare încât părea să-i sară din piept. Uneori, în somn, simțise aceeași senzație: i se părea că stă să moară și nu putea face nimic pentru a se salva. Pe urmă se trezea, regăsea liniștea camerei sale și înțelegea că nu avea de ce să se teamă. Dar acum nu avea să fie nici o trezire. Putea doar să stea acolo, așezat pe fundul șalupei, să-și aștepte sfârșitul. Era terorizat. *De ce trebuie să mor așa?* Strânse furcile goale ale ramelor până când încheieturile mâinilor i se albiră. *Ce rost are?*

Barca alerga neînduplecată, repede ca vântul. Sennar trebui să se agațe de margini ca să nu cadă. Apoi ridică privirea și îl văzu: vârtejul.

Era de neimaginat, maiestuos, teribil. Se întindea leghe întregi; curenții pe care-i provoca păreau să atingă orizontul și să-l înghită și pe el. Era frumos așa cum numai lucrurile teribile pot fi: un cerc perfect înconjurat de un dans inimit de valuri. Albul spumei se întuneca spre centrul vârtejului, într-atât încât se colora de un negru amenințător exact în punctul în care apele se aruncau în abis. Pe șuvoaie, soarele crea reflexe orbitoare, și vârtejul era atât de abrupt încât părea nemișcat. Numai frenetica rotire a resturilor pe care le atrăgea cu sine îi releva puterea.

Barca începu să se învârtă în cerc. La început lent, apoi cu impuls din ce în ce mai mare. Sennar urlă cât îl ținea gura, în speranța de a descătușa groaza care-l înlănțuise, dar tumultul apei depășea orice alt zgomot. *Trebuie să fiu rațional!* Se întinse lipit de fundul bărcii. *Dacă vreau să mă salvez, trebuie să rămân lucid!*

Continuă să se învârtă o vreme care i se păru nesfârșită. Apoi, după o oră, un an sau poate o viață întreagă, viteza șalupei deveni de neoprit. Sennar simți cum se înclină. Se ridică și văzu gura vârtejului care se căsca sub el.

Atunci ridică bariera. Zgomotul valurilor încetă, bătăile inimii lui începură să încetinească. Da, vârtejul era terifiant, dar el putea ține bariera cel puțin două ore.

Barca cobora cu rapiditate foarte mare. *Totul e bine.* Continua să coboare. *Totul e sub control.* Curând lumina soarelui se reduse la o licărire îndepărtată. Orice lucru se coloră în albastru. Era în măruntaiele mării.

La un moment dat, Sennar simţi că are picioarele ude. Îi tresări inima. Cum era posibil? Cupola barierei înconjura intactă laturile bărcii, dar sub el gâlgâia apa. Se uită mai atent. O fisură! Barca avea o fisură! Sennar abia avu timp să se gândească la cuvintele lui Benares, în seara aceea, pe plajă în Arhipelagul Iluziilor: „Cu tine socotelile nu s-au încheiat, vrăjitorule". Apoi marea se năpusti cu violenţă în chilă, fisura se lărgi şi fundul şalupei se desfăcu asemenea unei coji de nucă.

Sennar fu lovit de violenţa valurilor. Izbitura îl ameţi şi, când îşi reveni, văzu doar părul lui care se unduia în apă.

Simţi nestăpânit impulsul de a respira.

Căscă gura.

Apă. Sare.

Mă înec.

Apa-i invadă plămânii.

Sarea îi arse gâtul şi nările.

E chiar aşa cum îmi imaginam.

Cu o clipă mai înainte de a-şi pierde cunoştinţa, o văzu pe Nihal. Era frumoasă. Zâmbea. Era liberă.

Apoi simţi că se sufocă şi se cufundă în întuneric.

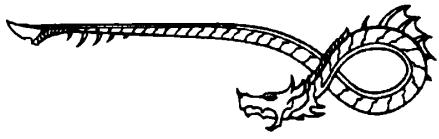

PRIZONIERII

Cel de al zecelea an de la Coborâre, în timpul domniei lui Teoni.

În prima lună a anului, înaintea poporului și a demnitarilor, Majestatea Sa deliberează asupra Celor de Deasupra: „Luând în considerare înverșunarea atacurilor lor la adresa libertății noastre, ordon ca oricare dintre cei care vor fi găsiți în Zalenia, cu orice însărcinare și sub orice scuză, să fie întemnițat și ucis.

Fie ca pentru totdeauna Zalenia ·ĭ fie despărțită de Regatul lor Nelegiuit.

Fie ca oroarea războiului lor să nu ne atingă niciodată.

Fie să putem trăi întotdeauna liberi și în pace.

Eu ordon acestea.

Din *Noul Cod de Legi* din Zalenia, rânduiala XXIV

10

LUMEA SCUFUNDATĂ

Lumina era orbitoare, înfricoșătoare. Sennar încercă să se miște, dar i se părea că nu mai avea corp. Încercă să vorbească, dar era ca și cum ceva l-ar fi sufocat.

Rămase acolo, nemișcat, cu ochii închiși, să asculte două glasuri de copil. Un băiat și o fetiță, sau măcar așa păreau.

– Ce-i?

– Proasto, nu-l vezi? E un om.

– Dar e... ciudat!

Accentul lor îi aminti lui Sennar de cel al lui Moni, dar în cazul acesta sensul anumitor cuvinte îi scăpa cu totul.

– Poate vine de Deasupra.

– Tu știi cum sunt alcătuiți oamenii de Deasupra?

– Nu. Însă acesta nu e ca noi.

– Mie mi-e frică, Cob.

Fetița avea un ton din ce în ce mai înspăimântat.

– Să plecăm de aici.

– Așteaptă, vreau să văd dacă e mort.

– Nu! Nu-l atinge. Hai să chemăm pe cineva.

– Oh, ce naiba, Anfitris! Ești o fricoasă. Și dacă e viu?

– Pleacă, te rog.

Acum vorbea un bărbat.

– Ai făcut bine că ai venit să mă chemi, Cob.

– Crezi că-i unul de Deasupra...

– Dacă e unul de Deasupra, va avea de a face cu legea când va veni momentul. Acum nu-l putem părăsi aici.

Sennar simţi cum se linişteşte. Redeschise ochii şi singurul lucru pe care-l zări fură două siluete neclare.

– Cine eşti? întrebă vocea mai matură.

Sennar se strădui să răspundă, însă din gâtul lui nu ieşi nici un sunet.

– Nu-ţi face griji, auzi şoptindu-se, apoi îşi pierdu cunoştinţa.

Dormea mai tot timpul. Când se trezea, întrezărea o lumină puternică. Nu mai ştia cine este şi nici de unde venea.

Îşi recăpătă cunoştinţa încet, încet. Îşi aminti numele, apoi şi-o aminti pe Nihal.

Se simţea rău. Ochii lui nu mai erau obişnuiţi cu lumina şi numai după mult timp reuşi să-i ţină deschişi destul cât să poată distinge ceva. Se afla într-o cameră ciudată, ovală, cu tavanul boltit. Într-o parte era o ladă de lemn deschis la culoare. Pereţii erau aspri şi auriţi, păreau făcuţi din nisip ud. Alături de patul lui, lat şi jos, se deschidea o fereastră ovală şi ea.

O femeie trupeşă, cu pielea foarte albă şi cu părul imaculat, se aplecă deasupra lui şi se uită la el cu ochi cercetător.

– Te simţi mai bine?

Avea cam patruzeci de ani şi o faţă lată, cu trăsături marcate. Ochii foarte deschişi aveau ceva înspăimântător; irisul aproape nu se distingea de albul corneei şi pupila apărea neagră şi adâncă. Purta o cămaşă lungă şi largă, albastră, şi avea un colier de pietre roşii mici şi neregulate, asemănătoare cu nişte rămurele.

Sennar deschise gura să vorbească, dar încă o dată nu reuşi să spună nimic.

Femeia îl privi cu blândeţe.

– Nu te nelinişti. Fă-mi semne. Ţi-e mai bine?

Sennar încuviinţă.

– Vii de sus?

Femeia ridică degetul spre tavan.

Sennar se uită la ea fără să o înţeleagă.

– Eşti unul din Lumea de dincolo de apă?

Sennar nu știa ce să răspundă. Știa că acolo, jos, locuitorii Lumii Pământene nu erau oaspeți bine primiți.

Femeia îi intuise dubiul și zâmbi.

– Îmi poți spune. Atât timp cât vei fi oaspetele meu, nu ți se va întâmpla nimic.

Sennar încuviință iar și încercă să se ridice în capul oaselor. Când se mișcă, își dădu seama că nu mai avea păr. Își pipăi capul. Părul era foarte scurt.

– Ți l-am tăiat. Era plin de noduri și de gunoaie... răspunse femeia.

Se întrerupse când Sennar începu să se agite.

Tunica mea! Unde-i tunica mea?

Într-un buzunar al tunicii ținea pergamentul cu semnăturile tuturor membrilor Consiliului. Era apărat de o vrajă și apa nu putuse să-l atingă, dar, dacă l-ar fi pierdut, ar fi fost totul inutil. Când dădu să se ridice, efortul îi tăie respirația.

– Stai liniștit. Ești încă în convalescență.

Vrăjitorul își atinse pieptul și brațele cu o privire implorătoare, cu speranța că va fi înțeles.

– Hainele tale?

Sennar făcu semn că da.

– Le-am pus la uscat. Nu am atins nimic, fii liniștit.

Vrăjitorul se lăsă iar să cadă pe pat, cu un suspin de ușurare.

Locuitorii Lumii Scufundate erau diferiți de oricare dintre rasele pe care Sennar le văzuse vreodată. Aveau pielea și părul de un alb nefiresc, translucid, și ochii aproape fosforescenți. Sennar nu întâlnise niciodată pe cineva care să fi avut ochi mai deschiși la culoare decât ai lui, era ceva cu care se mândrea oarecum; îi plăcea aspectul neliniștitor pe care i-l dădea albastrul palid al irisului lui. Oamenii aceia însă îl depășeau.

Câteva zile, Sennar fu oaspetele femeii palide și al soțului ei. Când îi vedea prin casă, i se păreau prezențe demonice.

Primul cuvânt pe care-l spuse fu numele lui, al doilea, un „mulțumesc“ sincer celui care-l salvase.

– Cu plăcere, răspunse cu indiferență omul.

Vrăjitorul de abia vorbea.

– Sunt un oficial al Lumii Pământene. Trebuie să vorbesc cu regele acestui Pământ. Dacă ați fi atât de amabili să-mi arătați cum să fac să ajung la el...

Femeia făcu ochii mari.

– Vrei să pleci la plimbare prin Zalenia?

– Zalenia? repetă Sennar.

– Este regatul în care te afli, zise bărbatul.

– Sunt în misiune diplomatică. În misiune de pace, explică magul.

Omul scutură din cap.

– Ești nebun de legat.

Începea să fie plictisitor: toți îl făceau nebun.

– Legea interzice celor de Deasupra să intre în Zalenia, interveni femeia. Noi te-am ascuns pentru că erai pe jumătate mort, nu ne-a lăsat inima să te abandonăm acolo. Acum însă...

Sennar începea să-și piardă răbdarea.

– Poate nu m-am făcut înțeles. Sunt un ambasador....

– Ascultă, aici nu vă recunoaște nimeni funcțiile, îl întrerupse bărbatul. Singurul lucru pe care îl poți face este să pleci. Și încă repede. Îți vom explica noi cum să faci. Altfel ai probleme, băiete.

– Ce fel de probleme? întrebă Sennar.

Omul ezită și nevasta îi aruncă o privire imploratoare.

– Spune-i. Trebuie să știe.

– Niciodată nu ne-am mai confruntat cu un caz ca al tău, însă...

– Însă? îl îngână Sennar.

– Este prevăzută pedeapsa cu moartea pentru cine ajunge aici din Lumea Pământeană, răspunse omul dintr-o suflare.

Lui Sennar aproape că-i veni să râdă. *Am scăpat de furtună, de fălcile acelui monstru foarte scârbos, de înec și acum, când sunt la un pas de țintă, risc să fiu pedepsit cu moartea.*

– Ascultați, voi vorbi cu judecătorul vostru...

– Poate nu ai înțeles, îl întrerupse bărbatul. Aici, cei de Deasupra sunt considerați criminali. Poți fi și regele în persoană, pentru noi ești un invadator.

Când au înțeles că Sennar nu avea să se lase convins, gazdele lui îi dădură câteva informații grăbite despre drumul pe care trebuia să-l ia și îl constrânseră să plece cât mai repede.

În dimineața următoare, vrăjitorul își puse tunica și medalionul Consiliului Magilor și-și adună cele câteva lucruri. Controlă de mai multe ori să aibă cu el tot ce îi trebuia, în mod special pergamentul, apoi trecu pragul casei cu teamă.

– Nu ne cunoști, nu ne-ai întâlnit niciodată. Dacă află că te-am găzduit, suntem terminați, îi spuseră înainte de a închide ușa după el.

Sennar rămase cu gura căscată când văzu Lumea Scufundată, sau Zalenia, cum descoperise că o numeau locuitorii ei. Satul în care se afla era în interiorul unui bol imens dintr-un material care amintea cristalul. Părea că se află într-o citadelă bizară de mare de pe uscat. Casele erau rotunde, construite din nisip și pietre, decorate cu cochilii imaculate. Aerul mirosea a apă sărată ca pe Pământul lui, dar era o mireasmă mai puternică și mai vie. Domina o ordine exemplară. Drumurile erau drepte și spațioase și totul avea un aspect îngrijit.

Sennar se apropie neîncrezător de peretele de sticlă și se uită la bancurile de pești multicolori care înotau prin apa de un albastru intens, la o palmă de el. Ridică ochii. Bolul se afla la cel puțin vreo sută de coți de suprafață și soarele apărea ca o pată nedeslușită. Sennar se întrebă cum de putea fi atâta lumină, chiar dacă era de o neobișnuită tonalitate albăstruie care-i rănea ochii.

Atinse peretele. Era rece, ca sticla. Când își retrase mâna, își dădu cu uimire seama că palma-i strălucea ușor. Cercetă cu mai multă atenție materialul acela ciudat. Numai atunci își dădu seama că era acoperit de o substanță fluorescentă uleioasă. Își ascuți privirea și încercă să identifice fundul oceanului. Văzu algele care se legănau leneșe în bătaia curenților. Erau de diferite

feluri, dar era greu să le distingi de la înălțimea aceea. Multe străluceau însă ca și palma lui. Sennar fu uluit de ingeniozitatea locuitorilor acelui loc: chiar bolul emana lumină; amplifica puținele raze care veneau din afară datorită substanței uleioase furnizate de alge.

În mijlocul întinderii de alge era scufundată o coloană masivă transparentă, baza bolului, pe când o a doua coloană scobită se ridica din centrul bolului spre suprafață, probabil pentru a capta aer. Sennar observă în depărtare alte ampole suspendate, legate unele de altele prin galerii lungi transparente. Dădu din cap. Era mai neobișnuit decât tot ce văzuse vreodată: oamenii din Zalenia creaseră o rețea submarină de sate suspendate între apă și cer, mici lumi închise în sticlă. Zăpăcit încă de atâta minunăție, își băgă mâinile în buzunarele tunicii și o luă la drum.

Dacă în afara bolului forfotea viața, în interiorul lui era totul învăluit de moleșeala zorilor. Orășelul în care-și petrecuse acele prime zile era mic, dar era uriaș bolul. În afara zonei locuite se deschidea o întindere ordonată de lanuri irigate de o rețea deasă de canale. Plantele cultivate păreau cu totul asemănătoare celor din Lumea Pământeană, dar cele uscate nu erau singurele plantații ale regatului. Erau câmpuri și pe fundul mării, mai neregulate și mai rare, dar foarte întinse: alge.

Sennar înainta ca în transă, fără să se îndure să-și ia privirile de pe lucrurile din jur. Sus putea zări reflexul soarelui pe apă. Era foarte departe, și totuși nu era frig, ba din contră, era o căldură molatică și de la coloane venea o briză răcoroasă și constantă.

Continuă să meargă fără scop, în timp ce lumea începea să iasă din case pentru a se duce la treabă pe câmpuri. Furat de frumusețea peisajului, nu-și dădu seama că era observat.

Când auzi o voce puternică somându-l: „Oprește-te, străinule!", avu senzația neplăcută că era trezit în mijlocul unui vis frumos.

Vrăjitorul se opri. Un bărbat cu o lance lungă și o armură ușoară se apropie de el repede și-i puse arma la gât.

– Cine ești? întrebă amenințător.

O mică mulțime se adună pe marginea drumului.

– Sunt un ambasador al Lumii Pământene, răspunse Sennar cu glas liniștit.

Din mulțime se ridică un murmur neclar și o femeie înaintă spre el. Era neliniștită.

– Știam! N-am vrut să cred, și de fapt...

– Despre ce vorbești? întrebă straja.

– Fiul meu. Mi-a spus că Anfitris, o prietenă de-a lui, găsise pe unul de Deasupra. Credeam că era o fantezie de copii.

Murmurul se accentuă și chipul străjerului deveni serios.

– Chemați fetița.

Anfitris avea cam șase ani, două cozi lungi albe și era foarte înspăimântată.

– L-ai mai văzut pe acest om? întrebă străjerul.

Fetița părea să izbucnească în plâns.

– Da, dar era mort, se smiorcăi ea.

Două lacrimi mari îi coborâră pe obraji.

– Unde era? continuă străjerul.

– Sub vârtej. Eu și fratele meu ne jucam, am auzit o bubuitură și ne-am dus să vedem, zise printre sughițuri.

Străjerul se întoarse către Sennar cu privirea încruntată.

– Deci ești unul dintre acei bastarzi. Credeam că am încheiat cu voi de o bună bucată de timp.

Apoi începu să-l împungă cu lancea pentru a-l face să meargă.

– Așteaptă, zise Sennar. Sunt în misiune de pace. Trebuie să vorbesc cât mai repede cu...

– Taci! Contele îți va decide soarta.

Sennar încercă în toate felurile să-l convingă pe soldat.

Explică, ridică glasul, îi arătă medalionul care-i atesta apartenența la Consiliul Magilor, dar reuși doar să-l facă să-și piardă răbdarea. În cele din urmă, se hotărî să-l urmeze fără să opună rezistență.

Străjerul îl conduse într-o locuință puțin înaltă și îl închise într-o celulă. Se întoarse puțin mai încolo însoțit de un bătrân cu aspect auster.

– Pe aici, venerabile Deliah, repeta pe un ton respectuos.

Bărbatul era cocoșat de ani și mergea cu chipul aspru îndreptat în pământ. Părul lui alb foarte lung cobora pe haina albastră până când aluneca pe jos ca o trenă. Mâna noduroasă ținea un băț lung de lemn neșlefuit, care se termina cu o sferă mare turcoaz. Bătrânul înaintă încet, sprijinit de baston, până când se află în fața prizonierului.

Sennar întinse mâna dreaptă.

– Contele, îmi închipui.

Ca răspuns, bătrânul îl apucă de bărbie și îi examină fața, pe toate părțile.

– Este unul dintre ei, zise cu voce profundă.

Străjerul luă o expresie triumfătoare.

– Înțelesesem imediat.

– Conte, vă rog să mă ascultați, încercă să spună Sennar. Sunt un ambasador al Lumii Pământene și...

Străjerul nu-l lăsă să-și termine fraza și-l culcă la pământ cu un pumn în stomac. Sennar se îndoi fără suflare și căzu la pământ. Într-o clipă, soldatul fu deasupra lui, îi băgă ceva în gură, îi imobiliză brațele.

Bătrânul se apropie iar calm, apoi așeză măciulia bastonului pe capul lui Sennar și pronunță o litanie în șoaptă.

Vrăjitorul de abia avu timp să înțeleagă ce se întâmpla, dar nu reuși să reacționeze. Simți cum se sufocă și încet, încet își pierdu cunoștința.

Străjerul îi scoase cu brutalitate călușul.

– Nu sunt contele, zise bătrânul cu un zâmbet înghețat înainte de a ieși.

Când Sennar își reveni, i se învârtea capul. Încercă să se ridice în picioare, sprijinindu-se de peretele celulei. Încet, încet îi revenură puterile și, odată cu ele, conștientiză cele întâmplate.

– Fir-ar să fie, înjură printre dinți. Știa vraja aceea, o știa chiar foarte bine.

Încercă un descântec ușor. Întinse palma mâinii, rosti formula pentru a evoca un foc. Nimic. Încercă degeaba să scoată câteva fulgere colorate inofensive. Încercă iar și iar, mereu cu același rezultat. Nu făcea altceva decât să repete formule ineficiente.

Se prăbuși cu furie la pământ. Bătrânul acela îi făcuse un sigiliu și, până nu îl rupea, era lipsit de puterile lui. Acum nu mai era un vrăjitor și nici un Consilier. Era numai un băiat închis într-o celulă puturoasă la mii și mii de leghe de casă.

Era imposibil să încerce să fugă. În celulă era un singur geam zăbrelit, poziționat foarte sus, și barele ușii erau zdravene. Sennar se simți un idiot pentru felul în care se lăsase înșelat și un incapabil pentru că nu luase destul de în serios ostilitatea oamenilor din Lumea Scufundată.

Nu văzu pe nimeni toată ziua, și când se lăsă noaptea dormi puțin și prost. Fu năpădit de coșmaruri: se făcea că era judecat de contele fantomatic și executat, batjocorit de Consilieri, felicitat de Tiran pentru treaba minunată pe care o făcuse. O visă și pe Nihal. Nihal în bătălie, Nihal în pericol, Nihal moartă.

Când se trezi, o lumină plăpândă și lugubră abia lumina celula. Primul sunet pe care îl auzi fu cel al stomacului lui care cerea de mâncare. Îl chemă pe străjer, dar nu primi răspuns.

Era o situație absurdă. Se afla în fundul mării, așezat pe jos într-o celulă umedă și înconjurat de o tăcere înverșunată, cu excepția bolboroselii stomacului lui.

Numai când fu miezul zilei, auzi în sfârșit pași, care se apropiau de grilaj.

– Unde ați dispărut? Ce-i, vreți să mă lăsați să mor de foame? strânji magul.

Pașii se opriră.

– Îți cer iertare, zise un glas de femeie. Doar astăzi mi-au spus că era un prizonier.

Printre zăbrele, Sennar văzu cum se apropia o fată cu o tavă în mână. Era mărunțică, nu prea înaltă, și nu trebuie să fi avut mai mult de șaisprezece de ani. Chipul ei era un oval perfect, și obrajii erau rozalii. Până în clipa aceea, Sennar văzuse numai oameni cu părul alb strălucitor, dar fata care-i stătea dinainte avea nenumărate șuvițe castanii.

Între cei doi se lăsă o tăcere supărătoare.

– Iartă-mă, nu voiam să ridic vocea, murmură Sennar stânjenit. Credeam că vorbesc cu străjerul.

Fata îi adresă un zâmbet timid.

– Nu-i nimic. Oricum, iată-te servit, în sfârșit.

Strecură tava pe sub gratia de la baza grilajului.

Sennar o luă imediat și începu să descopere blidele. Unul era plin cu un fel de supă în care pluteau fibre negre ciudate, într-altul era ceva care semăna a pui acoperit cu un sos verzuliu, în al treilea, o porție de moluște cum nu mai văzuse niciodată. Singurul lucru cunoscut era un măr roșu, dar vrăjitorul nu se formaliză. Leorpăi supa atât de repede încât aproape nici nu fu în stare să-i simtă gustul. Fata se uita în tăcere la el, cu o umbră de ironie în ochii verzi.

Sennar lăsă blidul.

– Delicios, zise, în timp ce trecea la următorul. Tu ești bucătăreasa?

– Da. Aproape toată familia mea se ocupă să aibă grijă de prizonieri. Știi, e din cauza părului.

Arătă una dintre șuvițele închise la culoare.

– Cum adică? întrebă Sennar curios.

– Strămoșii mei au fost printre ultimii care au coborât. De aceea părul nostru nu este încă alb în totalitate.

– Când au sosit?

– Acum vreo cincizeci de ani. Părinții mei s-au născut aici, dar bunicii mei veneau de Deasupra și... cei ca noi nu se bucură de cine știe ce privilegii. Aceasta este una dintre puținele munci pe care le putem face.

– Să se ocupe de pușcăriași nu este tocmai îndeletnicirea cea mai potrivită pentru o fată.

Ea se înroși.

– De obicei, fratele meu aduce hrana prizonierilor, eu gătesc și atât. Numai că... adevărul e că eram curioasă să te văd. Nu se vorbește despre altceva în oraș. Toți sunt foarte neliniștiți. În schimb, mie nu mi-e frică de tine sau de rudele care au rămas Deasupra.

Sennar trecu la moluște.

– De unde sunt rudele tale?

– De pe Pământul Mării.

– Și eu vin de acolo. L-ai văzut vreodată?

Fata izbucni în râs.

– Firește că nu! Nouă nu ne e permis să urcăm. Doar vrăjitorii se pot duce în Lumea Pământeană.

În sfârșit, Sennar ridică ochii din blide. Sigur nu era pentru prima oară când se afla singur cu o femeie, dar fata aceea amabilă, în clipa aceea, avu un efect ciudat asupra lui. *E într-adevăr drăguță.*

Ea trebuie să se fi simțit observată, pentru că începu să-și aranjeze pliurile fustei, jenată.

Sennar se uită la tavă. Din măr rămăsese numai cotorul.

– Mulțumesc, nu știi ce bine mi-a făcut, zise el în timp ce îi dădea tava înapoi fetei.

– Pentru nimic, e munca mea. Mă voi întoarce diseară. Punctuală, promit! Ca nu cumva să mori de foame, zise râzând.

Se îndepărtase de zăbrele când vrăjitorul o chemă înapoi.

– Așteaptă! Nici măcar nu ne-am prezentat: eu sunt Sennar.

– Eu mă numesc Ondine. Atunci pe mai târziu, Sennar, răspunse ea, apoi se îndepărtă.

Ondine venea la pușcărie dimineața și seara.

Pentru Sennar era o rază de soare în întuneric. Era îndatoritoare, mereu zâmbitoare și-l distrăgea din singurătatea în care era cufundat.

Odată cu trecerea zilelor, se împrietenire. Vorbiră despre lumile lor, își istorisiră propria poveste. Ea rămase impresionată de ideea cerului, nu putea să creadă că în Lumea Pământeană tot albastrul să fi fost acumulat sus. Îi povesti lui Sennar cât de mult iubea marea și cât i-ar fi plăcut să fie o sirenidă.

– O sirenidă? întrebă el perplex.

– Da, o descendentă a sirenelor.

– Credeam că sirenele nu existau.

Ondine râse.

– Sigur că există!

Apoi îi povesti lui Sennar că Zalenia fusese construită cu ajutorul tritonilor și al sirenelor și că, după ceva timp de la înființarea regatului, începuseră să se nască prunci ciudați: ființe mici, jumătate sirene și jumătate locuitori ai uscatului, fără coadă, însă dotați cu branhii mici, care puteau trăi și sub apă.

– Sunt persoane extraordinare. Pentru ele nu există un deasupra și un dedesubt, un înăuntru și un afară. Cât aș vrea să fiu liberă ca ei!

Din povestirile fetei, Sennar înțelese cât de profundă era ura față de locuitorii Lumii Pământene. „Cei de Deasupra", cum erau numiți în Zalenia, erau considerați persoane dedicate numai omorurilor și războiului, incapabile să trăiască în pace cu ei înșiși și cu ceilalți. Ura aceea se repercuta și asupra celor care sosiseră mai recent în Lumea Scufundată, ca Ondine și familia ei. Semnul distinctiv al excluților, „al celor noi", era părul însemnat de șuvițe închise la culoare. Erau priviți cu suspiciune și aveau acces numai la muncile cele mai umile. Tatăl lui Ondine era unul dintre cei care întreținea culoarele care legau bolurile cu suprafața. Adesea trebuia să lucreze suspendat în aer, pentru a-i elibera de gunoaiele care se acumulau de-a lungul pereților și înfundau conductele.

– Acasă trebuie să ne descurcăm, eu nici nu am zestre. Dar, oricum, cine crezi că mă ia de nevastă?

– În lumea mea, ai avea o droaie de curtezani, reluă jenat Sennar.

Nu era obișnuit să facă complimente.

Ondine dădu din cap cu un zâmbet sceptic.

– Cu părul ăsta și cu obrajii ăștia roșii?

Sennar găsea situația aceea absurdă. Moni îi spusese că întemeietorii Lumii Scufundate voiau o lume mai bună, unde toți să trăiască în pace. Ceea ce vedea, în schimb, era un regat fondat pe ură și discriminare.

Sennar ceru să i se explice felul în care funcționa organizarea politică din Zalenia. Fiecare grup de boluri era condus de un conte, un fel de suveran absolut cu o armată personală mare. Contele strângea și tributuri, din care era obligat în parte să dea și regelui. Ceea ce rămânea putea administra după bunul plac. Unii norocoși trăiau în boluri conduse de conți luminați, care foloseau banii pentru a îmbunătăți viața propriilor supuși, dar multe erau guvernate de despoți care-i asupreau. Autoritatea supremă era regele, care se interesa însă prea puțin de teritoriile mai îndepărtate.

În trecut, lucrurile se desfășurau altfel. Nu exista nici un rege, iar lumea se cârmuia singură. La perioade fixe, locuitorii fiecărui sat se adunau și luau împreună cele mai importante decizii, și tot așa făceau și ambasadorii din toate bolurile pentru chestiunile mai generale. Dură puțin. Unii dintre ei încercară să ia puterea cu forța și în Zalenia aproape se iscă război. Pentru a evita conflictul, unul dintre ambasadori, cel mai carismatic, propuse să fie ales un rege.

– De fapt, nu ne putem văita, zicea Ondine. Important e să păstrăm pacea. Dacă apare un conte rău, se speră ca succesorul lui să fie mai bun. Nu poate fi întotdeauna furtună, nu crezi?

Contele se ocupa și de justiție. Când străjile lui prindeau un criminal, îl închideau în pușcărie în așteptarea judecății, pentru că numai el putea da verdicte.

– Și dacă contele... ce se întâmplă dacă nu sosește contele? întrebă îngrijorat Sennar.

Ondine ezită.

– Nu cred că această informație îți va face plăcere.

– Oricum, spune-mi-o.

Fata își mușcă buzele.

– Dacă nu se arată contele, străjile sunt acelea care hotărăsc soarta prizonierului, spuse dintr-o suflare.

Imediat după aceea îi zâmbi lui Sennar pentru a-l încuraja.

– Nu trebuie însă să-ți faci probleme. Sunt sigură că te va asculta contele și că te va duce să vorbești cu regele. Chiar așa.

Sennar spera ca fata să fi avut dreptate. Dar zilele treceau și nu se vedea nici umbră de conte.

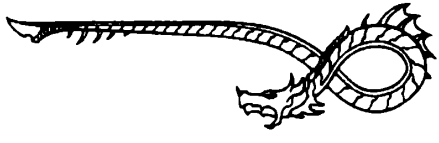

II

UN BĂTRÂN ÎN PĂDURE

Merseră în siguranță prin pădure, departe de granițe. Nihal nu reuși să regăsească entuziasmul și bucuria primelor călătorii. Totul avea acum gustul obișnuinței: orele petrecute pe cal, porțiunile de mers pe jos pe cărările cele mai inaccesibile unde trebuia să duci animalul de hățuri, mesele consumate în liniște fără măcar să ridici capul din blid. Poate, dacă ar fi fost singură cu Laius, ar fi pălăvrăgit, dar cu soldatul ăla după ei atmosfera nu era dintre cele mai prietenoase.

Mathon trebuie să fi avut șase, șapte ani mai mult ca ea, dar era întunecat și taciturn ca un bătrân posac. Vorbea rareori și nu zâmbea niciodată.

– A avut o viață grea, îi explică într-o seară Laius. Era bastardul unei familii nobile și l-au abandonat de mic la ușa unei cazărmi. Armata a fost cea care a avut grijă de el, de aceea a crescut sălbatic ca un lup. A trecut prin multe, săracul de el.

După acea dezvăluire, Nihal nutri o mai mare simpatie pentru Mathon, dar soldatul continuă să nu i se adreseze și ea nu făcu nimic pentru a intra în vorbă.

În orice caz, nici măcar Laius nu era prea vorbăreț. Părea concentrat asupra misiunii lui și mai gânditor decât de obicei. Când îl privea în față, lui Nihal i se părea că surprinde trăsături noi și o hotărâre în priviri pe care nu i-o văzuse niciodată. Pentru Laius începuse deja bătălia și ea știa că, înainte de a-l învinge pe Pewar, trebuia să se învingă pe sine.

Nu trecu mult înainte ca Nihal să înceapă să se plictisească. Zilele se scurgeau încet și fata întâmpina cu un suspin de ușurare sosirea nopții, când măcar orele treceau repede în somn.

Ajunseră pe Pământul Apei cam în zece zile. Misiunea, dacă se putea numi așa, nu impunea grabă și Laius nu părea doritor să-i dea de capăt. Imediat ce trecură granița, băiatul deveni și mai întunecat. Ajunși aici, Nihal își spuse că, dacă îndatorirea ei era să-și asiste moral prietenul, poate venise timpul să înceapă să o facă.

– Nu trebuie să-ți fie teamă tocmai acum, îi spuse într-o seară, în timp ce tovarășul lor dormea și focul trosnea vesel.

– Doar că simt deja răsuflarea tatălui meu în ceafă.

– Ai ajuns până aici și nu-i de colo. Ultima oară nu ajunseseși prea departe, nu?

Laius zâmbi timid.

– Tu crezi în ceea ce faci, Laius, și asta e important. Va fi totul bine.

Dar în noaptea aceea, o noapte fără lună și fără stele, Nihal înțelese că greșise. În acele zece zile nu observase nimic ciudat, nici un semn care ar fi putut releva un pericol de orice fel. Se simțise sigură și siguranța aceea o făcuse să cadă în capcană.

Erau zece. Pașii lor erau mai circumspecți decât aceia ai unui soldat obișnuit. Se apropiară cu grijă de locul unde își făcuseră tabăra cei trei călători, cu armele în mână, tăcuți, dar gata să atace. Oameni obișnuiți să trăiască și să acționeze din umbră, sprinteni ca pisicile. O bandă de hoți.

Nici măcar Nihal, care avea totuși simțurile treze, la început nu-și dădu seama de nimic. Zgomotul unei rămurele rupte o făcu să se trezească din somn, urmat de o fâșâială ușoară, ca a unei haine care se agață într-un tufiș. Nihal făcu ochii mari și îi văzu: un grup de bărbați înconjura tabăra. Erau înarmați și se apropiau încet; se uitau în jurul lor și își împărțeau treburile prin semne făcute cu mâinile. Doi se îndreptară siguri pe ei spre

traiste, pe când un al treilea se apropie de Laius adormit, ținând în mână un pumnal.

Atunci fata sări în picioare urlând, cu spada în mână, gata de luptă. Laius și soldatul se treziră brusc și puseră mâna pe arme, în timp ce Nihal se arunca cu îndârjire asupra celui mai apropiat bărbat și-l dobora cu o lovitură frontală.

Laius încercă să sară în față, dar unuia dintre lotri nu-i fu greu să-l dezarmeze lovindu-i încheietura cu o bâtă. Apoi îl trânti cu un șut în mijlocul pieptului și îl încălecă imediat.

– Cuminte. Stai cuminte și nu ți se va întâmpla nimic, zise în timp ce-i punea un șiș la gât. Deocamdată.

Nihal se ocupă de un alt boschetar. Încercă să-l surprindă de sus cu un atac violent și fulgerător, dar ăla nu se lăsă înșelat. Era un uriaș cu mușchi care-i umflau pânza cămășii; pară loviturile lui Nihal fără efort, contraatacă cu înverșunare și o constrânse să se retragă destul în desiș.

Jumătate-elful se bătea cu furie în timp ce căuta o cale de scăpare. Pădurea răsuna de mii de freamăte, ca și cum dușmanii ar fi fost nesfârșiți. Apoi auzi un urlet.

Atunci fu năpădită de furie.

– Nu! Laius! Mathon! strigă.

Tăie dintr-o lovitură un braț al adversarului și îl lăsă să piardă sânge printre tufe.

Încercă să se întoarcă la tabăr , dar își pierduse simțul orientării. Zări două umbre care înaintau printre copaci. Auzi un lipăit de pași care se apropiau în spatele ei. Întinse spada în fața ei, îndoi picioarele în elan, ridică brațul pentru a lovi.

Apoi, pe neașteptate, o durere puternică la cap.

Un șuvoi cald în jos pe spate.

Un întuneric dens și fără întoarcere.

Nihal întredeschise ochii. Avea o durere de cap atroce. Chiar și cel mai mic sunet îi răsuna dintr-o parte în alta a craniului și se transforma într-un zgomot insuportabil. Vederea era

încețoșată și nu reușea să focalizeze nici măcar un amănunt al locului în care se afla. Părea o peșteră, dar nu distingea nimic altceva. În fundal auzea trosnetul unui foc. Întinse mâinile și pipăi în jurul ei. Era întinsă pe un sac de paie, acoperită cu o pânză ușoară.

Auzi un zgomot metalic sfâșietor și în câmpul ei vizual intră o siluetă cu contururi nedefinite.

– Ura, exclamă un glas bărbătesc. Bine te-ai trezit.

Nihal își duse o mână la cap.

– Vorbește mai încet, te rog.

– Iartă-mă zise bărbatul șoptind. Cu lovitura pe care ai primit-o...

Degetele lui Nihal atinseră un bandaj lat. Se strădui să-și aducă aminte ce se întâmplase și nu-i fu greu să reconstituie întâmplarea. O lovitură în cap. O înșelaseră ca pe un bobocel. Făcu un gest de supărare. Fir-ar să fie! *Avea dreptate Sennar, îmi risc viața o zi da și una tot așa.*

– Nu văd, se văită.

– E normal, zise bărbatul, în timp ce trebăluia în jurul focului. Nu-ți face griji, este o tulburare trecătoare. Mâine va fi iar totul la locul lui.

– Cine ești?

– Un bătrân.

I se păru destul de imprecis ca răspuns.

– Și nu ai un nume?

– Îl aveam acum multă vreme, dar l-am lăsat în urma mea. Nu mai am nevoie de el. Sunt un moș, nimic altceva.

Moș. Cuvântul acela îi aminti de Livon, tatăl ei. Așa-l striga: Moșule. Nu ar fi reușit niciodată să-i spună altcuiva numele acela.

– Și dacă aș vrea să te strig?

– Ți-am salvat viața. Strigă-mă Salvatorul Meu.

Bătrânul râse. Un râs înțelept și străvechi. Se apropie de ea cu un blid.

– Gata cu întrebările. E timpul să te pui pe picioare.

Nihal ezită, apoi luă blidul și începu să mănânce.

Momentul întrebărilor veni mai târziu, către seară, după ce Nihal se odihnise. Când se trezi, își dădu seama că vedea mai bine, chiar dacă i se părea că are ochii încețoșați. Capul continua să o doară foarte tare, dar reuși să se ridice fără probleme. Perna era pătată de sânge.

Se așeză pe culcușul de paie, cu picioarele încrucișate, și se uită la salvatorul ei. Nu reușea încă să-i distingă cu claritate trăsăturile, dar i se păru într-adevăr foarte bătrân. Avea pe el doar o cămașă lungă tocită și murdară care-l acoperea până la glezne. Craniul îi era aproape în totalitate chel, dar avea o barbă albă ca neaua care-i curgea până la podea. Era desculț și, când îl privi, Nihal înțelese ce era zgomotul acela metalic: omul avea mâinile și picioarele împovărate de lanțuri grele, care i se încolăceau în jurul membrelor ca o reptilă.

– De ce ești legat? întrebă fără să se gândească.

Bătrânul se întoarse spre ea și păru să zâmbească.

– Pentru a-mi ispăși numeroasele păcate.

– Ești un evadat?

Bătrânul râse cu hohotul lui sufocat.

– Nu, Nihal, nu. Eu singur mi-am pus aceste lanțuri, pentru ca zăngănitul lor să-mi amintească mereu cât îmi este de greu sufletul.

– De unde-mi cunoști numele? se miră ea.

– Bătrânețea și singurătatea mi-au făcut multe daruri. Mai ales răbdarea, și o oarecare clarviziune. Datorită acestei calități te-am găsit.

Fata deveni serioasă.

– Povestește-mi totul.

Bătrânul se ghemui la marginea culcușului lui Nihal.

– Ieri seară am auzit că se întâmpla ceva în apropierea sălașului meu. Am ieșit, m-am ascuns și v-am văzut grupul în voia tâlharilor. Tu erai la pământ, nu departe de un tânăr într-o baltă de sânge. Mai încolo era un prizonier.

Inima lui Nihal tresări.

– Descrie-mi-l.

– Ceva mai mare decât un copil. Blond. Și terorizat.

Bătrânul îi povesti cum tâlharii găsiseră la Laius o scrisoare care-l identifica drept fiu al lui Pewar și se deciseseră să-l răpească pentru a cere o răscumpărare.

– L-au luat cu ei legat și cu căluș, după ce pe tine și pe celălalt v-au aruncat într-o râpă.

– Celălalt, tovarășul nostru... a... murmură Nihal.

– Mort, zise bătrânul simplu. L-am îngropat în preajma râpei unde v-am găsit. Tâlharii au crezut că și tu erai moartă. Nu era greu de crezut. Erai albă ca un mort și abia respirai.

Nihal nu mai asculta. Viața lui Laius atârna de un fir. Erau puține speranțe ca hoții să-l fi eliberat, chiar și după plata unei răscumpărări.

– Știi să-mi spui unde s-au dus?

Bătrânul zâmbi.

– Sigur. Locul acesta este regatul meu. Pe distanță de trei leghe de aici nu există loc pe care să nu-l știu.

– Atunci trebuie să mă duci la ei.

Nihal sări în picioare și luă pada, dar o lăsară picioarele.

Bătrânul o prinse înainte să cadă și o întinse pe paie.

– Unde crezi că te duci? Vederea încă nu ți-a revenit întru totul, ești slăbită. În aceste condiții nu-i poți înfrunta pe oamenii aceia.

Nihal se ridică iar, de data asta cu mai multă grijă.

– Dar nici nu-l pot lăsa pe Laius pe mâna ticăloșilor ălora.

– N-ai de ce să te temi. Pentru ei, prietenul tău este ca un sac cu monede de aur. Măcar până când tatăl va plăti. Între timp, tu te vei înzdrăveni.

Nihal se reaşeză neconsolată. Bătrânul avea dreptate. În condiţiile acelea doar s-ar fi lăsat omorâtă.

– Hai, n-ai de ce să te descurajezi. Eşti tânără şi puternică, te vei întrema repede. Atunci eu însumi te voi conduce unde vrei.

Nihal încuviinţă. Simţea că-i explodează capul şi inima-i bătea tumultuos. Se întinse pe culcuşul de paie şi începu să se uite ţintă cu nerăbdare la petele de umezeală de pe bolta cavernei.

Nihal se cercetă cu atenţie: o rană superficială pe un braţ, picioarele zgâriate de ramurile joase ale tufişurilor, o vânătaie pe un umăr. Când îşi atinse capul, în căutarea sursei durerii care o ameţea, degetele ei întâlniră o tăietură mare deschisă în creştet. *Tocmai ce-mi trebuia, o nouă cicatrice. Va trebui să-mi las părul să crească.*

Rămase câteva zile în peşteră, întinsă pe un pat de paie, încercând să facă planuri pentru eliberarea lui Laius şi chinuindu-se în aşteptare. Încet, încet, vederea îi reveni la normal şi durerea de cap deveni din ce în ce mai uşoară, până când dispăru.

Bătrânul acela ciudat nu era prea sociabil. Ziua, dispărea şi se întorcea numai în creierul nopţii. Ieşea puţin înaintea zorilor, după ce pregătise mese frugale pentru oaspetele lui, apoi reapărea odată cu întunericul şi o întreba cum îi mersese ziua.

De fiecare dată când Nihal încerca să cerceteze unde se ducea, bătrânul dădea răspunsuri vagi sau schimba subiectul.

Acum Nihal îl putea privi mai bine. Chipul lui era un păienjeniş de riduri, dar nu era atât de bătrân cum părea. Avea ochi vioi, iar strângerea lui de mână era decisă şi puternică. În palma dreaptă avea bătături evidente, tipice acelora care au avut multă vreme o armă în mână; în tinereţe, trebuie să fi luptat.

– Ai văzut multe bătălii?

– Prea multe. Am ucis mulţi oameni. Am luptat pe multe fronturi. Şi, cu toate astea, este mereu acelaşi război, care se duce din timpuri imemorabile.

– Şi erai un războinic bun?

– Unul dintre cei mulţi, nici mai bun, nici mai rău decât ceilalţi.

Mereu răspundea aşa, cu jumătăţi de cuvinte, fugar. Avea mereu zâmbetul întipărit pe faţă, chiar dacă trebuie să fi suferit. Încheieturile şi gleznele erau pline de ulceraţii din cauza lanţurilor şi sângerau adesea. Nihal înţelese că bătrânul trăise intens şi cu siguranţă nu numai experienţe frumoase. Părea un naufragiat care văzuse multe furtuni şi în sfârşit îşi găsise liniştea.

În ultima seară, Nihal îl puse să-i explice bine unde era adăpostul tâlharilor. Bătrânul fu doldora de informaţii preţioase. Nu numai că ştia unde se aflau, dar părea să le cunoască bine obiceiurile.

Fata începu să-şi dea cu ulei spada şi bătrânul se aşeză în faţa ei şi o observă. O făcea adesea; părea interesat cu precădere de Nihal.

– Văd că ştii poporul spiriduşilor, zise bătrânul pe neaşteptate.

– După ce ai înţeles? întrebă Nihal, încercând să-şi înfrângă uimirea.

Bătrânul ridică un deget spre garda spadei.

– După piatra pe care o ai încrustată pe spadă. Nu întâlnisem niciodată un om care să o fi avut, cu atât mai puţin un jumătate-elf.

– Mi-a fost dăruită de un spiriduş cu mult timp în urmă, răspunse Nihal.

Apoi simţi vechea curiozitate care se iţea.

– Ce ştii despre piatra aceasta? O cunoşti? Ştii ce puteri are?

Bătrânul zâmbi.

– Ar fi într-adevăr ciudat ca unul ca mine care a trăit atâta vreme în pădure, să nu cunoască Lacrimile. Sunt pietre alcătuite din răşina uscată a Părinţilor Pădurii şi sunt simbolul spiriduşilor.

– Da, asta ştiu, zise Nihal nerăbdătoare. Însă ceea ce aş vrea să înţeleg... îşi muşcă buzele, nehotărâtă. Nu ştia dacă putea avea încredere în omul acela.

În sfârşit, îi povesti aventura pe care o trăise cu Laius pe Pământul Mării şi despre cum Lacrima îi salvase de atacul famminilor.

Bătrânul ascultă absorbit, dar întru nimic mirat. Când vorbi, glasul lui era liniştit şi potolit ca întotdeauna.

– Lacrimile sunt în stare să absoarbă forţa vitală a naturii şi s-o amplifice. Însă spiriduşii nu folosesc această calitate, utilizând pietrele ca ornament şi le venerează, pentru că sunt rodul plânsului copacilor lor protectori. Poate nu eşti conştientă, dar ceea ce ai primit este un dar important. Fireşte, în mâinile omului, Lacrima este cu totul inertă.

Nihal rămase uluită.

– Cum adică?

– Nici unul dintre neamurile care calcă pe acest pământ nu este în stare să descătuşeze puterea Lacrimei.

– Atunci de ce în mâna mea s-a... trezit?

Bătrânul zâmbi.

– Suntem obişnuiţi să luăm în considerare numai istoria recentă a acestei lumi chinuite, dar rasele care populează acum Lumea Pământeană nu sunt singurele care au existat pe acest pământ. Înaintea noastră au fost alţii.

– Elfii, murmură Nihal.

– Da. Elfii nu concepeau magia aşa cum o înţelegem noi. Erau mai asemănători cu nimfele decât cu oamenii: fiinţe atât de apropiate de natură încât ştiau să-i sesizeze fiecare nuanţă. Celorlalte creaturi, capacitatea lor de a călăuzi natura li se părea magie. Da, elfii erau în stare să folosească din plin puterile Lacrimei. Era o legătură între ei şi cele mai ascunse secrete ale lumii, şi datorită acelei pietre comuniunea lor cu spiritele devenea şi mai profundă.

Bătrânul se întrerupse şi dădu din cap.

– Pe urmă, poporul lor s-a vlăguit. Elfii au emigrat către pământuri îndepărtate, au părăsit Lumea Pământeană şi singura urmă a trecerii lor a fost stirpea ta. Voi jumătate-elfii, născuţi din uniunea dintre elfi şi oameni, aţi pierdut o parte din apropierea

cu spiritele primordiale. Pentru străbunii tăi, cele mai profunde puteri ale Lacrimei au devenit inaccesibile, dar au învățat totuși să le folosească pe cele mai blânde. Jumătate-elfii utilizau piatra pentru a se ajuta în vrăjitorie, așa că pentru voi rășina Tomrenilor a devenit un fel de catalizator.

Catalizator. Și Phos o numise așa.

Nihal reflectă în tăcere câteva momente.

– Dar eu nu am rostit nici un descântec. Piatra a reacționat singură, ca și cum asta i-ar fi fost dorința.

– Nihal, nu trebuie să te miri. În venele tale curge sânge elfic și asta face Lacrima să se poată trezi la capacitatea ei maximă. În seara aceea în pădure, tocmai asta s-a întâmplat. Dorința ta de a trăi a activat piatra și aceasta te-a apărat, s-a împotrivit creaturilor născute din violența naturii: famminii.

Nihal își privi cu uimire spada.

– Cum poate fi activată?

– Asta-i o întrebare grea. Poate într-o zi vei învăța, dar va trebui să o faci singură. Tu ești jumătate-elful, nu eu.

Nihal făcu o strâmbătură de dezamăgire. O putere atât de mare și era inutilizabilă. Cine știe de ce îi făcuse Phos darul acela?

– Nu știi să-mi mai spui altceva? întrebă cu o fărâmă de speranță.

– Poate, răspunse bătrânul. Ai simțit vreodată o senzație stranie, ca și cum niște sentimente străine ție ți-ar fi stăpânit sufletul?

I se păru că în minte i se aprinsese o flăcăruie.

– Da, sigur, mi s-a întâmplat de mai multe ori.

– Este o calitate pe care numai cei din neamul tău o aveau. Jumătate-elfii au percepții mai puternice decât celelalte creaturi de pe această lume și simt cu mai multă putere spiritul naturii și al vietăților. În tine e redusă la o vagă senzație, dar cei din neamul tău știau să-și ascută aceste capacități prin studiu. Jumătate-elfii își exersau asemenea capacități încă de mici. De aceea erau de neînvins în război: citeau gândurile adversarului și-i anticipau mișcările.

Nihal se uita cu uimire la el.

– Deci, și eu, dacă aș vrea...

Bătrânul dădu din cap.

– N-a mai rămas nici o urmă despre instruirea pe care o urmau cei din neamul tău, deci nu există modalitate prin care tu să poți cultiva acest dar. Firește, poate cu timpul, vei învăța să te folosești de el, dar nu vei fi niciodată în stare să citești gândurile cuiva. Însă poți să iei contact cu spiritele naturale, să ai acces la anumite formule...

Bătrânul se întrerupse dintr-odată și Nihal avu senzația că voia să schimbe subiectul.

– Ce formule?

– Nimic. Nimic care să-ți poată fi de ajutor, răspunse el făcând un semn vag cu mâna. Dar întorcându-ne la Lacrimă, nu a fost o întâmplare faptul că te-a ajutat. Închise ochii ca și cum ar fi încercat să-și amintească. Nu văd clar, dar simt că ești legată de piatra aceea, că este în destinul tău. Este ca umbra a ceva mai mare. Un sfârșit care te așteaptă în viitor.

Apoi tăcu și redeschise ochii.

– Ce vrei să spui? întrebă Nihal.

– Cine știe?

Bătrânul dădu din umeri.

– Ochii mei văd, dar nu întotdeauna mintea mea pricepe. Ție îți revine datoria să înțelegi. Zâmbi. Ei, ce s-a întâmplat cu toată înflăcărarea ta? Nu aveai de salvat un prieten?

Nihal sări în picioare.

– Du-mă la ei, spuse hotărâtă.

Bătrânul se îndreptă către ieșirea peșterii. Înainte de a băga spada în teacă și de a-l urma, Nihal privi încă o dată lucirea imaculată a pietrei. I se păru că o chema.

12

CONTELE

Ondine ajunse cu sufletul la gură în fața celulei.
Sennar se apropie de zăbrele, preocupat.
– Ce se întâmplă?
– Au hotărât să te execute! Ochii fetei se umplură de lacrimi.
– Oamenilor le e frică și gărzile vor să se debaraseze de tine.
– Nu-i posibil, murmură Sennar. Nu are sens.
Ondine izbucni în plâns.
– Data execuției va fi anunțată mâine.
Sennar întinse o mână printre gratii și o atinse pe un umăr.
– Nu plânge. Ascultă-mă. Există o modalitate de a opri execuția?
Fata își șterse obrajii și încuviință.

Piața gemea de lume. Când contele Varen primea, era zi de sărbătoare și capitala comitatului se aglomera de lume din toate satele vecine.

Contele era un om impunător, î jur de cincizeci de ani. Totul părea mare și amenințător la el: ur piept larg, mâini mari și aspre, un gât de taur. Partea superioară a capului era cheală și lucitoare, și puținul păr care-i rămânea era legat cu o panglică de mătase într-o coadă subțire, după moda neamului lui. Trăsăturile hotărâte ale chipului îl făceau să semene cu o statuie dăltuită în piatră din puține lovituri viguroase. Stătea pe un jilț ridicat și părea plictisit. Privirea lui stinsă se plimba peste mulțimea de la picioarele lui: o altă ședință plictisitoare, o altă zi de văicăreli și pricini de țară.

Fusese un timp în care era tânăr și încrezător, când crezuse în datoria lui, când fusese sigur că poate schimba ceva prin acțiunile lui. Visa să facă din supușii lui indivizi conștienți, gata să ia hotărâri și poate chiar să se autoguverneze, așa cum fusese în trecut. Încercase să facă din audiențele acelea o ocazie de maturizare, dar încercările lui se izbiseră de indiferența poporului, care se întreba de ce o lungea el atât și nu se limita să împartă iertare și pedepse asemenea predecesorilor lui. Oamenii aceia nu voiau libertate. Voiau să fie comandați, voiau pe cineva dinainte căruia să-i cadă la picioare. Pe cineva care să-i scutească de greutatea de a gândi cu capul lor. În cele din urmă, cedase. Devenise ceea ce voiau supușii lui: un despot.

În după-amiaza aceea trebuise deja să pună capăt câtorva chestiuni de graniță și unui conflict familial din pricina unei moșteniri mizere, și să asculte o serie de neveste care perorau pentru soții lor.

Contele îi făcu crainicului un semn, acesta înaintă și declamă:

– Audiența a luat sfârșit! Împrăștiați-vă! Audiența s-a terminat!

– Așteptați! Așteptați, vă implor! Dați-mi ascultare! strigă un glas de femeie și continuă să o facă până când vocea ei ajunse la urechile contelui.

Cineva încerca să-și facă loc prin mulțime, înainta puțin câte puțin, se strecura printre piepturi și omoplați.

Gloata se dădu încet deoparte și bărbatului i se înfățișă o fată mărunțică. Oamenii se dădeau la o parte din drumul ei cu repulsie: era una nouă.

– Înfățișează-te, zise contele.

Pentru prima oară îi cerea audiență o persoană atât de tânără. Ar fi putut fi fata lui. Copila ajunse până sub blocul de marmură pe care era așezat jilțul, în timp ce o tăcere de plumb se lăsa peste auditoriu.

– Conte, numele meu este Ondine, zise gâfâind, vin de la Eressea, satul din preajma vârtejului. Vin să vă implor îndurare pentru viața unei persoane.

Contele văzu că tremura.

– Este o rudă de-a ta?

– Nu, domnule. Este un prizonier.

– Și care-i vina lui?

Fata ezită. La picioarele tronului părea și mai mică.

– Este... este unul de Deasupra, domnule, zise cu jumătate de gură.

Mulțimea se îndepărtă și mai mult de ea și începu să murmure. Contele se încruntă.

– Și-a riscat viața pentru a ajunge aici jos, continuă ea. Este un tânăr ambasador.

– Ți-a spus pentru ce a venit?

– Da, domnule. Un tiran încearcă să cucerească Lumea Pământeană. Băiatul spune că și-ar putea extinde domeniul până aici.

Contele zâmbi.

– Draga mea copilă, știi bine cât de perfizi sunt cei de Deasupra.

– Nu, conte, se avântă fata. Știu la ce vă gândiți: că sunt numai o fetiță prostuță. Dar băiatul acela nu a făcut nimic rău. Tot ceea ce cere este să poată vorbi cu dumneavoastră. Mi-a spus să vă arăt asta.

Scoase de sub corset un medalion, pe care crainicul i-l smulse din mâini pentru a-l da contelui.

Pe o parte era dăltuit un ochi mare, pe cealaltă, un simbol pe care contele îl recunoscu imediat ca fiind cel al Pământului Vântului. Nu-l uitase, strămoșii lui de acolo se trăgeau.

Era pentru prima oară câ· d Varen punea piciorul într-o închisoare. De obicei, întemr .ații erau conduși dinaintea lui la audiențe, în aer liber. Mirosul de mucegai care stagna printre acei pereți îl sufocă.

La sosirea lui, străjerul făcu o plecăciune respectuoasă.

– Îmi pare rău că a trebuit să vă deranjați, conte. Nu credeam că vă vom contraria, condamnându-l la moarte pe acel infiltrat...

Varen îl întrerupse pe soldat cu un semn hotărât.

– Ei bine? Despre ce e vorba?

Străjerul raportă.

– Doi copii l-au găsit pe lângă vârtej, domnule. Eu l-am surprins plimbându-se prin Eressea și, imediat ce l-am recunoscut ca fiind unul de Deasupra, l-am aruncat în celulă. Cred că cineva l-a găzduit câtăva vreme; nimeni nu străbate vârtejul nevătămat. Cercetez. Vinovații vor fi dați curând pe mâna justiției.

Contele încuviință, plictisit.

– Da. Da. Condu-mă la el.

În fața celulei îl aștepta un vrăjitor foarte bătrân cu păr lung alb. Contele îl cunoștea. Se numea Deliah.

– Prizonierul este un vrăjitor, domnule, dar nu am avut cum să-i aflu puterile, zise bătrânul cu o voce răgușită. Am preferat să-i fac un descântec înainte să poată face rău. Acum formula este încă activă, dar în câteva zile el își va recăpăta puterile. Sugerez să fie executat înainte să se întâmple asta.

– Asta rămâne să hotărăsc eu, o tăie scurt contele Varen. Acum vreau să-l cunosc.

Străjerul deschise grilajul celulei întunecate și contele zări o siluetă pe jumătate ascunsă de obscuritate.

– Ce faci acolo, înțepenit, bastardule? Prosternează-te! urlă soldatul.

Contele îl fulgeră cu privirea.

– Să nu mai îndrăznești vreodată să te porți astfel cu un prizonier, sau va trebui să-ți găsești o altă slujbă, zise pe ton hotărât. Plecați, vreau să vorbesc singur cu el.

– Dar, conte... începu străjerul.

– Plecați, repetă pe un ton care nu admitea replică.

Străjerul se îndepărtă urmat de venerabilul Deliah.

Contele se uită cu atenție la prizonierul care stătea drept în mijlocul celulei. Fata îi spusese că era tânăr, dar cel pe care-l avea în fața lui era un băiețandru. Își reținu o vorbă de repulsie instinctivă față de pielea lui întunecată, părul roșu ca focul și tunica lungă boțită.

– Vorbiți, vă ascult.

– Vă mulțumesc, conte, că mi-ați acordat audiență, începu băiatul cu glas ferm. Numele meu este Sennar și reprezint Pământul

Vântului în Consiliul Magilor. Trebuie să vă povestesc o istorie lungă și dureroasă. Sper să nu vă plictisesc, dar este indispensabil ca să puteți înțelege situația în care se scaldă lumea mea...

După ce Sennar termină de vorbit, contele se dezlănțui într-un hohot ironic.

– Îmi spuneți că ar trebui să dăm ajutor militar celor care au încercat să ne cucerească?

– Vă rog să mă ascultați. Vreme de un an de zile am luptat alături de armata Pământului Vântului. Am văzut murind mii de tineri care luptau pentru un viitor mai bun. În tabere situația se înrăutățește pe zi ce trece. Nu sunt numai sângele, pierderile, înfrângerile. Este senzația de neputință, descurajarea. Suntem la capătul puterilor, conte. Și am înțeles că nu vom reuși niciodată să învingem. De aceea sunt aici. Tiranul este mai puternic, are mai mulți oameni și armata lui e gata de orice. Noi avem numai dorința de a nu ne sfârși și de a ne reîntoarce să trăim în pace.

– În pace! repetă contele pe un ton sarcastic. Voi nu sunteți în stare să trăiți în pace. Întotdeauna ați pus interesele voastre personale înaintea binelui colectiv. Acesta este cel de-al nu știu câtelea război absurd al vostru. Și este treaba voastră.

– Oamenii pe care i-am văzut murind nu se gândeau la propriul interes: luptau pentru toată Lumea Pământeană, pentru cei vii și pentru cei morți, pentru cei care erau fără apărare și pentru cei care erau înarmați. Acesta nu este un război asemenea celorlalte. Este atacul unui singur om împotriva tuturor Pământurilor. Popoarele noastre sunt înrudite, conte. Pământurile noastre sunt Pământurile pe care s-au născut strămoșii voștri, iar dorințele lor de atunci sunt cele pe care le avem noi astăzi: de pace și libertate.

Sennar era roșu la față și încordat către interlocutorul lui.

– Tiranul nu se va mulțumi cu Lumea Pământeană, credeți-mă. Dacă eu am reușit să ajung până aici, de ce nu ar putea să o facă și armata lui?

Sennar făcu o pauză și-și trase sufletul.

– Vă cer doar să pot vorbi cu regele, murmură.

Contele rămase gânditor câteva clipe, apoi se apropie de ușa celulei.

– Strajă!

– Gândiți-vă! urlă Sennar, în timp ce grilajul i se închidea în față.

Așezat pe patul improvizat, Sennar rememora întâlnirea cu contele. Avusese ocazia să-și salveze lumea și o pierduse. La ce folosise tot ceea ce făcuse? Riscurile, speranța, durerea...

Grilajul se deschise încet și Ondine intră în celulă. Ușa se trânti cu violență în spatele ei și ea rămase în picioare, cu tava în mâini.

– I-am cerut străjerului să mă lase să intru.

Se înroși.

– M-am gândit că poate... iată, că astă seară ți-ar face plăcere să mănânci în companie.

– Iartă-mă, Ondine, astă seară nu am poftă de mâncare, zise băiatul cu o strâmbătură.

– Nu te lăsa, Sennar, exclamă ea cu elan. M-ai convins pe mine, de ce cuvintele tale nu l-ar fi putut atinge și pe conte?

Vrăjitorul zâmbi. La urma urmelor, era fericit că Ondine era acolo, în fața lui, și nu în spatele grilajului greu al celulei. Se apropie de ea.

– Îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine, zise, apoi îi mângâie părul.

Ondine reacționă cu un murmur, dar nu se clinti.

Cu toate că avea stomacul strâns ghem, Sennar mâncă. Îi era recunoscător lui Ondine, pentru că îl ajutase, pentru că avusese încredere în el, pentru că era acolo să-i țină de urât în mizeria acelei celule.

Vorbiră îndelung, ca întotdeauna, ghemuiți pe pat. Cuvintele lor salutară ultimele raze de lumină și inaugurară noaptea abisurilor.

Când se făcu întuneric, Ondine se ridică.

– E târziu, trebuie să plec.

Sennar rămase așezat. Nu voia să rămână singur, nu în noaptea aceea.

Ondine se aplecă asupra lui astfel încât să se poată uita în ochii lui.

– Ai făcut tot ce ți-a stat în puteri. Zeii îți vor asculta rugile și ți le vor împlini, spuse.

Îl sărută pe obraz. Sennar îi prinse o mână și o reținu.

– Te rog, Sennar... murmură fata, dar vrăjitorul o trase spre el, o strânse ca și cum nu ar fi avut altceva pe lume.

Ondine căzu pe pat și se lăsă în voia acelei îmbrățișări. Sennar îi simți parfumul, corpul călduț. O sărută cu putere și e. răspunse, îl urmă ca și cum nu ar fi așteptat altceva decât lipa aceea. Sennar nu se mai gândi la nimic. Gura deveni lacomă, mâinile alergară spre corset.

– Ce fac? Se desprinse brusc, roșu la față, și Ondine sări de pe pat și se uită în jurul ei pentru a se asigura că nu-i văzuse nimeni, în timp ce-și aranja rochia șifonată.

– Iartă-mă, murmură Sennar.

Fata luă în grabă tava și chemă straja. Apoi se deschise grilajul și ea dispăru în întuneric.

În noaptea aceea, Sennar nu dormi mult, iar puținul acela fu deranjat de vise: scene de război, tatăl lui, Nihal rănită. Apoi Ondine care-i zâmbea, gura ei, moliciunea corpului ei.

Când îl trezi soldatul, aproape că-i fu recunoscător.

– Pregătește-te, plecăm, c doină străjerul.

Vrăjitorul se ridică brusc. Sosise deja ora execuției?

– Unde mergem? întrebă cu glas încordat.

– La conte. Vrea să te vadă.

Poate pe undeva existau într-adevăr zei care vegheau asupra creaturilor lor. Sennar fu gata în câteva minute. Straja îl legă de încheieturi cu lanțuri grele și-l târî afară din închisoare. Drumul era aglomerat. Tot satul se adunase să-l vadă pe străinul care venise de departe.

După atâtea zile petrecute în celulă, Sennar nu mai era obișnuit cu lumina. Îl usturau ochii, îl dureau încheieturile încătușate, și totuși simți cum renaște.

De abia lăsaseră satul, când auziră o voce de femeie care-i striga.

Sennar avu o tresărire. Ondine...

Fata alerga după ei, să-și dea sufletul.

Cu lancea în cumpănire, străjerul o obligă să se oprească.

– Ce vrei?

– Unde-l duci?

– Nu e treaba ta, târfuliță.

La cuvintele acelea, Sennar simți cum îl năpădește mânia. Se stăpâni cu greu; nu era momentul să se bage-n bucluc.

– Mă duc la conte, nu-ți face probleme...

Straja îl împinse puternic și îl constrânse să-și continue drumul.

Ondine se duse alături de el.

– Cum la conte? întrebă îngrijorată.

Pieptul ei micuț se ridica și se cobora din cauza oboselii alergării.

– Nu-ți face probleme, repetă Sennar.

Brusc, soldatul se opri și-i puse lancea în stomac.

– Acum gata! Întoarce-te sau te arestez!

Sennar o privi cu blândețe.

– Te rog, fă cum îți spune, du-te acasă.

– Dar eu vreau să știu...

– Vei ști totul, îți promit, avu timp să spună Sennar înainte ca străjerul să-l tragă după el.

Reședința contelui se afla într-un alt bol și pentru a ajunge acolo trebuiră să traverseze unul dintre coridoarele acelea lungi pe care vrăjitorul le zărise. Marea era peste tot: deasupra capetelor, sub picioare, de-o parte și de alta a lor. Sennar nu mai contenea să se uite în jurul lui. Mergea pe sticla groasă a conductei, înconjurat de albastrul profund al apelor, și i se părea că înoată și că zboară în același timp. P ntru a-l face să înainteze, din când în când straja trebuia să-l îng. iontească.

Ajunseră la destinație după jumătate de zi de mers. Vila era un edificiu cu aspect sobru, înălțat față de nivelul drumului. Se intra de-a lungul unei scări lungi, și lui Sennar îi aminti Academia Ordinului Cavalerilor Dragonului, la Makrat.

Străjerul îl însoți pe vrăjitor într-o sală goală. Contele își făcu intrarea puțin după aceea și se duse să se așeze pe un jilț masiv de piatră.

– Scoate lanțurile și du-te, îi spuse străjerului.

Când Sennar fu iarăși liber, contele îi făcu semn să se apropie.

Sennar se supuse, în timp ce-și masa încheieturile încercuite de vânătăi. Clipa de liniște care urmă i se păru că durează o eternitate. Viața lui și aceea a tuturor locuitorilor Lumii Pământene erau în mâinile acelui bărbat.

Contele i se adresă cu sinceritate.

– Datorită dumneavoastră am petrecut o noapte infernală, consiliere. Cuvintele dumneavoastră m-au impresionat. Și m-a impresionat și mai mult faptul că ați venit singur și neînarmat.

– Misiunea mea a fost încă de la început o misiune de pace, conte.

– Nu pot avea îndoieli, e evident. Cu toate acestea, cine mă asigură că nu sunt animați de alte intenții compatrioții dumneavoastră?

– Cuvântul meu. Și asta.

Sennar scoase din tunică pergamentul și îl întinse bărbatului.

– Aici veți găsi propunerea de alianță a Consiliului. După cum vedeți, documentul atestă în mod explicit absența oricărei intenții de cucerire. În orice caz, credeți-mă: forțele noastre militare sunt deja destul de încercate de război pentru a putea fi folosite într-un atac contra Lumii Scufundate.

Contele se ridică și începu să se plimbe înainte și înapoi prin încăpere. Sennar îl urmări cu ochii, în așteptarea unei decizii definitive.

În cele din urmă, bărbatul se opri în fața lui.

– Așa să fie. Vă voi însoți personal la rege. Maiestatea Sa va fi cea care va hotărî să vă asculte sau nu.

Sennar ar fi vrut să urle de bucurie. Abia, abia reuși să se abțină.

– Nu știți cât mă bucură hotărârea dumneavoastră.

Contele se uită la el cu simpatie, apoi deveni iar serios.

– Să nu credeți că va fi ușor să-l convingeți. Primul gând al regelui vor fi supușii lui.

– Ce vreți să spuneți? întrebă Sennar.

– În poveștile noastre, cei răi sunt oamenii Lumii Pământene, înțelegeți? Lumea din Zalenia crește urându-i pe cei de Deasupra. Contra acestui lucru va trebui să luptați.

– Eu vreau să cred că suveranul dumneavoastră va decide după dreptate.

– Politica nu se face cu dreptate, consiliere, replică contele. Adesea cel care guvernează este constrâns să se ia după voința celui care nu vede atât de departe. Credeți-mă. Știu bine asta.

– Spuneți? Eu, în schimb, cred că, despărțită de dreptate, politica încetează să mai aibă semnificație.

Contele dădu din cap.

– Sper ca viața să nu trebuiască să vă deziluzioneze niciodată sau să vă stingă entuziasmul, zise pe când se retrăgea. Călătoria va fi lungă. Vom pleca chiar mâine dimineață.

Sennar parcurse coridorul lung care ducea spre ieșirea vilei cu un zâmbet întipărit pe chip. I se părea că merge la o palmă de pământ. Firește, nu ajunsese la capătul misiunii lui, dar hotărârea contelui era un pas înainte semnificativ.

Numai ce trecuse de poartă, când o văzu. Se așezase pe o treaptă, în așteptare, cu un coș în poală. Sennar coborî scara în goană.

– Ondine!

Fata se întoarse, lăsă coșul să-i cadă și alergă în întâmpinarea lui. Îi aruncă brațele pe după gâtul lui și Sennar simți aceleași senzații ca în seara precedentă.

– Eram atât de îngrijorată, murmură Ondine. Apoi se desprinse de el. Ce a spus contele?

Sennar tăcu o clipă, amuzat de felul în care Ondine îi studia expresia feței. În cele din urmă, o ridică de la pământ și o strânse la piept.

– S-a făcut! Mă însoțește la rege.

Se învârtiră îmbrățișați, apoi se lăsară să cadă pe gazonul din fața vilei. Deasupra lor, bancuri de pești zburau prin apă. *Să trăiești mereu așa: iată ce aș vrea,* se gândi Sennar.

Ondine se uită în ochii lui.

– Vin cu tine.

Sennar rămase perplex.

– Cu mine? Și părinții tăi?

– Le-am spus că probabil voi lipsi o vreme, răspunse ea dând din umeri.

– Ascultă, Ondine. Nu cred că este...

Fata îl întrerupse punându-i un deget pe buze.

– Ți-am salvat viața, consiliere. Am ceva drepturi asupra ta.

După ce au mâncat ce adusese Ondine în coș, se apucară să caute un loc unde să doarmă. Fata îi cedă lui Sennar pelerina ei și îl ajută să-și acopere pe cât posibil chipul și părul, apoi se îndreptară spre un han.

Bărbatul care îi întâmpină le puse mii de întrebări, și o trată nepoliticos pe Ondine, dar ea păru să nu bage de seamă.

– Avem doar o cameră liberă, spuse în sfârșit hangiul.

Ondine nu se ne .niști.

– Bine, o luăm.

Ideea de a petrece noaptea cu Ondine îi trezi lui Sennar gânduri puțin potrivite situației. Se mustră pe sine însuși. *Ce fel de consilier ești? Aceasta-i o misiune diplomatică. Nu-i momentul să te lași în voia pasiunilor.*

Însă, când trecură pragul, lui Sennar îi veni rău: în cameră trona un singur pat mare.

– Nu-ți face griji, se bâlbâi el. Eu voi sta pe jos.
Fata îl privi pe sub sprâncene.
– Da, sigur. Cum vrei.

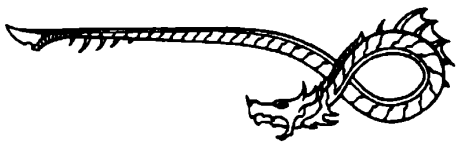

13

SALVARE

Se mișcară odată cu întunericul. Lui Nihal nu i se păru o alegere înțeleaptă. Firește, astfel erau apărați de întuneric, dar noaptea este o armă cu dublu tăiș. Nu te pot vedea, însă nici tu nu poți vedea clar dușmanul. Toate atacurile pe care le îndurase Nihal se petrecuseră noaptea.

– Nu era mai bine să așteptăm zorile? întrebă în spatele bătrânului care, în fața ei, se strecura repede printre tufe și copaci.

– Nu, e mai bine așa, murmură el.

Picioarele lui goale nu făceau zgomot pe iarbă. Din când în când, se auzea doar clinchetul lent și neliniștitor al lanțurilor. Părea că-i aparține pădurea aceea. Pentru a se mișca cu atâta siguranță, trebuia să cunoască fiecare palmă de pământ.

În schimb, Nihal înainta greu. Ochii ei erau obișnuiți cu întunericul, dar vegetația era deasă și încrengătura aceea de plante îi punea la grea încercare agilitatea.

Nu le trebui mult să ajungă la locul pe care îl căutau. Ieșiră din desiș și, în fața lor, în depărtare, apăru o coastă mare de stâncă punctată pe ici pe colo de broderia de iederă. Baza peretelui se cufunda printre tufișuri și pomișori. Părea complet netedă.

La început, Nihal nu văzu nimic.

– Încotro?

– Acolo.

Degetul uscat al bătrânului indică un punct.

La lumina lunii se zărea o deschizătură minusculă în spatele unuia dintre multele tufișuri. Adăpostul tâlharilor. Nici măcar un ochi atent nu ar fi reușit să-i distingă intrarea.

– Nu pare, dar peștera e foarte mare, două încăperi spațioase care comunică între ele, șopti bătrânul. Ascunsă printre ramuri este o caraulă. Noaptea fac ture de două ore, ziua, în schimb, intrarea e aproape întotdeauna nepăzită.

Nihal fu uimită de cantitatea de informații de care dispunea bătrânul. Trebuie să-i fi cunoscut bine pe tâlhari. Bărbatul acela chiar era un mister.

– Câți sunt? întrebă fata.

– Erau zece, dar doi au murit; altul e rănit și nu iese niciodată.

Stătură în tăcere câteva minute, apoi bătrânul contemplă cerul și se ridică. Părea să fie grăbit să plece.

– Asta-i tot, zise. Nu mai pot face nimic pentru tine.

Și Nihal se ridică.

– Mulțumesc. Pentru că m-ai salvat și pentru sfaturile tale. Sper ca într-o zi să mă pot revanșa.

Bătrânul întoarse spatele.

– Cine știe? Poate când ni se vor încrucișa din nou drumurile. Până atunci, noroc bun. O clipă mai târziu, dispăruse printre tufe.

Nihal observă intrarea în ascunzătoare, ținând strâns cu mâna garda spadei. Zilele de așteptare în peșteră o slăbiseră. Era îngrijorată pentru Laius și-și repeta că trebuia să acționeze cât mai curând posibil, dar o oprea superioritatea numerică a tâlharilor.

Lama neagră scrâșni pe când ieșea încet din teacă. Zgomotul stirbi liniștea nopții și Nihal se opri. Nici o mișcare, nici în apropierea ei, nici împrejurul peșterii. Dar acolo era cineva în așteptare, fata simțea asta: un bărbat în alertă și gata să lupte. Rămase nemișcată câteva clipe, cu spada la jumătatea tecii. *Răbdare, Nihal, răbdare. Acesta este unul dintre momentele acelea în care trebuie să rămâi lucid și să gândești. Nu te lăsa prinsă ca de obicei de nerăbdare.* Respiră adânc și băgă la loc arma cât putu de

discret. Nu, nu putea ataca cuibul hoților așa. Straja nu era o problemă, dar imediat ce ar fi pus piciorul acolo înăuntru, s-ar fi aflat în fața a șapte bărbați, bine înarmați și obișnuiți să lupte. Avea nevoie de un plan.

Nihal își frecă fața cu mâinile. Detesta așteptarea și cu atât mai mult tactica.

Luna dispăruse și cerul începea să se coloreze la răsărit de o geană de lumină ușoară. Zorile stăteau să se ivească. Nihal se retrase spre desiș, în căutarea unei ascunzători sigure unde să se poată gândi în liniște la situație.

Merse fără o țintă anume până când văzu un pârâu care se infiltra într-o viroagă. Coborî și se aplecă să bea. La început, își înmuie doar buzele, apoi își băgă tot capul în apă.

Simțea nevoia să-și limpezească gândurile. Stătu ceva timp așezată pe mal, să privească bolta cerului care mai în âi, se albea, apoi bătea într-un albastru intens. Vara dădea prime e semne, numai odată cu anotimpul frumos cerul lua culoarea aceea atât de opacă.

Nihal încercă să se concentreze, să-și înfrângă agitația, să-și găsească liniștea necesară pentru a inventa o strategie. Era pentru prima oară când încerca să facă acel exercițiu departe de câmpurile de bătălie. De obicei, făcea asta înainte să înceapă să lupte: se așeza într-un colț și rămânea în liniște, străduindu-se să-și asculte numai bătăile inimii. Ținea în frâu bestia care trăia în ea, reducea la tăcere glasurile care-i vibrau în cap. Căuta calmul și luciditatea de care are întotdeauna nevoie un cavaler bun.

De data aceea însă, era diferit. Nu era în război, nu ar fi ieșit pe un câmp de bătălie. Nu erau șiruri de fammini zgomotoși care să o aștepte, nici războinici de biruit. Nici măcar nu era umbra amenințăt are a Tiranului. Bătălia aceea nouă nu avea nimic de a face cu răzbunarea. Era pentru prima oară când Nihal se pregătea să se bată pentru cineva.

După ce puse planul la punct, Nihal acționă. Mai întâi de toate, trebuia să cerceteze zona și să înțeleagă profilul

teritoriului și al bârlogului hoților. Bătrânul îi vorbise despre o peșteră cu două încăperi, dar nu era suficient. Trebuia să mai descopere câteva detalii.

Mai întâi se dedică studiului intrării. I se păru că era iar copil. Se târî tăcută printre ferigi și se apropie destul ca să poată vedea clar trecerea, dar nu prea mult, cât să evite ca ei s-o poată simți. În timp ce zăcea la pământ cu mâinile pe covorul de frunze uscate, își aminti de jocurile din stepa de la poalele Salazarului. Și atunci se târa pe pământ cu sufletul la gură, exaltată și înspăimântată, prudentă ca o pisică. Curând, jocurile acelea deveniseră o realitate crudă.

Era un bărbat de strajă, după cum spusese bătrânul. Se afla la intrarea peșterii, ascuns în penumbră. Nihal îl observă îndelung. Știa să-și facă meseria bine. Să tot ai asemenea santinele în armată. Părea relaxat – firește, banda nu se aștepta la atacuri –, dar rămânea cu simțurile încordate și se concentra asupra celui mai mic zgomot.

Nihal așteptă schimbarea gărzii. Cel de al doilea paznic era din cu totul altă plămadă. Stătea indolent, sprijinit de o spadă înfiptă în pământ. Moțăia din când în când.

Fata și-l întipări bine în minte pe acest paznic. Un bărbat scund și vânjos, cu bucle lungi negre și slinoase care-i coborau pe spate. Mai bine să atace când era el de gardă. Totul ar fi fost mai simplu.

După-amiază se îndeletnici cu explorarea împrejurimilor. Cercetă cu atenție panta pietroasă în care era săpată peștera. Era o falie lungă și Nihal trebui să meargă destul de mult înainte să găsească un loc pe unde să reușească să se cațere. Apoi urcă până în vârful râpei. Piatra era friabilă, stratificată, și, când ajunse pe culme, își dădu seama că peretele trebuia să fie un ciur. Terenul din jur era punctat de denivelări mai mult sau mai puțin adânci.

Le analiză una câte una. O surpătură care să fi dus la grota tâlharilor i-ar fi prins bine. Însă aproape toate găurile se înfundau și cercetarea primelor nu-i adăuse decât un număr mare

de vânătăi și zgârieturi. *O treabă de gnomi. Ar fi bun Ido,* își spuse cu ciudă, în timp ce se curăța de pământ.

Îi trebui ceva timp să găsească ce căuta: o gaură mare prin care se ajungea într-un fel de galerie. Nihal îngenunche și încercă să-i vadă capătul. Tunelul se desfășura aproape paralel cu terenul, dar, uitându-se mai atent, observă că acesta cobora. *Hai, că n-o să-mi strice hainele ceva pământ în plus.* Nihal aruncă cerului o ultimă privire, respiră adânc și se strecură cu capul înainte în tunel.

Trecerea era îngustă și, cu toate că fata era micuță, îi fu greu să se strecoare în multe locuri. Lipsea aerul, iar puținul care era mirosea a mucegai și a putreziciune. Nihal continuă să înainteze orbește, cu mâinile care alunecau pe mușchi printre pereții infestați de insecte și viermi. Dintr-un moment în altul se aștepta la o surpare de piatră care să o silească să se întoarcă la suprafață, dar nu dădu de ea. Coborârea își urmă cursul lungă și greoaie. Nihal continuă să se târască pe burtă, ajutându-se cu genunchii și cu coatele până când, în depărtare, văzu o lumină vagă. Înaintă cu mai multă grijă. Dacă într-adevăr pasajul ducea la ascunzătoare, trebuia neapărat să nu se dea de ș ol.

În capătul puțului găsi o spărtură îngustă prin care filtra o geană de lumină, ce tăia întunericul. Se apropie. Peretele era subțire. Probabil ar fi fost de ajuns o lovitură cu umărul pentru a-l face să se dărâme.

Nihal se uită de-a lungul găurii și-i tresări inima. La câțiva coți de ea era Laius, legat, așezat pe o grămadă de paie improvizată. Era zdrențuit și murdar, dar pe hainele lui nu se vedeau pete de sânge. Cu toată paloarea și chipul tras, părea că se simte bine. Nihal simți imboldul de a dărâma blestematul acela de perete și de a alerga să-l salveze, fără să-i pese de strategie și de planuri. Strânse din ochi. *Nu da totul pe apa sâmbetei, ca de obicei!* Când fu mai liniștită, se uită din nou.

Peștera era .n loc mai curând amplu, delimitat de pereți înalți se stâncă. Era o cavitate aproape circulară, cu un diametru de cel puțin vreo douăzeci de coți. Patru torțe băgate în tot atâtea nișe trimiteau licăriri rozalii. Erau culcușuri improvizate

de-a lungul pereților și într-un colț stânca fusese săpată pentru a face loc unei vetre improvizate. Îl văzu și pe hoțul rănit; era întins pe un pat de campanie și avea un braț bandajat. În afara lui erau cinci bărbați, ceilalți trebuie să fi fost în încăperea alăturată. Doar dacă nu exista o a doua intrare care-i scăpase. Nihal sudui în sinea ei. Odată urcată iar, ar fi fost nevoită să se târască precum un vierme prin toate cotloanele pe care nu le străbătuse încă.

Îi cercetă pe hoți cu privirea. Nimic deosebit: un grup de persoane vânoase și cu fețele întunecate. *Nu sunt soldați instruiți. Pot să reușesc.*

Întoarcerea la suprafață ceru timp și răbdare. Nu avea destul loc să se răsucească și fu obligată să refacă drumul târându-se de-a-ndăratelea. Își zdreli genunchii și coatele, iar când în sfârșit văzu lumina, i se păru că a renăscut. Aerul i se păru aproape parfumat.

Până la apusul soarelui nu făcu altceva decât să coboare și să urce prin canale mai mult sau mai puțin înguste, până când fu sigură că nu erau alte intrări în cavernă.

Când în sfârșit se întoarse la poalele râpei, se lăsase noaptea de ceva vreme. Era epuizată. Devoră cu lăcomie proviziile pe care i le lăsase bătrânul și se întinse să se odihnească în frunzișul unui stejar bogat. Se strădui să se gândească la cea mai bună modalitate de a-l salva pe Laius, dar oboseala avu întâietate, gândurile se învălmășiră pe cărări din ce în ce mai neclare și o cuprinse somnul.

Se trezi și primele raze ale dimineții îi răniră ochii.

Coborî în viteză din copac și, ca în ziua anterioară, își băgă capul în apă. Era rece, dar plăcută. Nimic mai bun pentru a te trezi.

Își petrecu toată ziua pregătind capcane. Nu era un lucru pe care să-l fi învățat la Academie; acolo se vorbea numai despre război, iar tactici atât de lașe, de hoțești, nici măcar nu erau luate în discuție. Arta aceea o învățase de mică. Barod, un băiat din banda ei, fusese cel care o învățase așa ceva; prinseseră multe păsări cu capcanele lor. Pe urmă Barod îi explicase cum să aplice

tehnicile acelea la gherilă. Ca adevărat războinic, gnomul nu nesocotea nici un mijloc pentru a ajunge la victorie. „Onoarea este în altă parte, nu în tacticile adoptate", spunea el.

Fu o treabă lungă și obositoare mai ales pentru că îi lipseau uneltele potrivite. Avea numai o funie și cuțitul și trebui să se descurce. Cu funia obținu o serie de lațuri pe care le ascunse pe sub straturile de frunze uscate. Pe urmă întregi cu ceva mai complicat. Săpă un șanț lung cam de cincisprezece coți, imediat după primul șir de copaci ai pădurii, chiar în fața intrării adăpostului tâlharilor. Fu o treabă grea, putea săpa numai cu spada și cu mâinile, dar din fericire îi fu suficient să ajungă la o adâncime de câteva palme. La jumătatea după-amiezii termină treaba. Apoi trecu la cioplirea unui mare număr de crăci uscate pentru a le transforma în bețe ascuțite, pe care le înfipse apoi în șanț în așa fel încât să fie destul de dese. Acoperi denivelarea de teren cu grămezi de uscături și la urmă legă ultima bucată de funie la nivelul gleznei de-a lungul șanțului. Cine ar fi trecut pe acolo, și curând ar fi trecut cineva, ar fi avut o surpriză urâtă.

Când termină, soarele aproape apusese. Nihal pufni nerăbdătoare. Pierduse mai mult timp decât prevăzuse.

Își impuse să se odihnească. Se întoarse în copac și își acoperi chipul cu pelerina. Avea să adoarmă până când se lăsa întunericul. Apoi, avea să treacă la acțiune.

Greierii începuseră să cânte de puțină vreme. Era o seară limpede și răcoroasă. După zăduful zilei, frigul îi ciupi pielea. Sub pelerină îi fusese cald și transpirația care se răcea pe ea o trezi cu totul.

Alunecă încet până la intrarea în ascunziș, luă o piatră și scoase cuțitul pe care-l ținea în cizmă. Văzu omul de strajă de departe. Era paznicul somnoros de cu o zi înainte. Era liniștit, cu ochii întredeschiși din cauza oboselii, nici măcar nu o simțise că se apropie. *Nu-i mereu așa? Tragedia sosește pe neașteptate, în cel mai liniștit moment. Și atunci când mori nu e niciodată așa cum ți-ai imaginat. Cum a fost în ziua aceea în Salazar.*

Degetele i se încleştară pe mânerul pumnalului, dar nu simţi mânie. Ceea ce stătea să facă era o experienţă nouă, ceva mult diferit de războire. Ar fi trebuit să ucidă cu sânge rece un om, un om care nu o ameninţa în nici un fel, un om care nu se aştepta să vadă moartea răsărind dintr-un tufiş. Nihal nu avusese niciodată reţineri să ucidă; prima oară se întâmplase totul mult prea repede chiar şi pentru a-şi da seama, iar pe urmă orice sentiment fusese şters de război. Devenise normal să ucidă, devenise o obişnuinţă. Dar acolo, întinsă pe pământ, fără zgomotul asurzitor al câmpului de bătălie, a-i lua gâtul unui om însemna crimă.

Nihal zvârli cu furie piatra printre ferigi. *E pentru Laius, pentru el fac asta.* Vegetaţia era deasă şi lovitura fu zgomotoasă. Santinela îşi reveni, îşi ascuţi privirea, apoi cercetă întunericul.

Nihal se ridică şi înaintă spre el, încet şi atent.

Paznicul făcu câţiva paşi timizi înainte, trăgând spada după el. Nihal sări imediat pe el. Cu o mână îi acoperi gura, cu cealaltă îi trecu cuţitul peste beregată. Bărbatul nu scoase nici măcar un vaiet. Se înmuie încet în braţele fetei. Ea îl lăsă să cadă la pământ şi-şi luă privirea de pe chipul lui.

Scutură din cap. *Nu-i timp de sentimentalisme.*

Se întoarse în pădure pentru a lua lemnele pe care le tăiase cu o zi înainte şi le îngrămădi de-a lungul intrării. Dădu foc cu amnarul, după care începu să fugă cât o ţineau picioarele. Lemnul era destul de verde ca să nu se aprindă prea repede, dar oricum trebuia să fii rapid.

Urcă râpa, găsi gaura şi-şi dădu drumul pe ea. Genunchii şi coatele o dureau încă din cauza coborârii de cu o zi înainte, dar nu luă în seamă. Îşi încordă până la spasm urechile ascuţite, pentru a încerca să perceapă zgomotele care veneau din peşteră. O bună bucată de timp, tot ceea ce auzi fu numai zgomotul corpului ei care aluneca greu pe pământ în jos.

Apoi, către sfârşitul tunelului, auzi un zvon de glasuri neclare, stăpânite şi întru nimic îngrijorate.

Stai liniştită. Fumul are nevoie de ceva timp. Prevăzuseşi asta.

Ca și în ziua anterioară, lama de lumină o răni în întunericul compact al tunelului. Nihal se întinse să se uite prin spărtură. În interiorul peșterii aerul era încă limpede, cu toate că un miros puternic de fum se infiltra până acolo. Bărbații erau în picioare și adulmecau. Unu, doi, trei, patru, cinci. Lipseau doi oameni, probabil erau în cealaltă încăpere. Doi dintre ei se duseră să cerceteze, dar nu era mult de descoperit; aerul începea să fie dens și opac. Nihal îi văzu cum se agitau din ce în ce, enervându-se, mișcându-se impacientați prin peșteră. Apoi, o voce strigă: „Foc!" și toți fură cuprinși de panică și o luară grăbiți la goană, părăsindu-i pe Laius și pe rănit în voia sorții lor.

Nihal nu mai tărăgănă. Dădu puternic cu umărul în pojghița de piatră, care, după cum prevăzuse, căzu la prima lovitură. Se rostogoli în cavernă și dintr-o săritură fu în picioare cu spada în mână. De data asta nu avu timp de scrupule, corpul gândi pentru ea. Răpuse rănitul cu o singură lovitură.

Însă nu era singurul tâlhar rămas înăuntru. Puțin mai încolo doi bărbați se pregăteau să iasă din încăperea de alături. Imediat ce primul o văzu, încercă să dea alarma, dar Nihal sări pe el. Era dezarmat și îl omorî fără greutate. Cel de al doilea scoase din teacă un cuțit de vânătoare și încercă să o atace pe la spate. Nihal abia apucă să sară într-o parte, în timp ce lama ascuțită îi tăia o șuviță de păr. Tâlharul se năpusti urlând asupra ei, dar fata pară iute lovitura și se aruncă într-un atac furios. Gâtul începea să o usture din cauza fumului, trebuia să termine cât mai repede. Continuă să atace până când își puse dușmanul cu spatele la perete, după care-l străpunse dintr-o parte într-alta. Bărbatul vomită un șuvoi de sânge și se ghemui la pământ, fără viață. În peșteră se lăsă tăcerea.

Laius se uita la ea cu ochii cât cepele.

– Nihal! Cum ai reușit să...

Fata alergă spre el.

– Pe urmă, acum nu-i timp.

Tăie dintr-o lovitură funia care-l lega și-l ajută să se ridice.

Băiatul stătea cu greu în picioare.

– Nu mă mișc de zile întregi. M-au ținut legat tot timpul, încercă să se scuze, dar cuvintele lui se pierdură într-un acces de tuse.

Acum, bolta grotei era plină de fum alb.

– Stai jos, ordonă Nihal, apoi se ghemui și ea.

Acum nu le mai rămânea decât să iasă. Și să spere în eficacitatea capcanelor.

Cei doi se târâră către ieșire cât putură de repede. Nu găsiră pe nimeni care să le bareze trecerea. Se salvau pas cu pas. Ea în față, cu mintea golită și cu corpul în alertă, Laius urmând-o din spate, moleșit. Când ajunseră la intrarea peșterii, fură izbiți de o căldură neașteptată. Nihal se opri zăpăcită. Nu prevăzuse că focul avea să se aprindă atât de repede. În exterior, strălucea licărirea orbitoare a flăcărilor.

– Și acum? întrebă cu glas nesigur Laius.

Da, și acum?

– *Î*napoi! Ne întoarcem, urlă Nihal.

Se întoarseră repede pe urmele lor. Focul trosnea amenințător, în timp ce fumul cobora din ce în ce mai mult.

Se regăsiră în încăperea principală. Valul de fum era acolo și mai înalt, așa că îngenuncheară. Nihal privi gaura din perete; era la mai mult de doi coți deasupra capetelor lor, o bortă îngustă și plină de fum. Privi în jurul ei. *Ceva cu care să urce până acolo sus, ceva cu care să poată respira!*

Văzu într-un colț un ulcior de apă. Nihal alergă până acolo, tăie cu spada două fâșii din propria-i pelerină și le îmbibă cu apă. Laius tușea cu convulsii.

– Astupă-ți gura cu asta, îi spuse prietenului în timp ce-i întindea o bucată de material ud.

Trebuia să găsească ceva pe care să se cațere. Căută peste tot, dar în încăpere nu erau decât două grămezi de paie și stânca goală lipsită de posibilitatea de a te agăța. Ochii ei scrutau în fiecare colț, își storcea mintea în căutarea unei idei. *În capcană,*

suntem în capcană! Și este numai vina mea dacă ne aflăm în această situație!

Nihal se mișca prin cameră ca o fiară în cușcă, în timp ce focul creștea la mică distanță de ei. Se băgară în cea de a doua încăpere a peșterii. Firește, un depozit. Cum de nu se gândise? Comori, lăzi, dar și butoaie și toate bunătățile de mâncare. Tot ce era necesar pentru a face din locul acela un refugiu sigur.

– Vino, Laius!

Băiatul alergă cu toată viteza pe care i-o permiteau picioarele lui slăbite.

– Trebuie să mă ajuți să mut unul din astea.

Nihal arătă spre o butie mare.

Se apucară cu tot elanul să încerce să o miște, dar amândurora le lipsea suflul.

Nihal își adună toate puterile.

– Încă puțin și reușim, hai! urlă pe când fumul îi stingea glasul în gât.

Forța disperării îi ajută să ducă butia sub deschizătură. Tușeau amândoi, fără a se putea opri. Nihal luă ulciorul cu apă, îl goli pe jumătate peste prietenul ei și restul pe ea. Laius avea ochii roșii și respira cu greutate.

– Apasă cârpa aia peste gură și nu te mișca. Ai înțeles?

Laius încuviință.

Nihal se întoarse în cămară și goli un scrin mare. Aruncă la pământ candelabre, seturi întregi de farfurii de aur, brațe de coliere, până când nu mai rămase nimic în el. Apoi îl târî în sala cealaltă. Îi făcu semn lui Laius să o ajute să-l așeze deasupra butiei. Acum nu mai rămânea decât partea cea mai complicată.

Nihal se întoarse către Laius.

– Trebuie să ieșim pe unde am intrat eu. Este îngust și nu va fi prea mult aer dar nu te înspăimânta, bine? Putem reuși. Tu ia-o înainte, eu te urmez. Mergi drept și nu te întoarce, clar?

Laius încuviință, în timp ce pieptul i se ridica și cobora în căutarea aerului; se cățără pe ridicătura aceea improvizată.

Era o acțiune disperată. Tunelul era lung și ar fi fost sufocant. Erau mici posibilitățile de a ajunge nevătămați la extremitatea opusă.

– Respiră adânc și ia-o-n sus cât poți de repede! urlă Nihal când văzu că Laius ajunsese la gaură.

Băiatul ascultă și într-o clipă fu înghițit de tenebre. Nihal se cocoță pe butie și la rândul ei se strecură în tunel. Imediat ce intră i se tăie răsuflarea. Mirosului de mucegai i se adăugase putoarea acră de fum. Pereții erau fierbinți și păreau să se strângă peste cei doi fugari ca o membrană moale și vie. Corpurile lor nu lăsau să iasă fumul și de sus filtra prea puțin aer curat.

Laius înainta încet.

– E aer curat, îl simți? Nu mai e mult, încerca să-l îndemne Nihal, dar adevărul era că erau înconjurați de o duhoare de moarte și de întunecimi nepătrunse.

Strivită de corpul lui Laius, Nihal simțea că se sufocă. Fumul se strecura prin fiecare fisură, urca în fuioare, în căutarea unei căi de ieșire la fel ca ei.

– Nu reușesc, îngăimă Laius. Se opri.

– Ba sigur că reușești! urlă Nihal, cu un glas atât de pătrunzător încât nu și-l recunoscu.

Tuși. O transpirație lipicioasă și fierbinte o acoperea din cap până-n picioare.

– Înainte! mai spuse. Sunt eu aici dedesubt ca să te susțin, sprijină-te de mine dacă ești obosit, dar nu te opri!

Laius își adună puterile și începu iar să se târască. Nihal îi simțea răsuflarea gâfâită și-l împingea cu o mână. Avea plămânii în flăcări, i se învârtea capul și glasul prietenului îi răsuna în urechi ca o jelanie:

– Nu mai pot... nu mai pot...

Nihal simți cum explodează mânia în ea.

– Încetează cu jelania asta! izbucni ea. Ai făcut tot drumul acesta pentru a muri ca un șoarece? Mișcă-te!

Laius mări pasul și cuvintele i se stinseră în ritmul din ce în ce mai gâfâit al respirației. Nihal, în spatele lui, își pierdu încet conștiența de sine și continuă să urce fără să mai știe unde era.

Pe neașteptate, sosi aerul. Proaspăt, mult. Prea mult. Nihal simți cum cade. O mână o prinse.

Amândurora le trebui ceva timp ca să-și revină. Rămaseră să sufle îndelung, întinși pe stâncă, tremurând în briza nopții, care, după infernul din tunel, era rece ca înghețul iernii. Laius își veni primul în fire. Se întoarse încet către prietena lui și întinse un braț până-i atinse mâna.

– Credeam că murișeși, murmură.

Nihal întredeschise ochii. Deasupra ei, cerul de vară era plin de stele. Strânse cu putere mâna lui Laius.

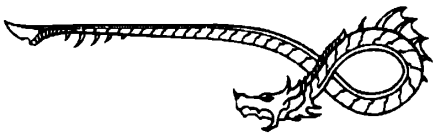

14

RĂZBOIUL INTRĂ ÎN ZALENIA

Zilele zburară. După pericolele înfruntate pe mare, lui Sennar călătoria aceea i se păru o plimbare. Peisajul era încântător, calul docil, iar hrana, tot ce putea spera mai bun. Și Ondine era lângă el.

Femeile cu care avusese de a face până atunci fuseseră mult diferite de ea. Prima fusese Soana, maestra lui de magie, frumoasă și mândră. Pe urmă cunoscuse alte vrăjitoare tinere, dar pe toate le găsise reci și pline de ifose; cu claia aceea nepieptănată și cu aerul acela aiurit, firește Sennar nu putea spera să se împrietenească cu ele. Și apoi fusese Nihal. Dar Nihal era altceva. Și Sennar nu voia să se gândească.

De când o sărutase pe Ondine atunci, singura dată, Sennar era zăpăcit. Nu reușise să-i interzică să-l însoțească în călătorie, dar în sinea lui știa că nici nu încercase. Tovărășia ei era atât de plăcută, zâmbetele ei atât de lipsite de griji, încât vrăjitorul renunțase să-și pună prea multe întrebări. După nouăsprezece ani de cumințenie, i se părea că are dreptul la puțină neseriozitate. Voia să-și ia timp să înțeleagă ce simțea pentru ea. Cine știe, poate la sfârșitul acelei aventuri și-ar fi dat seama că se îndrăgostise. Lucrurile luaseră cea mai bună întorsătură, misiunea lui era pe drumul cel bun, Lumea Scufundată era plină de minunății. De ce să-și fi făcut griji?

Era o caravană lungă. Lectica în care era purtat contele deschidea coloana, precedată de două străji călări și urmată de

cortegiul servitorilor și al cărăușilor, care duceau pe măgari cele de trebuință traiului și tot ce ar mai fi fost necesar. Sennar și Ondine încheiau șirul, supravegheați de doi paznici din spatele lor.

Mergeau toată ziua și se opreau numai după asfințit. În zona lui de jurisdicție contele avea diferite reședințe; acolo își petrecea perioadele de vacanță și le folosea ca baze o dată pe an, când trebuia să viziteze toate satele care erau sub controlul lui.

Ieșiți din comitat, în schimb, poposiră în hanuri de-a lungul drumului sau la reședințele altor conți. Pe oriunde s-ar fi oprit, li se oferea un tratament princiar. Contele se bucura de o faimă bună și era venerat și de cei care nu erau supușii lui. Cu toate acestea, nu lipseau privirile rele. Mulți se întrebau ce vor fi făcând una nouă și unul de Deasupra cu contele Varen, despre care se vorbea atât de bine.

Sediul palatului regelui era în capitala regatului, Zirea, un oraș uriaș și tentacular, care ocupa un bol întreg. Capitala era diferită de orice alt oraș al Lumii Scufundate. Totul era din sticlă: case, palate, magazine, curți, monumente. Sticlă opacă, pentru a ascunde de priviri indiscrete ceea ce se întâmpla în locuințe. Sticlă colorată care forma jocuri de lumină pe străzi. Sticlă cu forme aspre, pentru a deforma contururile lucrurilor.

În Zirea, Sennar le văzu pentru prima dată pe serenide. Erau asemănătoare cu ceilalți locuitori din Zelenia, dar aveau două branhii evidente la baza gâtului și uneori erau zărite țâșnind afară în largul mării.

Capitala clocotea de viață, dar nu avea nimic de a face cu haosul care domnea într-un oraș mare din Lumea Pământeană așa cum era Makratul. Activitățile zilnice se desfășurau cu un calm exemplar, fără urlete, vociferări sau confuzie. Cetățenii, cu toții în haine albe ori gri, treceau pe străzile metropolei cu aer controlat.

Însă, chiar și acolo unde lumina este fulgerătoare, nu lipsesc umbrele. Orașul era înconjurat de suburbii mizere care păreau

să îl țină în chingă ca un asediu. Erau cartierele destinate săracilor, cei mai mulți oameni noi sau lume bolnavă: prin lege, nu puteau trece porțile imaculatei Zirea. În timp ce le traversa, Sennar se întrebă pentru a nu știu câta oară dacă ar fi fost posibilă o lume a fraternității.

Castelul regelui era o construcție uriașă în centrul orașului. Se dezvolta de-a lungul unei infinite panorame de turle și obeliscuri, albe, transparente sau opalescente, care se ridicau spre cer. Nu existau ferestre adevărate: aerul intra direct din coloana portantă a bolului și lumina era furnizată de hublouri mici cu formă de ogivă. Numai la o a doua privire se observa un lucru extraordinar: parte din clădire era sub apă. Castelul era împărțit în două aripi, din care una scufundată în abisurile marine. Aripa scufundată era reședința regilor sirenelor și ai tritonilor și fusese construită pe timpul fondării Zaleniei, în semn de nesfârșită gratitudine din partea locuitorilor față de cei care îi ajutaseră la realizarea visului lor.

Guvernele erau complet separate. Tritonii și sirenele se comportaseră ca simpli oaspeți binevoitori. Pe de altă parte, nou veniții nu dăduseră niciodată semne de ostilitate îndreptate împotriva poporului submarin, și nici nu insistaseră pentru o fuziune imposibilă. Chiar dacă relațiile dintre cele două popoare erau strânse și de bună vecinătate, regula care domnea era aceea a unei independențe absolute.

– Cred că ar fi mai bine să vorbesc eu înainte cu Maiestatea Sa. Astă seară voi veni să vă relatez rezultatul întrevederii, îi spuse contele și Sennar se gândi că era o hotărâre înțeleaptă.

Vrăjitorul și fata, urmați de escortă, se plimbară toată ziua, se uitară la palatele guvernamentale maiestuoase și la templele foarte înalte ale divinităților acelui regat, hoinăriră prin piețele care animau drumurile lăturalnice. Ondine nu fusese niciodată în oraș și era atrasă de tot. În schimb, Sennar era inexplicabil de stânjenit; nu pricepea motivul, dar avea o senzație de pericol iminent. Lumea din jurul lui mergea fără

grabă, pe străzi și în piețe se auzea un murmur discret, și totuși vrăjitorul nu era liniștit.

– Ceva nu-i în regulă? îl întrebă la un moment dat Ondine, sustrăgându-l din gândurile lui.

– Nu, totul e în regulă. Sennar îi zâmbi. Vino, hai să vedem taraba aceea.

Pe tejghea erau expuse o serie de desene care păreau să înfățișeze locuri imaginare: peisaje idilice, lanuri fertile, păduri sălbatice. Pe neașteptate vrăjitorul înțelese de ce îl atrăsese taraba aceea: bine expus era un tablou cu un fel de observator și cu mulți omuleți ocupați să scrie și să privească printr-un ochean enorm. Sennar se apropie de pânză și se uită cu mai multă atenție. Îi tresări inima: siluetele din tablou erau deșirate, aveau părul albastru și urechile ascuțite. Jumătate-elfi.

Negustorul văzu o afacere în acel client ciudat cu glugă pe cap.

– Bine ai venit, străine, zise cu glas lingușitor. Îți place? Sunt astronomii de pe Pământul Zilelor. Ți-l vând ieftin.

Sennar nu răspunse. Gândurile lui erau la mii de mile depărtare, pierdute în urma lui Nihal. Unde era? Cum se simțea? Se mai gândea la el?

– Sennar, murmură Ondine, atingându-i un braț.

Vrăjitorul își veni în fire.

– De unde l-ai luat? îl întrebă pe vânzător.

Negustorul îi făcu cu ochiul lui Ondine.

– Se vede că vine de departe. Eu l-am făcut, străine! Pelavudd personal, ca să-ți fiu pe plac.

– Îi cunoști pe jumătate-elfi? insistă Sennar.

– Cine nu-i cunoaște?

– Vreau să zic, i-ai văzut?

– Cum aș fi putut? E lume de Deasupra. Acest tablou l-am făcut gândindu-mă la baladele exodului. Este o pictură frumoasă, o vrei? se întoarse la tocmeală negustorul, dar Sennar o și luase de braț pe Ondine și se îndepărtase.

– Îți plăcea? întrebă fata.

– Nu, doar eram curios.

Nihal. Da, Nihal... Cum de se putuse amăgi?

Seara, îl aşteptară pe conte la hanul în care erau găzduiţi.

– E târziu, Ondine, spuse Sennar când sfârşiră cina. E mai bine să te duci să te culci.

– De fapt, mă gândeam să aştept împreună cu tine.

Vrăjitorul o privi cu duioşie.

– Chiar nu-i nevoie. Şi pe urmă, se vede că eşti obosită. Hai, du-te în camera ta.

Ondine ascultă fără să crâcnească.

Sennar voia să stea singur. Acum totul i se părea extrem de clar. Ce crezuse că face cu Ondine? Nu pe ea o voia. Nu ea îi bântuia visele.

Se zbătea în remuşcări, când percepu iar senzaţia aceea de ameninţare pe care o avusese după-amiază. Se strădui să nu se gândească şi închise ochii, apoi îi redeschise şi se concentră asupra persoanelor care îl înconjurau. Începu să le elimine una câte una: bărbatul aşezat în spate nu, nici femeia de la tejghea, bărbatul beat de la masă... Brusc, senzaţia dispăru. Sennar sări în picioare la timp pentru a vedea poalele unei pelerine negre care alunecau dincolo de uşă. Se luă după ea, dar când trecu pragul se împiedică de contele Varen.

– Aţi văzut cine a ieşit înaintea mea? întrebă Sennar agitat.

– N-am fost atent, răspunse Varen. Ce se întâmplă?

Sennar scutură din cap.

– Veniţi, să intrăm, spuneţi-mi de rege.

Aşezat la cea mai ferită masă din han, Sennar îl asculta cu atenţie pe conte.

– Am vorbi cu Maiestatea Sa. A fost o discuţie lungă şi complicată. Vreau să vă vorbesc foarte sincer, consiliere: regele nu e prea binevoitor faţă de dumneavoastră.

– Nu mă aşteptam să fie, zise Sennar.

În clipa aceea i-ar fi făcut bine un pahar bun de Rechin. Comandă de băut.

– Ce mai, nu vrea să mă vadă.

– Nu, am reușit să vă obțin o întâlnire. Va avea loc mâine în piața armelor a palatului regal, în prezența poporului. Va trebui să fiți pus în lanțuri, pentru că regele se teme de dumneavoastră. Și pe urmă... Contele ezită. Dacă nu-l vor convinge cuvintele dumneavoastră, vă va tăia capul pe loc. Și același lucru va face și cu mine.

Sennar se crispă, cu paharul în aer.

– Vreți să spuneți... că v-ați pus viața în joc pentru mine?

Varen îl privi în ochi pe vrăjitor.

– Sennar, ascultați-mă. Când am fost numit conte, eram plin de visuri. Dumneavoastră sunteți cum eram eu pe atunci. Eu nu am reușit să le împlinesc pe ale mele. Dacă veți reuși în întreprinderea dumneavoastră, asta va fi răscumpărarea mea. Altfel... de, am trăit destul. Și nimeni nu-mi va simți lipsa.

Sennar tăcu multă vreme, zăpăcit.

– Eu... sunt bucuros că dumneavoastră credeți în mine. Dar aveți un comitat de guvernat, oameni a căror viață depinde de dumneavoastră. Nu pot permite să faceți acest sacrificiu.

– Nu-l fac pentru dumneavoastră, consiliere. Îl fac pentru mine, murmură contele. Apoi luă paharul lui Sennar și îl bău pe tot dintr-o suflare.

Sennar intră în camera lui și se apropie de fereastră. Orașul de sticlă părea nemișcat, învăluit de un albastru profund care i se păru vrăjitorului pe neașteptate amenințător. *Ce se întâmplă? Cine e acolo afară?*

Se așeză pe jos cu picioarele încrucișate și se gândi. Unul dintre primele lucruri care îi erau predate unui vrăjitor era acela de a percepe prezența altor vrăjitori. Nu era vorba chiar de o vrajă adevărată, era mai curând o tehnică de individualizare. Lui ar fi trebuit să-i fie interzisă, datorită descântecului bătrânului

Deliah, dar senzația aceea de pericol nu putea fi interpretată altfel: simțea prezența unui mag.

Își reaminti cuvintele lui Deliah către Varen, în afara celulei: „Peste câteva zile își va recăpăta puterile".

Sennar deschise palma. Închise ochii și recită o formulă cu ochii pe jumătate închiși. O clipă mai târziu, în mâna lui strălucea un foculeț albăstrui. Îi scăpă un zâmbet de satisfacție. *Ești iar cel de dinainte. Acum dă-ți toată silința.*

Scoase din tunică un săculeț mic de piele. Îi goli conținutul în palmă: zece discuri mici de argint zornăiră în liniștea camerei. Ondine suspină și se răsuci în pat. Vrăjitorul le rândui pe jos și începu să murmure o litanie lină și solemnă. Discurile se mișcară unul după altul, așezându-se să formeze un cerc. Sennar se uita concentrat la ele. *Nimic. E posibil să fi greșit?* Continuă să recite descântecul, până când cercul începu să se învârtească accelerând din ce în ce mai mult. *Hai, că-i bine.* Unul dintre discuri se ridică în aer. Suprafața lui se coloră încet în negru și în centru apăru o rună stacojie, scânteietoare: două incizii care formau o cruce, o bară lungă verticală ce le intersecta.

Sennar încetă brusc. Discul deveni iar de argint și căzu la pământ, celelalte se opriră dintr-odată.

Vrăjitorul rămase nemișcat în întuneric, ținându-și respirația. Își luă capul în mâini.

Tiranul. Sosise.

Ondine dormea profund, ghemuită în așternut ca o fetiță. Sennar, palid și cu ochii încercănați, se aplecă deasupra ei și o atinse cu duioșie pe umăr. Fata se întinse și clipi pentru a se obișnui cu lumina. Când îl privi în ochi, se ridică brusc, îngrijorată.

– Ce s-a întâmplat?

Sennar se așeză pe marginea patului.

– Ondine, vreau să mă asculți cu atenție.

– Ce a spus contele?

– Ascultă-mă. Curând vor veni să mă ia ca să mă ducă la rege...

– Atunci, ai obținut întrevederea!

Sennar îi puse mâinile pe umeri.

– Vreau să nu te miști, astăzi, din camera ta. Pentru nici un motiv. M-ai înțeles?

Ondine îl privi înspăimântată.

– Ce se întâmplă, Sennar?

Vrăjitorul scandă cuvintele:

– Fă ce ți-am spus și așteaptă-mă. Totul va merge bine.

După ce l-au pus în lanțuri, gărzile îl împinseră pe drumul tăiat în mulțime: bărbați, femei, copii, chipuri curioase și chipuri temătoare. Sennar se uită în jurul lui și scrută prin toată mulțimea de oameni, dar nu reuși să vadă nimic.

Trecu pragul palatului și intră într-un coridor foarte lung inundat de lumină turcoaz. De-a lungul pereților, deasupra cărora se afla o arcadă de o înălțime amețitoare, erau dispuse două șiruri de străji înarmate cu lănci.

Sennar era încordat. Picături de sudoare îi îmbroboneau fruntea și își simțea gura complet uscată. O picătură căzu pe covorul elegant și desenă un punct mic întunecat. *Fii calm, calm și concentrat.* Pe de o parte, trebuia să-l convingă pe rege, pe de alta, trebuia să țină situația sub control. Nu era în joc numai viața lui, ci și aceea a întregii lumi cunoscute.

Coridorul se deschise spre o sală imensă roșie. Pereții erau roșii ca sângele și lumina filtra prin ogive mici transparente. În fundul salonului era o ușă mare șlefuită. Străjile o deschiseră larg și Sennar se trezi catapultat în piața în care se țineau audiențele. Era un fel de amfiteatru, nemărginit și plin de lume. O pasarelă de sticlă traversa toată arena pâr á la un podium care se ridica la cel puțin șase coți de la pământ Se ajungea la el prin intermediul unei scări care urca apoi și se încolăcea și mai sus, unde se ivea un tron de cristal albastru.

Străjile se opriră la jumătatea pasarelei. Sennar simți cum i se înmoaie picioarele. Gândurile lui deveneau tot mai confuze.

Încerca să perceapă cu disperare ceva din mulțime, dar agitația, teama și imensitatea locului îl dezorientau. I se învârtea capul.

Puțin mai în față era contele.

– E ceva ce nu merge, Varen! urlă Sennar.

– Taci! îl somă străjerul, apoi îl împinse.

Contele nu-l auzise. *Întoarce-te, întoarce-te, te rog!*

Sennar dădu să se apropie, dar soldații îl opriră.

Apoi, în piață răsunară sunete de trompetă și înaintă un cortegiu de gărzi înarmate cu spade, urmate de un om masiv și gol până la brâu. Avea chipul acoperit de o mască de cristal negru. Mușchii brațelor păreau să fie pe punctul de a exploda sub pielea albă imaculată. Ținea în mâini o secure. Era călăul.

Sennar era de acum obișnuit să-și riște pielea, dar conștiința faptului că distanța dintre viață și moarte era doar în schimbătoarea graniță a cuvintelor lui îl izbi cu violență.

Vrăjitorul și contele fură conduși dinaintea podiumului.

Atunci își făcu intrarea regele. Îl precedă un alai de curteni numeros și fastuos. Erau femei foarte frumoase și subțiri ca niște trestii, îmbrăcate în văluri simple albăstrui, care le dezvăluiau formele la fiecare pas, și curteni pomădați, cu haine grele de brocart, de un albastru foarte viu. Nereu sosea ultimul.

Sennar rămase înmărmurit. Suveranul Lumii Scufundate era un băiețel cu aer de efeb. Ducea cu el un sceptru mai înalt decât el și înainta maiestuos, privind în jurul lui sfidător.

La apariția lui, un murmur străbătu mulțimea ca un fior, urmat de alte strigăte de bucurie care scandau numele suveranului: Nereu! Nereu!

Contele se prosternă la pământ și Sennar îl imită.

Suveranul făcu un semn vag cu mâna și într-o clipă reduse la tăcere auditoriul.

– Conte Varen...

Varen înaintă.

– Da, Maiestatea Voastră.

– În mărinimia mea, vreau să vă întreb încă o dată dacă sunteți sigur de ceea ce faceți, spuse regele cu seriozitate.

Varen nu răspunse imediat și Sennar își ținu răsuflarea.

– Da, suveranul meu, zise în cele din urmă contele cu jumătate de glas.

– Așa să fie.

Nereu îi făcu un semn crainicului care aștepta alături de el și auditoriul fu informat de fapte.

– Auziți, auziți! Astăzi, splendidul nostru suveran îi va acorda audiență unuia de Deasupra, consilierul Sennar. Dacă acesta va ști să-l convingă de motivele care l-au împins până aici jos, îi va împlini dorințele. Altfel, consilierul va fi decapitat pentru că a violat legea care le interzice acelora ca el să coboare în Zalenia. Odată cu el va fi executat contele Varen din comitatul Sakana, pentru că l-a pus în pericol pe Maiestatea Sa Nereu.

Regele făcu un semn și străjile îl lăsară pe Sennar, care se apropie de tron.

Nereu, de la înălțimea jilțului lui, nici măcar nu înclină capul pentru a privi spre el.

– Poți vorbi, om de Deasupra, spuse sfidător.

Sennar simțea ostilitatea celor prezenți, dar își făcu curaj și luă cuvântul:

– Maiestate, sunt un consilier...

– Ridică glasul. Nu reușesc să te aud, îl întrerupse suveranul.

Sennar înțelese că trebuia să-i demonstreze acelui băiețel din ce plămadă era făcut.

– Sunt Sennar, membru al Consiliului Magilor. În Lumea Pământeană, consilierii sunt autorități politice și fiecare dintre ei reprezintă un Pământ. Eu sosesc de pe cel al Vântului, dar sunt aici în numele întregului meu popor, trimis oficial pentru a încerca să întrerup izolarea care îndurerează lumile noastre. Vă cunosc bine istoria, știu că ați fugi' de la suprafața pământului și că ați coborât până aici pentru a edifica un nou regat unde să nu existe războaie. Și ați reușit, văd asta, minți el.

Regele continua să-l privească cu suficiență.

– Însă, asupra unui lucru, greşeaţi: lumea noastră nu era fără speranţă. Cu tenacitate şi voinţă, am reuşit să câştigăm pacea şi noi. Am trăit multă vreme în armonie, am construit un viitor în care nimeni să nu mai cunoască semnificaţia cuvântului război. Şi visul acela s-ar fi realizat, dacă cineva nu ne-ar fi întrerupt drumul cu violenţă. Cu cincizeci de ani în urmă, un bărbat, un vrăjitor, a început cucerirea lumii noastre. A pus stăpânire pe Pământuri unul după altul şi astăzi domneşte fără tăgadă peste cinci dintre cele opt Pământuri.

În arenă nu se auzea musca, cu toţii erau imperturbabili.

– Nimeni nu l-a văzut vreodată, nu se păstrează amintirea numelui lui, însă acţiunile lui au dovedit că merită titlul de Tiran. Şi ţelurile lui sunt obscure, dar el continuă să lupte cu Pământurile care mai sunt independente şi a creat o rasă de monştri, famminii, care împrăştie moarte şi teroare.

Regele făcu o grimasă ironică.

– Aşadar, sunteţi din nou în război, zise amuzat.

De la curtezanii lui se înălţă un cor de râsete enervante.

Sennar scutură din cap.

– Nu din voinţa noastră, Sire.

– Dacă nu se vrea războiul, se evită, spuse Nereu cu un zâmbet de automulţumire.

– Acela în curs este războiul unui singur om împotriva libertăţii Lumii Pământene. Este o invazie, invazia unei fiinţe care intenţionează... Sennar se întrerupse brusc, străbătut de o senzaţie de neplăcere care se târa asemenea unei reptile, abia perceptibilă. Ne-a atacat prin trădare, Maiestate, reluă. A măcelărit domnitorii, şi-a trimis trupele împotriva oamenilor noştri, a vrut acest conflict şi l-a obţinut. Tiranul a exterminat un popor întreg. Jumătate-elfii, vă amintiţi de ei? A măcelărit aproape jumătate dintre ei într-o singură noapte, apoi i-a urmărit oriunde ar fi fost ei, omorând femei, copii, războinici şi bătrâni.

Zâmbetul muri pe buzele lui Nereu şi o tăcere stranie coborî peste auditoriu. Sennar încerca să-şi amintească felul în care Nihal îi vorbise despre măcelul acela; voia ca imaginile de

moarte care populau mintea prietenei lui să le fi retrăit, pentru ca regele să perceapă toată oroarea a ceea ce se întâmpla în Lumea Pământeană.

– Nu a mai rămas nimic din ei, aproape nici amintirea. Puţini mai ştiu că au călcat pe pământul nostru. Şi totuşi, împărtăşeau visul vostru, aspirau ca şi domnia voastră la pace, erau fraţii voştri.

Tăcerea deveni grea. Cuvintele lui Sennar loviseră ţinta.

– De ce ne povesteşti această istorie? întrebă deranjat Nereu.

Iar presimţirea aceea nedefinită. Vrăjitorul încercă să slăbească puţin câte puţin lanţurile.

– Am fost trimis de Consiliu pentru a cere întăriri. Trupele noastre sunt la capătul puterilor şi vor muri curând. Lumea Pământeană va fi un deşert unic, uriaş, locuit de sclavii Tiranului. Dar Tiranul reprezintă un pericol şi pentru Zalenia: când va sfârşi de cucerit lumea noastră, îşi va aţinti privirile asupra voastră.

Creştea aversiunea. Oricine ar fi fost, se afla în mulţime.

Nereu părea să-şi fi schimbat atitudinea. Era mai atent şi mai puţin batjocoritor. Amintirea jumătate-elfilor părea să fi avut efect.

– Eu sunt dezgustat de ororile pe care acesta le-a făptuit, chiar dacă nu mă miră, demne cum sunt de moştenirea poporului de suprafaţă. Dar noi suntem destul de departe. Şi diviziunea dintre lumile noastre este foarte adâncă şi înrădăcinată în timp. De ce ar trebui să ne privească?

O spirală de îndoială se deschisese în aroganţa regelui. Pe cât de lipsite de îngăduinţă şi de reci vor fi fost manierele lui, Sennar înţelegea că interlocutorul său nu era nici pe departe un prost. Şi că ţinea cu adevărat la pământul lui. Sennar hotărî că era momentul loviturii finale.

– Războiul ar putea să fie deja aici, Maiestate, zise rostind răspicat cuvintele, fără ca umneavoastră să vă fi dat seama. Omul acela ar putea unelti deja împotriva dumneavoastră, şi planurile lui ar putea fi într-o fază avansată.

Sennar transpira rece, cu simţurile încordate la maximum. *Este aici, îl simt. Se pregăteşte să acţioneze.* Începu să se uite concentrat în jurul lui.

Nereu se mişcă stânjenit pe tronul său.

– Dacă există şi o singură posibilitate ca spusele tale să fie adevărate, sunt constrâns s-o iau în considerare. Voi fixa cu tine o audienţă privată pentru...

Atunci, o senzaţie foarte vie de pericol îl izbi pe Sennar ca o lovitură de spadă. Se întoarse şi-l văzu: pe treptele cele mai de jos, un bărbat înveşmântat în negru se ridicase în picioare şi îl arăta cu mâna pe suveran. Sennar nu avu timp să se gândească, tâşni şi se pregăti să recite descântecul de apărare. Lovitura plecă şi fu precisă, dar Sennar nu greşi: un fulger verde muri cu zgomot lovindu-se de o barieră argintată.

O clipă timpul păru să se fi oprit: mulţimea, regele, străjile, Varen, el însuşi, întins pe pământ. Totul era oprit, congelat. Sennar simţi o durere puternică la un picior. Fusese lovit. Încercă să se ridice, în timp ce un alt fulger se sfărâma de bariera pe care o ridicase. Înainte de a cădea iar, vrăjitorul îl văzu pe emisarul Tiranului cum fugea şi se amesteca în mulţimea terorizată. De la trepte începură să se ridice urlete isterice, oamenii o luau la goană, împinşi de străjile care se lansaseră în urmărirea lui.

Sennar se ridică şi începu să fugă. De fiecare dată când punea piciorul în pământ, un junghi sfredelitor îi tăia respiraţia, dar nu se dădu bătut. Vrăjitorul negru o luase drept ca o schijă, cu pelerina în vânt, şi dobora una după alta străjile care încercau să-l oprească.

Sennar continuă să-l urmărească. Şchiopăta acum şi risca să cadă la orice pas. Îl vedea înaintea lui pe blestematul acela, învăluit de o cupolă ciudată purpurie. Sennar nu întâlnise niciodată o asemenea barieră, totuşi se hotărî să încerce oricum. Evaluă distanţa care-l despărţea de duşman şi i se păru suficientă. Întinse mâinile şi urlă o formulă cu toată suflarea pe care o avea în corp.

Cupola purpurie se sfărâmă într-o ploaie de schije şi bărbatul căzu pe caldarâm.

Sennar luă de jos spada unuia dintre străjerii ucişi şi se apropie, trăgându-şi după el piciorul rănit. Descântecul de pietrificare era o formulă pentru începători, asupra unui adevărat vrăjitor nu ar fi ţinut mult. Trebuia să-l facă inofensiv cât mai curând. Dar când fu în sfârşit la un pas de duşman şi îi descoperi capul, Sennar avu o clipă de ameţeală.

– Cine nu moare se revede, nu-i aşa, consiliere?

La picioarele lui era un băiat de vreo douăzeci de ani, cu o claie de păr negru ca pana corbului care-i cădea pe frunte şi cu ochi verzi batjocoritori.

Sennar îl cunoscuse la Makrat, pe când îşi perfecţiona cu Flogisto ucenicia pentru a deveni consilier. Vorbiseră chiar uneori. Rodhan, iată cum se numea. Era un vrăjitor tânăr şi promiţător de pe Pământul Soarelui. Era unul dintre ei.

– E bun Sennar, chicoti Rodhan. Cine şi-ar fi imaginat? Tiranul nu ar fi pariat pe tine nici măcar jumătate de dinar şi, în schimb, iată ce ai fost în stare să faci. Complimente pentru discurs, chiar eşti bun de gură. Dar află că nici tu, nici nimeni altcineva nu-l puteţi opri pe Domnul Meu.

Sennar gâfâia şi piciorul nu-l slăbea.

– Flogisto te-a pregătit, maestrul meu... De ce?

– Pentru că Tiranul e mare, pentru că voi nu sunteţi decât furnici supuse lui.

Băiatul se adresă micii mulţimi care privea scena înmărmurită:

– Şi asta este valabil şi pentru voi! Acum Tiranul ştie unde sunteţi, amintiţi-vă mereu!

Vraja era pe sfârşite, în curând emisarul tiranului ar fi fost din nou în stare să facă rău. Sennar simţi mânerul spadei în mâini şi un gând fugar îi trecu prin minte.

Rodhan îşi dădu seama.

– Te sfătuiesc să mă ucizi, ori voi fi eu cel care o va face, murmură cu un surâs absurd, cu totul nepotrivit situaţiei.

Sennar strânse mânerul, ezitant. Nu mai ucisese pe nimeni. Apoi auzi o lipăială de paşi repezi în spatele lui şi un şuierat puţin deasupra capului ui.

O clipă mai târziu, o lance îl țintui pe Rodhan la pământ, cu rânjetul acela fără sens întipărit încă pe buze.

Sennar se întoarse brusc.

Un soldat se afla deasupra lui.

– Războiul e război, zise întunecat.

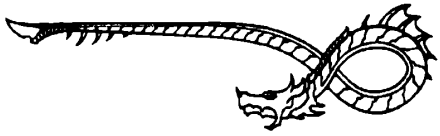

15

OMUL DIN UMBRĂ

Capcanele funcționaseră. Nu mai era nici urmă de tâlhari, dar Nihal și Laius fură oricum precauți și, pentru a-și relua călătoria pe care o întrerupseseră, aleseră calea mai lungă.

Încet, încet, frica trecu și Laius îi povesti lui Nihal despre prizonieratul lui.

– Nu m-au tratat rău. Mă țineau legat, dar mare parte din timp m-au ignorat. Mâncam aceeași hrană pe care o mâncau și ei. Nu, cel mai rău lucru nu era să fii acolo. Era că te credeam moartă, Nihal, zise privind-o în ochi.

– Și eu am fost îngrijorată pentru tine, admise ea, fără jenă.

Acele câteva zile petrecute cu spaima că ar fi putut să i se întâmple ceva lui Laius o făcuseră pe Nihal să înțeleagă cât de mult avea nevoie de el. Ido era maestrul ei, dar, acum când Sennar era departe, Laius era singurul prieten adevărat pe care-l avea.

Nihal și Laius pătrunseseră pe Pământul Apei și pârâiașele care le însoțeau drumul le aminteau asta în fiecare clipă.

Ajunseră să vadă Laodamea, capitala, cu patru zile de întârziere față de planul de drum. Vederea acelui oraș splendid trezi în Nihal amintiri dureroase. Acolo se duelase cu Fen și se îndrăgostise de el.

– Unde-i casa tatălui tău? îl întrebă pe Laius, pentru a alunga gândul acela.

– Afară din oraş, răspunse înnegurat Laius şi Nihal suspină uşurată.

Zidurile dispărură curând la orizont, pentru a lăsa loc unor păduri luxuriante care răsunau de cântecul vesel al păsărilor. Nu exista alt loc în Lumea Pământeană în care să fi fost verdele atât de strălucitor ca pe Pământul Apei. Frunzele copacilor erau cărnoase şi lucioase, iarba compactă şi parfumată, natura bogată şi generoasă.

Nihal cunoştea acel Pământ, dar o umplea de uimire de fiecare dată. Mergea fără să înceteze să privească în jurul ei şi din când în când îi arunca pe sub gene câte o privire lui Laius, care mărşăluia cu capul în pământ, concentrat ca un războinic înainte de luptă.

– Când vom ajunge acolo, nu vreau nici un ajutor din partea ta, zise băiatul.

– Ştiu, i-o întoarse Nihal. Sunt aici pentru a te însoţi, nimic altceva.

– El te va enerva, e foarte bun la asta, dar trebuie să-mi promiţi că nu vei răspunde la provocările lui.

– Nu o voi face.

O vreme, auziră doar fâşâitul paşilor lor printre ferigi.

– În orice caz, bolborosi Laius, mulţumesc că eşti aici.

Nihal zâmbi.

Pădurea deveni mai întunecată. Coroanele copacilor se contopeau şi ascundeau lumina soarelui, iarba dispăruse şi picioarele lor călcau pe frunze uscate şi putrede. Era ziuă, dar se mişcau în penumbră. Până şi aerul devenise mai rece, observă Nihal în timp ce-şi strângea pelerina.

Casa răsări pe neaşteptate din desiş.

Era un conac foarte mare, asediat de vegetaţie. Cu toată dimensiunea construcţiei, nu existau decoraţii inutile, şi nici revărsări de bogăţie de prost gust. Era o locuinţă sobră şi spartană. *Acest Pewar trebuie să fie un soldat până în măduva oaselor,* reflectă Nihal.

Laius, taciturn şi tăcut, fu cel care o călăuzi printre meandrele pădurii până la intrare.

Pe măsură ce se apropiau, Nihal avu posibilitatea de a observa casa cu mai multă atenție. Toate ferestrele erau zăbrelite. Dacă nu ar fi fost văruiala proaspătă a pereților și lemnul înflăcărat al pervazurilor, ar fi părut abandonată.

Laius bătu timid și ușa grea de la intrare se deschise.

– Bine v-ați întors, domnule, vă așteptam. Dacă vreți să mă urmați, zise un servitor trufaș.

Laius intră cu capul plecat și Nihal îl imită. Se treziră pe neașteptate în cel mai dens întuneric. Casa era cufundată în obscuritate, luminată doar de licărirea slabă a câtorva făclii agățate pe pereți.

Laius se mișca dezinvolt, dar Nihal de abia reușea să distingă mobilierul. Sfârși prin a se lovi de un scrin aflat într-un colț.

– Dă-mi mâna, te călăuzesc eu, zise băiatul.

Nihal nu așteptă să i se repete.

– Se întâmplă adesea ca locuințele neamului meu în exil să fie așa, știi? Cine vine de pe Pământul Nopții nu iubește lumina. În familia mea, ferestrele au fost ținute închise întotdeauna. Firește, nu și noaptea. Tatăl meu susține că este o modalitate de a-ți aminti propriile rădăcini.

Nihal se lăsă condusă ca o oarbă, până când ochii ei se obișnuiră cu tenebrele și putură distinge conturul lucrurilor.

Traversară coridoare lungi, care legau între ele camere spațioase, mobilate toate cu strictul necesar. O masă în mijloc, o ladă lângă un perete și alte câteva lucruri. Aproape în fiecare casă erau șemineuri atât de mari încât Nihal ar fi putut intra în ele. Pereții erau înțesați de spade, lănci și arme de tot felul.

Domnea o liniște perfectă, ruptă numai de ecoul pașilor lor pe pardoseala de piatră. Era un miros de închis. Părea că scoborâseră în măruntaiele pământului. Nihal începu să se simtă apăsată de locul acela.

În sfârșit ajunseră în fața unei uși masive și servitorul se dădu la o parte. Laius respiră adânc, apoi deschise cele două canaturi.

Salonul în care intrară era mult mai mare decât cele de dinainte și mai bine luminat. În centru era o masă foarte lungă, iar la unul dintre capete era așezat Pewar.

Semăna mult cu fiul lui: păr blond și ondulat și ochi cenușii-deschis, dar chipului lui îi lipsea vioiciunea lui Laius. Avea trăsăturile aspre și privirea severă a celui care-și impune lui și celorlalți o disciplină riguroasă. Cu toate că se afla în propria casă, era îmbrăcat cu uniforma pe care o foloseau generalii în timpul consiliilor de război. Alături avea spada.

Nici nu se ridică. Laius fu cel care înaintă pentru ca apoi să-l salute cu o plecăciune respectuoasă. Pewar răspunse punându-i aspru o mână pe umăr.

– Te așteptam cu zile în urmă.

– Eu și tovarășa mea am avut probleme pe timpul călătoriei.

Glasul lui Laius tremura.

Bărbatul îndreptă ochii spre Nihal și o măsură din cap până-n picioare. Jumătate-elful înclină capul.

– Ea este cauza șederii tale în acea tabără? întrebă.

– Ea este cea care m-a salvat de dușmanii care dăduseră peste mine. Eram rănit, deci m-a dus la bază. Este și meritul ei dacă sunt acum aici. M-a salvat de o bandă de tâlhari, zise Laius dintr-o suflare.

Pewar o cercetă pe Nihal îndelung și ea îi susținu privirea.

– Voi avea ocazia să discut cu tine pe urmă. Acum lasă-mă singur cu fiul meu. Un servitor te va conduce în camera care ți-a fost rezervată.

Servitorul apăru în tăcere în spatele lui Nihal și ea nu putu face altceva decât să-l urmeze.

Nihal rămase în întunericul umed al camerei ei un timp pe care nu fu în stare să-l socotească. Obscuritatea o sufoca și se sili să fixeze flacăra sprințară a singurei lumânări care lumina ambientul. În sfârșit, auzi cum bate cineva la ușă și Laius intră cu aer mâhnit. Avea ochii umezi.

Lui Nihal nu-i trebui mult ca să înțeleagă.

– N-a mers bine, nu-i așa?

Laius se limită să dea din cap.

– Știai că nu va fi ușor.

– Nici măcar nu părea bucuros că mă vede sănătos și întreg, murmură băiatul, în timp ce-și frângea mâinile. În ce-l privește, puteam să fiu și mort. Măcar nu aș fi împroșcat cu noroi bunul nume al casei.

– Nu spune tâmpenii, Laius. Sigur că era bucuros să te vadă... încercă să-l consoleze Nihal.

– Știi ce a spus? o întrerupse el. Că numai copiii nimănui devin scutieri. Că este o muncă nedemnă și că eu aparțin unei familii de mari războinici și nu pot fi mai prejos decât înaintașii mei.

Nihal văzu cum lacrimi de furie îi umezeau ochii.

– Oricum nu mă interesează. N-am trecut prin ce am trecut pentru a da înapoi tocmai acum. De data asta, nu mă voi pleca. De data asta, voi face după capul meu.

Pewar nu catadicsi s-o convoace pe Nihal în ziua aceea. După cât se părea, mai marii Academiei aveau cu toții aceleași maniere. Și Raven se distra să-i lase să aștepte dincolo de limitele raționalului pe cei care se duceau la el pentru o audiență. *Baloane umflate*, se descărcă în sinea ei Nihal.

Până la ora cinei, casa fu liniștită ca un cimitir, apoi un clopoțel anunță că se pregătea să se servească masa. Mâncară în aceeași sală unde discutaseră Laius și tatăl lui: o supă frugală, pâine neagră și apă. *Mai bine se mănâncă la popota de la bază*, gândi Nihal.

Pewar evită privirile oaspeților lui aproape tot timpul. Cel mai viu zgomot era zăngănitul tacâmurilor în castroane.

Numai către sfârșitul mesei generalul consideră că-i putea adresa cuvântul lui Nihal.

– Laius mi-a povestit despre ambuscadă. Îți sunt recunoscător pentru serviciul pe care mi l-ai făcut salvându-l pe fiul meu, spuse cu seriozitate.

– Laius este un prieten. Nu-i nevoie să-mi mulțumiți, răspunse Nihal reținută.

– Recunoașterea și exaltarea curajului sunt două puncte cheie ale armatei, i-o întoarse Pewar dur. Drept recompensă, doresc să-ți alegi oricare dintre armele din sala mare. Te voi conduce eu însumi după aceea.

Nihal încercă să refuze oferta.

– Vă rog, nu mă puneți în încurcătură, murmură.

– Insist să accepți darul meu. Un refuz al tău va fi pentru mine o jignire.

Un om obișnuit să se facă ascultat. Laius chiar avea dreptate.

– Atunci, cum doriți. Voi fi onorată să primesc darul de la dumneavoastră, răspunse Nihal.

Lăsă să-i treacă supărarea. Era acolo pentru a-l ajuta pe Laius nu pentru a se certa cu tatăl lui. Dar s-ar fi lipsit bucuroasă de datoria de a-l linguși și pe el, în afara filfizonului aceluia de Raven.

După cum promisese, după cină Pewar o însoți personal pe Nihal în sala despre care vorbise. Arme de tot felul acopereau pereții: arbalete, spade, arcuri, pumnale, buzdugane. Nihal nu se îndoia că bărbatul acela știa să le folosească pe toate la perfecție.

Fata luă un pumnal simplu și anonim, iar Pewar demonstră că apreciază alegerea, semn evident că acea ceremonie inutilă era dictată numai de formalism.

– Ora-i târzie, veți fi obosiți de călătorie, zise la sfârșit generalul.

Nihal făcu o socoteală scurtă. Târzie? Nu apusese soarele nici de două ceasuri!

– Să se retragă fiecare dintre voi în propria-i cameră, încheie bărbatul, apoi le adresă un salut sec și plecă.

Nihal fu luată în primire de obișnuitul servitor taciturn, în timp ce Laius se îndreptă către vechea lui cameră, cu aceeași atitudine a mielului care se duce în întâmpinarea lupului.

Soarele răsărise de puțină vreme, când Laius se duse s-o trezească pe Nihal. Fata se frecă la ochi.

– Mereu atât de vrednici, voi cei de pe Pământul Nopții?

Laius răspunse cu un zâmbet încordat.

Pewar îi aștepta deja în sufragerie, așezat în capul mesei lungi. Era impecabil, exact la fel ca în ziua anterioară, și înveșmântat tot în același fel. Nici măcar nu părea să se fi dus la culcare.

Pe masă erau trei castronele pline cu lapte de capră și nelipsita pâine neagră. O tavă cu mere mici și acre o sili pe Nihal să se întrebe unde mama naibii găsiseră fructele acelea pe un pământ înfloritor precum acela al Apei. *Omul acesta chiar și-a adus câmpul de bătălie în casă.*

Mâncară în tăcere, apoi Pewar se ridică.

– La jumătatea dimineții te așteaptă un duel, Laius. Fă în așa fel încât să fii gata exact peste două ore, zise cu glas solemn.

Laius ridică privirea din castronul gol.

– Ce duel? întrebă dezorientat.

– Primul dintr-o serie lungă, răspunse sec Pewar. Socotind după cele ce mi-ai spus, nu ai mai luat în mână o spadă de luni de zile. Este timpul să începi să faci practică. Antrenamentul tău începe astăzi.

Apoi generalul i se adresă lui Nihal.

– În ce te privește, te poți întoarce pe câmpul de bătălie. Consideră-te negăzduită de casa aceasta începând de mâine.

– Eu nu am intenția să lupt, zise Laius.

– Peste două ore. Punctual, repetă Pewar, apoi se îndepărtă.

– Eu nu vreau să lupt! urlă Laius, dar tatăl lui tocmai trecea pragul ușii.

Nihal simți cum i se urcă sângele-n obraji și, cu toate invitațiile la calm pe care și le repetase, se ridică brusc.

– L-ați auzit sau nu pe fiul dumneavoastră?

Laius se uită la ea. În ochii lui era o implorare tăcută, dar Nihal îl ignoră.

Pewar se opri în ușă și se întoarse încet.

– Eu sunt un superior al tău și tu ești în casa mea. Cine ți-a permis să te ridici și să mi te adresezi?

Inima lui Nihal bătea să-i sară din piept pe sub pieptarul de piele, mâinile care strângeau marginea mesei se albiseră.

– Fiul dumneavoastră nu vrea să lupte.

– Nihal... murmură Laius.

Pewar îi aruncă o privire înghețată.

– Te vreau afară de aici până-n seară, rosti răspicat, înainte de a ieși trântind ușa.

– Îmi promiseseși că vei tăcea, fir-ar să fie! sări Laius la ea.

– Da, însă el...

– Asta-i bătălia mea, înțelegi? A mea!

Nihal simți cum clocotește mânia în ea.

– Voiam doar...

– Jură-mi că nu vei mai face nimic, jură.

Nihal încuviință, consternată. Rămase în tăcere câteva clipe, ca să-și blesteme în sinea ei caracterul.

– Vei pleca? întrebă la urmă Laius.

– N-am de ales.

Arena interioară în care urma să se desfășoare duelul era singura zonă iluminată din casa lui Pewar. Era o curte pătrată, aflată exact în centrul reședinței, importantă ca tot restul. Pardoseala era din pământ bătătorit, înconjurată de un portic. Acolo jos, apărat de soarele violent al începutului de vară, era un jilț din lemn masiv. Pewar stătea acolo triumfător.

Nihal se așeză într-un colț, la umbră. Spera să nu fie observată. După felul în care îl înfruntase de dimineață, Pewar cu siguranță nu ar fi apreciat prezența ei, dar nu putea lipsi. Acolo, în acel pătrat plin de praf, Laius era pe cale să-și joace viitorul.

Adversarul pe care ar fi trebuit să-l înfrunte era un băiat ceva mai mare decât el, dar cu aerul războinicului instruit și total; probabil un soldat simplu constrâns la acea farsă de general.

Laius apăru după o vreme. Hainele de războinic nu i se potriveau. Purta o vestă de piele și cizme de toval care-i ajungeau la jumătatea pulpei. Avea în mână o spadă lungă cu garda frumos lucrată. Nihal și-o amintea; era pusă la vedere în salonul de unde alesese pumnalul. Laius avea fruntea încruntată și ochii strânși

ca o fisură. Poate tatăl lui îl crezu concentrat, dar Nihal cunoștea expresia aceea: era trist pentru că trebuia să ia spada în mână și să lupte, pentru că trebuia să retrăiască teroarea bătăliei, pentru că acela nu era locul lui.

Băiatul luă poziție în arenă și adversarul lui îl salută cu spada. Laius nu răspunse și se întoarse către tatăl lui.

– Nu așa mă vei îndupleca.

– Taci și luptă, răspunse Pewar, pe ton aproape plictisit.

– Îți repet, nu vreau.

Glasul lui Pewar fu un tunet care sfâșie vălul de tensiune care plutea peste arenă:

– Pune-te în gardă și bate-te ca un bărbat!

Laius rămase la locul lui.

– Atacă-l, îi ordonă Pewar soldatului.

– Dar, generale... nu se apără...

– Este cineva aici care-mi ascultă ordinele? Am spus atacă-l!

Tânărul tresări, apoi se supuse și dădu o lovitură de sus.

Laius nu se mișcă și soldatul fu silit să oprească lovitura.

– Cine ți-a spus să te oprești?

Pewar sări în picioare.

Soldatul era zăpăcit.

– Domnule, este fiul dumneavoastră. Cum îl pot lovi?

– Dacă nu are curajul să se bată, nu este fiul meu, replică generalul. Ia-o de la capăt.

Din colțul ei, Nihal strângea pumnii. *Nu trebuie să intervin. Laius știe ce face și asta-i bătălia lui,* își repeta, dar în inimă simțea o furie oarbă.

Soldatul reîncepu atacul și îl lovi pe Laius dintr-o parte, desenându-i o tăietură roșie pe brațul stâng.

Laius urlă. Pară brusc lovitura următoare și începu să se bată cu ardoare.

Nu era Laius pe care-l cunoștea Nihal. Loviturile lui erau precise și violente, părea un adevărat soldat.

Spadele se încrucișară multă vreme într-un arabesc de parări și atacuri. Nici unul din cei doi nu părea să fie mai bun. Vreo două lovituri ale soldatului își atinseră ținta, dar fără să lase mai mult decât niște zgârieturi ușoare. Și Laius reuși să-și lovească adversarul de câteva ori, mereu dintr-o parte. Situația era absolut echilibrată.

Din jilțul lui, Pewar observa satisfăcut. În privirea lui, Nihal citi atâtarea luptei și a sângelui, ceva ce cunoștea chiar foarte bine și pe care acum îl vedea reflectat în ochii acelui bărbat fără milă. *Lui Pewar nu-i place lupta, îi place să ucidă.*

Laius continua să se lupte. Asalturile lui erau din ce în ce mai îndârjite, loviturile din ce în ce mai furioase. Pe măsură ce mânia îi încețoșa mintea, corpul lui se trezea și dădea la iveală toate învățăturile primite la Academie. Atacă și ai de aproape, schimbând ritmul tot timpul, și-l constrânse pe tânărul soldat să se retragă. Când văzu că este destul de strâmtorat, Laius dădu o lovitură hotărâtă lateral și îl răni la un picior. Băiatul căzu la pământ urlând, în timp ce o pată mare de sânge îmbiba pământul bătătorit.

Laius se opri brusc și rămase în centrul arenei, cu spada bălăbănindu-i-se în mână.

În incintă răsunară aplauzele generalului.

– Bravo! Bravo!

Pewar se apropie de fiul lui și-l strânse de un umăr.

– Vezi că știi să lupți? Vezi că ești tare și nu știi? Acum, ucide-l!

Soldatul căzut la pământ nu reușea să se miște, rana era adâncă. Holbă ochii terorizat.

– Generale... murmură.

Laius se trase din strânsoarea tatălui și îl privi, scos din minți.

– Ce spui?

– Că trebuie să-l termini, răspunse liniștit Pewar.

– Dar e la pământ! L-am învins. Nu-mi poți cere...

Pewar scutură din cap.

– Te-ai întrebat vreodată de ce ți-e atât de frică de bătălie? Și totuși, știi să lupți, acum ai demonstrat asta. Atunci?

Laius nu avea un răspuns de dat tatălui său, nu reușea să se gândească la nimic. Auzea doar respirația gâfâită a băiatului, zgomotul mâinilor sale care se înfigeau în pământ în căutarea unei căi de scăpare.

– Ție ți-e frică să ucizi, Laius. Și este o teamă normală. Dintr-odată, tonul lui Pewar se îndulcise, te îngheța cu calmul lui. Dar este o teamă contra căreia trebuie luptat. Am simțit-o și eu, dar am gonit-o înfigând spada în primul dușman pe care l-am doborât. Așa trebuie să faci și tu. Omoară viermele acesta. Numai atunci vei fi într-adevăr un războinic. Aceasta este singura graniță care te desparte de destinul tău: uciderea adversarului.

Laius se uită la băiat, la chipul lui pământiu care-i implora milă, la sângele care-i țâșnea din coapsă și se lărgea într-o băltoacă. El fusese cel care vărsase sângele acela. El fusese cel care pricinuise durerea aceea.

– Nu! urlă, apoi aruncă spada la pământ, departe.

Apoi îl împinse de acolo pe tatăl lui și strigă iar: „Nu!“ cu glas ridicat, tunător, atât de tare încât îl duru gâtul.

Pewar îl privi înmărmurit.

– Mai bine omoară-mă pe mine, strigă Laius.

Alergă să ia spada și o apucă de lamă, rănindu-se la degete. I-o întinse tatălui.

– Dacă într-adevăr ți se pare puțin lucru să ucizi, omoară-mă. Eu însă nu voi deveni un asasin. Eu nu sunt ca tine, înțelegi? Eu nu voi ucide acest soldat și nici nu mă voi întoarce să lupt. Eu voi fi scutier, chiar dacă vrei sau nu.

Laius tăcu, gâfâind. Sângele picura lent pe pământ de la mâinile încleștate pe lamă.

Generalul rămase țintuit la locul lui și Nihal strânse garda spadei, gata să intervină.

Timpul păru că se oprește, apoi Laius aruncă arma la pământ.

Se îndreptă cu pași mari către portic și o ajunse pe Nihal.

– Să plecăm, zise, du-mă înapoi la bază.

Nici nu trecu să-și ia lucrurile.

Păși pragul casei urmat de Nihal și nu vru să-l mai vadă niciodată pe tatăl lui.

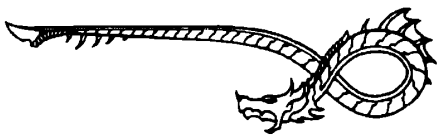

16

ADIO MĂRII

– Puteți pleca.

Nereu intrase în cameră urmat de o grămadă de străji și de o ceată de miniștri cu fețe încordate. Însoțitorii lui se priviră perplecși.

– Afară, am spus! urlă regele.

Rămas singur cu Sennar, regele copil se propti în fața lui, palid, cu sceptrul în mână.

După înfruntarea cu Rodhan, Sennar fusese dus la un vrăjitor al locului, dar rana lui nu putea fi îngrijită cu un simplu descântec de vindecare.

– Este o vrajă superioară, spusese Sennar, cu ultimele forțe care-i mai rămâneau. Un sacerdot ar trebui să fie în stare să...

Un junghi îi tăiase cuvintele în gură. Era ca și cum un foc interior i-ar fi devorat carnea. Plaga se întindea și se împrăștia de-a lungul întregului picior. Era o vrăjitorie teribilă, rod al magiei interzise. Îl aduseseră în palatul regal, unde vindecătorului curții îi trebuise o noapte întreagă de rugăciuni și împachetări pentru a-l elibera de blestemul care-i sleia piciorul. Durerea îl lăsase pe Sennar doar odată cu primele raze ale soarelui și magul în sfârșit adormise.

Se trezise în ziua următoare, într-un pat cu baldachin, sub o cuvertură de brocart. Se afla într-o încăpere mare ai cărei pereți erau acoperiți de un mozaic: cochilii mici perlate de toate nuanțele de roz iradiau o lumină caldă și odihnitoare. Printr-un hublou ogival se întrezăreau cele mai joase turle ale palatului.

Sennar petrecuse multe ore într-o stare de semiinconştienţă. Chipul surâzător al lui Rodhan îl tulbura, apoi vedea lancea care-l ucidea şi auzea cuvintele soldatului: „Războiul e război".

Trecuse astfel o altă zi şi acum regele stătea în faţa lui.

– Trebuie să vă mulţumesc, consiliere.

– Nu am făcut nimic deosebit, zise cu greu Sennar, dar Nereu îl întrerupse cu un semn.

– Trebuie să vă mulţumesc şi trebuie să-mi cer scuze faţă de dumneavoastră. Aveaţi dreptate: plana un pericol şi nu ne dădusem seama.

Regele începu să meargă gânditor înainte şi înapoi, în timp ce sceptrul lui bătea ritmic solul.

– Câte forţe are Tiranul pe câmpul de bătălie?

– Multe, Maiestate. Sute de mii de războinici. Par interminabili.

Sennar vorbea cu glas obosit.

– Şi armele? întrebă Nereu cu chipul din ce în ce mai întunecat.

– Toate cele cunoscute. Războinicii folosesc mai mult spada şi lancea, famminii dau ce-i mai bun din ei cu securea.

Regele se opri în faţa ferestrei.

– Credeţi că vor veni? întrebă la urmă.

Sennar se uită cum silueta lui ieşea în relief pe albastru.

– Nu ştiu, Maiestatea Voastră. Chiar şi pentru Tiran ar fi greu să se bată pe două fronturi, dar asta nu înseamnă că nu s-ar putea hotărî să încerce.

Regele se întoarse şi i se adresă lui Sennar cu voce solemnă:

– Atât. Am hotărât să vă însoţească la suprafaţă un ambasador. Va participa la şedinţele Consiliului vostru şi va avea puteri depline: hotărârile lui vor fi deciziile mele. El va fi cel care va stabili a câta parte din armata noastră va fi pusă în joc. Nu mai sunteţi singuri, consiliere.

Îi aruncă lui Sennar o ultimă privire hotărâtă, apoi ieşi din cameră fără a mai adăuga ceva.

Sennar ar fi vrut să se simtă mai bine, ar fi vrut să se bucure de momentul acela. Dar nu reuşea. Nu era piciorul, şi nici măcar

oboseala pe care o simțea în el. „Războiul e război", spusese soldatul. Ajutorul care îi era oferit nu însemna victoria păcii, ci triumful războiului. Și Sennar nu putea să nu se gândească la faptul că el contribuise ca războiul să ajungă în Zalenia.

Când Ondine intră în camera lui Sennar, avea ochii roșii și fața trasă a celui care nu a dormit. Trebuise să aștepte trei zile înainte de a obține permisiunea de a-l întâlni. Acum gărzile deveniseră bănuitoare și Sennar era considerat o pradă ușoară.

Se așeză pe pat, agitată.

– Ce ți-au făcut?

– Totul a trecut, o liniști Sennar.

– Veștile pe care le primeam erau atât de neclare! Unii ziceau că ești mort, alții susțineau că ți-ar fi tăiat un picior... a fost groaznic, Sennar. Am crezut că înnebunesc.

El o lăsă să se descarce.

– Acum mă simt bine, vezi? Și în curând mă voi putea ridica, spuse.

Da, avea să se ridice din nou.

Ondine se uită în ochii lui.

– Ce a spus regele?

– Că vom avea ajutorul vostru.

Ondine se aruncă de gâtul lui.

– Atunci, ai reușit! exclamă entuziasmată. Ai văzut că aveam dreptate?

– Da, aveai dreptate, murmură Sennar.

Ea se desprinse și îi mângâie fața, surâzând. Sennar își plecă privirea. *Ondine, oare mă vei putea ierta vreodată?*

Rămase la pat o săptămână. După atâta nemișcare, piciorul nu prea îl asculta și adesea ceda sub greutatea corpului lui. Din fericire, Ondine era mereu acolo, gata alături de el, îl susținea și îl ajuta, îl îngrijea cu devoțiune absolută. Sennar nu reușea să gonească senzația de bine pe care o simțea când era cu ea, într-atât

încât se gândi că greșise. Poate fericirea lui era legată de fata aceea, poate nu era imposibil să se gândească la o viață alături de ea. Însă erau numai clipe, și Sennar știa bine. Ceea ce într-adevăr voia era departe de abisurile acestea, ființa pe care o iubea era la lumina soarelui și nu folosea la nimic să se amăgească așa cum făcuse în acele săptămâni. Fusese tâmpit. Tâmpit și superficial. Iar acum trebuia să plătească.

Data plecării fu stabilită și zilele care rămâneau se scurseră între întrevederi cu regele și demnitarii lui. Sennar îi puse la curent cu toate detaliile războiului și cu condițiile armatei Pământurilor Libere, apoi trecură la planificarea unei ipoteze de alianță între Zalenia și Lumea Pământeană.

Îl cunoscu și pe Pelamas, ambasadorul care urma să-l însoțească. Era un bărbat între două vârste, flegmatic și cu o expresie de nepătruns, care vorbea puțin și numai despre chestiuni diplomatice. Îl privea pe Sennar cu o anume admirație și îl trata cu respect, dar părea permanent în luptă cu dezgustul față de pielea închisă la culoare și părul roșu al tânărului consilier.

Sennar își petrecea tot timpul liber cu Ondine. Ar fi vrut să rupă lent firul care îl lega de ea, dar nu reușea. Încercă să fie mai rece, chiar dacă îi era greu, dar Ondine îi accepta distanța fără să pună întrebări.

Când sosi ultima seară la palat, Sennar vru s-o petreacă într-una dintre grădinile care împestrițau domeniul, cea care se găsea chiar sub coloana unde se auzea vântul care urca fluierând de-a lungul conductei. Zgomotul acela solemn și aproape lugubru se amesteca cu clipocitul umil al unei fântâni mici. Era un loc plin de melancolie, și Sennar se gândi că era cel mai potrivit pentru a-și lua rămas bun de la Lumea Scufundată. Așezat în fața micii fântâni, fixă scurgerea lentă și regulată a jetului subțire de apă. Se gândi la tot ceea ce se întâmplase, la teama care-l însoțise de-a lungul întregii călătorii, la groaza oarbă pe care o simțise în

vârtej, la piraţi, la Aires, la duioşia lui Ondine, pe care în seara aceea avea să o vadă pentru ultima oară.

Fata îl ajunse din urmă puţin după aceea şi Sennar fu mulţumit să întrerupă aşteptarea aceea, înşiruirea aceea de gânduri. Ondine se opri în faţa lui, nemişcată, în contralumină. Lui Sennar i se păru la fel ca în ziua în care o cunoscuse, când se apropiase de zăbrelele celulei cu tava în mâini. Dar chipul ei era acum serios.

– Mâine pleci, spuse ea.

– Da, se pare că m-am vindecat, murmură Sennar.

Ondine tăcu multă vreme. Apoi îşi drese glasul şi respiră adânc.

– M-am gândit mult în aceste zile, Sennar.

Ridică privirea cu un aer hotărât.

– Vreau să vin cu tine în Lumea Pământeană.

Sennar se uită în ochii ei.

– Ondine, eu...

Ea îi susţinu privirea.

– Trăiesc într-o ţară care este în război, ştii nu? Trebuie să supraveghez armata Pământului Vântului, aceasta este îndatorirea mea. Nu vreau ca tu să vezi ce se întâmplă acolo, nu vreau ca...

Pe neaşteptate, Ondine ridică vocea.

– Termină cu prostiile. Nu mă lua de tâmpită, Sennar!

Ea are dreptate. Mi-a salvat viaţa, a fost alături de mine. Merită adevărul, nu aceste minciuni demne de milă. Dar Sennar nu reuşea. Era paralizat. Se uita la chipul dulce al lui Ondine şi vocea-i murea în gât.

Ea îi luă mâinile.

– Tu mă vrei, Sennar? Trebuie să ştiu. Vrei să vin cu tine?

Apa cobora încet din fântână şi vântul îşi continua jelania.

Sennar închise ochii.

– Nu, Ondine, zise şoptind. Mâine voi pleca singur.

Strânsoarea lui Ondine se slăbi din ce în ce, mâinile îi căzură de-a lungul şoldurilor. Rămase în picioare, fără să spună un cuvânt.

– Ondine, te rog, ascultă-mă. Eu ţin la tine, eşti o fată minunată. M-ai ajutat, ai fost tovarăşa mea în aventura asta. M-am gândit în multe momente că a rămâne cu tine ar fi fost frumos. Pentru că mă simţeam bine cu tine... mă simt bine. Dar în sinea mea ştiu că nu pot.

– Îţi aminteşti seara aceea în celula ta? zise ea cu un fir de voce. Când un bărbat sărută o femeie înseamnă că o iubeşte. De ce m-ai sărutat, Sennar?

Sennar simţi un nod în gât.

– Pentru că eşti frumoasă ca puţine altele. Şi deosebită. După atâţia morţi, atâta suferinţă, aveam nevoie... Se întrerupse. Este cineva în Lumea Pământeană, la care vreau să mă întorc, Ondine.

Ea rămase neclintită, cu ochii fixaţi în cei ai lui Sennar.

– Nu ştiu cum să-ţi explic, nu ştiu dacă sunt îndrăgostit. Când eram cu tine, credeam că am uitat-o. Apoi, într-o zi, pe neaşteptate, am înţeles că nu mai vroiam să mă gândesc la ea pentru că-mi făcea rău. Am înţeles că mă amăgeam. Că te amăgeam.

Fata strânse pumnii. Lacrimile începură să-i curgă încet pe obraji. Nu-i scăpă nici măcar un suspin.

Sennar întinse degetele spre mâna ei, dar Ondine se retrase câţiva paşi. Ieşirea din grădină era aproape.

– Adio, Sennar, zise ea şoptit, apoi se îndepărtă fără să se întoarcă.

Lumina era iar clară, în ziua următoare. Sennar ajunse la arenă cu capul încă plin de gândurile care-l ţinuseră treaz toată noaptea, şi cu imaginea lui Ondine care plângea în linişte întipărită în ochi.

Când îl întâmpină contele Varen, Sennar nici măcar nu-i lăsă timp să vorbească:

– Aş vrea să aveţi grijă de Ondine în călătoria de întoarcere, conte.

Varen încuviinţă şi Sennar ştiu că înţelesese.

– Vă mulțumesc că ați crezut în mine, Varen, zise, pe când îi întindea mâna.

Contele îi strânse mâna la rândul lui și se strădui să zâmbească.

– Eu trebuie să-ți mulțumesc, mi-ai amintit lucruri pe care le pierdusem. Și pe urmă, zise într-o tentativă de a fi vesel, nu se știe dacă ăsta-i un adio. De acum suntem aliați, cine știe dacă nu ne vom reîntâlni mai devreme sau mai târziu.

– Da, cine știe, răspunse Sennar, apoi prinse din urmă caravana cu care se pregătea să părăsească Zalenia pentru totdeauna.

Începu călătoria. Sennar avea inima grea. Pleca din străfundurile mării și ducea cu el amintirea multor momente de neuitat, dar ce lăsa în urma lui? Chipul trist al lui Ondine. Și o dâră de moarte.

Când o văzu pe marginea drumului, în așteptare, îi tresări inima.

– Să ne oprim o clipă, vă rog, îi spuse ambasadorului Pelamas care călărea alături de el. Toată suita lor se opri.

Vrăjitorul coborî de pe cal și se duse la ea. Se uitară unul la altul îndelung.

Ea fu cea care vorbi.

– Cum se numește femeia ta?

– Nu este femeia mea...

– Vreau să știu cum se numește.

– Nihal.

– Trebuie să-mi juri un lucru, zise ea cu vocea serioasă.

– Ce?

– Dacă este foarte importantă pentru tine, dacă pentru ea renunți la mine... trebuie să-mi juri că vei face totul pentru a fi fericit cu ea. Dacă voi descoperi că nu ai făcut-o, nu te voi ierta niciodată. Eu am ceva drepturi asupra ta, îți amintești, Sennar? Ți-am salvat viața. Acum jură.

Sennar zâmbi.

– Îți jur.

Ondine îi făcu un semn din cap, apoi îi întoarse spatele și se îndepărtă, tăind-o prin câmpul care se afla de-a lungul drumului.

Sennar o văzu cum devine din ce în ce mai mică, până când fu o siluetă minusculă ce dispărea la orizont.

Încălecă.

– Putem pleca, îi spuse ambasadorului.

Caravana se puse iar în mișcare. Sennar închise ochii pentru a nu se uita dincolo de pământul acela.

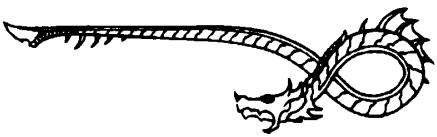

ÎN CĂUTARE

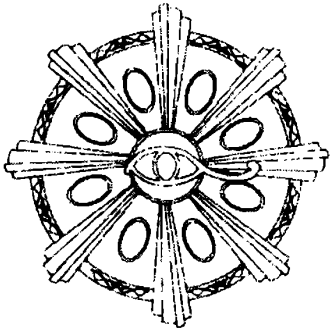

17

UN NOU CAVALER

Nihal se apropie cu șovăială de cabana de lemn. Nu era deloc sigură de ceea ce făcea, chiar dacă reflectase îndelung. Îi era teamă. Tocmai ei, care pe câmpul de bătălie nu se lăsa cuprinsă niciodată de teamă, care nu se temea nici de moarte, nici de răni. Încetează să faci pe femeiușca. De acum ai hotărât. Intră și gata.

Ar fi fost un cadou pentru ziua ei de naștere, dar, mai ales, pentru numirea ei Cavaler, de acum iminentă.

Se trezi într-o încăpere întunecată și sufocantă.

– Nu-i nimeni aici? întrebă cu glas tare.

Se arătă o matahală. Părea unul dintre vânzătorii aceia de carne pe care-i văzuse la piață: gras, murdar și transpirat. O trecu un fior pe șira spinării. Omul își ștergea mâinile cu o cârpă.

– Cine ești? întrebă.

– O clientă, firește, răspunse Nihal încercând să se stăpânească.

– Femeile nu se tatuează, răspunse indiferent acela.

– Niciodată nu termini de învățat: eu sunt o femeie care și le face. Sunt un Cavaler al Dragonului, zise.

Descoperi blazonul pe care îl avea pe piept.

Omul avu un moment de uimire, apoi își reluă expresia antipatică.

– Nu încă, ești un elev.

– Mâine va fi ceremonia de consacrare.

– Ai banii?

Fata scoase o punguță și-i împrăștie conținutul pe o masă.

– Ăștia ajung?

Bărbatul îi cântări cu atenţie, încuviinţă şi se duse într-o cameră alăturată.

Nihal rămase singură în penumbră. Mulţi cavaleri înainte de a fi numiţi îşi făceau un tatuaj, era un fel de tradiţie. Fireşte, înfloreau legendele despre durerea atroce pe care trebuia să o suporţi şi mulţi se distraseră s-o înspăimânte. În schimb, Ido fusese laconic.

– Asta mai lipseşte, spusese, şi cu acele trei cuvinte îşi decretase totala dezaprobare.

Dar de acum era stabilit, era inutil să-i fie frică: câteva minute şi s-ar fi sfârşit.

Când se întoarse tatuatorul, ţinea în mână un cuţit subţire şi ascuţit şi o serie de blide pline cu pigmenţi colorati.

– Unde vrei acest tatuaj? întrebă cu un zâmbet ambiguu.

Cu toţii la fel, cei pe care-i întâlnea: sau nu o luau în serios, sau începeau să se uite la ea cu privirea aceea obscenă. Nihal pufni şi scoase încet spada din teacă. Reflexul ei negru trecu peste chipul bărbatului care stătea dinaintea ei. Tatuatorul îşi schimbă expresia imediat.

– Numai pentru a-ţi aminti că arma aceasta nu este aici de frumuseţe, zise Nihal pe deplin liniştită. Acum să ne întoarcem la oile noastre. Vreau tatuajul pe spate, de aceea acum mă dezbrac. Tu, în schimb, te întorci cu spatele şi nu revii până când nu mă voi fi întins pe masa aceea. Sunt sigură că eşti un om bun, dar prudenţa nu este niciodată suficientă. Clar?

Bărbatul înghiţi în linişte şi făcu un semn din cap.

– Perfect. Întoarce-te.

– Ce tatuaj doreşti? întrebă omul în timp ce se întorcea cu spatele.

Îi tremura vocea şi lui Nihal aproape-i veni să râdă.

– Două aripi de dragon, una pe fiecare umăr. Strânse.

– De ce strânse?

– Pentru că, atunci când va fi momentul, le voi desface în vânt şi voi zbura. Te poţi întoarce, acum.

Întinsă pe masă cu spatele gol, Nihal simţi cum bărbatul se apropia şi-i trecea o cârpă caldă pe spate. Realiză că inima-i bătea

tare și se blestemă pentru frica aia prostească. În cele din urmă, văzu cuțitul cu vârful deja negru de cerneală. Strânse ochii și simți cum lama îi străpungea pielea.

Ieși fericită din cabană. Spatele o durea și rana o ustura, dar avea acum aripile ei. Nu mai rămânea decât să înțeleagă când aveau să se desfacă.

Când ajunse la bază, îl găsi pe Ido așteptând-o în prag.

– Unde ai fost? întrebă el, între un fum și altul de pipă.

Nihal preferă să fie evazivă.

– Pe ici, pe colo.

– Tu nu-mi spui adevărul, răspunse el, după ce o cercetă îndelung.

– Ido, uneori te comporți ca și cum ai fi tatăl meu!

Gnomul zâmbi.

– Vino înăuntru, hai, că trebuie să vorbim.

Nihal îl urmă și el o puse să șadă.

– Așadar, te simți pregătită pentru ceremonia de mâine?

Nihal deveni serioasă.

– Cred că da, spuse.

„Cred“ era cuvântul potrivit.

– Bine, atunci vei fi pregătită și pentru asta, zise Ido, apoi dispăru dincolo de ușa de alături.

Reapăru puțin după aceea cu un balot de iută, sub greutatea căruia picioarele lui scurte se îndoiau. Îl aruncă pe masă în timp ce Nihal se uita la el cu o privire întrebătoare.

– Asta-i pentru tine, aruncă o privire, zise cu indiferență aparentă.

Nihal atinse balotul curioasă. Simți niște forme ciudate și ceva dur. Apoi îl deschise, dar sacul era atât de mare încât trebui să-și bage capul înăuntru pentru a înțelege ce conținea. Când ieși, ciufulită, pe chip i se întipărea o expresie nedumerită.

– Acum ești un Cavaler și nu mi se pare prea demn să te duci la luptă înveșmântată ca un cerșetor, bolborosi gnomul, aproape stânjenit. Era prima oară când făcea un cadou.

Nihal începu să golească sacul: înăuntru erau o armură strălucitoare, o pereche de apărători pentru umeri, un coif și două pulpare. Toate erau de cristal, negru ca noaptea, și strălucea cu licăriri teribile. Ca spada ei. Armura era șlefuită artistic și din partea de jos a taliei pleca un ornament: reprezenta un dragon încolăcit, care se cățăra cu mii de cotituri pe vestă până la înălțimea pieptului, unde-i trona capul; botul larg deschis scuipa șuvoaie de flăcări care înconjurau profilul sânilor. Umerii erau forjați ca două capete de dragon, cu dinții ascuțiți care se înfigeau pe linia spatelui. Pe pulpare trona motivul flăcărilor. În sfârșit, coiful avea două protuberanțe mari care plecau de pe laturile capului.

Nihal o privi fără cuvinte. Era armura ei.

– Coiful am pus să-l facă în așa fel încât să nu te deranjeze la urechi. E ușor, știi, nu ar trebui să te stânjenească în mișcări, explică Ido, dar Nihal continua să tacă.

– Cu siguranță tatăl tău ar fi făcut ceva mai frumos și mai grandios, dar sper să-ți placă și să te simți bine în ea la luptă, și... oh, la naiba! înjură la sfârșit.

Nihal sări de gâtul lui și îl îmbrățișă strâns. Era mai mult decât ar fi putut spera, era un dar minunat, era mărturia stimei pe care i-o purta Ido. Îi veniră lacrimi în ochi.

– Mulțumesc, mulțumesc... continua să repete.

Ido o îndepărtă. Avea ochii puțin lucioși.

– Dacă speri să mă faci să plâng ca pe o femeiușcă, află că greșești foarte tare, bolborosi, și izbucni apoi în râs și Nihal râse cu el.

– Eu... e totul foarte frumos, Ido. Tu m-ai salvat, m-ai crescut, ai făcut un războinic din mine... eu...

Nihal nu-și găsea cuvintele pentru a-i mulțumi gnomului care o readusese la viață.

Ido îi răspunse dându-i o palmă sonoră pe spate.

– Hai, grămadă de sentimentalisme, du-te și ia-l pe neisprăvitul ăla de Laius și să ne mișcăm, zise.

Zâmbetul care până mai adineauri trona pe buzele lui dispăru imediat ce o auzi pe Nihal gemând.

– Ce ai mai făcut? întrebă.

Scoase din pipă o serie de norișori de fum compacți și apropiați, așa cum se întâmpla întotdeauna când se mânia.

Cu ochii lui Ido îndreptați asupra ei, Nihal se retrase până când ajunse cu spatele la zid. *Fir-ar să fie. Și acum?* Nu-i rămânea decât să mărturisească.

– Am făcut tatuajul... zise cu un fir de voce.

Pufăit de fum.

– Și ce fel de tatuaj ți-ai făcut?

Pufăit de fum.

– Două aripi... pe spate...

Pufăit de fum. Liniște.

– Nu sunt prea mari... și au o semnificație...

Pufăit de fum.

– Nu-ți fac o scenă numai pentru că... – pufăit de fum –, numai pentru că suntem în întârziere. Altfel m-ai fi auzit, și încă cum! Și acum dispari înainte să-mi schimb ideea.

Nihal o zbughi afară din cabană cu o jumătate de zâmbet pe buze.

Plecară după prânz. Ido pe Vesa și Laius în spatele lui Nihal pe Oarf.

Nihal adora să zboare. Când sărea pe dragonul ei și vedea totul de sus, se mira ca și cum ar fi fost prima oară. Călărea pe Oarf fără hamuri, și, din câte știa ea, era singura dintre Cavalerii Dragonului care o făcea. Laius era obligat să se agațe cu toate puterile de ea ca să nu cadă. Nihal nu voia să-și domine dragonul, ea și Oarf erau unul și același. Nu era nevoie de ordine între ei, deoarece gândul unuia era al celuilalt.

Ajunseră către seară la Makrat. Orașul se prezentă ochilor lor în forfota și căldura toridă a verii. Chiar dacă ora era târzie, piețele și drumurile erau aglomerate, și glasuri, murmure, râsete și gălăgie făceau ecou în toate colțurile. Când trecură pe dinaintea

marii porți a Academiei, Nihal nu putu să nu se gândească la Sennar. Ce proastă fusese. În ultima zi în care se întâlniseră, ar fi vrut să-i spună cât era de important pentru ea, să-l îmbrățișeze și să-l țină strâns ca să nu plece. În schimb, îl rănise, cu spada și cuvintele. Și acum poate era mort. Goni gândul acela. Sennar era viu și avea să se întoarcă.

Luară cina la Academie, împreună cu cadeții. Asupra lui Nihal avu un efect ciudat să intre iar în refectoriul uriaș.

– Îți amintești când mâncam și noi aici? o întrebă Laius între o îmbucătură și alta. Apoi începu să-i povestească lui Ido cum o cunoscuse pe Nihal.

Dar ea nu avea chef să evoce timpurile trecute. Nu fuseseră luni frumoase cele petrecute acolo înăuntru. În fond, trecuse atât de puțin timp. Își amintea bine senzațiile pe care le simțise între acele ziduri: izolarea, singurătatea, ura, impresia de a fi diferită. Și acum se uitau toți la ea, elevi și profesori, și Raven din jilțul lui nu-și lua ochii de la ea. Ea știa de ce: era o femeie, era jumătate-elf. I se păru că nu se schimbase nimic.

Își sorbi supa în tăcere, în timp ce Laius nu contenea cu pălăvrăgeala și Ido o observa fără să sufle.

Când veni timpul ca fiecare dintre ei să se retragă în propria cameră, gnomul o opri.

– Știu cum te simți, Nihal. Dar nu trebuie să-ți fie frică. Meriți ceea ce vei primi mâine.

– Da, sigur, încuviință ea fără convingere. E cald, mă duc să fac o plimbare, o tăie scurt, apoi se îndepărtă grăbită. Dorea să stea singură.

A doua zi, salonul i se păru și mai uriaș de cum și-l amintea. E plin, plin peste măsură, dând pe afară de lume. Simți că-i lipsește aerul. Erau cu toții acolo pentru ea. Începuse să simtă o apăsare ciudată în piept încă de când se pregătea. Laius insistase s-o înveșmânteze personal. Fusese o plăcere să-l privești în timp ce-i încheia cataramele, îi potrivea armura, îi fixa pulparele.

– Ai devenit un scutier priceput, observase Nihal.

– N-o spune prea mult în jur, glumise el. Vreun Cavaler te-ar putea auzi și ar putea încerca să beneficieze de serviciile mele.

Nihal râsese.

– Terminat! exclamase Laius după o ultimă smucitură. Acum te poți privi, Cavalere.

Nihal se întorsese către oglinda mare care orna sala care le fusese repartizată pentru dimineața aceea și aproape nu se recunoscuse: pe suprafața de argint scânteia silueta unui războinic, un adevărat războinic, impunător și amenințător.

– De acum încolo așa te va vedea dușmanul: un demon negru pe câmpul de bătălie, spusese Laius cu un zâmbet. Acum însă nu e timp pentru vanitate, Cavalere. E timpul să plecăm.

În timp ce străbătea coridoarele Academiei alături de Laius, crescuse senzația de stânjeneală. Și când se trezise în fața șirului infinit de bolți ale salonului principal, ajunsese la apogeu.

Nihal închise ochii pentru a se calma și își imagină că Sennar ar fi fost acolo, în mijlocul mulțimii. *Am reușit, Sennar. Privește-mă. Am reușit.*

Apoi auzi trompetele sunând și Raven și Sulana, regina fetiță care guverna inspirată de amintirea tatălui, își făcură intrarea.

Generalul Suprem era ca de obicei îngâmfat. Își schimbase armura de ultima oară când Nihal avusese plăcerea discutabilă de a-l vedea; cea pe care o îmbrăca acum etala argint și pietre prețioase și era acoperită în mod absurd de ornamente. Raven avea chipul trufaș și disprețuitor pe care Nihal îl detestase încă de prima oară în care îl vă ruse. Cățelușul lui inseparabil îl urma dând din coadă voios la câ, va pași distanță.

La brațul lui Raven înainta Sulana, frumoasă ca o nimfă, eterică și pătrunsă de rolul ei. Mergea solemnă, fără a privi mulțimea, și avea o expresie matură și neobișnuită pentru grația și tinerețea trăsăturilor ei.

Înaintară până la jilțul Sulanei. Raven o ajută pe regină să se așeze, apoi se puse în picioare în dreapta ei.

Afară, imediat lângă ușa larg deschisă a salonului, Nihal aștepta tropăind. Eticheta nu-i permitea încă să intre. Ido fu cel care înaintă. Nihal îl văzuse deja în uniformă de ceremonie, dar în ziua aceea avea ceva marțial care îi lipsea alte dăți. Purta o armură pe care și-o punea rar, sobră și funcțională, și avea o alură atât de hotărâtă încât, cu toată statura lui măruntă, părea să fie punctul culminant al centrului sălii.

Gnomul se opri în fața Sulanei și a Generalului Suprem; scoase spada din teacă, o puse pe pământ și îngenunche, pentru a se ridica imediat după aceea.

Un murmur străbătu mulțimea: Cavalerul, după cum prevedea ceremonialul, urma să rămână în genunchi ca act de supunere față de Raven. Nihal zâmbi când văzu la marele Raven o mișcare imperceptibilă de mânie.

Apoi începu ceremonia.

– Ido de pe Pământul Focului, tună Generalul Suprem, de ce te prezinți astăzi în fața mea?

– Vin să prezint armatei și întregului popor al Pământurilor Libere pe elevul meu, Nihal de pe Pământul Vântului, pentru ca aceasta să poată primi numirea de Cavaler al Dragonului.

– Să intre deci candidatul, zise Raven.

Nihal făcu primii săi pași în sală.

Era o senzație ciudată să traversezi singură nava aceea vastă, să calci pe covorul roșu care o acopera. Simți cum ochii tuturor se îndreptară asupra ei. Percepu admirația al cărei obiect era în timp ce înainta către Raven. Ajunseseră la urechile ei șoaptele mulțimii:

„Cât e de tânără". „Are o armură extraordinară". „Ce alură mândră".

Ajunsă la picioarele tronului Sulanei, scoase spada din teacă, o puse pe pământ lângă ea, își plecă privirile și îngenunche. Oprită în poziția aceea, auzi sunetul pașilor lui Raven pe covor.

– Care-i numele tău?

– Nihal.

– De unde vii?

– De pe Pământul Vântului.

– Care sunt intențiile tale de Cavaler?

– Să lupt cu toate forțele pentru Pământurile Libere, să-mi dau viața pentru libertate și pentru Maiestatea Sa Regina.

– Scoate-ți coiful.

Nihal se supuse și de sub coif ieșiră la iveală o coamă albastră ciufulită și un chip de copilă.

Celor prezenți le trebuiră câteva clipe pentru a înregistra imaginea, dar reacția nu se lăsă așteptată. Freamătul fu atât de mare, încât Raven trebui să arunce o privire aspră pentru ca în auditoriu să se restabilească liniștea.

Raven luă spada.

– Întinde-mi brațul drept, Cavalere.

Nihal își scoase una din mănușile pe care le purta și dădu la iveală pielea albă.

Raven trecu pe deasupra brațului spada și sângele începu să curgă lent din rană.

– Jură pe viața și pe sângele tău.

Nihal ridică brațul pentru ca toți să poată vedea dâra roșie, apoi vorbi cu glas ridicat și sigur de sine:

– Jur să-mi dedic viața cauzei păcii. Jur să-mi pun spada în serviciul dreptății. Jur să apăr până la moarte Pământurile Libere. Fie ca sângele din venele mele să sece și firul vieții mele să se rupă înainte ca eu să pot rupe acest jurământ.

Raven coborî spada pe capul lui Nihal.

– Nihal din Turnul Salazar, astăzi ai rostit jurământul în fața zeilor și a oamenilor. Carnea și sângele tău vor aparține pentru totdeauna Ordinului. Te declar Cavaler al Dragonului și servitor al Pământurilor Libere.

Un singur strigăt plecă din rândul Cavalerilor care asistau la ceremonie, pecetluind intrarea lui Nihal în Ordin.

Raven îi restitui spada și Nihal putu din nou să se ridice. După ce se înclină în fața reginei, se întoarse către cei de față și ridică arma ei neagră.

Auditoriul explodă în aplauze și Nihal se simți victorioasă.

Ido ajunse primul la ea, o strânse la piept și o privi fără să spună nici un cuvânt. Apoi Nihal fu năpădită de o mulțime de necunoscuți care voiau s-o felicite.

Ceremonia continuă în curtea interioară, unde se sărbătoreau de obicei consacrările. În timp ce eleva lui era în centrul atenției, înconjurată de curteni sclifosiți, demnitari împopoțonați și cavaleri care-i împărțeau felicitări, sfaturi și palme pe spate, Ido rămase deoparte sub un portic. Privea festivitățile cu detașare și cu o ușoară senzație de greață: știa foarte bine câtă minciună era în toate aceste onoruri. Nu era nimeni, în curtea aceea, care să nu se întrebe ce făcea o femeie în armată, sau care să nu se gândească că prezența ei era în oarecare măsură neplăcută. Abia aștepta să se întoarcă la bază să-și fumeze pipa în sfânta pace. Un glas îi întrerupse firul gândurilor.

– N-oi fi crezând că m-ai lovit cu gestul de dinainte.

Ido se întoarse. Raven zâmbea sarcastic, în imitația lui de armură.

– General Suprem! Și tu prin părțile astea? răspunse gnomul pe un ton batjocoritor, apoi luă primul pahar care-i fu la îndemână și-l dădu pe gât dintr-o sorbitură. Nu m-am supus ție când eram tânăr și maleabil, nu văd de ce aș face-o acum când sunt un bătrân cu hachițe.

– Observ cu plăcere că nu te-ai schimbat.

– Aș putea spune același lucru despre tine, i-o întoarse Ido cu răceală.

Cei doi bărbați se uitară îndelung unul la altul, în tăcere.

– Chiar nu reușești să uiți, nu-i așa, Ido? zise în cele din urmă Raven.

Gnomul înșfăcă un alt pahar.

– Da. Cine știe de ce?

Raven făcu un gest de nerăbdare.

– Te-ai gândit vreodată la poziția mea? Dacă ai fi fost tu în locul meu, te-ai fi comportat ca și mine.

Ido simţi cum i se urcă sângele la cap.

– Să închidem aici, această conversaţie. Este mult mai bine pentru amândoi.

– Ştii bine că eu cred că eşti un mare războinic, i-o întoarse Raven. Şi... da, şi eleva ta... admit că am greşit când am încercat să-i interzic să intre în Academie. Îţi ajunge ca act de pocăinţă?

Mâna lui Ido se juca nervoasă cu garda spadei.

– Câtă vreme mă vei mai considera un subiect periculos?

Generalul Suprem nu răspunse.

– Nihal ştie? întrebă pe neaşteptate.

Degetele lui Ido strânseră mânerul şi chipul lui deveni roşu ca focul.

– Asta ce legătură are?

– Simplă şi pură curiozitate. Deci? insistă Raven, pe când un zâmbet subţire îi înflorea pe buze. Nu-i aşa că nu i-ai spus?

– Nu, răspunse Ido.

– Vezi? rânji Raven. Adevărul este că tu eşti primul care nu ai uitat trecutul. Nu ai curajul să vorbeşti despre el nici măcar cu eleva ta preferată. Cum poţi gândi că poate uita Generalul Suprem care ţine pe umerii lui acest Ordin? Poate aş putea să i-o spun eu. Ce crezi?

Spada lui Ido alunecă încet din teacă.

– Lasă-mă-n pace, Raven, sau ceea ce voi uita vor fi gradele şi bunele maniere, şuieră el.

Raven nu se clinti din indiferenţa lui.

– Calm, calm. Făcusem doar o glumă nevinovată. Eşti cumpănit în luptă, dar în afara vâltorii imediat ţi se urcă sângele la cap.

Generalul Suprem se îndepărtă surâzând şi Ido slăbi strânsoarea spadei. Lucrul cel mai rău era că idiotul ăla avea dreptate: după tot acel timp, nu reuşise încă să uite. Cât ar fi trebuit încă pentru a se simţi în sfârşit răzbunat?

Pe drumul de întoarcere, Nihal se întorcea din când în când şi trăgea cu ochiul la maestrul ei, care fu întunecat pe tot parcursul.

Ido insistase să plece repede și, când în sfârșit își luaseră zborul, se închisese în el însuși. Chipul acela încordat și bosumflat nu era de el, dar fata nu-și făcu griji. Atunci când Ido era dus pe gânduri, era mai bine să-l lași în pace.

Și, pe urmă, ea era foarte bine dispusă, și nimeni și nimic nu ar fi putut să-i strice buna dispoziție.

– Ține-te bine, îi spuse lui Laius, pe când îl mâna pe Oarf. Să dăm un pic de sare și piper acestei călătorii!

Era mulțumită, da.

Ajunseră în plină noapte la bază. În tabără domnea o liniște perfectă și se îndreptară la pas către grajduri. Laius moțăia pe spatele lui Oarf, care-l îngăduia cu plăcere, și Nihal simțea că ațâțarea începea să lase loc oboselii. Abia aștepta să se bage în patul ei. Ar fi petrecut prima ei noapte de Cavaler al Dragonului în așternuturi, gândindu-se în liniște la ceea ce se întâmplase.

Pe când se apropiau de grajduri însă, începură să audă un zgomot din ce în ce mai puternic, până când acesta deveni un vacarm infernal.

– Ce se întâmplă? întrebă Nihal la câțiva coți de poartă.

Ido coborî de pe Vesa și se îndreptă spre poartă.

– Bănuiesc ceva, zise cu un zâmbet viclean.

Apoi dădu poarta de perete.

Înăuntru era un tărăboi demonic. Zeci de făclii luminau ca ziua grajdurile, aerul era dens de fum și răsuna o muzică veselă. Toți locuitorii bazei păreau să se fi ascuns acolo înăuntru și nu era unul care să nu fi avut în mână un pocal sau un pahar.

– Iată-i! urlă o voce, imediat ce Ido și Nihal, zăpăciți, puseră piciorul în grajd. Zeci de capete se întoarseră la unison către ei.

Nelgar înaintă cu un pocal de bere în mână.

– Onor celor mai dubioși doi tipi din toată baza: teribilul gnom și femeia războinic! Sănătate! urlă el vesel și toți îi făcură ecou, printre cupe ciocnite și râsete.

Laius se trezi frecându-și ochii.

– Ei, tu, scutierule! Ai vreo legătură cu balamucul acesta? întrebă Ido.

– De fapt, a fost o idee de-a mea, răspunse Laius cu un căscat. Dar uitasem de ea!

Nelgar o luă de braț pe Nihal.

– Vino înăuntru, Cavalere. Tu ești oaspetele de onoare!

La intrarea ei începură să se reverse toasturi și complimente.

– Eu... nu înțeleg... zise Nihal zăpăcită.

Ido avea deja pocalul plin ochi în mână.

– Atunci îți explic eu: scutierul tău sârguincios s-a gândit bine să se adune aici ca să te sărbătorim toți netrebnicii din bază.

Când se înălță un cor de proteste, Ido ridică pocalul și îi făcu să tacă.

– Știi ce-ți spun, Nihal? Având în vedere că trebuie să participăm, merită din plin să onorăm berea și dansul!

Apoi ridică pocalul printre aplauze.

Începu iar hărmălaia mai haotică decât înainte, Laius se trezi cu totul și Ido se dezlănțui după cum îi era obiceiul. Nihal rămase zăpăcită să primească strângerile de mână ale tovarășilor. O petrecere în onoarea ei. Nu știa dacă să fie strălucitoare ori stânjenită. Indecisă, stătea în picioare în mijlocul mulțimii de cavaleri, femei, soldați și scutieri. Se ivi sub nasul ei un pahar plin cu bere.

– Nu. Mulțumesc, eu nu...

– Lasă vorba, exclamă unul dintre infanteriști. Un adevărat Cavaler nu refuză niciodată să bea.

Nihal luă pocalul, își înmuie buzele și trase o sorbitură mică.

În jurul ei își făcură ecou comentarii de dezaprobare:

„Așa beau domnișoarele!“, „Ești sau nu ești un Cavaler al Dragonului?“ „Totul dintr-odată, hai!“

Nihal își ti[illegible] răsuflarea și îi mulțumi. Scoase capul din pocal tușind cât putea de tare.

– Așa da! urlă o voce declanșând a nu știu câta salvă de aplauze și râsete.

Izbucni în râs și Nihal și simți cum o senzație ciudată îi încălzea inima. Îi plăcea să fie în centrul atenției. N-ar fi spus-o niciodată, dar îi plăcea.

Printre toasturi, glume și muzică, începu petrecerea. Nihal vorbea cu toți, râdea, glumea. Și bea. Și cu cât bea, cu atât i se golea capul și voia să bea mai mult. Lumea părea să fi devenit mai ușoară, simțea că plutește în aer la o palmă de pământ. Dacă se gândea la îndoielile din seara precedentă îi venea să râdă, pentru că acum era acolo și trebuia doar să se distreze. La început, se uită la ceilalți cum dansează: infanteriștii care se roteau cu nevestele lor, istețele vivandiere strânse de brațele vreunui cavaler. Apoi îl văzu pe Ido venindu-i în întâmpinare, cu obraji roșii și ochi lucioși. Făcu o plecăciune și îi sărută mâna.

– Dacă-mi amintesc bine, acum câteva luni, când de abia ne cunoscuserăm, îmi acordaseși un dans. Cred că am dreptul la un altul.

– Ar fi o onoare, Cavalere. Vă rog însă să așteptați câteva secunde, glumi Nihal.

Încă îmbrăcată cu armura, se strecură printre dansatori și, cu spada bătându-i șoldul, zbură afară.

Intră în camera lui Ido clătinându-se și întrebându-se de ce pe neașteptate lumea începuse să se învârtă mai repede. Deschise lada în cea mai mare grabă și scoase de acolo o rochie verde pe care și-o cumpărase înainte de a se tatua. Încercă să-și amintească cum se lega corsetul și cum trebuiau aranjate fusta și jupoanele. Îi trebui ceva timp să se certe cu găicile și toate celelalte panglici și panglicuțe, dar în cele din urmă reuși. Aruncă cât acolo cizmele și fu gata. Ieși din cabană și alergă cu picioarele goale către grajduri. Când ajunse în fața intrării nu nimeri poziția ușii și se lovi de canat. *Fir-ar să fie. Cine a mutat-o?* își reveni din izbitură, își netezi fusta, respiră adânc și intră.

Primul care o observă fu un infanterist, care-i dădu un cot scutierului care stătea lângă el. Apoi unul câte unul se întoarseră cu toții spre intrare.

Muzicanții înmărmurură, dansatorii se opriră și paharele rămaseră în aer. Rochia era simplă, nimic pretențios, și nu era nici măcar măsura ei, dar Nihal oricum era foarte frumoasă. Liniștea fu ruptă de un *Iată!*, destul de puțin elegant.

Nihal înaintă puțin împiedicată, încercând să nu râdă.

– Sunt aici pentru voi, Cavalere, zise, după ce se oprise în fața maestrului ei.

– Și asta de unde răsare? întrebă Ido.

– Dar de aniversare, răspunse ea, în timp ce-i întindea mâna gnomului.

Reîncepu muzica mai abitir ca înainte. Nihal nu știa nici un pas de dans, dar Ido era un dansator priceput și îi fu de ajuns să-l urmeze, trăgând cu ochiul când la picioarele lui, când la ale perechilor din jurul ei.

Ido fu doar primul care-i ceru onoarea unui dans. Al doilea fu Laius, în sfârșit treaz și entuziasmat de petrecere, care o atrase într-un dans foarte ciudat pe care nimeni nu-l văzuse vreodată. Apoi, fu rândul multor altora.

Nihal se simțea bine, veselă, fără nici o grijă. În noaptea aceea era o fată ca toate celelalte: urechile ei se scurtaseră, ochii se micșoraseră și părul nu mai era albastru, ci castaniu, blond, negru. Timpul zbura în jurul ei, orele se scurgeau repezi și tot așa făcea și berea, care-i ușura capul și picioarele.

În culmea petrecerii, o voce întrebă:

– Ido, greșesc sau ai uitat ceva?

Gnomul dădu peste cap al nu știu câtelea pocal.

– Chiar, mi se pare că da, zise, după ce-și șterse mustățile cu dosul unei palme.

– Atunci, nu este un Cavaler adevărat.

– Corect! Proba! Să vină proba! comentară alte glasuri.

Nihal nu reușea să se concentreze și să-și pună în ordine gândurile. Despre ce naiba vorbeau?

– Adevăr[illegible] că e puțin cam târziu... și nu știu dacă sunt în stare... se fandosi Ido.

Puţin câte puţin, toţi cei de faţă începură să scandeze: „Proba! Proba!“, până când gnomul fu constrâns să se încumete.

– Aşa să fie! exclamă Ido. Să înceapă proba.

Nihal se trezi luată în spate de un infanterist. Îl căută pe Laius şi îl văzu mustăcind în urma ei.

– Ei! Ce se întâmplă?

– Nimic, este un obicei al Ordinului. În calitate de proaspăt Cavaler, trebuie doar să-l baţi pe maestrul tău într-un duel cu dragonii...

Lui Nihal îi trebuiră câteva secunde să-şi dea seama.

– Dar eu am băut! Cum fac să...

Când infanteristul o lăsă jos în faţa lui Oarf, Nihal începu să râdă.

– Glumiţi, nu-i aşa? Dragonii noştri sunt obosiţi de drum, mie mi se învârte totul, nu am spada cu mine şi, pe urmă, priviţi cum sunt îmbrăcată! protestă ea, însă cuvintele căzură-n gol.

Un cavaler îi dădu una pe spate.

– Spada ţi-o aduce acum Laius, nu-ţi face griji. Cât despre îmbrăcăminte, cred că sunt în asentimentul tuturor zicându-ţi că trebuie să lupţi aşa.

Cei prezenţi explodară în ovaţii.

Nihal desculţă, îmbrăcată-n verde, cu spada de cristal negru în mână.

Ido nepieptănat, zâmbitor, cu ochii lucioşi de alcool.

Nihal şi Ido, Ido şi Nihal, unul în faţa celuilalt.

Între ei, Nelgar.

– Regulile sunt simple: vă ridicaţi cu dragonii şi luptaţi. Puteţi folosi numai spada. Învinge cine îl dezarmează sau îl dezechilibrează pe celălalt. Lipseşte doar o miză. Pe ce jucaţi?

– Un sărut, zise imediat Ido. Dacă înving, Nihal va acorda un sărut... se uită în jur, lui Laius! Da, va trebui să-l săruţi pe Laius.

– Perfect. Îmi convine. Dacă însă înving eu, pipa confiscată o săptămână. Ai reuşit să mă împuţi cu tutunul tău.

– Oricum nu ai speranţe, rânji gnomul, apoi amândoi se urcară pe crupa dragonilor lor.

Nelgar scoase spada din teacă şi ridică lama spre cer.

– Gata de plecare, Cavaleri!

Nihal simţi cum Oarf fremăta şi pe neaşteptate fu lucidă ca înainte de o bătălie, cu toţi muşchii corpului încordaţi, gata să ţâşnească. Îl privi pe Ido, maestrul ei, şi-i aruncă un zâmbet ironic.

Apoi, luminată de lună, spada lui Nelgar desenă un arc de cerc în întuneric.

Vesa şi Oarf ţâşniră în sus, din ce în ce mai sus, aproape să atingă luna plină, să atingă cerul limpede de vară.

În timp ce urcau, Ido atacă prima oară, apropiindu-se de Nihal, dar Oarf schimbă imediat direcţia. Fata stătea dreaptă pe spatele dragonului, îi erau de ajuns picioarele pentru a se ţine în şa. Luă spada cu amândouă mâinile, făcu un ocol larg şi în sfârşit se aruncă asupra adversarului cu toată viteza, aplecată în faţă. Doar în ultima clipă se ridică şi dădu o lovitură, care însă nimeri în gol şi o făcu să-şi piardă echilibrul.

Ido se îndepărtă, renunţând să profite de situaţie.

– Te văd puţin ameţită, urlă gnomul. Vrei un avantaj?

– Nu te supraestima! Gândeşte-te să mă înfrângi, mai bine, răspunse Nihal, în timp ce pleca iar la atac.

De pe pământ, lupta era un spectacol fascinant: cei doi dragoni, la o înălţime ameţitoare, se apropiau unduitori pentru ca apoi să se desprindă iar şi să vireze liberi, într-un fel de dans fără sfârşit. La înălţime, acolo unde avea loc bătălia, încurajările care plecau de la spectatori nu ajungeau decât ca nişte ecouri neclare.

Ido era iute, măsurat, exact, în timp ce Nihal paria numai pe forţă şi repeziciune. O vreme, se înfruntară cu atacuri repetate urmate de alergări şi retrageri strategice, apoi gnomul se plictisi. Se apropie de Nihal şi o ţinu îndelung ocupată cu un simplu corp la corp. Zgomotul spadelor era acompaniat de respiraţia gâfâită a dragonilor. Nihal cumpănea fiecare acţiune, fiecare gest, şi răspundea cu calm tuturor atacurilor.

– Chiar ai învățat bine, jumătate-elf, zise Ido în timp ce se îndepărta.

– La urma urmelor, am avut un maestru bun, răspunse ea, cu o clipă înainte de a se arunca iar asupra lui.

Lupta continuă așa multă vreme. Era ca la șah: Nihal începea să fie obosită și simțea că și Oarf era epuizat. Trebuia să joace altfel.

– Un ultim efort, îi murmură dragonului, apoi îl mână cu toată viteza împotriva lui Vesa.

Ido rămase pe loc s-o aștepte, cu zâmbetul pe buze, sigur de sine.

Oarf continuă să accelereze. Vesa începu să dea înapoi îngrijorat.

Imediat ce obiectivul fu destul de aproape, Nihal se ridică pe Oarf, închise ochii și sări. Când îi deschise, era pe spatele lui Vesa, cu mâna liberă înfiptă în părul lui Ido, cu cea cu care ținea spada în jurul gâtului gnomului.

– Avem un învingător! spuse triumfătoare.

– Zici? i-o întoarse maestrul ei, apoi o îndepărtă cu o lovitură de cot.

Atunci Nihal ameți. Își pierdu echilibrul. Se apucă de Ido cu putere. Căzură amândoi în gol.

De jos răsună strigătul publicului, urmat la puțină vreme de un suspin de ușurare colectiv. Zborul celor doi fusese scurt. Interceptați de crupa lui Oarf, planară ușor și atinseră nevătămați pământul. Aplauzele încununară acțiunea.

Laius se grăbi s-o ajute pe Nihal să coboare. Ido coborî de pe dragon și-și masă spatele care-l durea.

– Chiar ești o încăpățânată blestemată, zise, apoi îi făcu lui Nihal cu ochiul.

– Atunci cine a câștigat? întrebă fata gâfâind încă.

– Aș spune că ați fost la egalitate, zise Nelgar. Păcat, nici un sărut și nici un tutun confiscat. Dar mai este încă bere care ne așteaptă!

Petrecerea o luă de la capăt și ținu până în zori, între băute, râsete și dansuri.

Nihal se dezlănțui cu totul; amețelii plăcute îi luă locul toropeala și în sfârșit o senzație de leșin total.

Când se împrăștie lumea, soarele se ivea dincolo de pădurea deasă care înconjura baza. Laius trebui să-și pună un braț al lui Nihal în jurul gâtului și să o ia de mijloc pentru a o susține. Ido îi urmă, clătinându-se oarecum. Trebuia mult ca să-l îmbeți.

Intrară în întunericul cabanei. Laius o așeză cu delicatețe pe Nihal în pat, își frecă ochii și se duse să se culce, căscând să-și rupă fălcile.

Jumătate-elful întredeschise ochii. Își zări camera, și pe gnomul care o acoperea cu cearșaful. Totul avea contururi ireale. I se părea că are o furtună în stomac. Dintr-odată, se simți mai tristă ca oricând.

– Ido... bâigui. Mi-e rău...

– Nu-ți face griji, fată. Un somn bun și vei fi ca nouă.

O lacrimă îi curse pe obraz.

– Nu, nu mi-e bine... sunt o ființă demnă de dispreț...

– Ce tot zici?

– Un ideal... un motiv... eu nu am un motiv...

– Oh, zei din cer! exclamă gnomul. Te-a apucat beția tristă! Dormi, Nihal. E totul bine. Dormi.

Ido ieși din cameră în vârful picioarelor. Nihal auzi cum scârțâia ușa în balamale. Apoi închise din nou ochii și se cufundă într-un somn fără vise.

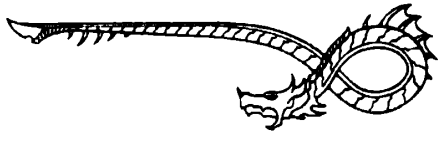

18

DUȘMANUL

După plecarea lui Sennar, consilierul Dagon fusese cel care-i ținuse locul. Rolul lui de Sfetnic Bătrân nu-i permisese însă să fie o prezență constantă în zona de luptă de pe Pământul Vântului.

Situația era dramatică. Frontul se retrăsese mult, într-atât încât acum se găsea aproape pe linia de graniță cu Pământul Apei. Părea că Tiranul miza totul pe teritoriul acela, comasa acolo nu numai fammini, dar și gnomi și oameni. Prezența lor îi tulbura pe războinicii de pe Pământurile Libere: spaimei de moarte și descurajării din cauza superiorității numerice i se adăuga senzația de trădare. În decurs de câteva luni, armata Tiranului pusese stăpânire pe cea mai mare parte a regiunii.

– Cum, de ce? întrebă Nelgar, enervat. De ce au nevoie de întăriri?

Nu se aștepta ca gnomul să aibă de comentat.

Ido mergea cu pași mari înainte și înapoi prin încăperea supraintendentului bazei. Părea nervos.

– Aș prefera să stau aici unde sunt.

– Nici nu poate fi vorba. Ești un războinic foarte bun, acolo jos este nevoie de oameni ca tine, Ido. Oricum, nu încape discuție. Veți pleca și gata.

Nihal tăcea. Perspectiva de a se duce să lupte pe Pământul Vântului nu-i displăcea. Era Pământul pe care trăise când era

copil și a combate pentru oamenii aceia îi dădea un motiv în plus pentru a lupta. Firește, însă, Ido nu era de aceeași părere.

Gnomul își aprinse pipa și-l privi în ochi pe Nelgar.

– Sunt motive de... oportunitate, care ar îndemna să nu mă trimiteți pe acel teritoriu.

Nelgar îi susținu privirea.

– Nu știu despre ce vorbești, zise el rece.

– De la cine a plecat ordinul?

– De la cine vrei să fi plecat? De la Raven, răspunse Nelgar.

Ido dădu cu violență cu pumnul în masă, lăsând-o pe Nihal încremenită.

Nelgar își trecu mâinile peste față și suspină.

– Ido, nu pot face nimic. Știi.

– La naiba, nu e vina ta! încheie gnomul, apoi ieși trântind ușa.

Nihal îl urmă pentru a încerca să înțeleagă ce-l tulburase într-atât pe maestrul ei, dar Ido fu neclar și în final chiar bădăran.

– Nu-mi place locul acela, bine? Și nu mă chinui cu interogatoriile tale! Nu ești singura care ai amintiri urâte.

Nihal renunță și își spuse că nu trebuia să se mai gândească. Și ea ținuse la secretele ei, în trecut. Știa bine că uneori întrebările pot fi insuportabile. Cu toate acestea, curiozitatea ei nu se potoli.

Așa se întâmplă că, după mai bine de un an de absență, Nihal ajunse să calce din nou stepele Pământului Vântului. Îi era frică să mai pună piciorul acolo, pentru că era locul în care pierduse tot ce-i era drag, dar simțea în același timp că era un pas important. Dacă pe de o parte se temea că trecutul se va întoarce s-o năpădească, pe de altă parte era conștientă că trebuia să treacă și peste acea probă, altfel nu ar fi putut pune capăt acelei perioade din viața ei.

Se stabiliră într-o tabără imediat dincolo de granița cu Pământul Apei, lângă rămășițele unui turn distrus. În locul acela se respira aer de resemnare. Ganna, magul care îi ținea locul consilierului taberei, era un băietan. În sine asta nu ar fi fost o problemă – și Sennar era tânăr –, dar tânărul era prea puțin

expert în tactică și strategie și nesigur până la paroxism. Tăcea în timpul reuniunilor, vorbea numai dacă era întrebat și nu era în stare să scoată o idee bună nici să-l fi rugat. Un chin.

Ido și Nihal nu au fost cu siguranță primiți cu brațele deschise: o femeie și un gnom nu erau ceea ce Cavalerii considerau întăriri valabile. Până și generalul taberei îi privi la început bănuitor, apoi se limită să-i ignore, fără să-i consulte înainte de a lua o hotărâre.

Fata nu-și făcu probleme. Era obișnuită cu acel fel de comportament și învățase că, atunci când era vorba de a da o probă a propriei valori, spada ei valora mai mult decât mii de discuții.

Ido părea tulburat, dar Nihal era convinsă că lucrul acesta nu avea nimic de a face cu comportamentul celorlalți Cavaleri. Ieșea rareori din cortul lui și devenise taciturn și gânditor.

Cine însă nu întârzie să câștige simpatia tuturor fu Laius. Imediat deveni mascota taberei. Cavalerii glumeau cu el și profitau de serviciile lui, într-atât încât practic deveni scutierul tuturor. În plus, cum putea să nu-ți fie drag? Era un aghiotant foarte bun și era mereu vesel, mereu disponibil: o rază de lumină în întunericul acelui război.

Pentru prima oară de când începuse să lupte, Nihal avu cortul ei personal.

Se adaptă repede la noile ritmuri ale taberei, dar mai ales se obișnui cu o viață în care principala activitate era să ieși pe câmpul de bătălie. Când se afla la bază puteau trece săptămâni fără să ia spada în mână, pe când acolo, războinicii abia aveau timp să-și tragă sufletul între o acțiune războinică și alta.

Teritoriul gemea de spioni, atacurile inamicului erau frecvente, și când nu erau atacați, se duceau să ajute din greu în vreo tabără învecinată.

Nihal se evidenție deja de la prima bătălie, în timpul atacului la un turn, unul dintre multe altele. Trecu peste ordinele care o voiau în linia a doua, se alătură celorlalți Cavaleri ai Dragonului și se aruncă la atac alături de Ido. Cei doi erau obișnuiți să lupte

împreună, erau eficienți și coordonați ca un mecanism bine uns și îi susținură moral pe ceilalți războinici. Turnul fu recucerit rapid și fără mari pierderi.

Fata însă nu reuși să evite morala solemnă a comandantului. Altădată s-ar fi făcut luntre și punte pentru a-și apăra inițiativa, dar de data aceea înghiți morala în tăcere și indiferență.

– Aveți dreptate, am greșit. Însă acum turnul este al nostru dacă nu mă înșel, zise numai la sfârșit, privindu-l în ochi pe Mavern.

Acțiunea aceea plină de bravură le aduse ei și lui Ido un salt în stima Cavalerilor taberei, care încet, încet începură să-i ia în considerare ca elemente indispensabile pentru buna reușită a misiunilor.

În decurs de o lună, viața în noua tabără câștigă ritmuri familiare și obositoare. Nihal lupta mult și se odihnea puțin. Se simțea în elementul ei.

Era o noapte de zăduf luminată numai de luna plină. Căldura nu contenea și apăsa tabăra. Nihal uitase cât de sufocante puteau fi nopțile de pe Pământul ei. Era obosită, nu voia să se gândească, somnul ar fi fost medicamentul cel mai bun pentru neliniștea ei. În schimb, nu venea, o lăsa în agonie să asculte greierii, care țârâiau cu toții la un pas de cort. Nihal ura acele insecte, o enervau. Într-un târziu ieși să se uite la lună și să profite de briza ușoară care sufla din când în când agonizantă peste stepă. Se așeză cu spada pusă pe pământ între picioare și închise ochii. În scurt timp moțăi.

Poate a fost datorită simțurilor ei mereu în alertă, sau poate a fost numai un caz, dar se trezi dintr-odată, și se uită în sus. O umbră neagră trecea rapid peste discul argintiu al lunii. Fu doar o clipă și îi trebui ceva timp ca să-și dea seama ce era. Conștientizarea sosi împreună cu urletul omului de strajă:

– Suntem atacați!

Strigătul sfârși într-un horcăit.

Nihal înșfăcă spada de jos și se aruncă spre grajduri. Ceea ce văzuse era un dragon. Îi atacau din cer! Văzu în trecere chipurile

încordate ale războinicilor care ieşeau din adăposturile lor, scutierii care începuseră să se ocupe de dragoni, infanteriştii care alergau dintr-o parte în alta. Şi apoi sosiră famminii. Păreau să răsară de nicăieri, se aruncau asupra corturilor să măcelărească pe cei care întârziau. Pe neaşteptate, o lumină sfâşie noaptea şi se ridică un vânt cald, insuportabil. Într-o parte a taberei izbucni un incendiu, în timp ce la înălţime deasupra lor zburau păsările aruncătoare de foc. Nu era vreme nici pentru Oarf, nici pentru armură.

Nihal se aşeză în poziţie de atac numai cu spada şi se încredinţă întunericului pentru a nu fi recunoscută. Inima ei îşi încetini bătăile, simţurile i se ascuţiră şi fu gata de luptă. Se aruncă asupra famminilor hotărâtă şi sigură pe ea.

Tabăra nu reuşi să reacţioneze prompt la atac. Cei mai mulţi erau ameţiţi de flăcări, de fum şi de căldură. Încă o dată, armata Tiranului se mişcase cu isteţime şi abilitate.

Nihal îl văzu pe Ido înaintând. Avea spada în mână şi era perfect lucid. Îşi făcu loc cu acelaşi calm, eliminând pe oricine i s-ar fi pus în cale, şi i se alătură.

– Este unul în şaua unui dragon. El este cel care dă foc corturilor. Du-te şi ia-l pe Oarf! îi urlă.

– Nu-i timp, Ido!

– Te acopăr eu! Tu gândeşte-te doar să fugi, zise gnomul, apoi, cu un salt, se năpusti peste famminul care o asalta pe fată.

Nihal se lansă în goană spre grajd. Văzu iar umbra care întunecă luna şi ameninţa terenul. Atunci avu o senzaţie stranie. La început i se păru o simplă ameţeală, dar era ceva diferit. Luă viteză. Doborî doi duşmani care i se puseseră dinainte şi ajunse la Oarf, care aştepta tropăind. Îşi puse un coif pe care îl găsi pe jos: era mai prudent să-şi acopere chipul. Nu avu nevoie să spună nimic, sări în şaua lui Oarf şi se ridicară în zbor cu o clipă înainte ca flăcările să fi cuprins şi grajdurile.

De sus, situaţia apăru în toată gravitatea ei: jumătate din tabără era cuprinsă de foc şi numeroase cadavre punctau terenul; în cealaltă jumătate, bătălia era în toi, dar famminii erau zdrobiţi mai mulţi. Cu labele înţesate de gheare, ţineau spade diferite de

cele obișnuite, care trimiteau licăriri ciudate rozalii. Nihal plană pe câmpul de luptă, Oarf înșfăcă din zbor vreo două creaturi și le ucise. Apoi coborî din nou și îl adună pe Laius, care alerga în căutarea unui adăpost.

– Ține-te de mine, și nu-mi da drumul sub nici un motiv, îi ordonă Nihal.

Continuă să secere victime cu dragonul ei în mijlocul rândurilor dușmane, străduindu-se să rămână calmă, să nu-și piardă concentrarea. Dar era greu: spectacolul era oripilant și descurajator. Simțea cum o strângea prietenul ei; trebuia să-l ducă pe undeva într-un loc sigur. Văzu un luminiș fără dușmani și se gândi că ar fi fost locul ideal.

– Te duc jos, urlă. Tu ține-ți strâns spada și, dacă vine cineva, omoară-l, bine?

Simți fața lui Laius care încuviința în spatele ei.

După ce îl lăsă jos, se ridică iar în zbor, pentru ca apoi să coboare razant asupra învălmășelii.

Era constrânsă să lupte la o palmă de pământ și simțea efortul pe care îl făceau imensele aripi ale lui Oarf, dar nu avea de ales. Toată tabăra era în flăcări. Nu mai rămânea decât să încerci să-ți vinzi scump pielea.

Nu știa de câtă vreme lupta, când la un moment dat se simți năpădită de o senzație de oprimare și un cor de glasuri tânguitoare îi umplu capul. Urletul acela disperat îi bubui ca un ecou în creier. Uită unde este și ce face. Era aceeași senzație pe care o simțise în ziua căderii Salazarului. Atunci, înconjurată de trosnetul flăcărilor, cu tâmplele care-i zvâcneau și cu privirea încețoșată, ridică privirea și îl văzu.

Era chiar deasupra ei, luminat de licărirea lugubră a lunii. Părea imens: un dragon încă și mai negru decât cerul nopții în care plana. Cu aripile uriașe desfăcute, se ținea în aer și o privea fix, cu o uitătură lucioasă, fără ură, care-i înghețe sângele în vine. Ochii lui erau însângerați, roșii ca tăciunii aprinși care mocnesc sub jeratic, și străluceau o lumină sinistră. Un bărbat ședea pe animal. Un bărbat cu o siluetă neclară, nemișcat. Părea nemăsurat și era

negru, ca și animalul lui. Oarf, dragonul puternic și tare, care nu se temea de nimic ce era pe cer și pe pământ, tremură.

Se priviră un moment scurt, dar lui Nihal i se păru interminabil. Era paralizată de silueta aceea, incapabilă să se miște. O tăietură roșie se deschise în imensa siluetă neagră și dragonul deschise gura stacojie într-un rânjet luminos. Atunci Nihal putu vedea ochii bărbatului: ochi mici și strălucitori, ochi de viezure, ochi neșovăielnici. Urletele din mintea ei o luară razna, o asurziră. Nu mai înțelese nimic, văzu numai o pală roșie de foc care se îndrepta spre ea, în timp ce cădea într-un abis fără fund. Un strigăt acoperi glasurile, un răget care părea un râset de batjocură și de victorie.

Nihal se trezi pe pământ, apărată sub aripa lui Oarf. Era amețită, nu înțelegea nimic și simțea o durere puternică într-un braț.

– Ce te-a apucat, Nihal? Ești rănită?

Fata se uită năucită la Ido și nu reuși să răspundă.

– Oarf, du-o de aici într-un loc sigur, zise gnomul, în timp ce o lua în brațe și o urca pe spatele animalului.

Nihal se prinse cu toate puterile de el și încercă să se reculeagă; în timp ce Oarf țâșnea în zbor, văzu dragonul negru cum cobora în tabără ca moartea, împrăștiind distrugere. Din nou, asaltul glasurilor deveni insuportabil. Atunci își aminti și înțelese: Salazar la asfințit, câmpia incendiată de soare și în depărtare armata Tiranului. Sus zbura o siluetă tenebroasă, înaripată: același dragon pe care îl avea acum în fața ochilor.

Fu nevoie de o noapte întreagă de luptă fără cruțare pentru a respinge atacul. Trebuiră să-i ucidă pe fammini unul câte unul, fiindcă pentru bestiile acelea nu exista retragere. Războinicul din șaua dragonului negru îi părăsi înainte de răsărit, când fu clar că nu va reuși să cucerească tabăra.

Primele raze ale soarelui inundară tabăra cu o lumină necruțătoare. Nu rămăsese în picioare nici o construcție. Își menținuseră poziția, dar nimic mai mult. Tabăra era pierdută.

Când îl văzu Nihal, Ido se învârtea printre ruine epuizat. Fusese sufletul rezistenței și luptase fără pauză, nepăsător la răni, la căldură, la foc, față de moarte. Acum era terminat. Încă un pas și s-ar fi prăbușit.

Fata ateriză cu Oarf și alergă spre el.

– Ido, ești bine? întrebă alarmată, în timp ce trecea în revistă rănile de pe corpul gnomului.

– Nu, nu mi-e bine, dar nici chiar atât de rău cum pare, răspunse el cu glas răgușit. Se uită la ea și ochii i se opriră pe arsura întinsă de pe braț. Ești rănită.

– Nu-i nimic, răspunse ea. Acum trebuie să plecăm de aici.

Ido dădu din cap.

– Nu, cineva ar putea să mai fie viu, în mijlocul acestui măcel. Trebuie să-l găsesc, murmură. Trebuie să căutăm...

Nihal îl întrerupse.

– Pleacă de aici, Ido. Pleacă de aici.

Supraviețuitorii, vreo sută de persoane, cu puțin mai mult de jumătate din numărul inițial de locuitori ai taberei, fură adunați într-un luminiș la mică distanță. Fusese o înfrângere pe toată linia. Pierderea taberei era ireparabilă și numărul de răniți foarte mare.

– Nihal, vrei să-mi spui ce ți s-a întâmplat? întrebă Ido, când își reveni.

Chipul fetei deveni serios, în timp ce-și amintea senzația pe care o simțise în fața dragonului negru.

– Deci? insistă gnomul.

– Eu îl cunosc pe războinicul acela.

În ochii lui Ido trecu o umbră.

– Care?

– Acela de pe dragonul negru. Îl cunosc, Ido. Când Salazarul a fost asaltat de armata Tiranului, eu eram pe terasa turnului, împreună cu Sennar. Am văzut lăncile famminilor strălucind în lumina apusului. Am văzut cum se apropia armata. Și în fruntea ei era bărbatul acela.

Ido tăcu.

– Ieri noapte, când m-am trezit cu el dinaintea mea, nu am mai înțeles nimic. De aceea m-a lovit dragonul lui.

– E Dola, murmură Ido. Omul de noaptea trecută se numește Dola.

Nihal se uită în ochii gnomului.

– Sennar mi-a vorbit despre el. Dola... el e cel care a distrus orașul meu. Din cauza lui a murit tatăl meu.

Ido îi susținu privirea, apoi întoarse capul și închise ochii.

Se mutară într-o tabără la câteva mile distanță, tot de-a lungul granița, dar mai spre apus. Dacă erai atent, se putea auzi zgomotul curenților năvalnici ai Saarului. Acolo, Ido și Nihal avură primul moment de pauză de după ziua atacului. Din noaptea aceea, fiecare dintre ei doi, în felul lui, fusese ocupat să încerce să rezolve situația. Nu se lăsaseră descurajați, ba din contră, dăduseră curaj altora și-i sprijiniseră pe generali în reconstituirea rândurilor armatei.

Nihal știa că Ido apreciase modul în care se comportase ea. În gesturile ei sigure, în determinarea ei calmă, gnomul citise că era de acum o persoană diferită, un războinic matur și de încredere. Dar ea nu se simțea defel așa. Întâlnirea cu Dola o cutremurase și îi trezise iar amintiri insuportabile.

– Nu contenesc să mă gândesc la războinicul acela din ziua atacului Salazarului, zise într-o seară, în timp ce stătea cu Ido să privească cerul de vară. Mi-l amintesc bine acum, știi? Își călărea dragonul negru și sub el armata se întindea ca smoala. Se întoarse către Ido. Știi ce le-a făcut oamenilor din orașul meu? I-a închis în turnul în flăcări și i-a lăsat să ardă de vii. Bărbați, femei, copii.

Ido trase calm din pipă și scoase un nor de fum compact.

– Generalii Tiranului se comportă cu toții așa.

Nihal își ridică fața spre stele, gânditoare.

– Cred că va trebui să ne ducem să-l scoatem din bârlog. Vreau să-i cer generalului să organizeze o expediție împotriva lui, la care să mă pot afilia și eu.

Ido tăcu câteva clipe, apoi pufăi un alt nor de fum.

– Mi se pare o idee foarte proastă.

– De ce?

– Ţi se pare că acest detaşament este în stare să înfrunte un duşman de talia lui Dola? Priveşte în jurul tău, Nihal. Am fost decimaţi, suntem la capătul puterilor. Nu-i momentul pentru gesturi demonstrative. Dola e un războinic puternic, comandă Pământul Vântului. Şi e necruţător.

– Ido, omul acela mi-a ucis tatăl, mi-a exterminat prietenii, mi-a distrus oraşul natal! Fără să-şi dea seama, Nihal ridicase vocea. Omul acela trebuie oprit. Şi vreau să fiu eu aceea care să o facă!

Ido îşi scoase pipa din gură şi se uită lung la ea, în tăcere.

– Cine vorbeşte, Nihal? întrebă în cele din urmă.

Fata se uită la el fără să înţeleagă.

– Eu... eu vorbesc.

– Ce parte din tine? i-o întoarse gnomul apăsând cuvintele.

Nihal îşi simţi obrajii în flăcări.

– Ştiu la ce te gândeşti, dar greşeşti.

– Nu mi se pare, după cele ce spui, răspunse Ido.

– Nu-i din răzbunare, murmură fata.

Ido îşi băgă iar pipa în gură.

– Atunci de ce?

– Pentru dreptate.

– Ascultă-mă, Nihal. Dacă va fi cumva o expediţie împotriva lui Dola, şi te asigur că nu va fi, tu vei putea pleca cu toate bunele intenţii din lumea asta, convinsă că te duci într-o simplă misiune de război, dar atunci când te vei afla în faţa acelui bărbat... Ido lăsă în aer discuţia, apoi scutură din cap. Nu te pune la încercare, Nihal. Nu face asta.

După seara aceea, Nihal nu mai deschise subiectul cu maestrul ei, şi nici nu se hazardă vreodată să-i propună misiuni sinucigaşe generalului, dar imaginea lui Dola nu i se mai ştergea din minte şi inimă. Amintirea acelui animal uriaş şi a ochilor lui roşii care o fixau din străfundurile infernului nu o părăsea niciodată. Tot acei ochi poate priviseră cadavrul lui Livon, căzut la pământ în fierărie zăcând în propriul sânge, ţintuiseră pe mulţi dintre

locuitorii Salazarului pe care ea îi cunoștea înainte ca flăcările să le fi mistuit existențele. Mânia i se ridica în gât și simțea că trebuie să facă ceva. Știa că Ido avea dreptate: a-l vâna pe bărbatul acela însemna să te joci cu focul. Mai știa și că dorința ei de răzbunare nu contenise și nu aștepta altceva decât un moment ca acela pentru a o năpădi din nou. Nu era oare răzbunare, ceea ce căuta? Nu voia oare să răscumpere sângele tuturor concetățenilor ei pe care Dola îi menise unei morți oribile? *Nu, nu-i așa. Dola este un dușman și eu sunt un Cavaler al Dragonului. De aceea. Și numai de aceea.*

Hotărârea lui Nihal se întregi repede. Avea să fie ea, crescută în Salazar, cea care să pună capăt terorii lui Dola. Va face în așa fel încât orașul distrus de Tiran să-și poată lua revanșa față de cel care îl transformase în cenușă. După căderea lui Dola, pentru armata Pământurilor Libere va fi mai ușor să recucerească Pământul Vântului. Era hotărâtă și însuflețită de proiectul ei. Pentru prima oară după multă vreme, simțea că este implicată în ceva important. *Poate așa te simți când urmărești un ideal, când știi încotro ți se îndreaptă viața,* își spunea.

Când își găsise toate justificările de care avea nevoie, încetă să se mai gândească. Nu-și mai puse alte întrebări, pentru că, în adâncul sufletului, știa că răspunsurile pe care le-ar fi găsit nu i-ar fi plăcut.

Nopții aceleia funeste în care tabăra fusese rasă de pe fața pământului îi urmă o perioadă relativ liniștită. Răniții se puseră pe picioare, soldații supraviețuitori fură integrați în trupele taberei care-i găzduise și generalii puseră la punct strategii noi.

Ocazia de a-l înfrunta pe Dola i se prezentă lui Nihal cam după o lună de lipsă de activitate. Mai marii taberei hotărâseră să încerce o expediție împotriva unei tabere dușmane la răsărit. Dacă reușeau să le doboare fortăreața, ar fi putut porni de acolo pentru a încerca să recucerească teren în interiorul uscatului.

Reuniunile pentru planificarea acțiunii începură cu o săptămână înainte de data atacului și participară la ele toți Cavalerii Dragonului.

Pentru prima oară, Nihal își aduse contribuția. Nu fusese niciodată interesată de strategii; în vremea Academiei, lecțiile teoretice o plictiseau de moarte. Însă, cu toate că trecuse numai un an de când călărea câmpurile de bătălie, luptase mult și nu-i lipsea experiența. Când își etală propunerea despre cum să fie dispuse trupele de asalt, se pregăti s-o vadă refuzată.

În schimb, generalul, după ce o ascultase cu atenție, spuse că i se părea o idee bună.

– Tu și Ido aveți la dispoziție trupele de pe flancul răsăritean, fiecare câte o sută de oameni. Veți ataca la semnalul nostru de retragere, închizând laturile, concluzionă el.

Ido își scoase pipa din gură de uimire.

– Ninge astă seară, îi șopti lui Nihal, apoi își băgă iar pipa în gură, satisfăcut.

Nihal își înăbuși cu greu un zâmbet. Avea o dublă ocazie: să comande oameni, dar mai ales să pună mâna pe Dola.

În dimineața bătăliei, lui Nihal îi clocotea inima. Mergea prin stepă, în fruntea soldaților ei, urmată de Oarf, și încerca în van să se calmeze. Până în ziua aceea reușise mereu să se abțină. Era ceea ce o învățase Ido: răceală, prudență, autocontrol. Însă, în dimineața aceea, nu reușea să-și mențină concentrarea mai mult de un minut. De când se trezise, nu făcuse altceva decât să se gândească la Sennar. I se întâmpla de fiecare dată când avea loc ceva important sau când viața ei era la o cotitură: se întreba ce ar fi făcut el în locul ei. De când plecase, se întreba însă, și dacă îl va mai vedea vreodată.

Ido, alături de ea, părea imaginea seninătății. Își fuma pipa de la înălțimea lui Vesa, care înfrunta flegmatic stepa pas cu pas.

Gnomul își coborî privirea asupra ei în clipa în care Nihal își ștergea sudoarea de pe frunte. Era palidă.

– Ți-e bine?

– Firește. E căldura...

– E ceva timp de când nu te-am văzut atât de agitată.

Ea își ridică fața și se strădui să zâmbească.

– Este pentru prima oară când mi se ivește ocazia să conduc soldați, răspunse, însă Ido continua să se uite fix la ea.

Nihal se întrebă cum făcea de-și dădea seama mereu de starea ei de spirit. Exact ca Sennar...

– Este o bătălie ca toate celelalte, zise gnomul.

Nihal strâmbă iar buzele în zâmbetul acela forțat insuportabil care răsărea de fiecare dată când îi ascundea ceva maestrului ei.

Când ajunseră în fața taberei pe care trebuiau să o ia cu asalt, o linie ocru la orizont, capul lui Nihal se goli cu totul și inima ei începu să bată cu regularitate. Se opriră în vârful unui deal, în așteptare. La picioarele lor văzură o întindere de corturi de un maro stins, cel puțin cincizeci, dispuse în cercuri concentrice pe o distanță de jumătate de leghe. Putoarea animalelor care trăiau acolo ajungea până sus la ei și îți muta nasul din loc. În centru, o construcție de lemn negru. *Dola. Aia este cabana lui Dola,* își spuse Nihal, și inima ei o luă la galop.

Începu bătălia. În timp ce infanteriștii coborau în vale și devorau câmpia cu pași mari către tabără, Nihal scoase spada din teacă. Luciul ei te orbea, în lumina strălucitoare a soarelui de vară. Urcă pe Oarf și Vesa i se alătură. Și Ido scosese din teacă spada și o ținea strânsă în pumn. Nu numai o dată Nihal se întrebase de unde făcuse rost de o asemenea armă: pe gardă erau simboluri ciudate, unele răzuite, altele profund scrijelite. Erau rune, într-o limbă pe care probabil ea nu o cunoștea.

– Plecăm la primul semn de retragere, le spuse Ido soldaților.

Nihal strânse garda.

Sosi momentul atacului. Contingentul comandat de gnom și de jumătate-elf țâșni în față zbierând. Efectul fu cel sperat: cine era ocupat să lupte în câmpie nu se aștepta la șarja unui alt front. Primele linii reușiră să pătrundă în inima taberei fără prea multe dificultăți.

Pe crupa lui Oarf, Nihal se lupta după obiceiul ei, lovind pe oricine i se înfățișa dinainte, dar în același timp se uita în jurul ei. Părea să nu fie nici urmă de războinicul pe dragonul negru și lui Nihal i se păru ciudat că, într-un moment atât de grav, Dola nu sosea să dea o mână de ajutor soldaților lui. Printre ei erau mulți oameni și tot atâția gnomi. Se vânduseră Tiranului, luptau chiar împotriva Pământurilor lor. Nihal se întrebă ce îi atrăsese într-atât la omul acela.

Se străduia să rămână concentrată asupra bătăliei și-i conducea pe oamenii care-i fuseseră repartizați, dar ochii ei nu oboseau să scruteze în toate direcțiile.

Pe neașteptate, dintr-un grup de corturi din depărtare se ridică o văpaie de foc, care se năpusti asupra oricui lupta pe pământ, soldați ai armatei Pământurilor Libere și fammini, arzând orice lucru.

Animalul negru păru să răsară din flăcări, ca un demon, și se ridică în zbor cu puține bătăi puternice din aripi. Nihal își simți inima-n gât. Dola își făcea intrarea în bătălie, înarmat cu o lance lungă și acoperit complet de o armură brună care nu lăsa să se vadă nimic din corpul lui. Răgetul puternic al dragonului umplu văzduhul și, cu toate că strălucea soarele, păru că pe câmpul de bătălie coborâseră negurile.

Nihal îl mână pe Oarf, pe când mii de glasuri îi răsunau în cap.

– Dola, urlă cât o ținea gura, apoi se aruncă asupra lui cu spada îndreptată înainte.

Prima lovitură își rată ținta, deoarece cavalerul se feri cu ușurință. Nihal se îndepărtă puțin. Sudoarea îi curgea șuvoaie de-a lungul obrajilor, simțea cum o cuprinde mânia. Îl încetini pe Oarf și schimbă direcția. Acum inamicul era drept în fața ei. Purta o mască teribilă, întunecată ca noaptea, sub care străluceau două puncte mici luminoase care o scrutau indescifrabile.

Lui Nihal i se păru că Dola râdea. Da, râdea de ea, de spada ei, de dragonul ei, de orașul ei. Un urlet furibund i se urcă în gât. Se năpusti asupra lui și în acel moment dragonul negru fu cel care râse. Deschise larg gura lui de vulcan și vomită peste ea o văpaie

roșu sânge. Oarf evită flăcările cu un viraj brusc și Nihal plecă iar la atac. Încă o dată războinicul evită lovitura frontală. Sub mască răsună un rânjet sarcastic.

– Nu râde de mine! urlă Nihal, apoi se aruncă asupra lui Dola cu năduf, învârtind spada. Mânia o făcu să-și piardă controlul. *Fi calmă. Fi calmă, ce naiba!* Loviturile ei cădeau în gol una după alta, în timp ce acelea vibrate de adversarul ei erau viguroase și riscau să o azvârle din șa de fiecare dată. Bărbatul acela era dotat cu o forță pe care Nihal nu o întâlnise niciodată la nici un dușman, o forță atât de mare încât trebui să apuce spada cu amândouă mâinile pentru a o putea contracara. Dar corpul îi era ciudat. Brațele și picioarele lui nu erau normale.

Lui Nihal îi trebui ceva timp ca să înțeleagă: Dola avea aceeași înălțime, aceleași proporții cu Ido. Cel mai puternic războinic al armatei Tiranului era un gnom.

Nihal începea să fie obosită și era din ce în ce mai furioasă. De ce nu reușea să-l lovească? Gnomul era indiferent, răspundea la fiecare lovitură cu o singură mână. Glasurile îi murmurau să dea totul, să se piardă în bătălia aceea. Se străduia să rămână lucidă, dar inima ei bătea înnebunită, mușchii îi tremurau din cauza tensiunii. *Acum! Lovește-l acum!*

Când lama de cristal negru reuși să străpungă armura ființei aceleia, Nihal urlă de bucurie, dar strigătul îi muri pe buze. Dola îi arătă cu insolență brațul. Sub ochii uluiți ai fetei, scrijelitura se repară de la sine și dispăru.

Glasurile o buimăciră, disperarea dădu peste ea ca un talaz de neoprit. Îl auzi pe Oarf cum geme și sângele dragonului ei îi udă pulpa. Atunci își pierdu Nihal capul. Lansă un urlet, pregăti o lovitură frontală după alta și-și coborî spada cu toată forța pe care o avea. Dola ridică pur și simplu brațul și opri lovitura cu o singură mână. Se aflau foarte aproape unul de celălalt. Nihal putea să simtă respirația regulată a adversarului și, pentru o secundă, îi întrezări zâmbetul malefic prin coif.

Apoi o durere insuportabilă o străbătu din cap până-n picioare. Nihal clipi o dată, de două ori. Zări lancea gnomului care era extrasă încet din șoldul ei. Nici nu-și dădu seama măcar că se prăbușea pe spate. Căzu pe câmpul dușman, fără simțiri, în mijlocul altor corpuri fără viață. Nu mai fu Oarf care să-i atenueze căderea. Dragonul era pe pământ cu o labă imobilizată. Scuipă foc și flăcări pentru a-i ține departe pe fammini de corpul tovarășei lui. Apoi o luă cu dinții și începu s-o târască anevoie prin praf. Nu se opri până când nu fură departe de bătălie, în siguranță.

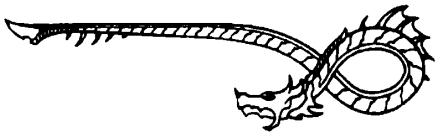

19

CONVALESCENȚA LUI NIHAL

În timpul delirului, Nihal fu chinuită de ochii arzători ai dragonului negru și de cei înghețați și malefici ai lui Dola. Îi vedea cum o urmăresc din întuneric și cum își bat joc de ea. În somn, se privea alergând printr-o beznă fără sfârșit. Își auzea pașii făcând ecou pe un sol invizibil și, cu cât fugea mai mult, cu atât suflarea dragonului negru era din ce în ce mai aproape de ea, o duhoare de foc care o urmărea până o învăluia și-i descompunea carnea.

Pe urmă iar imagini de moarte. Orașul Salazar care se năruia la pământ, cutremurat de incendiu. Livon care-i spunea: „Nu m-ai răzbunat încă". Poporul ei care repeta ca o litanie: „Unde-i sângele celui care l-a împrăștiat pe al nostru? Unde-i viața celui care a stins-o pe a noastră?"

Fu un coșmar interminabil. Apoi, încet, încet, zgomotul și urletele se stinseră. Groaza care o tortura ca un clește înroșit în foc se risipi. La sfârșit, fură numai întuneric, și liniște, și calm.

Poate asta-i moartea. Sunt moartă.

Când întredeschise genele, lumina zilei îi răni ochii.

Era într-un cort. Cineva îi ținea mâna. Întoarse capul încet.

– Laius... murmură.

– E bine totul, răspunse băiatul, în timp ce-i mângâia părul. E bine totul.

Pe bune. Murmurul lui o ajută să ațipească din nou și, în sfârșit, alunecă într-un somn liniștit.

Când își reveni și usturimea rănii o mai lăsă, putu să asculte de la Laius dinamica salvării ei. Oarf o dusese până în spatele frontului și o predase îngrijirilor scutierilor.

– Cum se simte? întrebă îngrijorată.

– Rana era profundă, dar acum începe să se închidă, zise băiatul. Apoi se uită la ea cu aer de dojană. Ce ți-a trecut prin minte, Nihal?

– Nu înțeleg ce vrei să spui, se smiorcăi ea.

Laius dădu din cap.

– Nu mă lua de prost, Nihal. Omul acela este prea puternic pentru tine, nu trebuie să te întinzi până-ntr-atât.

Nihal nu răspunse. Era înfuriată, năpădită de o mânie oarbă și devoratoare.

Nu numai că Dola o învinsese, dar îi rănise și DRAGONUL. Nu putea tolera ideea că și Oarf riscase să moară de mâna acelui om. A-l distruge nu mai era doar o simplă sfidare: era o necesitate.

După câteva zile, se prezentă la căpătâiul ei și Ido. Gnomul nu arăta bine: avea o rană la un braț și părea sfârșit.

– De data asta chiar că mi-am făcut griji pentru tine, fir-ar să fie! izbucni imediat ce trecu pragul.

Nihal râse, dar gnomul nu răspunse cu tot atâta jovialitate.

– Cum a mers bătălia? întrebă atunci fata pentru a schimba subiectul.

– În seara în care ai fost rănită ne-am retras și am ridicat această tabără, zise, pe când se așeza lângă patul de campanie. Bătălia s-a transformat într-un asediu, dar în acest moment suntem într-o situație de război de uzură.

– Cine m-a îngrijit?

– Ganna. Este un strateg dezastruos, dar ca vrăjitor nu-i rău.

Nihal se uită la așternut.

– Ido, lancea lui Dola mi-a străpuns armura.

– Știu. Ai un șold sfârtecat.

– Dar cristalul negru este materialul cel mai rezistent din Lumea Pământeană. Cum se poate ca...

– Nihal, Dola nu este un războinic oarecare. Este în contact strâns cu Tiranul. A trecut peste multe limite, mult mai multe decât reuşeşti să-ţi imaginezi. De aceea te sfătuisem să-l eviţi.

Ido îi aruncă o privire de reproş.

Nihal înţelese că maestrul ei nu voia să se bage, dar că nu aproba acţiunea care o adusese în patul acela.

– Eram foarte aproape când m-a lovit. A avut tot timpul să ţintească, nu putea greşi lovitura, zise fata. Ştii ce înseamnă? insistă, dar el se încăpăţână să tacă. Ido, răspunde-mi: m-a cruţat? Linişte. Ţi-am pus o întrebare. Dola m-a cruţat?

– Nu are importanţă.

– În schimb, pentru mine are. Mi-a rănit dragonul şi şi-a bătut joc de mine, aşa cum şi-a bătut joc de toată lumea din oraşul meu! Nihal ridică vocea. De aceea m-a lăsat în viaţă. Pentru a-mi spune că nu însemn nimic pentru el, că nici măcar nu sunt un pericol!

Un junghi în coapsă o sili să tacă.

– Da, te-a cruţat! pufni Ido. Ei, şi? Mulţumeşte Cerului că eşti încă vie.

– Dola este un gnom, ştiai? întrebă Nihal.

Ido se ridică fără un cuvânt şi se îndreptă spre ieşirea din cort.

– Aşteaptă! Îl cunoşti, ai luptat cu el? De ce mama naibii nu vrei să vorbeşti despre asta?

Ido se întoarse mânios.

– Nu-l cunosc! Şi sunt îngrijorat pentru tine. E posibil ca tu să nu-ţi dai seama ce ţi se întâmplă?

Lui Nihal îi reveniră în minte coşmarurile pe care le avusese în timp ce lupta.

– Nu vreau să mai rămâi aici, o tăie scurt Ido. Am obţinut pentru tine o permisie de două săptămâni, pe care o vei petrece pe Pământul Apei. Acolo te vei pune pe picioare şi te vei întoarce când vei fi iar stăpână pe tine şi vei fi uitat toată povestea asta.

Nihal încercă să se ridice de pe pernă.

– Nu! Eu...

Durerea îi tăie răsuflarea. Se făcu albă ca varul.

Ido se întoarse. Nu mai era mânios ori deziluzionat.

– Eu vreau doar să reflectezi, Nihal. Fă o pauză și gândește-te la ceea ce ai cucerit în aceste luni. Nimic altceva. Vei pleca mâine, zise fără să admită replici, apoi ieși.

Laius insistă să meargă împreună cu ea și Nihal la rândul ei declanșă o grozăvie pentru a-l putea lua pe Oarf cu ea. În cele din urmă, trebuiră să-l mulțumească și pe scutier și pe Cavaler și plecară toți trei împreună, însoțiți de o călăuză. Când Nihal îl văzu pe Oarf, aproape că-i dădură lacrimile. Fata nu se putea mișca, dar ar fi vrut să se agațe de gâtul enorm al dragonului și să-i ceară iertare. Se uita la el cu ochi înlăcrimați și o fixa și el, albă ca un cearșaf și întinsă pe un pat de campanie, ca și cum i-ar fi spus că un Cavaler și dragonul lui împărțeau același destin și că era normal ca acum să fie răniți amândoi.

Vrăjitorul care se ocupase de Oarf fusese într-adevăr bun, poate chiar mai bun decât cel care se ocupase de Nihal. O cicatrice lungă îi însemna o labă, dar dragonul se putea numi vindecat.

Călătoria fu plăcută. Lectica pregătită pentru Nihal era comodă și peisajul, care se zărea în depărtare, al Pământului Apei, brăzdat de miile lui de izvoare, te lăsa ca întotdeauna fără suflare. După câmpurile de bătălie, în fața acelui spectacol minunat, Nihal își aminti că exista și o viață fără război, o viață la care, într-o zi, când va fi terminat să se caute pe ea însăși în sudoarea bătăliei, avea să ia parte. Prima oară când fata plecase de pe Pământul Vântului pe Pământul Apei, cu trei ani în urmă, trecerea de la unul la altul era aproape imperceptibilă, dar acum lucrurile erau mult diferite. De la pârjolul stepelor arse de focul prea multor bătălii, se trecea pe neașteptate la strălucirea unui pământ încă virgin și fecund. La graniță, ca să marcheze trecerea de la un regat la altul, Nihal văzu un fel de barieră albăstruie.

– Ce este? întrebă călăuza.

– Ce?

Nihal scoase un braț din lectică.

– Dâra aceea, acolo în fund, zise arătând în depărtare.

– Sunteţi o vrăjitoare? întrebă bărbatul.

– Nu. Să spunem că ştiu vrăjitoria destul de bine, răspunse Nihal.

– A, iată, acum se explică. Este bariera pe care au ridicat-o nimfele din Pământul Apei împotriva armatelor Tiranului. Numai cine cunoaşte magia o poate vedea.

– Eu nu văd nimic, zise Laius, care se aplecase peste cal şi strângea din ochi spre orizont.

– Un grup de nimfe o ţine în picioare zi şi noapte.

Dacă Nihal îşi ascuţea vederea, putea chiar să vadă acele siluete neclare de apă. Erau în picioare la câţiva coţi de barieră, stând drepte în toată splendoarea lor, cu mâinile diafane îndreptate către graniţă. Chipurile lor erau concentrate, în părul lor lung mişcat de suflarea vântului. De pe chipurile acelea concentrate emana o senzaţie de melancolie, de lucruri pierdute pentru totdeauna, de vieţi consumate în sacrificiu şi singurătate.

Nihal simţi cum înaintează spre ea acel sentiment ca o pală de ceaţă pe o vale, pentru ca apoi s-o învăluie. Avu o ameţeală şi i se păru că aude glasurile acelor creaturi care aleseseră sacrificiul şi renunţaseră la viaţă, dar care nu puteau uita frumuseţea unei existenţe normale. Ajunse până la ea ecoul unei litanii imens de triste şi auzi cuvintele descântecului cu care nimfele ţineau bariera în picioare. Era ca un cântec sfâşietor, încărcat de demnitate şi de durere.

Nihal cunoştea frământarea aceluia care ştie că a pierdut ceva ce nu va putea fi recuperat niciodată. Îşi luă privirea de la acele creaturi nefericite.

Se stabiliră într-un sat la mică distanţă de graniţă. În spatele caselor era o pădure, printre copacii căreia se odihneau nimfele. Un fel de bază a armatei completa peisajul.

Nihal îşi petrecu primele zile în pat şi odihna aceea forţată nu se dovedi chiar aşa de neplăcută. Era prea obosită şi slăbită pentru a se putea gândi la altceva decât la grabnica însănătoşire.

Niște nimfe se ocupară de rana ei. Prima oară când una dintre ele se prezentă în micul adăpost și îi spuse că era acolo pentru a o îngriji, jumătate-elful rămase mirată. Creatura serafică se apropie încet de ea, comportându-se ca și cum ar fi fost ridicată de la pământ. Apoi o atinse. Nihal nu avusese niciodată un contact fizic cu nimfele. Păreau făcute din apă pură și ea crezuse mereu că erau aproape impalpabile. În schimb, mâna care se așeză cu delicatețe pe șoldul ei era rece, dar avea corporalitate și putea fi atinsă. Senzația de răcoare pe care o transmitea palpita de viață și-i dădu o stare de bine pe care nici cele mai puternice formule de vindecare ale lui Sennar nu reușiseră să o facă să o simtă.

– Este o vrajă? întrebă Nihal.

Nimfa zâmbi.

– Dacă se poate spune așa... pentru voi, oamenii, are sens să vorbești despre magie, voi sunteți separați de forțele naturale, nu puteți pipăi viața care curge prin pământ sau în copaci, sau în apa care este mama noastră. Dar pentru noi este diferit: suntem natură noi înșine, și deci suntem ceea ce voi numiți magie.

Datorită acelor îngrijiri, Nihal se putu ridica din pat, dar din momentul în care o făcu, spiritul ei neliniștit începu iar s-o chinuie. Permisia era de două săptămâni și nu trecuse nici măcar una. Se întreba cum ar fi făcut să reziste. În primele zile de convalescență nu se gândise, dar acum imaginile înfrângerii ei o obsedau. Revedea rânjetul dragonului și ochii lui Dola, și simțea că partida nu era încheiată.

Începu să se plimbe prin împrejurimile satului, urmând cursul celor o mie de izvoare care brăzdau acel pământ. Firul raționamentelor ei se depăna sinuos ca firul apelor și se încolăcea mereu în jurul aceluiași gând; Dola. Nici măcar splendoarea peisajului nu reușea s-o distragă de la acel nume. Nu putea tolera ideea că Dola era încă liber să facă ce vrea cu Pământul Vântului, cu patria ei, cu casa ei. Nu și-ar fi găsit liniștea până când nu l-ar fi învins.

O preocupa un singur lucru: armura gnomului. Când reușise s-o lovească, fisura se reparase singură. Trebuie să fi fost vorba

de vreo vrajă a Tiranului. Cu un dușman ca acela nu era suficientă spada: trebuia folosită magia.

Se întâmplă într-o seară pe când se perpelea cu cine să se consulte pentru a găsi o soluție, când toate bucățile se așezară la locul lor.

Poate va trebui să mă întorc la biblioteca din Makrat. Aș putea inventa o modalitate pentru a-l distrage pe bibliotecarul acela insuportabil și să consult cărțile negre, cele din zona interzisă. Acolo vor fi fiind cu siguranță formule în stare să...

Nihal avu o tresărire. Cum de nu se gândise înainte? Megisto! După Analele luptei cu Tiranul, era viu, închis cine știe unde tocmai pe Pământul Apei. Pe Megisto trebuia să-l caute! Cine putea cunoaște mai bine decât el magia Tiranului? Cine, dacă nu un vrăjitor care fusese servitorul lui credincios?

În ziua următoare, în timpul obișnuitelor îngrijiri ale nimfei, Nihal își făcu curaj și se hotărî să încerce.

– Caut pe cineva. Poate tu știi unde îl pot găsi...

Nimfa își continuă treaba, trecându-și ușor mâinile deasupra rănii.

Nihal luă tăcerea aceea ca pe o încurajare să continue.

– Este vorba despre Megisto, spuse dintr-o suflare.

Mâinile nimfei tremurară.

– Megisto este un renegat, zise fără să-și ridice ochii de pe rană.

– Știu, trebuie să-i vorbesc.

Nimfa dădu din cap.

– Nu ar trebui să-l cauți sub nici un motiv. Nimeni nu ar trebui.

– Te rog, ascultă-mă, insistă Nihal. Cel care m-a adus în starea asta este un dușman teribil, unul dintre cei mai cruzi războinici ai Tiranului. Va trebui să-l înfrunt din nou și vreau să-l nimicesc. Dar, pentru a o face, am nevoie de sfaturile celui care cunoaște descântecele interzise. Chiar am nevoie să știu... Te rog, spune-mi cum să-l găsesc.

Nimfa tăcu multă vreme, fără să înceteze să se ocupe de rană, încât Nihal crezu că nu reușise în intenția ei. Pe urmă, când

termină, se ridică și se îndreptă către ieșirea încăperii, în liniște și cu o expresie de nepătruns pe față. Ajunsă în prag, se întoarse către fată.

– În locul cel mai întunecat al pădurii, la miazănoapte de tabăra asta, este o rarişte mică, zise cu un fir de voce. Nu poți greși, o vei recunoaște pentru că are în mijloc o stâncă. Du-te acolo la răsăritul lunii și așteaptă. Îl vei întâlni fără să fie nevoie să-l cauți.

Nihal zâmbi.

– Îți mulțumesc.

– Ceea ce am făcut nu este o favoare, murmură nimfa, apoi ieși.

Nihal nu rezistă. Soarele abia începuse să coboare când, înfășurată în pelerină în ciuda căldurii, se fofilă afară și ajunse la cabana de la marginea satului care fusese transformată în grajd pentru Oarf. Când o văzu, dragonul se ridică în toată măreția lui și o salută cu un mârâit de satisfacție.

– Mă duc la vânătoare de stânci, Oarf. Ce zici dacă mă însoțești?

Dragonul plecă capul pentru a o lăsa să urce.

– Ce m-aș face fără tine? zise Nihal cu un zâmbet.

Se ridicară în zbor și se îndreptară spre miazănoapte, zburând razant deasupra pădurii. În lumina asfințitului, pădurea lua nuanțe mai întunecate și pe cerul în flăcări răsunau numai glasurile păsărilor și bătaia ritmică a aripilor lui Oarf. Nihal ținea privirea ațintită în pământ. De sus, văzu o rețea deasă de pâraie, un podiș, șiruri ordonate de copaci și pete de vegetație întortocheate. Identifică și povârnișul stâncos unde fusese ținut prizonier Laius. Continuă să-și ascută vederea, până când descoperi locul pe care îl căuta: o suprafață ierboasă neregulată, înconjurată de copaci cu trunchi înalt, din centrul căreia țâșnea un pietroi mare.

Îl puse pe Oarf să aterizeze lângă piatră și coborî cu oarecare greutate, pentru că o durea încă rana. Privi în jurul ei. „Îl vei întâlni fără să trebuiască să-l cauți“, spusese nimfa. Vrăjitorul trebuie să fi fost acolo, dar în rarişte era o liniște perfectă și nici o urmă a vreunei prezențe umane.

Nihal se enervă. Nu știa ce trebuia să facă. Se așeză în fața stâncii, în timp ce Oarf se uita la ea cu aer întrebător.

Soarele dispăru de pe cer, umbrele se lungiră pe pământ, se lăsă noaptea puțin câte puțin, dar Megisto nu apăru.

Nihal ar fi adormit dacă nu ar fi fost mânia care creștea în ea. Nu-i venea să creadă că nimfele aveau simțul umorului, dar bănuia că ființa aceea își bătuse joc de ea.

Apoi, dintr-odată, când prima rază de lună îi atinse suprafața, stânca în fața căreia se ghemuise păru să vibreze imperceptibil. Fata clipi și crezu că o înșală privirea, dar chiar în acel moment, încet, încet, și fără zgomot, pe piatră se desenară un chip, un bust, membrele și, în cele din urmă, silueta unui bărbat.

Când lumina argintată o ilumină în întregime, stânca își încheie metamorfoza și se transformă într-un bătrân ca vai de el, cu chipul brăzdat de riduri, cu o barbă încărunțită de o lungime neobișnuită și lanțuri strânse în jurul încheieturilor și la glezne. Nihal își ținu răsuflarea. Îl cunoștea pe bărbatul acela, pentru că o salvase și o îngrijise după atacul tâlharilor. Bătrânul din peșteră era Megisto.

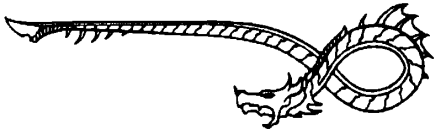

20
COBORÂREA ÎN INFERN

Bătrânul îi zâmbi lui Nihal.

– Complimente pentru capcane, nu te credeam în stare de atâtea lucruri. Presupun că ai reuşit să-ţi eliberezi prietenul...

Nihal rămase fără suflare: ideea de a fi fost zile întregi în mâinile unui om al Tiranului făcu să i se ridice părul măciucă.

– Megisto... şopti.

Bătrânul nu încetă să surâdă.

– Da, Megisto. Renegatul, blestematul, vechiul exterminator de nimfe...

Fata continua să se uite la el înmărmurită. Megisto se aşeză liniştit pe iarbă.

– Nu ştiu cum, dar simţeam că ne vom revedea. Ei bine? Ai venit oare să te revanşezi că ţi-am salvat viaţa? zise ironic.

Nihal dădu din cap că nu.

– Da, îmi imaginam. Atunci, cărui fapt îi datorez onoarea vizitei tale?

Nihal era încă tulburată, dar se strădui să ia o figură sigură de ea.

– Ştiu că tu cunoşti magia Tiranului, zise, privindu-l în faţă pe bătrân. Am nevoie de ajutorul tău pentru a anihila un descântec de-al lui.

La cuvintele acelea, Megisto îşi schimbă expresia feţei şi ochii lui din binevoitori deveniră severi.

– Şi de ce?

Nihal ezită.

– Pentru că... pentru că sunt un Cavaler al Dragonului și lupt împotriva armatei lui.

Bătrânul îi aruncă o privire fugară lui Oarf.

– Dacă pentru asta ai venit, poți să și pleci. Nu am intenția să dezvălui nimic din ceea ce m-a condus la un asemenea destin.

Nihal își scoase pelerina și rămase cu hainele de luptă, pieptarul negru și pantalonii de piele. Spada atârna la șold și scânteia în întuneric.

– Lasă-mă măcar să-ți istorisesc toată povestea.

Bătrânul o cercetă din priviri. Nihal ura când cineva se uita așa la ea. După câteva clipe interminabile, îl văzu scuturând din umeri.

– Fie, să te ascult nu mă costă nimic, suspină Megisto, apoi își încrucișă picioarele sub el. Acum se uita la ea absorbit, în așteptare.

Nihal îi vorbi îndelung despre Dola, despre armura care se repara singură, despre lancea care străpunsese armura ei de cristal negru.

– Aproape că m-a ucis, Megisto, încheie.

Se aștepta ca bătrânul să spună ceva, dar el continua să se uite la ea fără expresie.

– Ce mai, vreau să știu cum pot să-l birui.

Bătrânul trase adânc aer în piept.

– Îmi pare rău. Nu te pot ajuta.

– Nu poți sau nu vrei?

– De ce dorești să-l învingi pe omul acela? întrebă Megisto.

– Ce întrebare! Pentru că este un dușman. Este comandantul armatei contra căreia lupt.

– De ce dorești să-l învingi pe omul acela? întrebă din nou Megisto neluând în seamă răspunsul.

Fata își pierdu răbdarea.

– Abia ți-am spus! Pentru că sunt un Cavaler al Dragonului!

– Ceea ce te mână este un alt sentiment, zise Megisto. Scutură din cap. Tu vrei să te răzbuni, Nihal.

– Pentru mine este un dușman ca oricare altul! Eu...

– Vrei să-l vezi implorând îndurare, o întrerupse bătrânul.

– Nu-i adevărat!

– Și când va fi rănit la picioarele tale...

– Nu!

– Vrei să-i tai gâtul și să te uiți cum sângele lui năclăiește țărâna. Și când îl vei vedea mort, vei râde și vei simți că ți-a fost împlinită răzbunarea.

– Nu-i așa cum spui! urlă Nihal.

– Nu minți! tună bătrânul.

Nihal se uită la el cu ochii larg deschiși, pierduți.

Când bătrânul începu iar să vorbească, avea un ton profund și solemn.

– Știu că ești de bună credință, Nihal, știu. Dar în inima ta este o bestie de abia ațipită. Somnul ei e ușor, crede-mă. Când omul acela va fi la pământ la picioarele tale, bestia se va deștepta și-ți va mânca inima.

– Eu nu mai sunt cea dinainte... murmură Nihal, aproape ca și cum ar fi vorbit cu ea însăși.

– Să nu crezi că eu nu știu, reluă bătrânul. Îți cunosc frământările. Bestia aceea care trăiește în tine m-a târât în această pădure și mi-a pus lanțurile la încheieturi.

Ridică mâinile și inelele grele de fier zăngăniră.

– Cu ani în urmă, eram un vrăjitor. Un vrăjitor mediocru care se ocupa mai ales de istorie. Într-o zi, un om a greșit și mi-a făcut rău. Răzbunarea a devenit singura mea rațiune de viață. Nu o voiam pentru mine, ci pentru aceia pe care mi-i luase omul acela. M-am apropiat de formulele interzise și m-am alăturat Tiranului. Acesta mi-a dat puteri mari și eu am studiat, Nihal, am studiat cu aceeași ardoare cu care într-o vreme studiasem istoria acestei lumi, și mi-a fost dezvăluită în întregime puterea obscură. Apoi, a venit așteptarea. Am așteptat ziua în care aveam să mă răzbun, gustam anticipat clipa în care l-aș fi văzut pe omul acela murind de mâna mea. O, cât am așteptat-o! În sfârșit, a sosit ziua aceea. Când l-am ucis mi-am auzit inima cântând, dar a fost o melodie scurtă. Ura mea nu s-a potolit și nu s-ar fi potolit niciodată. Sângele este ca ambrozia, Nihal, și tu știi asta: când l-ai gustat o dată,

ești pentru totdeauna sclavul lui. Am continuat să ucid și de fiecare dată când am folosit magia pentru a distruge o viață, puterea obscură părea să crească în mine, pentru că asta-i natura ei. Am ucis pentru Tiran și pentru mine. Într-un târziu, nimfele au fost cele care m-au oprit.

Bătrânul își îndreptă ochii spre cer și o clipă reflexul lunii îi arătă albi.

– Un vrăjitor al Consiliului mi-a făcut acest descântec. M-a destinat să fiu stâncă și să pot să redevin om numai pe timpul nopții.

Nihal nu înțelegea.

– De ce nu ai fugit niciodată noaptea?

– Am încercat. Am încercat ani de zile. De fiecare dată când am trecut de marginile pădurii, la primele licăriri ale zorilor m-am trezit iar în rariștea asta, pietrificat. Bătrânul zâmbi amar. Pe urmă a trecut timpul, tinerețea a zburat. Azi îi mulțumesc aceluia care mi-a dat această cazină, pentru că m-a eliberat de sclavia morții și m-a redat mie însumi. Megisto o privi pe Nihal în ochi. Dar cei pe care i-am ucis nu se vor întoarce niciodată, Nihal, și nu este pedeapsă pe care eu s-o pot plăti pentru a răscumpăra viața lor.

Nihal îi susținu privirea câteva clipe, apoi își plecă ochii.

– Eu simt că Dola nu va putea fi doborât decât de mâna mea. Simt asta, înțelegi?

– Continuă să te cauți pe tine însăți, Cavalere. Ai parcurs doar o mică parte din drumul pe care va trebui să-l faci pentru a ajunge la adevăr.

– Eu continui să mă caut pe mine însămi! Nu din răzbunare vreau să-l opresc pe Dola! i-o întoarse Nihal, supărată. În trecut, am luptat pentru morți, Megisto. Acum lupt numai pentru mine. Dar pe Dola vreau să-l birui pentru cei care trăiesc sub jugul lui.

Bătrânul o privi.

– Continuă.

– Îți jur că nu îl voi ucide, Megisto, zise Nihal, mai liniștită. Nu voi căuta răzbunare în sânge. Îl voi duce viu la tabără și din clipa aceea soarta lui nu va mai fi treaba mea. Însă, te rog: ajută-mă.

Megisto rămase închis în gândurile lui o vreme care i se păru lui Nihal o veșnicie.

– Vino aici mâine noapte, zise în cele din urmă, în timp ce aurora începea să coloreze cerul cu un albastru intens.

Fata se ridică în picioare și-și puse iar pelerina.

– Mulțumesc, îi spuse pietrei care cu puțin înainte fusese bătrânul.

După noaptea de nesomn, Nihal dormi până la ora prânzului.

Când ieși din cabană, Laius o privi din cap până-n picioare.

– Ei, ce se întâmplă? Ne-am schimbat obiceiurile, Cavalere?

– Eram obosită, răspunse într-o doară.

Laius îi împărtășise mereu alegerile, dar Nihal era îndreptățită să creadă că aceea nu ar fi fost pe placul lui.

Așteptă cu nerăbdare noaptea și, imediat ce se lăsă întunericul, îl călări pe Oarf până în pădure.

– Speram să nu mai vii, zise Megisto când o văzu înaintând în rarişte.

– Nu renunț ușor, răspunse Nihal.

– Mi-am dat seama, comentă bătrânul, schițând un surâs. Acum ascultă.

Nihal se așeză în fața lui Megisto, cum făcuse în ziua precedentă.

– Vraja pe care am să te învăț s-o faci este rodul întunericului. Bătrânul îndreptă spre Nihal o privire aspră. Este bazată pe ură și în asta constă puterea ei. Pentru a reuși s-o formulezi, va trebui să te folosești de ura și de disperarea care sunt în tine. Va trebui să-ți amintești tot ceea ce ai uitat, să dezgropi umbrele pe care le-ai închis în fundul inimii, să te abandonezi acelei părți din tine pe care încerci să ți-o smulgi din inimă. Megisto făcu o pauză. Acum știi, Nihal. Mai vrei să cunoști descântecul interzis?

– Da, fu răspunsul decis al lui Nihal. Să începem.

– Nu am terminat, continuă bătrânul. Ieri ai făcut un jurământ. Eu vreau să cred în cuvântul tău, dar mai știu și că inima ta e slabă. Nu vreau ca alte morți să mai apese sufletul meu. Când vei

sfârşi de învăţat, îţi voi impune un sigiliu: dacă vei încerca să foloseşti acest descântec mai mult de o singură dată, vei muri.

– Accept, zise fără ezitare Nihal.

– Aşa să fie, suspină Megisto. Află că va fi ca şi cum te-ai cufunda într-un abis. Sper că vei fi destul de puternică pentru a suporta asta.

Un frison străbătu spatele lui Nihal. Ideea de a se întoarce să fie ceea ce fusese cu câteva luni în urmă o teroriza, dar ochii ei nu lăsară să se vadă nici o şovăire.

Bătrânul îşi încrucişă picioarele şi lanţurile zăngăniră.

– Vraja care-l face pe Dola atât de puternic este o formulă puternică, interzisă. Numele ei este Flacăra Neagră. Cu acest descântec se dă viaţă celui care nu are. O viaţă puternică şi atotcuprinzătoare, temperată de ura pe care creatorul ştie s-o insufle. Iată de ce gnomul pare nemuritor.

– Nu înţeleg, zise fata, zăpăcită.

– Armura lui Dola, Nihal. Este ca o fiinţă vie, invulnerabilă. Nu poate fi stricată nici de cele mai puternice lovituri şi este în stare să se repare singură. Formula pe care te voi învăţa s-o spui se numeşte Umbra Nepieritoare şi îţi permite să pătrunzi în orice fel de barieră de apărare şi să răneşti fără putinţă de vindecare. Dacă o vei aplica spadei tale, vei fi în stare să străpungi armura lui Dola. Însă te avertizez: nu-ţi va fi de ajuns descântecul ca să-l răpui. Dacă l-ai încerca asupra unui om, sau a unui gnom, sau a unui fammin, aceştia ar muri pe loc. Însă armura lui Dola nu va fi ucisă de loviturile tale, ci pur şi simplu nu va mai fi impenetrabilă...

–Deci Umbra Nepieritoare ne va pune pe picior de egalitate, îl întrerupse Nihal.

– Nu vei fi niciodată pe picior de egalitate cu fiinţa aceea, forţa ei este rodul magiei Tiranului. Dar şi corpul lui e făcut din carne, şi-l vei putea răni cu acest descântec.

Nihal încuviinţă.

– Continuă.

– Ura este în fiecare dintre noi, îngropată în sufletul nostru, Nihal. Tu ştii bine asta. Pentru a evoca Umbra Nepieritoare trebuie să faci apel la forţa ei. Când o vei fi rechemat la viaţă, vei fi invadată de toată durerea pe care ai simţit-o. Dacă vei şti să controlezi puterea, atunci vei stăpâni descântecul.

Nihal nu era sigură că înţelesese.

– Dar cum funcţionează? Cum trebuie să mă port?

– Nu aş putea să-ţi explic în cuvinte nimic altceva. Acum ţine de tine să hotărăşti dacă vrei să încerci.

– Ce se va întâmpla dacă voi da greş? întrebă Nihal. Acum avea glasul năclăit de spaimă.

– Vei muri, zise bătrânul pe ton plat.

Mai întâi Megisto o puse pe Nihal să-şi amintească Lama de Lumină, un descântec simplu pe care reuşea şi ea să-l facă cu puţin efort. În mână îi apăru un focuşor albăstrui.

– Bine, murmură bătrânul. Acum putem începe.

Nihal simţi cum inima începe să-i bată mai repede. Ajunsă la momentul crucial, îi era teamă, o teamă rece şi autentică.

– Repetă după mine: *Vrašta Anekhter Tanhiro.*

– *Vrašta Anekhter Tanhiro,* murmură Nihal.

– Iar: *Vrašta Anekhter Tanhiro,* repetă Megisto. *Vrašta Anekhter Tanhiro.* Continuă, nu te opri.

– *Vrašta Anekhter Tanhiro,* îl îngână ea.

– Concentrează-te asupra disperării pe care ai simţit-o în viaţa ta. Fii atentă, însă! Nu te pierde în ea, încearcă să o domini.

Nihal văzu privirea întunecată a bătrânului aţintită asupra ei, apoi închise ochii. Repeta cuvintele acelea fără sens şi se gândea la trecut. Era mai mult decât vie amintirea a ceea ce o făcuse să sufere. Rechemă în minte moartea lui Livon, în timp ce litania îi înflorea pe buze ca un cântec hipnotic. Văzu mai întâi fierăria tatălui ei, goală şi tăcută. Apoi veniră zgomotele, vuietul teribil al bătăliei din ziua aceea: strigătele, şuieratul securilor care se abăteau asupra oamenilor din Salazar, căderea corpurilor care se izbeau de pământ. *Vrašta Anekhter Tanhiro, Vrašta Anekhter Tanhiro.*

Simți că se clatină. Lumea dispăru și rămase numai o senzație de căldură în mână.

Vocea lui Megisto o ajunse din urmă ca un ecou:

– Cufundă-te, Nihal, cufundă-te...

Dintr-odată, fierăria se populă. Pe de o parte era Livon, ocupat să caute ceva într-o ladă. Apoi apăru o fetiță, cu urechile ascuțite și disproporționate, cu ochii mari și galeși, cu o spadă neagră la șold. *Vrašta Anekhter Tanhiro, Vrašta Anekhter Tanhiro...*

Iată-i. Doi fammini înarmați cu spadă și secure. Dau năvală, se uită la ea, râd. Sunete de spade care se încrucișează. Livon care urlă la ea să plece. *Vrašta Anekhter Tanhiro, Vrašta Anekhter Tanhiro.* Livon luptă. De ce nu fuge? Pleacă! Fugi! *Vrašta Anekhter Tanhiro, Vrašta Anekhter Tanhiro.*

– Coboară și mai mult, Cavalere. Controlează ceea ce simți și coboară...

Nihal știe că nu se poate sfârși bine, știe ce urmează să se întâmple și nu vrea, nu vrea! Gata! Gata! Dar nu se poate mișca, nu poate face nimic, și atunci zbiară, îl cheamă, strigă la el să plece. *Vrašta Anekhter Tanhiro, Vrašta Anekhter Tanhiro.*

– Da, Nihal, ești aproape!

Urletul sfâșie tenebrele. Într-o clipă de liniște îl vede pe Livon întorcându-se spre ea: o privește și totul se oprește. Nu te întoarce, Livon! Fugi! Nu te uita la mine! Și iată spada care îl străpunge, el continuă să se uite la ea, o privește ca întotdeauna, cade fără un geamăt și Nihal ar vrea să urle, dar nu poate, pentru că nu are voce...

Brusc, scena aceea se transformă într-un vârtej.

Nihal vede mii de chipuri care urlă, negre, deformate, care aleargă spre ea contorsionate, și auzi un zgomot asurzitor de râsete. O clipă, își recăpătă conștiința. În fața grozăviei care năvălea peste ea se gândește că trebuie să se oprească, că e prea mult, că voia să se termine. Dar limba ei continua litania singură, cuvintele care-i ies din gură atrag noi demoni, care o învăluie și o trag după ei, târând-o de brațe, de picioare, de păr.

– Domină-i, domină-i! bâiguie un glas îndepărtat, monstruos.

Ce să domine? Cum poate fi dominat regatul morții? Mii de mâini pe ea, mii de ochi țintuindu-i pe ai ei și ura care se înălța ca o maree. Era îngrozită ca niciodată în viața ei, gâtul închis nu-i dădea voie să țipe, ci numai să psalmodieze iar și iar cantilena aceea blestemată: *Vrašta Anekhter Tanhiro, Vrašta Anekhter Tanhiro. Vrašta Anekhter Tanhiro...*

– Gata, întoarce-te în tine! repeta vocea distorsionată.

Cum? Se putea reveni într-adevăr din coșmarul acela? S-o ajute cineva!

– Strânge pumnul! Oprește vraja! zise glasul.

Nihal nu-și mai simțea nici o parte a corpului. Unde era mâna ei? Era un pumn de strâns? încercă să oprească panica de care era strânsă ca de un clește, dar nu reuși. Deschise ochii cât putu de mult, dar în întuneric nu era sfârșit. Apoi simți ceva și se agăță: prospețimea aerului, atingerea a două mâini pe fața ei...

Chipurile dispărură, întunericul se destrămă.

Luna, de o albeață înghețată, o privea din înălțimi. Megisto era aplecat deasupra ei.

Nihal nu reușea să-și încetinească respirația, i se părea că nu era destul aer pentru a-i umple plămânii.

– Ești din nou printre cei vii, repeta bătrânul.

Nihal zăcu îndelung, cu inima care făcea efort să-și recapete ritmul.

Când reuși să se ridice în capul oaselor, gâfâia încă.

– Asta-i ceea ce trebuie să înfrunți, zise Megisto fără emoție. Mâine noapte voi fi iar aici, dacă vei vrea să te întorci.

Nihal încuviință, se ridică în picioare și se îndepărtă fără un cuvânt, cu picioarele care-i tremurau și o senzație de frig în tot corpul.

Ajunse la Oarf în desișul pădurii și-și sprijini fața de pieptul dragonului ei.

În ziua următoare, Nihal își spuse că nu avea să se întoarcă la Megisto. De ce trebuia să repete experiența aceea teribilă? Se străduia să se întoarcă la viață și era și așa destul de greu.

Bătrânul avea dreptate: ea își căuta drumul ei, trebuia să se concentreze la asta, nu la Dola. Și totuși...

Era singura care avea un mijloc pentru a-l învinge. Și pe urmă, nu putea fugi mereu. Venise momentul să lichideze conturile cu coșmarurile ei. Curaj, avea nevoie de curaj.

Așa, se hotărî să continue, și o făcu cu sufletul la gură. Dar victoria asupra lui Dola era tot ceea ce conta, era provocarea ei împotriva trecutului.

În cea de a doua seară crezu că moare. Printre chipurile fantasmelor se strecurară și spiritele poporului ei și vechile coșmaruri se amestecară cu cele noi. Rezistă, dar nu reuși să stăpânească Umbra Nepieritoare pentru că lumea de dincolo o trăgea în jos, din ce în ce mai jos, și ea nu reușea să iasă de acolo.

– Voința este tot ce ai, Nihal. Voința de a nu cădea din nou în abis. Asta-i ancora ta de salvare, îi spunea Megisto.

Noapte de noapte, Nihal se întoarse în rarişte, chiar dacă trupul ei se răzvrătea. Când soarele cobora până dispărea dincolo de vârfurile copacilor, simțea cum i se strânge stomacul, era cuprinsă de greață și tâmplele începeau să-i zvâcnească cu violență. Noapte de noapte, câștigă teren asupra acelor viziuni monstruoase. Puțin câte puțin, reușea să rămână conștientă, în timp ce flacăra din mâna ei devenea din ce în ce mai neagră.

– Nihal, ești aproape, repeta Megisto și Nihal rezista asaltului urii și al durerii.

Călătoria aceea atroce se termină cu o seară înainte de sfârșitul permisiei ei. Când deschise ochii și se ridică dintre tenebre numai cu forțele ei, un glob negru îi strălucea în mână: era puțin mai mare decât un măr și plutea deasupra palmei ei stângi aruncând licăriri întunecate. Nihal se uită la el uluită. Reușise.

– Asta-i Umbra Nepieritoare, zise Megisto în șoaptă. Înainte de bătălia cu Dola, aplică spadei tale acest descântec și ea va fi în stare să-i străpungă armura. Când strângi pumnul, globul dispare și magia este înfrântă.

Nihal strânse degetele și lumina se împrăștie.

– Mulțumesc, Megisto, murmură.

– Nu-mi mulțumi, pentru că ți-am făcut un dar letal. Și amintește-ți: dacă vei încerca să reciți acest descântec de două ori, vei muri. Acum pleacă-ți capul.

Nihal se supuse și bătrânul îi puse mâinile pe creștet, apoi recită în șoaptă o formulă. Când termină, îi ridică cu o mână bărbia și se uită fix în ochii ei.

– Căutarea adevărului pe care o faci tu este foarte asemănătoare cu o cotitură, Nihal. Dar adesea adevărul este un bun înfiorător.

– Ce înțelegi prin asta? întrebă ea perplexă.

– Fiecare individ trebuie să-și caute singur propriul ideal. Amintește-ți asta, insistă bătrânul. Se ridică în picioare. Acum du-te. Întâlnirea noastră ia sfârșit aici.

În timp ce zbura pe crupa lui Oarf, Nihal se gândi din nou la cuvintele lui Megisto: ce putea fi rău în adevăr? Tot ceea ce voise întotdeauna, de când orașul ei fusese distrus, era să știe. *Profeții de clarvăzătoare,* își spuse. Apoi mână dragonul în direcția bazei.

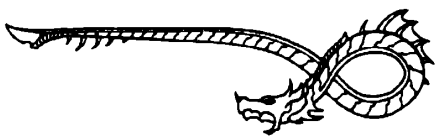

21

ISPITA MORȚII

Nihal sperase să nu lase urme cucerirea Umbrei Nepieritoare, dar nu fu așa. Din seara în care înfruntase abisul, era neliniștită și adesea imaginile coșmarului se întorceau să o chinuie. *Ce am declanșat?*

Pe când zbura în șaua lui Oarf către Pământul Vântului și părăsea satul în care ea și Laius își petrecuseră acele două săptămâni, Nihal speră să fie în stare să ducă la bun sfârșit ceea ce-și propusese, rămânând ea însăși.

– Ți-ai limpezit gândurile?

Ido o aștepta în pragul cortului, cu pipa în gură.

– Da, cu siguranță, minți ea.

Gnomul o privi.

– Ești palidă.

– Sunt doar puțin obosită.

Ido își bătu pipa de talpa cizmei și lăsă să cadă la pământ o grămăjoară de cenușă.

– E ora prânzului. Să mergem să mâncăm ceva.

Așezat la o masă mare de lemn din marele pavilion care ținea loc de sală de mese, între o lingură de supă și alta, Ido îi făcu lui Nihal rezumatul situației. În timpul absenței ei, asediul continuase, dar nu reușiseră să avanseze nici măcar un singur pas. Bătăliile începeau la răsăritul soarelui și se prelungeau până când umbrele se întindeau lungi peste câmpuri. Erau numeroși morții, de o parte și de alta, dar nu se ajungea la o concluzie.

– În acest moment, încheie Ido, singura speranță este să-i prindem prin înfometare.

– Și Dola? întrebă neglijent Nihal.

Gnomul continuă să-și soarbă cu zgomot rația, pe când ochii lui Nihal îl fixau întrebători. Puse lingura în blid.

– A plecat.

Nihal avu o tresărire ușoară.

– Cum a plecat? Când?

– Ieri noapte.

Zile întregi, războinicul pusese stăpânire pe câmpul de bătălie semănând teroare și secerând victime. Nimeni nu fusese în stare să-l oprească. Spadele nu reușeau să-i străpungă armura, lăncile nu puteau să facă nimic contra lui și, când îl săgetau arcașii, părea să fie în stare să se miște între o săgeată și alta, oricât de dese ar fi căzut asupra lui. Apoi, pe neașteptate, în noaptea anterioară întoarcerii lui Nihal, în tabără răsunase un strigăt ascuțit, neomenesc, asemănător cu cel al unui răpitor. Ido, ca mulți alții, ieșise să se uite. Peste corturi se ridica o umbră neagră, foarte înaltă. Zbiera. Zbiera și râdea. Un râs batjocoritor.

– Eu și Ried ne-am lansat în urmărire, dar el a fost lovit razant de o flacără...

Nihal făcu ochii mari. Ried era unul dintre cei mai valoroși Cavaleri ai Dragonului din tabără.

– Apoi a fost rănit și Vesa. Ce mai, a trebuit să ne retragem, o scurtă Ido.

– Vesa e rănit? întrebă neîncrezătoare Nihal.

Vesa ieșise mereu nevătămat din orice bătălie.

– Da, și nu numai el, răspunse Ido. Ridică mâneca cămășii și arătă un bandaj. Nimic grav. Să zicem că m-a pârlit ca pe un pui, glumi gnomul, dar tonul era amar.

– Și acum?

– Acum nimic. Important este că a plecat și că nu va mai trebui să avem de a face cu el. Ești de acord, nu-i așa? încheie Ido fixând-o în ochi.

Nihal își plecă privirea. Nu, nu era de acord. Văzuse infernul pentru a-l putea înfrunta pe blestematul acela. Și ar fi făcut-o cu riscul de a trebui să-l urmărească până pe lună.

Ido trebuie să fi intuit ceva pentru că suspină sonor și-și băgă cu zgomot lingura în supă.

– Ce-i? întrebă Nihal.

– Te întreb pe tine, răspunse gnomul cu răceală. Mi se părea că m-am făcut limpede înțeles. Dar am senzația că nu ți-ai schimbat comportamentul.

Nihal îndepărtă blidul pe care-l avea dinainte și se aplecă spre Ido.

– De ce te deranjează atât gândul că aș putea să mă bat cu el? Spune-mi, de ce?

Ido îi aruncă o privire înghețată.

– Nu te-am antrenat pentru a fi făcută bucăți de bastardul acela, Nihal.

Apoi se ridică de la masă și se îndreptă către ieșirea din sala de mese, fără să se întoarcă.

La început Nihal nu participă la lupte. Preferă să se antreneze singură și să încerce să-și recapete forțele. Ea singură se minuna de răbdarea ei. Doar cu un an înainte, ar fi urcat pe crupa lui Oarf și ar fi luat-o pe urmele lui Dola. Însă acum aștepta, clocind variante de răscumpărare. Și, în cele din urmă, așteptarea aceea fu răsplătită.

Într-o zi sosi în tabără un căpitan, ca trimis al garnizoanelor staționate în pădurea Herzli, care mărginea Saarul, Marele Fluviu. După cât părea, Dola ajunsese în regiunea Pădurii și se încartiruise acolo. Era în fruntea unei armate impunătoare și atacase avanpostul Pământurilor Libere pe Pământul Vântului.

– Știți că regiunea aceea este puțin acoperită, datorită apropierii Saarului, și ne temem că vrea să atace Pământul Vântului din partea aceea, pentru ca apoi să pătrundă pe Pământul Apei dinspre răsărit, comunică militarul generalului taberei și tuturor Cavalerilor Dragonului reuniți pentru a-l asculta.

Imediat ce auzise pronunțându-se numele Dola, Nihal simțise un fior în inimă. Sosise momentul.

– Este nevoie să întărim frontul în regiunea Pădurii, nu văd altă cale. Putem deplasa jumătate din trupele noastre, interveni un Cavaler.

– Nu știu dacă este o idee bună, răspunse Ido. Nu ne putem lăsa teritoriul descoperit. Nimeni nu ne asigură că Dola nu așteaptă tocmai asta: o slăbire a apărării pentru a ataca.

Căpitanul îl întrerupse.

– Cavalere, cădem ca muștele acolo. Nu știu cât om mai putea rezista.

– Tu ce propui, Ido? întrebă generalul.

Gnomul rămase impasibil.

– Pământul Vântului este cel mai mic dintre toate Pământurile: frontul lui nu este vast, poate fi parcurs în șaua unui dragon în două zile. Cred că putem să ne limităm la a trimite întăriri. Unul sau doi Cavaleri, în fruntea unei garnizoane. Între timp, vom distribui mai bine trupele de-a lungul graniței și vom încerca un atac la apus, în timp ce-l ținem ocupat pe Dola în pădure.

– Nu este ușor să-l ții în frâu pe Dola și cred că tu știi asta mai bine decât oricine altcineva, observă generalul.

Atunci Nihal se ridică de pe banca de lemn pe care era așezată.

– Mă voi ocupa eu, zise calm.

Ido îi aruncă o privire dură, dar ea rămase impasibilă.

– Încredințați-mi o garnizoană și eu vi-l voi aduce aici.

Din spate se ridică un râset.

– Termină, Nihal, nu face pe lăudăroasa. Nimeni nu a fost în stare până acum să-i țină piept lui Dola.

– Greșesc, ori ai fost rănită tocmai de el cu puțin timp în urmă? zise un alt cavaler.

– Am învățat din greșeala mea, răspunse Nihal cu seriozitate. Dacă urmăm planul lui Ido, ne trebuie doar cineva care să-l țină ocupat, corect? Și forțe proaspete care să dea o mână de ajutor garnizoanelor de lângă Saar. Ei bine, pentru asta cred că este mai mult decât suficient.

Generalul părea perplex.

– Doar nu vreţi să consimţiţi la această nebunie? pufni Ido.

– Nebunia asta a fost propusă de tine, observă superiorul.

– Da, dar... La urma urmelor, Nihal e Cavaler de prea puţină vreme. Nu are experienţa necesară. Vrem să punem în mâinile ei destinul Pământului Vântului?

Nihal simţi cum i se urcă sângele în obraji şi deschise gura pentru a răspunde, dar generalul îi făcu semn să tacă.

– Planul tău mi se pare destul de adecvat exigenţelor noastre, Ido. Şi Nihal ne-a demonstrat că este un războinic valoros. De aceea, ea va fi cea care va pleca. Aşa am hotărât şi nu vreau comentarii.

Ido scutură din cap.

Inima lui Nihal tresări.

– Vă mulţumesc pentru încrederea pe care mi-o arătaţi, generale.

Reuniunea se termină şi cavalerii ieşiră rând pe rând. În schimb, Nihal se opri în sala comandamentului pentru a discuta amănuntele misiunii. Era pentru prima oară când îi încredinţau o garnizoană, dar fireşte nu asta o entuziasma. Abia aştepta să plece.

Se întoarse târziu la cortul ei şi îl găsi pe Ido care fuma nervos din pipă aşezat în faţa intrării. Numai ce o văzu venind, gnomul sări în picioare şi-i puse arătătorul în piept.

– Ascultă-mă bine, fată. Tu încearcă să ieşi cu trupa ta din această tabără şi, îţi jur, nu-ţi voi permite să te întorci întreagă!

– Se poate şti ce naiba te-a apucat? Nihal ridică glasul. Este o misiune ca şi celelalte!

Gnomul aruncă pipa la pământ, trasând o dâră de tăciuni prin întuneric.

– Nu, nu este, şi tu ştii bine asta! urlă el roşu la faţă.

Nihal rămase împietrită. Se certaseră de multe ori, dar nu-l văzuse niciodată ieşindu-şi din minţi ca acum.

Cineva urlă: „Linişte, fir-ar să fie!“ şi câteva capete se iviră din corturile celelalte.

Ido se aplecă să-şi ridice pipa, apoi se uită la Nihal cu răceală.

– Fă cum vrei, du-te să mori unde vrei, încheie, apoi o luă spre cortul lui.

În dimineața următoare, Nihal se apropie de cortul lui Ido și ceru să intre, dar nu primi răspuns. Insistă, însă dinăuntru nu veni decât o tăcere încăpățânată.

Ea și Laius plecară în decurs de câteva ore.

Nihal avea vreo sută de soldați în urma ei, mai mulți decât își imaginase. O secundă se simți pierdută și obligația pe care și-o luase i se păru superioară capacităților ei. Dacă se gândea și la faptul că se lansase în această acțiune pentru a-și putea obține răzbunarea, se simțea și mai rău. Da, răzbunarea ei. Dintr-odată, Nihal înțelese pe deplin gravitatea celor ce urmau să se întâmple. Poate Ido avea dreptate.

– Pot să te întreb ceva? spuse la un moment dat Laius. Glasul lui era serios.

Fata se puse în gardă.

– Ce?

– De ce ai vrut să te bagi în situația asta?

– Nu înțeleg ce vrei să spui, răspunse ea cu prefăcută indiferență.

– Ultima oară când ai pornit la atac împotriva Dola, ai ieșit pe jumătate moartă. Ce cauți? Ce vrei să demonstrezi?

– Ești înțeles cu Ido, Laius? întrebă Nihal enervată.

Laius dădu din umeri.

– Nu, Nihal. Nu.

Când la tabăra din pădurea Herzli, văzură că sosește o trupă comandată de o femeie, unii își pierdură cumpătul, alții râseră, alții își pierdură orice speranță.

În tabără se respira aer de moarte. Totul părea stins, ca un cer spălat de prea multă ploaie. Erau vreo douăzeci de corturi, toate aceeași, culoare nedefinită și noroioasă. Erau mulți răniți, și chiar cei ce se simțeau bine păreau obosiți de moarte. Nu existau nici femei, nici copii, numai bărbați în singurătatea războiului.

Generalul o însoţi pe Nihal într-un tur de recunoaştere. Părea unul care văzuse prea multe în viaţa lui. Era slab, nici măcar nu era prea bătrân, judecând după corpul lui atletic. Dar chipul îi era însemnat de multe riduri, umerii erau mereu aduşi, ochii cenuşii, stinşi. Un bărbat obosit de război şi de sânge, un bărbat obosit de viaţă. Se prezentă ca Mavern.

Cu siguranţă, zona nu era câmpul de bătălie ideal. Nihal nu luptase niciodată prin vegetaţie şi codrul era des. Îşi amintea pădurea aceea: o traversase când fugise din Salazarul în flăcări. Dacă ciulea urechea, putea auzi tunetul puternic al fluviului Saar.

În sfârşit, ajunseră pe culmea unui deal, de unde Nihal avu o privire de ansamblu clară a situaţiei: o parte din pădure părea aproape defrişată şi răni de pământ gol o însemnau ca nişte plăgi. Se împrăştiau dintr-un nucleu negru central: baza liniilor de luptă duşmane. Era o tabără ordonată, cu un turn semeţ în centru. Majoritatea famminilor stăteau în zona aceea, dar se intuia că destui erau ascunşi în desiş.

– Tabăra era aici de dinainte. Şi era a noastră până acum o săptămână. Turnul l-a construit Dola: este reşedinţa lui, a lui şi a acelui monstru negru infernal. Sunt două zile de când s-a închis acolo. Nu se mişcă, nu atacă, nimic. Aşteaptă, zise generalul.

Deci era acolo. Bărbatul care răsese de pe faţa pământului oraşul ei era acolo.

– Vasăzică vom fi noi cei care-l vom scoate din bârlog, încheie Nihal.

Generalul nu încuviinţă cu prea mare uşurinţă. Oamenii lui erau de abia ieşiţi din încercări grele, pierderile fuseseră gigantice şi erau prea mulţi răniţi.

– Suntem puţini şi terminaţi: nu-i speranţă de victorie.

– Oamenii mei sunt proaspeţi, o întoarse Nihal.

– Este o nebunie, Cavalere.

– Mâine noapte nu este lună, îi vom ataca în somn. Nu trebuie să vă îngrijiţi de Dola: nu va atinge nici măcar unul dintre

oamenii dumneavoastră. Gândiți-vă numai să coborâți în câmp și ocupați-vă de fammini. Dar va trebui să fiți fulgerători, pentru că surpriza este tot ce avem.

Generalul o privi sceptic.

– Vă jur că tabăra va fi din nou a noastră, zise Nihal.

Ziua următoare trecu liniștită, dar Nihal știa bine că se lăudase față de general cu o siguranță pe care nu o avea. Se duse în pădure singură și-i lăsă lui Laius să-i lustruiască spada și să-i pregătească armura. Se îndepărtă destul ca să nu mai audă zgomotele taberei și se apropie de tumultul maiestuos al Saarului. Își impuse să nu se gândească la nimic, își repetă că era o misiune ca și celelalte, nimic mai mult. Dar în sinea ei știa că nu o aștepta o bătălie a armatei Pământurilor Libere împotriva Tiranului. Nici a morților din Salazar, nici a poporului jumătate-elfilor. Era bătălia ei. Și ea, Cavalerul Dragonului, Nihal, avea să o ducă la bun sfârșit rămânând ea însăși. Cu orice preț.

I se păru că nu se mai lasă noaptea niciodată.

Când întunericul puse stăpânire pe cerul de vară, Nihal se retrase în cortul care-i fusese repartizat și se așeză pe pământ cu picioarele încrucișate. Spada, lustruită de Laius cu obișnuita grijă, strălucea în fața ei. Un fior îi străbătu spinarea. Sosise momentul să recite descântecul. Își șterse sudoarea de pe frunte și-și dădu seama că îi tremurau mâinile. Îi era frică.

Își aminti prima dată când încercase să evoce Umbra Nepieritoare. Și dacă nu va reuși să controleze vraja? Dacă se va scufunda în abis și va înnebuni?

Închise ochii și încercă să se calmeze. *Golește-ți mintea.* Inima își încetini bătăile. *Golește-ți mintea.* Respirația deveni regulată. Numai atunci evocă Lama de Lumină. Rămase să se uite la focușorul acela ca și cum l-ar fi văzut pentru prima oară: un glob perfect, de un albastru cald, nevinovat.

Apoi, cu glas răgușit, începu cantilena.

Viziunile infernale nu se lăsară așteptate. Chipuri desfigurate și membre diforme săriră către ea lovind-o. *Vrašta Anekhter Tanhiro. Vrašta Anekhter Tanhiro.* Urlete monstruoase și râsete schimonosite îi explodară în cap. *Vrašta Anekhter Tanhiro.* Nihal simți cum este învăluită de un lințoliu de tenebre. Clipi de mai multe ori, dar dacă avea ochii deschiși ori închiși nu era nici o diferență. Era invadată, posedată. Groaza era insuportabilă, nebunia era acolo, la un pas. Căzu pe spate clănțănind din dinți. Simțea că începea să-și piardă cunoștința. Atunci zbieră, zbieră și zbieră iar, și se desprinse din întuneric cu un efort inuman.

Când deschise ochii, jilavă de o sudoare înghețată, globul negru se rotea încet în palma ei.

– Ce-i chestia aia?

Vocea lui Laius ajunse la ea ca o șoaptă.

În prag, băiatul se uita la ea cu ochii cât cepele. Nihal era așezată în centrul cortului, palidă și încordată, cu gâtul îndoit spre înapoi și cu ochii dați peste cap. Lumina nefirească săpa umbre pe chipul lui.

– Te-am auzit urlând, murmură. Atunci am intrat și...

Era atât de palid încât aproape strălucea pe fondul întunecat al cortului.

– Totul e în regulă, Laius, îl liniști Nihal în șoaptă, în timp ce Umbra Nepieritoare îi ardea pielea.

Întinse mâna spre spadă și globul dispăru în lamă, pentru a se cufunda în negrul cristalului. Apoi se ridică în picioare, cutremurată de un fior pe care nu reușea să-l stăpânească. Era îngrozită, epuizată de ceea ce fusese obligată să suporte în acele câteva clipe. De fiecare dată când se ridica din abis, o parte din ea rămânea în profunzimi. Se apropie de Laius și îl îmbrățișă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el rătăcit.

– Am recitat o formulă. Este greu de rostit și puțin... dureros.

Laius tăcu și-i mângâie spatele într-un fel caraghios.

Când se simți din nou liniștită, Nihal se desprinse de el încercând să-i evite privirea, dar băiatul o reținu de un braț.

– Ce formulă, Nihal?

– Laius, ai încredere în mine. Aceasta-i singura modalitate pentru a-l învinge pe Dola. E totul în regulă, răspunse ea.

Se eliberă din strânsoare.

– Cum poţi să-mi spui că e totul în regulă? Când am intrat aveai o figură... nu erai tu! Păreai un spectru, Nihal.

Laius continua să se uite cu ochi larg deschişi la ea.

Nihal se lăsă să cadă pe patul de campanie şi îşi trecu mâinile peste faţă. Tremurau încă.

– Laius, am nevoie de sprijinul tău. Am nevoie să ştiu că ai încredere în mine şi eşti sigur că pot reuşi.

Băiatul nu spuse nimic altceva. Se aşeză alături de ea şi îi cuprinse umerii cu braţul.

Când trupele ajunseră pe colină, în spatele taberei duşmanului, Nihal se apropie de general.

– Totul se va desfăşura cum am prevăzut. Vă rog doar să mă acoperiţi în timp ce-l ţin ocupat pe Dola.

Mavern încuviinţă.

Atunci Nihal coborî viziera coifului şi totul se aplatiză. Era timpul să atace. Era timpul să se concentreze şi să înlăture orice gând care nu era legat de bătălie. Generalul ridică spada şi, când o coborî, Nihal şi Oarf se ridicară repezi în zbor.

Nihal se îndreptă fără ocolişuri către turnul central. Dacă o parte din ea fremăta de dorinţa de a lupta, cealaltă nutrea speranţa imposibilă de a-l surprinde pe Dola şi de a-l captura aşa, fără duel.

O lovitură de coadă a lui Oarf dărâmă o parte din turnul cel mare care căzu peste corturile din tabără. Nihal auzi urletele guturale ale famminilor striviţi de dărâmături şi imediat după aceea strigătele oamenilor ei care înaintau.

Poate Dola nu era în turn. Nihal se uită în jurul ei pentru a-l căuta, dar gnomul şi dragonul negru parcă dispăruseră. Oarf scoase un răget în timp ce se năpustea spre o altă bucată de turn.

Unde este blestematul ăla, unde? Nihal făcu vreo câteva rotiri ample în jurul ruinelor, fără să vadă nimic. Apoi auzi ceva mişcându-se. O ondulare lentă şi puternică, asemenea unor foale enorme, răsună printre ruine. Două grămăjoare de jăratic luminară întunericul nopţii. Un cap negru ţâşni dintre dărâmături. Dragonul se eliberă scuturându-se puternic dintre pietroaiele adunate unul peste altul şi rămase să tropăie pe rămăşiţele turnului. Pe spatele lui se înălţa Dola, înarmat cu o lance lungă.

– Sunt aici pentru tine, Dola! zbieră Nihal pe când mânia îi exploda în piept. Am venit să-ţi iau capul.

Războinicul rămase o clipă nemişcat, cu ochii de viezure îndreptaţi spre cer. De sub coif se auzi o voce dispreţuitoare:

– Băiete, eşti rezistent. Şi prost.

– Asta o vom vedea, corcitură, murmură Nihal.

Scoase spada din teacă şi gestul acela simplu, pe care îl făcuse de milioane de ori, goni murmurele malefice care-i înceţoşau gândurile, entuziasmul inimii, dorinţa de răzbunare, totul. Rămase în ea numai determinarea rece a cavalerului.

Dragonul se ridică în zbor pe neaşteptate şi Dola se aruncă lovind cu lancea spre Nihal. Oarf ocoli lovitura şi ea se grăbi să izbească bestia neagră, care îşi desfăcea fălcile în faţa ei.

Dola începu iar, dar de data asta Nihal era gata. Bătălia adevărată putea începe.

Nihal era conştientă că gnomul avea o forţă supraomenească şi o viteză cu mult mai mare decât a ei, dar destoinicia cu care o atacă iar o lăsă fără suflare. Nu putea să facă altceva decât să-i respingă orice atac şi chiar şi acest lucru îi cerea un efort uriaş. Începu să folosească amândouă mâinile, încercând să se ţină în echilibru pe Oarf, care era silit la schimbări continue de direcţie pentru a scăpa de muşcăturile dragonului negru.

Trecuseră câteva minute de când începuse duelul, când Nihal nu văzu că soseşte lancea. O lovitură străpunse fără efort armura, plesni cristalul şi o răni razant pe umăr. Fu obligată să se îndepărteze, gâfâind.

Dola rămase nemişcat pe şaua lui.

– Ultima dată am fost prea bun cu tine, urlă, în timp ce agita în aer vârful înroşit al lăncii. Acum mă mulţumesc să-ţi gust sângele, dar jur că-ţi voi zbura membrele unul câte unul, băiete, încheie râzând.

Lui Nihal i se urcă sângele la cap.

– Sunt un Cavaler! Nu mă numi *băiete!* strigă.

Apoi îl mână pe Oarf.

Acum îl vedea bine: fiecare bucată a armurii lui, fiecare fisură în care ar fi putut înfige lama. Luă iar spada cu amândouă mâinile şi-şi dublă viteza mişcărilor, parând cu precizie. Încă nu găsea modalităţi de atac, dar trebuia să aibă răbdare, numai răbdare. Nu ştia ce se întâmpla la pământ. Nu auzea zgomotul bătăliei, numai loviturile ei contra lăncii. Din când în când, câte o lovitură de stilet îi sfâşia pielea şi sângele îi curgea pe sub armură, dar durerea era de o secundă, nu ajungea pentru a o opri. Văzuse infernul doar ca să-l biruie pe Dola. Eschivă a nu ştiu câta lovitură şi trebui să se îndepărteze iar, dar gnomul o încolţi. Dragonul negru scuipă o văpaie de foc, apoi alta şi alta, pe când Oarf dădea din aripi pentru a se ridica cât mai sus. Curând, se treziră zburând cu viteză spre tării. Nihal îşi trase sufletul, dar dintr-odată auzi şuierând aproape de ea lancea lui Dola. Oarf nu evită cu destulă viteză şi pe o parte i se desenă o despicătură. Dragonul scoase un răget de durere şi se întoarse dând din labe.

– Calm, Oarf, calm, murmură Nihal, dar ştia că nu puteau continua aşa. *Trebuie să-l înfrunt. Trebuie să-l înfrunt acum!*

Erau singuri, unul în faţa celuilalt. La picioarele lor pădurea, deasupra capetelor lor, cerul înţesat de stele. Nici un sunet nu tulbura noaptea, exceptând ţârâitul ritmic al greierilor. Nihal îşi dădu seama de sângele care-i uda pielea: Dola îşi ţinea promisiunea, o omora bucată cu bucată.

Gnomul scoase spada din teacă.

– Aşa luptăm cu aceleaşi arme, şi cu arme egale te voi face bucăţi.

Se simţea atât de sigur pe el încât să-i dea avantajul acela. Dar dacă împotriva unei lănci, Nihal nu putea multe, împotriva unei spade lucrurile erau mai uşoare. Fata îl struni pe Oarf şi se avântă împotriva gnomului. Dola rămase nemişcat ca şi cum nu ar fi luat în seamă atacul acela. Când fu la un pas de el, Nihal se ridică pe crupa lui Oarf şi lovi de sus, luându-l prin surprindere pe Dola. Deşi făcută în graba mare, eschiva lui Dola fu eficace, dar Nihal nu se descurajă. Ţâşni şi dintr-un salt fu pe crupa dragonului negru. Lovi dintr-o parte şoldul acelui gnom blestemat, cu toate puterile pe care le avea. Cu un fulger de lumină albă, lama străpunse primul strat al armurii şi în sfârşit ajunse la carne.

Dola reacţionă cu o lovitură piezişă, dar Nihal fu destul de agilă să se ferească. Înfipse spada în umărul dragonului strânse garda cu amândouă mâinile şi se lăsă să alunece, până când se bălăbăni în gol. Animalul scoase un geamăt şi Nihal îşi înţepeni picioarele pe stomacul lui, apoi scoase spada din rană. Căzu în gol, dar Oarf fu gata să-i intercepteze căderea. Era iar în şa. Reuşise.

Nihal explodă într-un hohot de râs feroce.

– A expirat termenul de garanţie al armurii, Dola! Tiranul nu furnizează nimic mai bun nemernicilor lui? urlă, ridicând spada.

De pe lamă, sângele dragonului negru îi şiroi de-a lungul braţului, amestecându-se cu al ei.

– Aşteaptă până să-ţi trâmbiţezi victoria, mucosule, răspunse Dola.

În glasul lui Nihal percepu un tremur de mânie.

Gnomul începu să atace cu lovituri repezi şi puternice una după alta, pe care Nihal le evită sărind. De-acum înţelesese: trebuia să mizeze pe agilitate şi să ţintească dragonul. Odată ajunşi pe pământ, ar fi avut mai multe probabilităţi de succes. La un moment dat însă, o ajunse o lovitură în coaste şi-i tăie răsuflarea. Oarf plană brusc cam vreo douăzeci de coţi pentru a-i da timp să-şi revină. Nihal era deja slăbită din cauza rănilor şi a sângelui pe care-l pierduse, iar lovitura aceea căreia nu-i mai ştia numărul i-ar fi luat şi ultimele puteri. Trebuie să mă grăbesc. *Trebuie să-l*

lovesc iarăşi, acum! Plecă iar la asalt şi începu să atace cu furie oarbă. Urla şi lovea, lovea şi urla, şi, atunci când o orbea lumina albă, ştia că lovitura ochise în plin. Cât despre Oarf, strângea în fălci spatele dragonului negru care era deja străpuns de spada lui Nihal şi nu-l lăsa din strânsoare, în timp ce sângele ţâşnea şuvoaie.

Cu toate că Dola era rănit, forţa loviturilor lui nu părea să se micşoreze. Gnomul o lovea cu latul sabiei, ţintind s-o dezechilibreze, şi Nihal simţea cum îi slăbesc puterile. Nu mai înţelegea dacă era acoperită de sudoare, de sângele ei, de cel al dragonului sau de cel al lui Dola. Continua să atace orbeşte, însă era vlăguită, o durea fiecare fibră din corp. Pierdu ritmul, slăbi apăsarea genunchilor pe spatele dragonului. Simţi că leşină.

Oarf realiză şi dădu înapoi cu două lovituri puternice din aripi, luând cu el între fălci o halcă de carne din monstrul negru.

Nihal îşi recăpătă suflarea şi focaliză imaginea adversarului. Armura lui Dola era străpunsă în mai multe puncte şi lăsa să se vadă pielea însângerată a gnomului.

Ea era şi mai rău. Rănile o ardeau şi avea privirea înceţoşată, dar nu avea să se dea bătută. Avea să-l învingă chiar dacă ar fi murit. *Dragonul. Trebuie să dobor dragonul.*

Nu fu nevoie să dea nici o comandă: cu un rânjet, Oarf sări pe dragonul negru şi se năpusti cu labele şi cu dinţii. Răgetele celor două animale erau asurzitoare şi căldura care se dezlănţuia la fiecare pală de foc îi ameţi pe Nihal şi pe Dola, îi transformă în doi războinici inerţi, la cheremul voinţei celor două animale. Fata se ţinea cum putea de Oarf, în timp ce gnomul încerca să-l aţâţe pe dragonul lui să acţioneze. Pe urmă, pe neaşteptate, tocmai când se părea că domină, Oarf părăsi lupta şi fugi.

– Opreşte-te! Opreşte-te, Oarf! strigă Nihal.

Se uită în urma ei. Bestia neagră îi urmărea cu greutate şi pierdea sânge la fiecare bătaie a aripilor.

Oarf se ridică spre cer şi doar atunci coti brusc schimbând direcţia, coborând de sus peste duşmanul lui. Nihal deveni una cu gândul dragonului ei. *Da! Da, Oarf! Am înţeles! Sunt gata!*

Acum! Strânse genunchii și înșfăcă spada cu amândouă mâinile, strângându-i mânerul ca și cum ar fi fost cel al unui pumnal.

Oarf plană la mică distanță de capul negru al dragonului și Nihal înfipse lama cu toată puterea ce-i mai rămăsese.

Din gâtul dragonului negru gâlgâi un șuvoi violent de sânge. Animalul scoase un sunet înspăimântător, de durere amestecată cu furie.

– Blestematule! urlă gnomul și, dintr-o lovitură, sfâșie o aripă a lui Oarf.

Dragonul negru pierdu rapid din înălțime și se prăbuși peste copaci trăgând ramurile după el.

Oarf îl urmă curând și căzu puțin mai încolo.

O clipă, Nihal nu văzu altceva decât un vârtej de frunze și așchii de lemn, apoi fu aruncată de pe spatele dragonului ei și se prăvăli la pământ.

Șuieratul unei spade o readuse la realitate.

– Ai întrecut limita, băiete! urlă Dola.

Fata de abia apucă să se ferească, se rostogoli pe o parte și auzi cum spada gnomului se înfigea la un fir de păr de capul ei. Rămase ghemuită prin hățiș, gâfâind. *Spada! Unde e spada mea?* Nu reușea să numere rănile gnomului, dar erau multe și unele dintre ele trebuie să fi fost profunde. *Cum e posibil să-i fi rămas atâta energie?* Nihal începu să se retragă, cu genunchii îndoiți, cu mâinile în frunziș în căutarea spadei ei.

Dola părea sigur de victoria lui.

– Băiete, ești terminat, repeta pe când înainta încet.

Nihal se împiedică de ceva ascuțit. Îi scăpă un geamăt de pe buze și căzu pe spate. Pierdea sânge dintr-o gleznă, dar niciodată o rană nu o făcuse mai fericită.

Dola izbucni în râs.

– Cruță-mă, te rog, murmură Nihal.

– Acum mă rogi? scrâșni gnomul. Nu-mi ajunge, Cavalere. Mai încearcă, poți mai mult.

– Te implor. Lasă-mă în viață, îl imploră Nihal.

Se deplasă imperceptibil către el.

– Şi de ce ar trebui?

Nihal se prosternă la pământ.

– Te voi sluji pentru totdeauna, voi face tot ceea ce vei vrea... se smiorcăi.

Întinse braţele pe sol până când întâlni ceva tare şi rece. Atunci se ridică brusc cu spada iarăşi în mână.

Se aruncă asupra lui, dar loviturile ei erau mai puţin precise, avea privirea încetoşată şi durerea îi tăia respiraţia. Se duelară încă multă vreme, în timp ce sunetul scrâşnitor al lamelor care se încrucişau rănea liniştea nopţii.

Părea să fi obosit şi Dola. Începu să se retragă. Greşi o lovitură de apărare, apoi alta, şi încă. *Loveşte-l acum! Loveşte-l!*

Gnomul nu avu timp să vadă sosirea loviturii. Spada de cristal îl lovi în burtă şi timp de o clipă pădurea se lumină de o licărire albă.

Dola urlă de durere şi armura lui căzu la pământ în fărâme. Se sprijini gemând de un copac. Nihal rămase în gardă, însă un zâmbet îi înflori pe buze. Reuşise.

Satisfacţia ei dură puţin. Dola îi aruncă o privire dispreţuitoare.

– Ei bine? Asta-i tot ce ştii să faci? zise, apoi întinse iar spada spre ea.

Din ochii lui Nihal ţâşniră lacrimi de furie. Nu era nici o modalitate de a-l învinge. Nu mai putea, nu ar mai fi suportat o altă încăierare. Era menită să moară de mâna acelui monstru care-i omorâse copilăria.

Apoi se întâmplă ceva care-i tăie respiraţia.

Lacrima încastrată în garda spadei sale începu să strălucească şi copacul de care se sprijinise Dola se lumină subit şi emană o fulgerare argintie şi teribilă. Rădăcinile ieşiră din pământ, încolăciră trupul bondoc al gnomului şi îl aruncară la pământ. Ramurile se contorsionară până când atinseră solul şi se vălătuciră în jurul membrelor lui.

Nihal privi scena îngrozită. Spectacolul acelui copac imens care se mișca avea ceva înspăimântător, supraomenesc, dominant. Un Părinte al Pădurii o ajuta.

Văzu cum scoarța strălucea amenințător, cum frunzele deveneau ascuțite ca lamele de cuțit și cum pătrundeau pe sub pielea lui Dola, cum ramurile îl zguduiau cu violență pe prizonierul lor pentru ca apoi să-l arunce departe. Dola sfârși prin a se izbi de un alt copac și căzu în țărână descompus. Lumina dispăru puțin câte puțin și copacul deveni din nou nemișcat și tăcut.

Lui Nihal i se păru că pierduse noțiunea timpului. Nu știa pentru câtă vreme rămăsese acolo, neclintită, să se uite la corpul acela întins pe pământ. Când își reveni, își dădu seama că tremura din cap până-n picioare și că în capul ei bubuia un singur strigăt: „Ucide-l! Ucide-l! Ucide-l!"

Încet, se apropie de Dola. Era la câțiva coți distanță, dar ei i se părură mii. Când fu deasupra lui, îl privi. Gâfâia într-o baltă de sânge, dar se uita încă la ea cu ochi de foc.

Nihal ridică spada și o înfipse în omoplatul gnomului, țintuindu-l la pământ. Zbieretul lui i se păru un cântec melodios.

Doar atunci își scoase coiful și îl aruncă departe.

Dola schiță un zâmbet batjocoritor.

– Deci era adevărat: mai era una dintre voi, bastarzii...

Nihal fu orbită de furie.

– Da, mai era una, Dola, rânji ea. Se numește Nihal din Turnul Salazar. Uită-te bine la ea, pentru că ea va fi cea care-ți va smulge viața.

În timp ce spunea acestea, îi puse lama la gât.

– Îmi amintesc bine Salazarul. Ardea o minunăție... bâigui gnomul. Ucide-mă, tinere jumătate-elf. Dar nu te amăgi: nu va folosi cât să-l oprești pe Tiran. Nu ți-ar ajunge mii de vieți pentru a ne ucide pe toți.

„Ucide-l! Ucide-l!" repetau glasurile.

Dar Nihal ezita.

Mai trebuie atât de puțin. Trebuie doar să apăs lama peste gâtul lui și pe urmă voi fi fericită, voi fi făcut ce trebuie.

Promisese. Nu putea.

Câți oameni am terminat cu o lovitură de spadă? Câți fammini am măcelărit? Câte agonii au trecut peste spada mea? Ce mai poate să însemne o moarte în plus?

Mâna care strângea garda era transpirată, fruntea înghețată.

Nihal își aminti cuvintele lui Megisto: „Vrei să-l vezi implorând milă. Și când va fi rănit la picioarele tale, vrei să-i tai gâtul și să-i vezi sângele năclăind țărâna. Și când va fi mort, vei râde și vei simți că ți s-a împlinit răzbunarea."

Nu! Nu! Nu!

Făcu un pas înapoi pe picioarele șovăielnice. Băgă spada în teacă.

– Alții vor fi cei care-ți vor decide soarta, blestematule, zise cu un fir de voce.

Dola o privi printre pleoapele întredeschise.

– Faci o mare greșeală, jumătate-elf, o mare greșeală...

Cuvintele lui se stinseră încet, în timp ce i se închideau ochii.

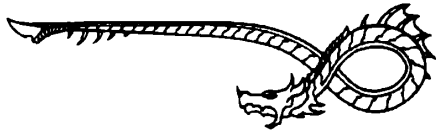

22

SECRETUL LUI IDO

Alegerea de a-l ține ocupat pe Dola și a le da trupelor timp să atace se dovedi câștigătoare. Ciocnirea fusese dură, dar bătălia se încheiase cu victoria armatei Pământurilor Libere. În zori, tabăra din pădurea Herzli fusese recâștigată.

Când pe pământ luptele erau în toi, Laius asistase la duelul dintre Nihal și Dola de pe colină. Îi privise pe Oarf și pe uriașul dragon negru cum se agitau pe cerul nopții, auzise țipetele lui Nihal. Închisese ochii la fiecare dintre rănile pe care le primise prietena lui și tresăltase de bucurie când spada ei se înfipsese în impenetrabila armură a gnomului. Apoi o văzuse pe Nihal căzând împreună cu Dola și cu cei doi dragoni și alergase cu sufletul la gură la general.

Când echipa de recunoaștere o readuse pe Nihal, acoperită de sânge și inconștientă, în tabără se lăsă o liniște înmărmurită. La mică distanță, patru soldați îl târau pe Dola, pus în lanțuri și rănit.

Vrăjitorul taberei rămase alături de Nihal toată ziua și numai în seara următoare îndrăzni să spună că poate ce era mai rău trecuse.

Nihal nu avea să păstreze nici o amintire a timpului scurs pe patul de campanie al infirmeriei. Nici măcar visele nu-i dădură impresia că era vie. Chiar era ca moartea: întuneric și nimic, peste tot.

La vestea că Nihal era grav rănită, Ido îl mână pe Vesa să zboare mai dihai ca vântul. El și Laius făcură cu rândul la căpătâiul ei, o vegheară zi și noapte, așteptară cu încredere momentul în care avea să deschidă ochii.

– Continuă să te cheme, Ido.

– Știu.

– Dar e adevărat? Vreau să zic, e adevărat că el...

– Taci, Laius. Taci.

Nihal întredeschise încet pleoapele și din întuneric se profilară două siluete distincte.

Se auzi strigată:

– Nihal! Nihal, ești trează?

Laius... Deschise și închise ochii și chipurile aplecate asupra ei deveniră de recunoscut. Laius avea părul ciufulit și un aer obosit. Ido zâmbea. Nihal încercă să răspundă acelui zâmbet, dar nu fu sigură că reușise.

– Sunt mândru de tine, murmură Ido.

Dintr-odată, Nihal își aminti fiecare lucru.

Da, și ea era mândră de sine.

Toată perioada cât stătu în infirmerie, Nihal primi o sumedenie de vizite. Printre primii care veniră fu generalul, care se strădui să o facă să primească o recunoaștere oficială pentru acțiunea ei. Apoi începu procesiunea soldaților și Nihal fu constrânsă să povestească până la greață cum îl învinsese pe cel mai temut războinic al Tiranului. Nu că nu ar fi fost măgulită de toate atențiile acelea, dar rolul de eroina zilei o stânjenea.

În schimb, Ido se arăta rar și, când se ducea să o vadă, rămânea întotdeauna puțin. În parte, Nihal era ușurată. Nu putea uita cu ce armă îl bătuse pe Dola, și nici din ce motive. Firește, nu-l ucisese. Fusese credincioasă jurământului pe care i-l făcuse lui Megisto. Își atinsese obiectivul. Dar acum?

După zece zile de convalescență, putu să facă primii pași în cârje. Ieși din cort și dădu un tur prin tabără.

Soarele de vară era cald și-i mângâia pielea. Nihal se simți aproape ca acasă. I se părea că recunoaște soarele acela: era același soare care o văzuse crescând cutezătoare între zidurile Salazarului.

Mai întâi, vru să se ducă la Oarf. Imediat ce îl văzu culcușit pe o pajiște la marginea taberei, cu rana de la aripă care nu se cicatrizase încă, i se strânse inima.

Se apropie de el șchiopătând.

– Am reușit, prietene, am reușit, zise.

Îi mângâie botul și dragonul îi linse mâna.

Mai târziu, în timp ce mânca la cantina taberei, Nihal avu ocazia să prindă o discuție ciudată dintre doi infanteriști așezați în spatele ei.

– Și insistă încă?

– Ba bine că nu! Și gândește-te că noi nu știam nimic!

– Mie mi se pare imposibil. Ce mai, vorbim de Dola! Dacă ar fi adevărat, am avea de ce să ne îngrijorăm...

– Cine poate ști? Rămâne faptul că Ido nu a scos o vorbă despre subiect. Acum, dacă m-ar acuza cineva că aș fi fost în clica dușmanului, eu aș face pe dracu-n patru ca să dezmint...

Nihal se răsuci brusc.

– Despre ce vorbiți? întrebă cu voce încordată.

– Nimic important. răspunse unul dintre cei doi infanteriști, stânjenit.

– Vreau să știu despre ce vorbiți! repetă Nihal.

– Vorbeam despre Dola, interveni celălalt. De când e aici nu face altceva decât să întrebe de Ido. Vrea să-i vorbească.

Nihal simți cum i se urcă sângele-n obraji.

– De ce?

– Zice că se cunosc de multă vreme... că au luptat unul lângă altul, continuă infanteristul.

– Este o minciună! urlă Nihal.

Un junghi în coastă îi tăie respirația, dar nu o împiedică să-și înșface cârjele și să se ridice în picioare.

– Unde-i viermele acela?

– În partea de apus a taberei, unde ținem prizonierii. Dar generalul a dat ordin ca...

Cuvintele soldatului se pierdură în gol. Nihal plecase deja șchiopătând cu cârjele.

Când intră în cortul ei, Laius era ocupat să-i curețe spada.

– Cum te-ai descurcat cu hodoroagele alea? întrebă băiatul cu un zâmbet care însă îi dispăru de pe buze în fața privirii lui Nihal.

– Ce se întâmplă?

Nihal nu răspunse. Îi luă din mână arma și ieși.

Laius ieși din cort.

– Așteaptă, Nihal!

Se uită după ea cum se îndepărtează, apoi scutură din cap și intră iar, resemnat.

– Lasă-mă să intru, îi porunci Nihal străjerului.

Era palidă și transpirată. Din bandajul care-i strângea toracele înflorea o pată roșie.

– De fapt, am avut dispoziții să...

– Lasă-mă să intru, repetă ea.

– Bine, dar eu nu vreau să știu nimic, bolborosi soldatul.

Dădu din umeri și deschise ușa cuștii mari de lemn care ținea loc de celulă.

Când intră, Nihal fu izbită de o duhoare de mucegai și de stătut. Celula era întunecoasă și razele subțiri de soare care se filtrau între o bârnă și alta de abia luminau locul. Fata înaintă câțiva pași, se împiedică, căzu în față.

Între pereții de lemn făcu ecou un hohot. Încet, din întuneric, răsări silueta unui gnom atât de musculos că părea peste fire. Avea mâinile și picioarele încleștate de lanțuri grele, corpul îi era acoperit de răni, dar nu părea suferind. Ochii lui de viezure se uitau cu dispreț la Nihal.

– Nici nu te ții pe picioare, jumătate-elf?

Nihal îndreptă spada în față, furibundă.

– Taci! Poate eu nu mă țin pe picioare, dar dintre noi doi tu ești cel pus în lanțuri!

– Ce ferocitate, rânji Dola. Poate că Tiranul nu greșește atât de tare când se teme de tine.

– Tiranul nu știe cine sunt, răspunse Nihal.

– Nu știe cine ești, dar tot se teme de tine. De aceea te caută, murmură gnomul. Cât crezi că te vei mai putea ascunde înainte să dea de tine? Nu-ți va folosi la nimic că m-ai învins, pentru că în curând infernul vă va înghiți pe toți. Și tu te vei duce să le ții tovărășie strămoșilor tăi. Sunteți terminați, jumătate-elf.

Nihal se apropie de Dola până când îi atinse pieptul cu spada.

– Ce trăncănești despre maestrul meu?

– Maestrul tău? zise Dola neîncrezător. Așa deci, Ido a fost cel care te-a învățat... Mă minunez, niciodată nu a fost un mare războinic.

Nihal fu năpădită de furie.

– Cum îți permiți să împroști cu noroi onoarea lui Ido, vierme?

Dola hohoti din toată inima.

– Onoare? Ce onoare? Ido este un trădător! A luptat în solda Tiranului ani de zile. Era cu Tiranul când a avut loc măcelul jumătate-elfilor.

– Ce spui? urlă Nihal.

– Maestrul tău a participat la exterminarea neamului tău, jumătate-elf. Pune-l să-ți povestească, atunci când ți se ivește ocazia.

– Taci! Taci! strigă Nihal.

Tocmai ridicase spada, când ușa se deschise larg și temnița fu inundată de lumină. Nihal simți cum o ia cineva de încheietură. Arma îi scăpă din mână și căzu la pământ cu zgomot.

– Nimeni nu ți-a permis să vii aici, zise generalul.

În spatele lui apărură patru soldați.

Nihal își dădu seama că inima-i bătea să-i spargă pieptul. Picioarele nu o țineau. Ameți. Se sprijini cu spatele de un perete al celulei și alunecă până când șezu pe pământ.

Generalul făcu un semn din cap unuia dintre soldați.

– Trimite după scutierul ei.

Laius sosi repede și o scoase afară, departe de temniță. O întinse pe iarbă, la umbra unui copac.

Nihal nu avu putere să se opună.

– Nu-i adevărat, continua să repete în timp ce i se încețoșa vederea. Ceea ce spune nu-i adevărat...

Apoi coborî pleoapele. Când le redeschise, Ido era în picioare lângă ea și o privea în tăcere.

– Spune-mi că nu e adevărat, spune-o tuturor... murmură Nihal.

– Trebuie să vorbim, Nihal, răspunse gnomul.

23

IDO ȘI PĂMÂNTUL FOCULUI

Așezată pe patul de campanie în cortul lui Ido, Nihal își privea aiurită maestrul. I se părea că lumea i se sfărâma la picioare.

– De ce nu ai dezmințit, Ido? De ce nu le-ai spus tuturor că povestea numai minciuni? întrebă cu un fir de voce.

Ido se așeză lângă ea și-și trecu mâinile peste față. Fixă podeaua multă vreme. Părea să fi căutat în pământ curajul și cuvintele. Într-un târziu, ridică ochii și o privi în față.

– Ceea ce a spus Dola e adevărat.

Nimic. Alb. Nihal nu simți nimic. Ce trebuia să simtă? Nu găsea simțăminte cu care să exprime uluirea, furia, durerea. Alb.

– Eu vin de pe Pământul Focului, Nihal, dar asta o știi. Ceea ce nu știi este că sunt moștenitorul tronului acelui Pământ.

Ido respiră adânc, se așeză lângă ea și începu să povestească.

Când s-a sfârșit Războiul de Două Sute de Ani și Nammen, regele jumătate-elfilor, a luat puterea peste toată Lumea Pământeană, pe Pământul Focului domnea Daeb, un rege nici mai rău, nici mai bun decât mulți alții.

Voința noului suveran a răsturnat ordinea politică obținută după ani întregi de bătălii: Nammen a hotărât ca pământurile cucerite de el să fie restituite popoarelor legitime, i-a destituit pe toți regii și a stabilit ca fiecare Pământ să-și aleagă propriul rege.

Câteva Pământuri au vrut să-și mențină monarhii, altele au ales unii noi. Cu toate acestea, pe Pământul Focului, poporul gnomilor

nu a avut posibilitatea să aleagă pe nimeni. Hotărârea lui Nammen a declanșat un război intern între familiile nobililor, care a dus la asasinarea lui Daeb și la exilarea forțată a primului lui născut, Moli.

Moli era tânăr, dar a jurat că nu avea să uite niciodată ceea ce se întâmplase și că mai devreme sau mai târziu avea să-și ia ceea ce era de drept al lui.

S-a stabilit pe Pământul Stâncilor și s-a căsătorit cu Nar, o fată din partea locului, gnom și ea, de la care a avut doi fii: Ido și Dola.

Moli își iubea copiii, dar singurul lucru ce conta într-adevăr pentru el era răzbunarea. Avea un singur gând: să-și recâștige coroana și să-și răzbune tatăl.

Ido și Dola au învățat să folosească spada încă de mici. Când nu călătorea prin Lumea Pământeană ca să caute aliați, Moli îi antrena personal.

Ido era numai un copil, dar era bun cu armele. Tatăl îi repeta tot timpul că ar fi devenit rege. Îi spunea să urască pe cel care le luase tronul și pe care el îl ura. Îi spunea că ar fi trebuit să-l ucidă pe dușman și el încuviința convins. L-a trimis la Academia Cavalerilor Dragon[illegible] când era abia un băiețaș: acolo l-a cunoscut pe Vesa, acolo a învățat totul.

Dola era diferit; delicat, nu era potrivit pentru lupte, se îmbolnăvea ușor. Și mai era și fiul mai mic: nu trebuia să moștenească tronul, era de ajuns ca la momentul oportun să fie în stare să lupte. Moli îl chinuia, îl constrângea să se antreneze în furtună cu ploaie, încerca cu orice chip să facă din el un războinic. Dola se străduia așa cum se poate strădui un copil care vrea să-i fie pe plac tatălui: se antrena singur, punea suflet în ce făcea, înghițea insulte și samavolnicii.

S-a întâmplat ca imediat după numirea lui Ido drept Cavaler să aibă loc cotitura.

Moli a luat contact cu un tânăr vrăjitor foarte ambițios care l-a asigurat de sprijinul lui pentru a-și recuceri tronul uzurpat al lui Daeb. A început să se ducă din ce în ce mai des pe Pământul cel Mare și când se întorcea din călătoriile acelea părea satisfăcut.

Într-o zi, a trebuit să plece către Pământul Nopții și a vrut ca Ido și Dola să-l însoțească. Au ajuns într-un loc uitat de lume, un fel de palat ascuns printre munți, imposibil de găsit pentru cine nu i-ar fi cunoscut așezarea.

Acolo, Ido și Dola l-au cunoscut pentru prima oară pe bărbatul în care tatăl lor credea orbește. Sau, mai curând, i-au cunoscut glasul, pentru că bărbatul se ascundea în spatele unei draperii grele, negre. Un glas indescifrabil, fără vârstă, inuman.

– Aceștia sunt fiii mei, doamne, a zis Moli, pe un ton servil care l-a surprins pe Ido.

– Care este cel mai mare? întrebă glasul.

Moli îl împinse în față pe Ido.

– El este, Stăpâne.

„Stăpâne", așa a zis Moli. Ido nu înțelegea: tatăl lui era un rege, iar el, un principe, nimeni nu le putea fi stăpân. Era stingherit. Nu-l putea vedea pe bărbatul acela, și totuși îi simțea privirea ațintită asupra lui.

Bărbatul din spatele draperiei l-a întrebat dacă-și voia tronul înapoi.

Ido a răspuns că da, sigur că îl voia.

Bărbatul nu a mai spus altceva.

Apoi a fost rândul lui Dola. Cu el a vorbit îndelung și lui Ido i s-a părut că îl simpatiza.

Două luni mai târziu, Moli le-a spus fiilor că trebuiau să se întoarcă pe Pământul Nopții să planifice atacul împotriva Pământului Focului. Urmau să găsească acolo o armată care îi aștepta.

Ido și Dola au intrat iar în palatul bărbatului fără chip. Armata era acolo, mare și numeroasă, și Ido a simțit cum îi curge sângele în vene cu repeziciune: sosise ziua cea mare! În sfârșit, după ani de zile de supușenie și de exil, și-ar fi reluat ce era al lor.

Mai era multă altă lume la bărbatul ascuns, oameni pe care Ido nu-i cunoștea. Aceea a fost ziua în care Tiranul a luat puterea și Ido era acolo. Nu îl interesa să știe ce punea la cale bărbatul acela, și nici de

ce. Își voia numai coroana, și pentru ea a luptat. A fost primul lui război. Campania a durat trei luni, a fost lungă și obositoare, a fost rănit nu numai o dată și și-a riscat viața, dar nimic nu părea să-l poată opri. Lupta pentru familia lui, pentru coroană. Visul acela îl orbea. În schimb, Dola a luptat numai la început, apoi a început să petreacă perioade din ce în ce mai lungi în palatul bărbatului ascuns. Tiranul, cum se numea acum singur.

Ido a ajuns în apropiere de Assa, capitala Pământului Focului, într-o zi de iulie. Trecuse printr-un sat în ruine și populația îl salutase ca pe un salvator. Era puțin mai mare decât un copil și toate brațele acelea întinse, recunoștința poporului, victoria i s-au urcat la cap. S-a simțit un erou și cu convingerea aceea a ajuns la palatul regal, pe care trupele comandate de Moli îl trecuseră prin foc și spadă.

Regele uzurpator și toate rudele lui au fost adunați în sala tronului. Suveranul a implorat să i se dăruiască viața.

Moli a ascultat în tăcere, zâmbind. Apoi l-a privit pe Ido și i-a întins spada.

– Tu ai onoarea, a zis.

Ido s-a apropiat și l-a străpuns fără milă. Ucisese deja, dar numai în luptă. I-a plăcut să-i ia viața acelui bărbat pe care nu îl cunoștea. I-a plăcut su[illegible]dă disperarea familiei lui. În ziua aceea a devenit un asasin.

Lunile următoare au fost dedicate răzbunării. Moli a pus să fie uciși sau întemnițați toți aceia care îl sprijiniseră pe vechiul rege și a inaugurat cu sânge noua eră. În schimb, Ido s-a dedicat plăcerilor vieții. A devenit un necuviincios. Își petrecea zilele la curte și nopțile în chefuri cu bere, nu-i păsa de ce se petrecea în afara granițelor Pământului lui. Nu avea alt scop în viață decât să se bucure de coroana aceea pe care tatăl lui i-o promisese dintotdeauna. Până când l-a convocat Moli într-o zi.

– Tiranul vrea să te duci la el, a zis cu ton grav.

– Și de ce? a pufnit Ido. Nici nu mă gândesc!

– Îți amintesc că avem o datorie față de el, Ido. Fratele tău a ajuns deja la el pe Pământul cel Mare. Vei pleca chiar în seara aceasta, a poruncit Moli și cu asta a încheiat discuția.

Ido a găsit schimbări uriașe pe Pământul cel Mare: acolo unde odată fusese palatul Consiliului se construia un turn uriaș de cristal negru. Tiranul își clădea Fortăreața. Pentru moment nu era decât o bază octogonală masivă nu mai înaltă de patru etaje, dar era maiestuoasă și impresionantă. Zidurile luceau funebru, ferestrele erau ogive înalte deschise precum orbitele unui craniu. De o parte și alta a turnului, sclavii munceau zi și noapte la alte opt edificii mai mici: tentaculele care în viitor ar fi asaltat fiecare dintre Pământurile Libere.

Dola l-a primit pe fratele lui și l-a însoțit în salonul de audiențe. Ido aproape nu l-a recunoscut: nu mai era băiatul grațios și fragil pe care-l cunoștea. Părea să fi crescut, avea un aer cutezător și era îmbrăcat ca un războinic.

Tiranul, ca întotdeauna, se ascundea în spatele unei cortine grele, negre. Glasul lui răsuna în salon ca și cum ar fi venit de pe altă lume.

– A venit timpul ca tatăl tău să-și plătească datoria. De acum înainte, tu și fratele tău veți lupta pentru mine, a zis Tiranul.

Ido a încercat să protesteze, dar Tiranul l-a întrerupt brusc:

– Aceasta-i hotărârea mea. Și este și cea a tatălui tău, pentru că voința mea și a lui sunt una și aceeași, Ido. Amintește-ți.

Astfel, Ido a intrat în armata Tiranului. A primit o armură și o spadă pe mânerul căreia era scrijelit jurământul de fidelitate față de Tiran. La început nu avea mulți oameni sub comanda lui, pentru că Tiranul nu dispunea încă de o armată în toată puterea cuvântului: regii cei vechi destituiți de Nammen îi furnizau oameni și arme.

Ido a fost trimis pe frontul Pământului Nopții. Acolo a învățat într-adevăr meseria armelor. Tiranul a făcut din el un războinic. Cu cât trecea timpul, cu atât războiul îi intra în suflet. Iubea lupta

ca pe el însuși, iubea mirosul sângelui pe care îl regăsea seara pe piele, iubea groaza pe care o insufla dușmanilor.

Tiranul a dat un scop vieții sale: să ucidă. Cu cât ucidea mai mult, cu atât era mai temut, și cu cât era mai temut cu atât se simțea mai puternic. Când cobora pe câmpul de bătălie, spada lui nu se oprea până când nu erau toți la pământ. Nu-i era teamă de durere, nu-i era teamă de moarte. Dacă nu lupta, nu se simțea viu.

Rareori se întorcea la Assa. Viața de curte pe care o iubise atât îl îngrețoșa acum. Tatăl lui nu i se mai părea același. Îmbătrânise și în ochii lui devenise un bărbat mic, meschin, îngrijorat pentru soarta fiilor lui și a regatului lui, peste care avea din ce în ce mai puțină putere. Când se ducea să-l vadă, Moli nu făcea altceva decât să se plângă, se văicărea de birurile pe care trebuia să le plătească Tiranului, de oamenii pe care i-i smulgea armata acestuia. Îi repeta că simțea suflarea Tiranului în ceafă, îl implora să nu-l lase să le ia Pământul.

În schimb, îl vedea adesea pe Dola și de fiecare dată nu înțelegea cum de era el. Începea să-și facă un nume ca războinic și avea multe trupe sub comandă. Soldații lui se temeau de el și îl respectau, și curând faima lui a ajuns mai mare decât a fratelui său.

Ido a începu[illegible] fie gelos.

Apoi l-a convocat Tiranul și i-a spus că avea un dar pentru el. Atunci l-a pus în fruntea unei trupe de fammini. Din ziua aceea, timp de zece ani, Ido nu a făcut altceva decât să lupte.

Tiranul îi dăruise lui Dola un dragon negru, un animal înspăimântător care părea să fi ieșit din măruntaiele pământului. Pe crupa acelei bestii, ascensiunea lui Dola ca războinic părea să fi ajuns la paroxism. Nu numai o dată Ido privise cu invidie dragonul negru. Vesa nu suferea comparație.

– Vreau să te pun la încercare, Ido a zis Tiranul. Dacă vei duce la bun sfârșit următoarea misiune, vei avea și tu un dragon negru și trupe noi sub comanda ta. Dă-mi satisfacție și te voi face puternic.

Pământul Nopții fusese cucerit de mai mult de un an, dar de-a lungul granițelor erau încă asediate multe grupuri de rebeli. Ido a primit un contingent de două sute de fammini și o singură poruncă: să extermine.

Citadela i-a apărut de departe, cufundată în întunericul permanent al Pământului Nopții. Era mică, vreo treizeci de căscioare de lemn apărate de un gard solid de bârne și nici o santinelă care să-i străjuiască intrarea.

Ido se aștepta ca rebelii să fie în alertă, dar nu-și puse întrebări. Ba mai mult, s-a bucurat: avea surpriza de partea lui. I-a lansat la atac pe fammini și s-a ridicat în zbor cu Vesa pentru a arunca vijelia de foc peste cabane.

I-a trebuit puțin ca să înțeleagă. Famminii nu întâlneau rezistență. Singurele urlete pe care le auzea erau de femei și de copii. Tiranul îl trimisese să extermine un sat de jumătate-elfi. Se stabiliseră acolo după ce fugiseră de pe Pământul Zilelor. Încă de pe vremea aceea rămăseseră puțini.

Ido luptase mult în acei zece ani. Ucisese fără scrupule, străpunsese cu spada lui pe cei care-i imploraseră milă. Nu avea nici o moralitate, nu-l interesau binele și răul, de alții nu-i păsa.

Dar de data aceea, când a văzut cum trupele lui îi omorau pe cei care fugeau, cum îi terminau pe răniți prin mușcături, cum se aruncau asupra cadavrelor, s-a răzvrătit ceva în el. Dușmanii aceia nu erau soldați: erau oameni dezarmați, care cereau doar să trăiască în pace.

A planat cu Vesa deasupra încăierării și a ordonat retragerea, dar famminii nu i-au dat ascultare. A strigat iarăși, din ce în ce mai tare, fără rezultat. Atunci s-a aruncat asupra soldaților lui, i-a terminat cu spada unul după altul, dar totul a fost inutil. Famminii s-au întors împotriva lui și l-au rănit grav. A reușit să se salveze numai datorită lui Vesa. S-a pus la adăpost pe o culme și a asistat la măcel de la înălțime.

Când totul a luat sfârșit a coborât, a descălecat de pe Vesa și a traversat satul pe jos. Simțea că e pe punctul de a înnebuni. Era prea mult. Era prea mult și pentru el. Nu voia să mai lupte pentru bărbatul acela, niciodată.

S-a hotărât să se întoarcă la Assa. A fost obligat să bată drumuri puțin umblate. Era rănit, dar mai ales era un trădător. Ido nu știa de ce se ducea la tatăl său, nu mai știa ce-l ținea încă în picioare, nu mai știa nimic. A fost o călătorie groaznică. Apoi a ajuns pe Pământul Focului și realitatea i s-a înfățișat în toată cruzimea ei. Populația era ținută în sclavie, în sate se simțea disperarea. Doar femeile se ocupau de pământ, copiii erau slabi și zdrobiți, bărbații lucrau în fierării prin împrejurimile vulcanilor regatului pentru a produce arme.

Când a ajuns Ido la palatul regal, l-a găsit înconjurat de gărzile Tiranului. L-au oprit și l-au târât în lanțuri în sala tronului.

Așezat pe tron nu era Moli, ci Dola, de nerecunoscut. Pe cap avea coroana care fusese a tatălui său. La picioarele lui, culcat, uriașul dragon negru se uita la Ido cu ochi de tăciuni și părea să râdă de el.

– Frate, a început Dola pe ton condescendent, știi că Tiranul e supărat pe tine?

– Unde este tatăl nostru? a întrebat Ido, sfârșit.

Dola a dat din umeri.

– Din pa[illegible], a murit acum câteva săptămâni. Îmi pare rău, nu aș fi vrut să afli vestea în felul acesta...

– Blestematule! L-ai ucis! a strigat Ido, însă străjile l-au trântit la pământ.

– Prostia lui a fost cea care l-a omorât, a răspuns Dola. De ce te prefaci că nu înțelegi, Ido? De ce nu vrei ca Domnul Nostru să aibă grijă de tine? Privește-mă: Tiranul m-a făcut puternic, mi-a dat un corp și o forță de neînvins.

Dar Ido nu înțelegea, nu reușea să înțeleagă.

– Tu ești nebun...

Dola a izbucnit în râs.

– Tu ești nebunul, dacă renunți la asta. Ido, ce înseamnă viața tatălui nostru, viața inapților care ne înconjoară, în fața Puterii? Totul ne va fi permis, putem totul, pentru că Tiranul poate tot. Vom contribui la crearea unei noi ordini. Gândește-te, Ido. Întoarce-te la el, pleacă-te la picioarele lui, te va ierta.

Mânia lui Ido a explodat.

– Ți-ai vândut sufletul, Dola! L-ai ucis pe tatăl nostru și ți-ai vândut sufletul! a urlat în timp ce străjile îl luau pe sus.

– Ai timp până mâine să decizi, frate: sau te întorci în serviciul Tiranului sau vei fi ucis, a încheiat Dola.

Ido a fost închis în fortăreața de lângă palat, unde altădată locuiau gărzile personale ale tatălui său.

Era disperat de moartea lui Moli și povara vieții pe care o dusese până în ziua aceea s-a prăvălit peste el. Îi permisese Tiranului să împlinească acte îngrozitoare, îl ajutase să obțină puterea, îl lăsase să-i ucidă tatăl și să distrugă viața supușilor lui.

Vesa a fost cel care l-a salvat. Zece bărbați au încercat să-l rețină, s-a încumetat și un vrăjitor, dar forța acelui animal părea de nedomesticit. Dragonul a transformat în cenușă pe oricine se afla în calea lui și a scăpat din grajd după ce a dărâmat un perete. A zburat multă vreme deasupra fortăreței în care era închis Ido, răcnindu-și răgetul spre cer, indiferent la săgețile care i se înfigeau în piele. Apoi a coborât razant, a dărâmat zidul și l-a târât pe stăpânul lui într-un loc sigur dincolo de front.

Ido s-a refugiat pe Pământul Vântului. Nu mai avea un loc în care să se ducă, un motiv pentru care să trăiască. Atunci s-a hotărât să se predea armatei acelui Pământ. Se gândea că ar fi fost drept să-i pedepsească cu moartea pe cei împotriva cărora luptase. S-a prezentat într-o tabără, a aruncat spada la pământ și a cerut să fie arestat. Când l-au recunoscut soldații, sfâșiat și rănit, au rămas împietriți: nu se întâmplase niciodată ca un dușman să se predea singur. Generalul taberei a ordonat ca Ido să fie judecat de Consiliul Magilor.

Zilele dinainte de a apărea în fața Consiliului au fost cele mai rele din viața lui. Era chinuit de amintirea satului pe care-l distrusese, de certitudinea că acele femei și acei copii nu aveau să se mai întoarcă niciodată.

Ido a fost condus în lanțuri în fața judecății consilierilor. Le-a spus tot ceea ce știa despre armata Tiranului și despre strategiile lui viitoare. Le-a povestit tot ceea ce făcuse. Înainte de a fi dus în celulă, i-a rugat să-l ucidă.

În noaptea aceea l-a vizitat un consilier. Numele lui era Dagon.

– Nu vei obține nimic cu moartea ta, Ido. Moartea nu-ți va spăla păcatele, nu te va face un om mai bun, i-a spus. Dar dacă trăiești, din disperarea ta poate lua naștere ceva bun.

Ido nu înțelegea sensul cuvintelor.

– Durerea pentru acțiunile făptuite de tine îți va fi mereu alături. Ispășirea ta va fi amintirea, a continuat Dagon. Apoi s-a uitat în ochii lui. Ești un războinic puternic, Ido. Am venit să-ți propun să lupți pentru a-l doborî pe Tiran, pentru a-l împiedica să ia alte Pământuri în stăpânire. Este o inițiativă a mea. Dacă vei voi să mori, consiliul nu se va opune și vei fi omorât. Dar dacă vei vrea să lupți în armata Pământurilor Libere, voi face tot ce-mi stă în putere să poți avea un loc în rândurile ei. Acum ține de tine să alegi.

Ido s-a gândit mult. Chiar era posibil să o ia de la capăt? Putea deveni o altă persoană? Nu luase niciodată în considerare posibilitatea de a lupta pentru cineva: nu pentru putere, nu pentru o coroană, nu pentru a ucide, ci pentru cineva. Când s-a prezentat în următoarea săptămână la Consiliu, Ido a acceptat propunerea. Firește, nu toți consilierii și comandanții militari au fost de acord. Mai ales Raven, Generalul Suprem, care a fost unul dintre cei mai înrăiți defăimători ai lui.

Însă Dagon a luat asupra lui responsabilitatea acțiunilor gnomului.

Ido a fost făcut infanterist.

În ziua primei lui bătălii, Dagon s-a dus să-i restituie spada. Când i-a întins-o, gnomul s-a uitat oripilat la ea. Nici nu reușea să o atingă.

– Încrustat pe mâner este actul de supunere către Tiran, a murmurat. Nu pot...

Consilierul l-a întrerupt cu un gest și i-a arătat mânerul: runele jurământului fuseseră șterse; în locul lor era numai o abraziune amplă.

– Să nu crezi că-ți vei putea construi viața ignorând ruinele, Ido, a zis Dagon. Durerea va dispărea, dar amintirea, nu. Arma aceasta este mărturia a ceea ce ai fost și gajul că niciodată nu vei mai fi ca atunci.

Gnomul făcu o pauză. Se ridică în picioare și bău dintr-o carafă o înghițitură lungă de apă. Îi întinse și lui Nihal, dar fata nu mișcă nici un mușchi.

Ido puse carafa pe jos și se reașeză pe pat.

– Nu m-am mai despărțit de spada mea. Am făcut pe ea alte incizii, am scris pe gardă numele tovarășilor mei pe care i-am pierdut în luptă, dar cel mai important semn rămâne totuși acea ștersătură.

Își aprinse calm pipa și inspiră până când se aprinse tutunul.

– Acelei bătălii i-au urmat altele și altele. Raven mi-a pus bețe în roate de mii de ori. A ajuns să mă acuze de trădare. Găsise vreo doi disperați dispuși să jure că m-au văzut complotând cu un fammin. Am ieșit cu față curată, dar de atunci Raven nu este printre persoanele pe care le întâlnesc cu plăcere. Sunt de zece ani în această armată, am luptat în mii de bătălii, am devenit altcineva. Nu mi-am uitat trecutul, dar știu că fiecare palmă de pământ pe care o cuceresc, fiecare bătălie pe care o câștig este un pas către mântuire. Drumul răscumpărării este nemărginit, Nihal. Nu-mi voi încheia niciodată datoria mea cu viața. Dar înclin să cred că și puținul pe care îl fac este ceva.

Ido tăcu și în cort coborî o tăcere grea ca un acoperământ de plumb.

Nihal tot mai stătea pe patul de campanie, nemișcată. Nu reușea să se uite la el, nu reușea să se gândească la nimic.

– De ce nu mi-ai spus niciodată? murmură ea.

Ido ridică din sprâncene.

– De ce, după tine?

– Pe tine te întreb! zise Nihal ridicând glasul.

Era furioasă și simți cum i se umplu ochii de lacrimi de mânie.

– Eu ți-am povestit totul despre mine! Trecutul meu, coșmarurile mele, lucruri pe care nu le-a știut niciodată nimeni! Și am făcut-o pentru că aveam încredere, pentru că mă învățai ce e viața. Aveam încredere, Ido, și, în schimb, tu îmi țineai ascuns un asemenea lucru!

Gnomul se ridică în picioare și începu să meargă în sus și în jos prin cort. Apoi ridică și el glasul.

– Dar ce ai fi vrut să fac? Când ai sosit la bază cu urechile alea și cu părul ăla, am văzut cum se prăbușește trecutul peste mine. Știam că Raven a fost cel care te-a trimis la mine, știam că era a nu știu câta glumă proastă pe care mi-o făcea. Pentru mine erai numai o belea, Nihal. Însă, pe urmă, m-am gândit să te instruiesc, arătându-ți ce înseamnă să lupți, învățându-te să trăiești, ar fi fost o modalitate de mă revanșa față de poporul tău pentru ceea ce îi făcusem.

– Tu ai fost ca un tată pentru mine, Ido, și, în schimb, eu pentru tine nu am fost nimic. Tot ce m-ai învățat este o minciună! Tu ești o minciună!

Nihal se ridică brusc de pe pat și încercă să ajungă la cârje, dar încă era slăbită. Se agăță de pânza cortului și căzu în genunchi.

Ido se apropie și îi întinse o mână, dar Nihal îl îndepărtă cu brutalitate.

– Nu mă atinge, zise, cu ochi plini de resentimente.

Ido se ridică încet și ieși.

Nihal se închise în cortul ei și nu ieși până în ziua următoare. Rana din șold se redeschisese. Îl lăsă pe Laius să-i schimbe bandajul, dar aproape că nu i se adresă.

Gândul că Ido participase la masacrarea rasei ei o făcea să înnebunească. Dar nu era numai asta. Era deziluzionată. Pentru ea, Ido era un bărbat extraordinar, avea deplină încredere în el, și acum descoperea că nu era nici pe departe așa cum crezuse mereu.

Zilele trecură și Nihal se puse pe picioare, dar nu reușea să-l ierte pe Ido.

Se gândea încontinuu la el, dar, de fiecare dată când îl întâlnea la masă sau prin tabără, Nihal își întorcea capul.

Într-o dimineață, gnomul dădu buzna în cortul ei în ținută de luptă, cu spada în mână.

– Te provoc, Nihal, spuse serios.

Nihal rămase de piatră, fără să înțeleagă.

– Ia-ți spada și vino afară, continuă Ido. Îți dau ocazia să-ți răzbuni poporul.

– Ce naiba...

Ido înșfăcă spada de cristal negru și o aruncă spre ea.

– Ia spada aceea mai mult decât blestemată și ieși, naibii, odată!

Nihal îl urmă zăpăcită.

Soarele strălucea jos la orizont și Ido ajunse într-un spațiu mic între corturi, cu spada gata de luptă în mână. Nu trecu multă vreme ca să se adune lume.

– Da, haideți, veniți! îi incită Ido. Veniți să-l vedeți pe trădător și pe fată cum se fac bucăți.

Nihal era dezgustată de scena aceea.

– Ido, încetează, zise încet.

– De ce, să terminăm o dată pentru totdeauna. Mereu ai vrut răzbunare, nu? Bine, iat-o: după Dola, acum mă poți elimina și pe mine. Ia spada în mână și luptă. Și amintește-ți: de data asta lupt serios. Dacă te lovesc, te omor.

Împrejur era peste tot o tăcere ireală. Nihal simțea zeci de ochi fixați asupra lor. Era absurd. De ce era acolo? De ce se uita Ido la ea cu acea privire feroce?

– Nu te lăsa rugată! Pune-te-n gardă! răcni Ido.

Însă Nihal stătea buimacă în centrul piațetei. Nu asta voia. Nu asta...

Ido se aruncă asupra ei și o dezarmă într-o clipită.

– Nu am intenția să te bat așa. Ia-ți spada și luptă.

– Nu, spuse Nihal.

– Ia-ți arma.

– Nu vreau să mă bat cu tine, Ido.

– Atunci ce vrei? întrebă Ido.

Lăsă spada în jos.

– Eu nu pot șterge ceea ce am fost, Nihal. Și nu vreau. Acum sunt două căi: sau mă omori, sau accepți realitatea.

Nihal se uită în ochii lui.

– De ce nu mi-ai spus adevărul? murmură ea. De ce în viața mea nimeni nu a avut curajul niciodată să-mi spună adevărul?

Gnomul se apropie, îi puse un braț în jurul umerilor și o luă cu el, făcându-și loc printre soldații curioși.

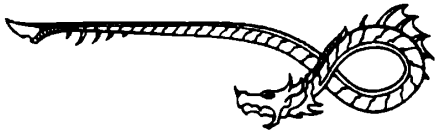

24

DIN NOU ÎMPREUNĂ

În dimineața aceea trezirea nu fu dintre cele mai bune. Nihal simți cum se răstoarnă peste ea o găleată de apă foarte rece și sări realmente jos din pat. Alături de pat era Laius, în picioare, cu o găleată în mână.

– Ai înnebunit? răcni fata udă leoarcă.

– Este fum! Trebuie să ieși imediat din cort! răspunse el agitat.

Nihal se uită în sus: un nor mic de fum albastru se afla deasupra capului ei. Când înțelese ce se întâmpla, inima îi tresări în piept.

Laius se albi.

– Oh, zei din ceruri! Tu ești cea care iei foc!

Tocmai se pregătea să alerge afară să ia o altă găleată de apă, dar Nihal îl opri.

– Calm, fii calm. Nu iau foc! Du-te afară și caută-mi cinci pietre, cât mai egale între ele, și o peniță cu cerneală.

– Dar ce...

– Este o vrajă, mișcă-te! urlă Nihal, agitată.

Cineva îi trimisese un mesaj. Doar două persoane ar fi putut să o facă: Soana și... Sennar. Nihal nici măcar nu îndrăznea să se gândească că fusese el. Din câte știa, Sennar putea să fie și mort, și, dacă era viu, cu siguranță nu voia s-o mai vadă. Își repeta să nu-și facă iluzii, dar spera din toate puterile să fie el.

Laius se întoarse cu cele cinci pietre.

– Sunt bune?

Nihal i le smulse din mână fără să scoată un cuvânt și la fel făcu și cu peniță și cu călimara. Se așeză pe pământ și începu să răscolească în amintire care erau runele care trebuiau trasate pe pietre. *De ce nu am învățat mai mult când eram cu Soana?* Rămase acolo să-și stoarcă creierul, în timp ce inima-i galopa fără frâu și mâinile începeau să-i tremure. *Cum erau? Cum naiba erau?* își aminti primele două rune și le trasă cu degete nesigure, apoi se strădui să evoce celelalte semne și sfârși prin a face trei mâzgălituri de care nu era nici pe departe sigură. Puse pietrele în cerc, apoi închise ochii și încercă să se concentreze, dar avea un singur gând în cap care le gonea pe toate celelalte. Când avu curajul să întredeschidă ochii, văzu fumul, care până atunci se învârtise indolent în jurul ei, adunându-se într-o sferă perfectă.

Literele începură să se formeze, răsăreau una câte una din fondul albastru cu o încetineală exasperantă, dar apăreau clare, distincte. Mesajul era scurt. Puține cuvinte, care însă avură asupra lui Nihal efectul unei înghițituri de apă proaspătă într-o zi de zăpușeală: *M-am întors. Sennar.*

Nihal sări în picioare și alergă să-i dea vestea lui Ido, lăsându-l pe Laius să privească buimac și perplex sfera aceea bizară de fum albastru. Fata nu știa de ce se ducea să i-o spună tocmai maestrului ei, dar simțea că trebuia să povestească cuiva.

– Este o veste splendidă! exclamă Ido.

– Cine știe unde este acum, dacă e aproape, când îl voi putea vedea...

Nihal mergea în sus și în jos, măsurând cu pași mari spațiul mic din cort.

Ido se uită la ea cu aerul celui care începe să aibă rău de mare.

– Întreabă-l, nu?

Nihal se bătu cu mâna peste frunte.

– Ai dreptate, ce proastă, sigur, trebuie să-l întreb unde este, sigur! Pietrele sunt acolo. Și descântecul? Cum era?

Apoi, tot atât de repede cum venise, plecă.

Nihal trebui să repete de trei ori formula, pentru că nu reușea să și-o amintească exact, dar într-un târziu trimise mesajul și începu să aștepte fremătând răspunsul.

Fură necesare două zile, și pentru Nihal fură două zile de tortură.

– Nu te gândi mereu și numai la asta, Nihal, îi spunea Laius, dar erau cuvinte aruncate-n vânt.

În sfârșit, sosi răspunsul: Sennar urma să ajungă la granița cu Pământul Vântului în decurs de trei zile și îi propunea lui Nihal să se întâlnească acolo. *Trei zile.* Erau departe de aproape un an, dar lui Nihal trei zile i se părură nesfârșite. În lunile acelea se schimbaseră multe lucruri. Ea se simțea o altă persoană. Cum ar fi fost să-l revadă pe Sennar? Ce impresie i-ar fi făcut?

În dimineața fatidicei întâlniri, Nihal se trezi sufocată de o problemă pe care nu reușise s-o rezolve încă. Din seara trecută, pe masa din cort erau așezate una lângă alta rochia verde și armura. Nihal cumpărase rochia aceea pentru ocazii mari, dar știa că la urma urmelor nu i se potrivea. Atunci, poate ar fi fost mai bună armura, dar i se părea nepotrivit să se ducă să-și îmbrățișeze cel mai bun prieten cu tot harnașamentul de bătălie. Se perpelea în această dilemă, când auzi glasul lui Ido afară din cort.

– Pot intra?

Nihal înșfăcă rochia, o aruncă pe pat și se așeză în cea mai mare grabă peste ea.

– Da... intră...

Ido se iți la intrare și o măsură.

– Ce se întâmplă?

– Nimic, totul în regulă, răspunse ea indiferentă.

Ido văzu o bucată de material colorat care ieșea de sub picioarele lui Nihal.

– Ce faci așezată pe rochia aceea?

Nihal se înroși.

– Adevărul e... nu știu ce să-mi pun... mărturisi într-un târziu.

Ido îi aruncă o privire amuzată.

– Fă-mă să înțeleg: nu știi dacă să te prezinți ca un războinic sau ca o femeie?

– Cam așa ceva...

Nihal era din ce în ce mai roșie.

Ido zâmbi și-și băgă pipa în gură.

– Îmi pare rău, Nihal, dar astea sunt sfaturi care nu intră în obligațiile mele de maestru. Te las în dilema ta.

După ce gnomul se îndepărtase, Nihal rămase să se gândească încă o vreme la cele două posibilități, și la sfârșit, exasperată de propria-i nehotărâre, luă armura.

Înainte de a pleca, Nihal trebui să ceară o permisie; generalul fu destul de înțelegător și i-o dădu fără prea multe probleme. Însă o întrebă motivul.

– Reîntoarcerea unui prieten, zise ea vag.

Ieșită de la comandament, fu aproape tentată să se întoarcă în cort, ca să se schimbe, dar pe urmă îi fu rușine de ea însăși. *Gata, Nihal. Nu face pe proasta și pleacă odată!*

În timp ce zbura cu Oarf, simți cum tensiunea se risipește puțin câte puțin. Pe crupa dragonului ei se simțea bine și emoția revederii lui Sennar avu întâietate asupra dubiilor și nesiguranței.

Când fu aproape de graniță, decise să se oprească într-o pășune distrusă. Iarba era cenușie și bucăți de pământ ars răsăreau pe ici, pe colo. Nu părea nici măcar stepa din copilăria ei, atât era de dezolantă. Perioada petrecută pe Pământul acela încă nu o obișnuise cu anumite privelești.

Nihal se întinse pe pământ și fixă cerul: erau câțiva nori și aerul era răcoros. Sosea toamna.

Oarf se încolăci lături, iar ea își puse capul pe pielea solzoasă. Nu știa din ce parte aveau să-l vadă pe Sennar sosind, nici cum, nici când. Îi reveni în minte ultima imagine cu el: ochii lui triști, sângele care se scurgea încet din rana de pe obraz... cu ce cuvinte ar fi putut să se scuze?

Nihal se așeză și scrută orizontul: nimic, doar preria. Se întinse iar și se uită la alergarea norilor. Se schimba timpul, vântul sufla cu viteză. Cine știe dacă lui Sennar i-ar fi plăcut persoana în care se transformase. Cine știe dacă se schimbase și el, dacă întâlnise chipuri noi în drumul lui, prieteni noi, femei noi... *Ce gând și ăsta! Ce legătură au femeile?*

Se ridică iar. Nu mai era soare care să lumineze preria. Vânt, vânt, numai vânt. Mărăcinii se aplecau când de o parte, când de alta și desenau valuri pe suprafața aceea de mare de iarbă uscată.

Un petic de cer se deschise printre nori și o rază de soare făcu să strălucească armura. Dintr-odată se simți ridicolă, toată înzorzonată ca pentru o paradă. *Dacă într-adevăr ar fi fost totul ca înainte, nu ar fi fost nevoie să-mi pun lucrurile astea și aș fi alergat la el cu ceea ce aș fi avut pe mine. Nu mai poate fi ca înainte. Dar nu vreau să-l pierd.*

După ce trecură două ore, începu să se gândească că Sennar nu avea să mai sosească. Aerul mirosea a ploaie, cerul era vânăt. Nihal își luă privirea de la norii care se adunau deasupra capului ei și îl văzu cum se înfiripa la orizont. Era numai un punct mic, dar era el, nu putea să greșească. Inima începu să-i bată cu putere. Se ridică în picioare pentru a se uita mai bine, avea o manta lungă și largă neagră, aceeași, aia cu ochiul, aia care o înspăimânta.

Rămase nemișcată să se uite cum înainta, bucurându-se de imaginea lui Sennar care venea spre ea viu și nevătămat. Acum îl vedea bine.

Nihal începu să alerge să-și dea sufletul, strigându-i numele. Silueta se opri, lăsă o traistă mare pe pământ și se uită în direcția ei.

Nihal continuă să alerge, fără să se oprească, chiar dacă-i lipsea aerul, chiar dacă sub greutatea armurii o dureau mușchii picioarelor. Când fu la câțiva pași de el, sări realmente pe el, răsturnându-l. Amândoi căzură la pământ, în timp ce Nihal îl îmbrățișa cu toată puterea pe care o avea. Era el, era chiar el, și se emoționă simțindu-i trupul între brațe.

– Sennar, murmură. Continua să-l strângă ca și cum nu ar fi putut să creadă că era într-adevăr acolo, în fața ei. Îi mângâie cicatricea. Iartă-mă, am fost o tâmpită, iartă-mă.

Sennar râse.

– N-ai nevoie să te scuzi, zise el, cu glas sufocat. Dar acum ai vrea să te dai deoparte? Ești îngrozitor de grea cu chestiile alea pe tine.

Izbucniră în râs și se rostogoliră fericiți în iarbă.

– Ce s-a întâmplat cu părul tău? întrebă Nihal în timp ce-și ștergea lacrimile cu dosul mâinii.

Sennar își pipăi claia ciufulită.

– E o poveste lungă. Să spunem că apa de mare l-a deteriorat puțin. Nu-ți plac așa?

Nihal îl cercetă din priviri ironic.

– Nu știu. Cu părul lung erai mai... mistic.

Nu s-a schimbat nimic. Suntem noi. Nu s-a schimbat nimic.

Sennar se uită la Oarf, apoi își trecu privirea pe armură.

– Ai reușit.

– Cavaler Nihal pentru a vă servi Consiliere!

Fata se ridică în picioare și făcu o piruetă.

– Și tu, ai reușit? Cum s-a desfășurat misiunea?

– M-am întors cu un ambasador. A început deja să trateze cu Consiliul. Sennar se uită în ochii ei. Am lăsat reuniunea pentru a veni la tine.

Între cei doi se lăsă un moment de stânjeneală, apoi Nihal îl luă de mână pe Sennar trăgându-l spre Oarf.

– Urcă, îți ofer prima ta plimbare pe un dragon, și te duc la tabără.

Sennar ezită, părea că ideea de a zbura nu-l entuziasma.

– Dar... șaua? întrebă șovăielnic.

– E de ajuns să te ții bine de mine, răspunse Nihal, apoi sări pe crupa dragonului.

După ce se înălțaseră, începură să cadă primele picături mari de ploaie. Sennar o cuprinse strâns pe Nihal și ea se simți fericită

așa cum nu i se întâmplase de multă vreme. În ziua aceea ploaia o binedispuse.

Ajunseră în tabără la ora prânzului și Nihal făcu cu Sennar un tur al taberei. Sennar rămase împietrit când descoperi că prietena lui comanda un pluton.

– Știam că ești bună, dar nu ți se pare că ai cam exagerat? o luă peste picior.

Acțiunea cu Dola îi adusese multă considerație lui Nihal și generalul îi încredințase trupe sub comanda ei permanentă. După un prim moment de entuziasm, însă, fata își dădu seama că promovarea aceea era mai mult o obligație decât o onoare: acum nu mai trebuia să-și dea numai ei socoteală de acțiunile din timpul bătăliei, de ordinele ei depindea viața multor oameni. Nu, să facă o carieră în armată chiar nu era una dintre aspirațiile ei.

Nihal se înroși.

– Îți voi explica totul pe urmă. Acum vreau să-ți prezint pe cineva.

Luară prânzul la popotă împreună cu Ido. La început Nihal avu impresia că gnomul, contrar celor ce-i spusese, era stânjenit chiar ca un tată față în față cu prietenul fetei lui, dar fu de scurtă durată. Sennar avea foarte multe de povestit și prânzul zbură.

Doar după-amiază, Nihal și Sennar avură prilejul să vorbească într-adevăr, ca în timpurile de demult. Aleseră un loc liniștit la marginea taberei, un povârniș de unde puteau să se bucure de priveliștea ploii care cădea liniștit. Se așezară sub un copac cu coroana bogată.

Sennar îi povesti lui Nihal despre călătorie, despre frica de moarte, despre groaza rece pe care o simțise în vârtej, despre splendorile din Zalenia. Îi povesti despre monstru, despre furtună și despre efortul pe care-l făcuse pentru a-l convinge pe conte să-l asculte. Îi vorbi despre cum zădărnicise atentatul împotriva regelui și de bucuria amestecată cu tristețe cu care-și trăise victoria. Nihal îl asculta fascinată.

– Ce mai, prietenul meu este un erou, zise la sfârşit.

Sennar ridică din sprâncene.

– Eu? Nu erai tu cea care voiai mereu pentru sine rolul eroinei?

Nihal zâmbi şi-i dădu una peste mână.

– Cum îţi permiţi să mă iei peste picior, Consiliere?

– Povesteşte-mi despre tine, acum, zise Sennar.

Nihal privi picăturile de ploaie care cădeau la mică distanţă, dincolo de acoperişul de ramuri şi de frunze sub care erau aşezaţi. Se întâmplaseră prea multe lucruri de care-i era ruşine, suferise prea mult. Acum, că el era acolo, voia doar să se bucure de prezenţa lui.

– Hai, vreau să aflu despre victoria ta, insistă Sennar.

Nihal nu începu de la o victorie, ci de la o înfrângere. Îi povesti când Ido o îndepărtase din armată, despre tentativa ei de a trăi o viaţă ca toate celelalte fete, despre deziluzia şi conştientizarea faptului că spada o chema neînduplecată. Îi vorbi despre instruirea ei, despre ziua în care devenise Cavaler şi de cât de important era pentru ea Ido. La sfârşit îi spuse şi despre Dola. Nu aminti însă numele lui Megisto, şi nici descântecul interzis. Când Nihal sfârşi de vorbit, începea să se lase noaptea.

– M-am gândit mult la tine în timp ce eram plecat, zise Sennar, privind-o.

– N-oi fi fost o amintire frumoasă.

– Nu spune prostii. Ai fost singura mea legătură cu lumea care mă aştepta aici deasupra. M-am întrebat de mii de ori unde erai, cum te simţeai, dacă te schimbaseşi. Şi pe urmă... Sennar se opri.

– Şi pe urmă? întrebă Nihal.

– Şi pe urmă am sosit aici şi te-am văzut venindu-mi în întâmpinare alergând. De când ne cunoaştem? De patru ani? Ei bine, în patru ani nu ai făcut asta niciodată.

Nihal se uită întrebătoare la el.

– Ce mai, ceea ce vreau să-ţi spun este că... sunt mândru de tine şi de ceea ce construieşti.

Sennar păru pe cale să adauge ceva, dar pe urmă scutură din cap și surâse.

Sennar plecă după câteva zile, cu promisiunea solemnă că avea să se întoarcă repede. Datoria îl chema, se cerea prezența lui în Consiliu, pentru a continua tratativele cu Zalenia.

Nihal se întoarse la viața de dinainte. În timp ce toamna colora copacii și făcea din ce în ce mai palid cerul, războiul deveni o obișnuință tristă, iar bătăliile – o înșiruire mereu la fel de măceluri și sudoare. Nihal simțea că-i lipsește un scop și începea să suspecteze că soluția vieții ei nu era pe câmpurile de bătălie.

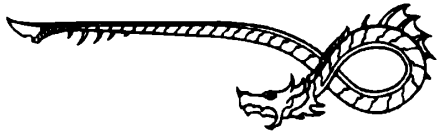

25

MOARTEA TRĂDĂTORULUI

Sennar se aruncase cu capul înainte în tratativele pentru ajutoarele militare din Zalenia. Era nevoie de cineva care să mijloceaască lucrurile între Pelamas și consilieri. După aventurile pe care le trăise în timpul călătoriei lui, diplomația precaută a Consiliului îl plictisea, dar știa că drumul spre pace trecea și pe poteca aceea. Când văzu că negocierile ajunseseră într-un punct mort, hotărî să-l ducă pe ambasadorul Lumii Scufundate cu el pe Pământul Vântului. Voia ca acesta să-și dea seama singur ce însemna războiul, să vadă cât de multă nevoie aveau de ajutorul lor.

Sennar alese tabăra în care se găsea Nihal, astfel avu și o scuză pentru a se duce la ea. Pelamas fu foarte impresionat: nu cunoscuse niciodată altceva decât pacea aurită din lumea lui și părea un copil pus în fața a ceva pe care nu este în stare să-l înțeleagă.

Mișcarea lui Sennar se dovedi a fi eficace și, în câteva săptămâni, acordurile fură în sfârșit stabilite: jumătate din armata Zaleniei avea să urce în Lumea Pământeană înainte de sfârșitul iernii. Misiunea lui Sennar se încheiase cu succes și Consiliul îl lăsă să-și reia obligațiile pe Pământul Vântului.

Din când în când, Sennar se gândea la Ondine și se întreba dacă într-adevăr făcuse bine să o părăsească. Însă, de fiecare dată când o revedea pe Nihal, dubiile erau alungate. Îi plăcea să o privească mișcându-se pe câmpul de luptă, dând ordine cu hotărâre. Era frumos să o vezi atât de sigură pe ea, atât de puternică.

Sennar știuse întotdeauna că era așa, dar acum o știa și ea. Dacă se gândea la ochii lui Ondine, înțelegea distanța dintre dragostea lui marină și Nihal: Ondine avea ochi limpezi în care fiecare gând se reflecta ca pe o lespede de argint pur. Ochii lui Nihal erau adânci, de nepătruns, erau ochii aceluia care nu-și cunoaște încă drumul. Și Sennar știa acum că iubea privirea aceea plină de necunoscut.

Pe frontul Pământului Vântului, lucrurile se îmbunătățiseră. Capturarea lui Dola aruncase în panică rândurile dușmane și armata Pământurilor Libere putu să profite de asta și să recâștige o parte din teritoriul pierdut. Acțiunea lui Nihal demonstrase că până și cei mai buni războinici ai Tiranului nu erau de neînvins. O undă de speranță cuprinsese trupele și, cu toate că iarna bătea la ușă, în tabere părea să fi sosit primăvara.

Era o zi de luptă. Plutonul lui Nihal se deplasase într-o zonă învecinată cu tabăra pentru a da o mână de ajutor armatei care ataca un contingent inamic izolat. În timp ce lupta pe pământ, pe neașteptate Nihal îl observă pe Laius, în picioare la marginea câmpului de bătălie: avea privirea pierdută către un punct din mijlocul încăierării. *Ce naiba face? Vrea să o mierlească?* Fata dădu o ultimă lovitură mortală famminului cu care se lupta și alergă către scutierul ei.

– Laius, Laius, pleacă! zbieră în timp ce alerga spre el.

Băiatul își reveni și începu să se retragă încet, fără a înceta să fixeze zarea cu ochi halucinanți. Nihal îi urmări privirea. Timp de o clipă, în mijlocul celorlalți soldați zări o umbră fugară și o senzație de spaimă înghețată îi strânse măruntaiele.

Seara, în cortul ei, Nihal vru să se întoarcă asupra acelui episod ciudat. Laius era așezat pe jos și lustruia armura, în timp ce Nihal își curăța spada.

– Ce aveai, astăzi? întrebă direct.

– Doar m-am speriat puțin, atâta tot, răspunse el cu indiferență.

– De ce?

Laius tăcu.

– Laius, vorbesc cu tine. La ce te uitai?

Laius ridică ochii de pe pulpare și se uită drept la Nihal. Era palid.

– Tu ce ai văzut?

– Eu... Nihal dădu din umeri. Nimic, Laius, n-am văzut nimic. *N-am văzut nimic. A fost o iluzie.*

– Era ceva, zise Laius. Îi tremura glasul.

– Era ceva în mijlocul încăierării, ceva ce... oh, poate înnebunesc! Să nu ne mai gândim.

– Ce ai văzut? insistă Nihal, dar nu era sigură că vrea să audă răspunsul.

Laius înghiți în sec.

– Era un bărbat în mijlocul încăierării. Era un soldat, dar părea... nu știu cum să-ți explic, diferit. Și eu m-am simțit ca și cum aș fi fost capturat, iată. Nu reușeam să-mi desprind privirea de la el. Atunci am continuat să-l privesc și... știu că poate părea absurd, probabil că am greșit, dar în clipa aceea eram sigur... ce mai, ți-l amintești pe Mathon?

Nihal încercă să-și aducă aminte. Îi spunea ceva numele acela.

– Soldatul care te-a însoțit la tatăl tău?

– Chiar el, eram sigur că ți-l amintești, continuă Laius.

Nihal simți cum i se oprește sângele în vine. Da, și-l amintea bine și încă și mai bine își amintea sfârșitul lui datorat tâlharilor. Un spirit. Un mort. Ca în coșmarurile ei.

– El era, Nihal. Când m-a văzut, a zâmbit, și chiar era el, jur. Dar, pe urmă, zâmbetul acela a devenit un rânjet și eu...

Laius se întrerupse.

Nu-i posibil. Fii calmă, nu-i posibil. Nihal închise ochii și respiră adânc. Apoi se uită la băiat.

– Se numește sugestie, Laius. Din câte știu eu, morții stau sub pământ.

Laius păru ușurat.

– Da, cred și eu, răspunse cu un surâs.

Din seara aceea, nu se mai opriră asupra subiectului.

Dola fu interogat mult timp, dar la fiecare întrebare, la fiecare intimidare, se opunea mereu cu același zâmbet: un zâmbet de învingător.

– Sunteți morți deja, repeta. Cu toții sunteți morți.

Când Consiliul Magilor hotărî că urma să fie condamnat, Sennar fu singurul care votă împotrivă, dar îi trimise totuși un mesaj lui Nihal: Dola urma să fie decapitat public în Laodamea, capitala Pământului Apei, sediu al Consiliului pe anul în curs. La tabără, Nihal fu prima care află și nu-și putu împiedica inima să nu tresară de bucurie. Apoi se gândi la Ido. Nu putea să se prefacă în fața maestrului ei. Ea trebuia să fie cea care să i-o spună.

Se duse în cortul lui la asfințit.

Gnomul era întins pe patul de campanie, cufundat să citească o relatare. Când intră Nihal, se ridică în șezut și se întinse căscând cu zgomot.

– Iată cine se arată. De când ai trupele tale, e imposibil să mai schimbe omul două vorbe cu tine. Tinereii ăștia, imediat ce fac carieră, nu-ți mai aruncă nici măcar o privire, glumi el.

Nihal se uită la vârful cizmelor ei cu un zâmbet forțat.

Ido o privi.

– Ce se întâmplă, Nihal?

– Dola a fost condamnat la moarte, zise dintr-o suflare.

Gnomul nu mișcă un mușchi.

– Ai venit să-mi spui asta?

– Nu voiam s-o afli de la altcineva.

– Apreciez.

– Ido, eu...

– Poți pleca.

Nihal ieși în liniște și îl lăsă pe Ido singur. Și în momentul acela bucuria cântărea mai mult: Dola ar fi plătit cu sânge, ar fi răscumpărat toți morții de care era răspunzător. *Îmi pare rău*

doar că nu pot fi eu cea care lovește cu securea. În timp ce se întorcea în cortul ei își repetă că era josnic comportamentul ei, dar bucuria nu dădu semn că dispare.

Sennar nici măcar nu o lăsă să-și termine vorba.

– Nu sunt de acord, zise imediat.

– Trebuie să plec.

– Atunci du-te, dar nu spera ca eu să te însoțesc.

– Sennar, te rog...

Sennar ridică ochii spre Nihal.

– Dar de ce, de ce vrei să-ți faci rău?

– Nu vreau să-mi fac rău, i-o întoarse ea. Însă trebuie să fiu acolo, înțelegi? El era prezent la moartea lui Livon și acum eu vreau să fiu prezentă la a lui. Apropierea ta mă va ajuta să înțeleg. Am nevoie să te am alături de mine.

În cele din urmă, Sennar trebui să capituleze: aveau să o însoțească pe Nihal la execuția lui Dola.

Laodamea nu era departe. Pe spatele lui Oarf făcură jumătate de zi, dar numai pentru că linia frontului avansase.

Lui Nihal i se părea că trecuseră secole de când fusese acolo pentru prima oară. Capitala Pământului Apei era un sat mare, populat de nimfe și de oameni: casele oamenilor se aflau una lângă alta ca în oricare alt oraș, dar, între un cartier și altul, copacii, sau mai bine zis locuințele nimfelor, creșteau liberi și luxurianți.

Execuția urma să aibă loc în piața centrală.

Când Nihal și Sennar ajunseră acolo, piața era deja plină ochi de lume, înghesuită la picioarele podiumului pe care se înălța butucul călăului.

Nihal se mulțumi să stea în mijlocul mulțimii în loc de primul rând. Sennar, în schimb, se postă cu spatele la podium.

– Chiar nu ești de acord, nu-i așa? întrebă fata.

– Nu, Nihal. Nu am asistat niciodată la o execuție și nu vreau să o fac acum. Decapitarea cuiva nu este o distracție, răspunse el pe ton dur.

În momentul acela, două străji musculoase îl duseră pe Dola pe podium. Gnomul era în lanțuri, suportase zile întregi de închisoare și interogatorii, dar pe fața lui nu se vedea nici urmă de teamă. Înainta drept, cu fruntea sus, cu demnitate. Când fu dinaintea butucului, aruncă peste mulțime o privire încărcată de dispreț și Nihal regăsi intactă în ea ura care o determinase să învețe un descântec interzis.

Crainicul citi condamnarea:

– Consiliul Magilor, adunat pe Pământul Apei, a deliberat să-l condamne prin decapitare pe Dola de pe Pământul Focului, trădător al Pământurilor Libere, pentru mulțimea de nevinovați pe care i-a ucis, pentru durerea pe care a cauzat-o și pentru că a atentat la libertate.

Peste piață se lăsă o tăcere plină de tensiune, de satisfacție, de ură și de bucurie. Când îl văzu pe călău apropiindu-se de butuc cu securea în mână, Nihal simți cum inima începe să-i bată mai tare. Numără pașii care separau securea de capul lui Dola, ca și cum moartea lui ar fi putut să schimbe ceva, ca și cum bărbații, femeile și copiii pe care Dola îi ucisese ar fi putut prinde viață din sângele lui.

Mâna lui Sennar îi strânse un braț.

– Uită-te la el, Nihal. Uită-te bine la el. Chiar ia ceva din durerea ta acest spectacol meschin? îi murmură într-o ureche.

Apoi securea se prăvăli, ca să înghețe ultimul zâmbet batjocoritor al lui Dola pe lumea aceea.

După-amiază, Sennar primi un mesaj din partea lui Dagon: era chemat la Consiliu. Adunarea fusese fixată pentru ziua următoare și faptul că fusese anticipată nu îl miră. De când se întorsese, reuniunile se înșiruiseră strâns una după alta.

Odată cu iminenta sosire a trupelor din Zalenia, chestiunile care erau de planificat păreau să nu se mai sfârșească.

Ceea ce îl uimi însă fu faptul că Dagon ceruse în mod special ca Nihal să fie prezentă.

– Eu? Și ce am de făcut eu acolo? Nu știu o iotă nici despre politică, nici despre strategie, comentă Nihal.

– Ca să spun adevărul, nu am idee, răspunse Sennar umil.

La apusul soarelui se duseră la palatul regal, unde își avea sediul sala de Consiliu. Nihal mai fusese acolo o dată, când își susținuse Sennar proba pentru a deveni vrăjitor, dar văzuse sala numai pe fugă. Palatul se ridica pe marginea unei cascade și zgomotul apei care se revărsa în lacul de dedesubt readuse în mintea lui Nihal imagini duioase și dureroase. Își amintea cu limpezime necruțătoare fiecare moment pe care îl petrecuse cu Fen, fiecare expresie a lui, fiecare mișcare a duelurilor lor de antrenament.

Dagon personal fu cel care îi întâmpină.

– Bine ai venit, Sennar. Și sănătate și ție, Cavalere. Faptele tale de arme te-au precedat.

Nihal era zăpăcită. Nu era obișnuită cu toate politețurile acelea și se limită să roșească și să plece capul.

– Maiestatea Sa Astrea vă roagă să o iertați că nu este aici să vă întâmpine, dar apărarea Pământului ei îi dă de lucru în fiecare noapte, zise Dagon, în timp ce o lua înainte de-a lungul salonului de sticlă de la intrare.

Nihal făcu ochii mari.

– Și regina menține bariera magică? îi șopti lui Sennar.

Vrăjitorul încuviință.

Palatul părea nelocuit. Merseră îndelung, trecură prin coridoare cu bolți foarte înalte și saloane tăcute. În cele din urmă, o luară pe o scară și coborâră nenumărate trepte.

Când Dagon se opri în fața unei uși mari de bronz, Sennar îi aruncă o privire întrebătoare.

– Aceasta nu este sala de Consiliu.

Dagon întredeschise ușa și le făcu semn să-l urmeze. Sennar și Nihal intrară șovăielnici.

Încăperea era mare și goală. În centrul ei era o masă de piatră.

Femeia care era așezată la ea se ridică încet. Era înaltă și bine făcută și purta o tunică simplă de lână care atingea pardoseala.

Părul negru ca pana corbului era strâns într-o coadă care-i lăsa fața descoperită și-i scotea în evidență ochii negri. Zâmbi.

– A trecut ceva timp, nu-i așa? zise Soana.

Soana fusese maestra lui Sennar, pentru puțină vreme o antrenase în ale magiei și pe Nihal, a cărei mătușă era. Trecuseră mai mult de doi ani de când părăsise Consiliul. De atunci, Nihal și Sennar nu avuseseră niciodată vești de la ea. Pe timpul absenței ei se întâmplaseră nenumărate lucruri. Dar acum era acolo și nu părea să se fi schimbat prea mult. Avea chipul tras și câteva fire de păr alb, dar maiestuozitatea trăsăturilor, sentimentul de supunere pe care i-l inspira lui Nihal erau la fel ca înainte. În timp ce Sennar alerga în întâmpinarea ei, Nihal rămase pe loc în prag, nedumerită.

Soana întinse o mână către ea.

– Nu vii să mă saluți?

Numai atunci Nihal se apropie și o îmbrățișă.

Odată trecută emoția, Nihal și Sennar avură un moment de stânjeneală.

– Nu vă fie teamă, zise Soana cu un zâmbet trist. Știu ce i s-a întâmplat lui Fen. Am știut înainte din inima mea și pe urmă de la cei pe care i-am întâlnit...

Soana tăcu o clipă, apoi dădu din cap și-și reluă expresia senină, dar Nihal percepu că mai suferea încă și că probabil nu va înceta niciodată să sufere.

– Unde ai fost în toată vremea asta? întrebă Sennar.

– Am călătorit. Am căutat locuri, persoane, certitudini... Vrăjitoarea se uită la Nihal. Și răspunsuri.

– Le-ai găsit? întrebă fata.

– Da, Nihal, și vom vorbi despre asta. Dar nu acum. Acum vreau să mă bucur de plăcerea de a vă avea iar alături de mine. Și de a ști totul despre voi, zise ea cu un surâs.

Stătură de vorbă toată seara. Nihal povesti despre Oarf și despre bătăliile ei, Sennar despre nesfârșita călătorie către Zalenia,

dar multele lucruri nespuse pluteau între ei. Lui Nihal continuau să îi răsune în cap cuvintele lui Megisto, ultima oară când se văzuseră: „căutarea adevărului este aproape de o cotitură, Nihal. Dar adesea adevărul este un bine teribil".

Se retraseră în camerele care fuseseră pregătite pentru ei doar mult mai târziu. Nihal se pregătea să închidă ușa, când întâlni privirea bănuitoare a lui Sennar.

– E ceva care nu merge? întrebă vrăjitorul.

– Da, admise ea.

– Nu ești bucuroasă că s-a întors Soana?

– Da, dar... Nihal șovăi. *Cum să fac să-i spun?*

– Este din cauza palatului? Îți trezește amintiri triste?

Nihal suspină. Greșise când tăcuse până în clipa aceea.

– Vino înăuntru, Sennar.

Îi povesti totul: despre Megisto, despre descântecul interzis, despre acea specie de profeție. Nihal nu-l văzuse niciodată pe Sennar atât de înfuriat.

– Ești nebună? Îți dai seama de ce ai făcut?

– Sennar, te rog, nu te apuca să-mi faci morală.

– Nu-ți fac morală, fir-ar să fie! blestemă el. Formulele interzise sunt periculoase. Pentru tine ca pentru oricine altcineva! Ți-ai asumat un mare risc, Nihal. Și de ce?

– Nu vreau să discut acum despre asta, zise Nihal.

– A, nu? Și despre ce vrei să vorbești, despre grație?

Chiar era înfuriat.

– Atunci să vorbim puțin despre visele tale!

Nihal dădu din cap.

– Ba da, Nihal! insistă vrăjitorul pe un ton mai ridicat. Povestește-mi cum merg visele tale.

Nihal trebui să admită că, de când învățase formula Umbrei Nepieritoare, coșmarurile deveniseră mai insistente.

– Dar nu asta-i problema, Sennar, altceva mă preocupă. Ce voia să spună Megisto? De ce ar trebui să fie teribil adevărul? Toată viața m-am întrebat care-i sensul supraviețuirii mele...

Sennar se îndreptă spre ușă fără să răspundă. Înainte de a ieși, se uită la ea cu ochi severi.

– Nu poți face în așa fel încât viața ta să depindă de adevăruri care sunt în mâinile altor persoane, Nihal. Tu trebuie să găsești calea. Credeam că ai învățat asta.

În ziua următoare, Nihal bătu la ușa Soanei foarte devreme. Soarele nu răsărise încă și o brumă de început de iarnă învăluia palatul.

– Am nevoie să știu, îi spuse simplu.

Soana încuviință și-și luă pelerina.

– Vino. Ieșim.

Grădina suspendată se afla exact deasupra cascadei. Soana se sprijini de parapet și cercetă apa care clocotea zgomotoasă.

– M-ai iertat?

Nu era ușor de răspuns: faptul că descoperise că Ido și Dola erau frați o obligase pe Nihal să se gândească din nou la tot ceea ce Soana îi ascunsese. Știuse întotdeauna despre originea ei și despre exterminarea jumătate-elfilor, dar nu îi povestise niciodată nimic. Așteptase atâta vreme, încât, la sfârșit, Nihal descoperise totul în cel mai urât mod posibil, la moartea lui Livon. Dar acum trecuse atâta timp...

Nihal își dădu seama în acel moment că o iertase. Se uită în ochii ei și încuviință.

Soana răspunse printr-un zâmbet.

– Sunt mândră de ceea ce ai devenit, Nihal. Ești o femeie puternică, citesc asta pe fața ta. Ești un războinic bun. De aceea sunt tentată să tac.

Nihal nu înțelegea: Soana părăsise postul de consilier pentru a o regăsi pe Reis, vechea ei maestră, singura care știa adevărul despre originile lui Nihal.

– De ce? Eu nu...

– Așteaptă. Lasă-mă să-ți povestesc, o întrerupse Soana. Călătoria mea a fost lungă. Reis nu lăsase nici un semn în urma ei și

am crezut multă vreme că era moartă. Mai mult de un an de zile, nu am făcut altceva decât să caut indicii, dar se părea că nu era nimic. Apoi am întâlnit pe cineva care susținea că o văzuse. Noaptea, am început să visez lucruri ciudate: imagini neclare, privelişti necunoscute. Şi un fel de chemare, o tânguire...

Nihal avu o tresărire: era exact ceea ce i se întâmpla ei.

– Cu cât găseam mai multe ştiri despre ea, cu atât auzeam chemarea aceea mai des în mintea mea. Am bântuit toată Lumea Pământeană, am vorbit cu sute de persoane, am trecut prin locuri cărora le ignoram existența.

Soana tăcu câteva clipe şi soarele le salută cu primele raze.

– Am găsit-o acum trei luni.

Lui Nihal îi tremură glasul.

– Ți-a spus ceva?

– Vrea să te duci la ea.

– Spune-mi unde este, zise Nihal hotărâtă.

Soana suspină.

– Nu vreau să faci asta. Nu te duce.

Cuvintele acelea căzură ca nişte pietre în liniştea zorilor. Nihal simți cum se îmbujorează.

– Dar, de ce? Tu nu ştii prin ce am trecut, câte întrebări îmi bubuie în cap!

Era agitată, în schimb Soana îşi păstra aceeaşi linişte sacră.

– Reis s-a schimbat, Nihal. Atunci când era maestra mea, era o femeie sigură pe sine, puternică, dar acum... Este ceva rău în ea. Mă tem pentru tine.

Nihal făcu o mişcare de răzvrătire.

– Am dreptul să ştiu adevărul.

– Sunt adevăruri pe care e mai bine să nu le cunoşti, zise Soana pe un ton grav.

Cuvintele acelea o loviră pe Nihal. *De ce îmi repetă toți acelaşi lucru?*

– Nu te pot opri să te duci, continuă Soana. Tu ești cea care trebuie să hotărăști. Amintește-ți numai că eu nu mai am încredere în Reis.

– Îmi voi aminti, o tăie scurt Nihal. Acum spune-mi unde este.

Nihal coborî în fugă afară din palat, nu voia să mai aștepte nici un minut. Ajunsese deja la grajd, când se auzi chemată.

Sennar o ajunse din urmă gâfâind.

– Unde te duci?

– La Reis.

Sennar se gândi o clipă, apoi se uită în ochii ei.

– Vin cu tine.

Nihal zâmbi.

– Mi se părea că nu-ți place să călătorești pe spatele lui Oarf.

– Am să fac în așa fel încât să-mi placă, răspunse Sennar, apoi sări pe dragon cu dezinvoltură.

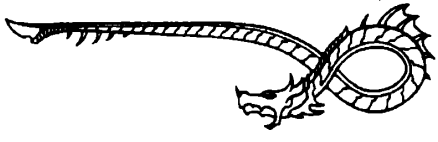

26

REIS

Reis trăia în partea de apus a Pământului Apei, într-o zonă nelocuită și muntoasă. Acolo se aflau impunătoarele cascade Naël și, luându-ne după spusele Soanei, casa vrăjitoarei se ridica pe una dintre stâncile îndreptate spre apă.

Nihal și Sennar zburară peste Laodamea, peste câmpia din jurul orașului și peste Pădurea Occidentală, unde Megisto era ziua piatră și om noaptea, și admirară de la înălțime cursul nenumăratelor râuri care străbăteau Pământul Apei. Nihal purta armura. Nu știa de ce și-o pusese, însă îi dădea siguranță. Sennar era în spatele ei, și îi strângea mijlocul cu brațele, lipit de ea.

Nihal regăsi bucuria de a-l avea iar pe Sennar alături de ea. Oricare ar fi fost adevărul pe care îl păzea Reis, nu avea să înfrunte singură acea ultimă probă.

Către amiază se opriră într-un sat și cerură lămuriri unei femei tinere cu un copil în brațe.

– Cascadele sunt încă departe, răspunse femeia. Trebuie să urcați cursul fluviului, dar sunt necesare cel puțin două zile de călătorie.

Nihal fu cuprinsă de deznădejde. Cât ar mai fi trebuit să aștepte?

Zburară toată după-amiaza, urmând una dintre multele ramificații pe care râul Saar le forma cu delta lui: vărsându-se în mare, Marele Fluviu se împărțea în mii de cursuri de apă care brăzdau acel Pământ. Acestora li se adăugau alte râuri mici, care

luau naștere în munții joși din zona meridională. Brațul deasupra căruia zburau era unul dintre cele mai mari și se desfășura liniștit la picioarele lor.

Când se lăsă noaptea, se opriră la marginea pădurii, tot lângă fluviu, și acolo își făcură tabăra. Nihal plecase în mare grabă, fără a se gândi că voiajul ar fi putut fi lung. Însă Sennar cumpărase câteva provizii în satul în care se opriseră dimineața și pregăti o cină pe bază de carne friptă.

– Ești un dezastru ca drumeț, o luă Sennar peste picior. Dacă n-aș fi fost eu, la ora asta am fi mâncat ghinde, ca mistreții.

Nihal era mulțumită să fie acolo cu el. Mușcă dintr-o bucată de carne și i se păru gustoasă, ca aceea pe care o mâncase cu el cu ani în urmă, când se afla în Pădure pentru a trece proba de inițiere în magie, terorizată, și Sennar îi adusese mâncare și o veghease toată noaptea.

– Îți amintești seara din pădure, puțin după ce ne cunoscuserăm? întrebă Nihal.

– Sigur că mi-o amintesc. Și atunci m-am îngrijit să-ți potolesc foamea, dacă nu greșesc. Ah, dacă nu aș fi fost eu! suspină Sennar.

Nihal izbucni în râs.

– Da. Cine știe cum am reușit să supraviețuiesc cât erai plecat... mi-ai povestit viața ta, îți amintești?

Nihal luă o altă bucată de carne.

– Uneori mă gândesc că mi-ar plăcea să călătoresc cum ai făcut tu. Mi-am petrecut atâta timp sperând să pot zbura...

– Nu-i chiar așa de frumos, știi? răspunse Sennar. De cele mai multe ori te simți pierdut și ai vrea să nu fi plecat niciodată. Necunoscutul este mult mai fascinant când te limitezi să ți-l imaginezi. Adevărul este că eu stau mai bine aici, cu picioarele pe pământ, să-mi fac treaba.

Nihal dădu din umeri.

– Eu simt că nu mi-e bine nicăieri. Nici nu mai știu de ce lupt... Tu știi ce vrei, Sennar?

– Este cineva pe lume care știe? Eu cred în ceea ce fac și pentru moment îmi ajunge. Acum gata cu filosofia. Mâine dimineață ne așteaptă încă o bucată bună de drum, e mai bine să dormim. Îți spune asta un călător încercat.

Nihal se îndepărtă de foc și se așeză astfel încât să privească desișul, cu spada alături de ea.

– Tu culcă-te, eu fac primul tur de strajă. E mai bine ca măcar unul dintre noi să rămână treaz. Ți-o spune un războinic încercat.

În dimineața celei de a treia zi de zbor, Nihal și Sennar înțeleseră că erau aproape de capătul drumului. Chiar înainte de a reuși să întrevadă cascadele, le auziră zgomotul înfundat. Apoi văzură un nor uriaș de apă peste care se înălța curcubeul. Pe măsură ce se apropiau, silueta cascadelor Naël se profila în aerul umed în toată splendoarea ei. Saltul era de cel puțin o sută de coți și apa se împărțea în trei jeturi principale care, izbindu-se de stânci, se împărțeau iar și iar, într-o rețea care părea să nu aibă sfârșit. Când trecură în zbor deasupra lor, Nihal avu o clipă de amețeală. Se întrebă cum era posibil ca Reis să fi locuit acolo. Și mai ales unde ar putea fi casa ei. Soana vorbise despre o stâncă în mijlocul cascadei, dar aburul de apă era atât de des încât nu se vedea nimic. Câtăva vreme zburară în gol în căutarea unui semn de viață, dar în locul acela nu era nimic uman. Era regatul netăgăduit al naturii.

– Ba sigur că da! urlă pe neașteptate Nihal. Se întoarse către Sennar. Trebuie să fie în spate!

– Ce? strigă el ca răspuns.

– Am spus că în spatele jetului trebuie să fie casa! Nu există altă explicație!

Sennar abia apucă să zică:

– Doar nu vrei... că Nihal îl mână pe Oarf cu toată viteza către apă. Dragonul părea să se distreze și chiar și Nihal striga mulțumită. Urletul lui Sennar fu însă de groază pură.

O clipă, păru că toate apele lumii se revărsau peste ei, dar imediat după aceea se treziră într-un fel de grotă enormă săpată pe latura muntelui. Oarf își făcu vânt în adâncime, până când ateriză pe o piatră plată.

Nihal și Sennar, uzi leoarcă și cu inima care le bătea să sară din piept, descălecară și începură să se uite în jurul lor, ascuțindu-și privirea în penumbră. Erau în măruntaiele muntelui și zidul de apă curgătoare era așa departe încât zgomotul cascadei ajungea la ei înfundat.

Sennar fu cel care o văzu primul.

– Cum naiba au reușit s-o construiască? murmură în timp ce arăta spre o cocioabă de lemn negru cocoțată pe un pisc stâncos, cam la vreo zece coți deasupra lor. Și cum ne ducem până acolo?

– Ar fi o cale... răspunse Nihal. Dar nu trebuie să te fandosești mult.

Nihal se apropie de Oarf, îi șopti ceva și dragonul se ridică pe labele de dinapoi, înălțându-se cu totul. Nihal se cățără pe spatele lui, apoi pe gât. Apoi ajunse pe capul dragonului de unde, sub privirile înmărmurite ale lui Sennar, făcu un salt și ateriză pe piatră.

– Ai văzut? zise fata cu un zâmbet satisfăcut.

– Complimente. Dar dacă tu crezi că eu am să fac același lucru...

– Nu-i nevoie, tu închide ochii și ai încredere.

Sennar se supuse suspinând. Numai atunci, Oarf luă între dinți cu delicatețe o parte din tunica lui Sennar și îl ridică în gol.

– Ei!

– Nu deschide ochii, strigă veselă Nihal. E mai bine așa, crede-mă.

Când dragonul îl lăsă pe pământ, Sennar îi aruncă o privire urâtă, dar Nihal se și întorsese să se uite la căscioară.

Interiorul era întunecat și mirosul reacționa înaintea vederii. Cabana dădea pe afară de mirosuri: ierburi, fum, mucegai, hârtie

veche măcinată de ani. Amestecul de mirosuri o lovi pe Nihal și îi dădu o senzație nedefinită de neplăcere. Apoi, puțin câte puțin, ochii se obișnuiră cu întunericul. Nihal și Sennar se aflau într-un ambient unic, înțesat de obiecte.

Pe pereți erau rafturi înțesate de cărți, toate de aceeași culoare mucegăită. Erau cărți mici legate ușor, dar și tomuri uriașe, cu marginile întărite de plăci metalice devorate de rugină. Unele rafturi se rupseseră și conținutul lor căzuse pe jos, unde zăceau grămezi de cărți în pozițiile în care căzuseră, cu cotoarele în sus sau cu paginile desfăcute. Podeaua era înțesată de pergamente pline de praf, acoperite de desene tulburătoare. Pe ici, pe colo pe rafturi, cărțile erau intercalate cu vase cu cele mai neașteptate conținuturi: ierburi uscate, prafuri, fum de toate culorile, mici animale diforme sau bucăți din ele. De pe tavan atârnau buchete de flori putrezite sau uscate, care îngreunau aerul din magherniță.

Sennar se aplecă să se uite la pergamente, în timp ce Nihal mergea hotărâtă în speranța de a o găsi pe proprietara locului.

– Sheireen... În sfârșit ai sosit, Sheireen...

În fundul cabanei, din spatele unei draperii sfâșiate, de culoare rubinie, se auzise un glas asemănător unui geamăt.

Cu toate că o făcea să i se ridice părul măciucă, Nihal dădu perdeaua la o parte. Așezată la o masă plină de troace și amulete, cufundată pe un jilț de piele se afla o femeie gnom.

Ceva din figura aceea o făcu pe Nihal să se cutremure de repulsie. Chiar și pentru o femeie gnom, Reis era foarte mică, uscată ca o floare veștejită, și avea chipul brăzdat de riduri profunde. Sub pleoapele grele, ochii păreau lipsiți de privire: în locul irisului era un cerc alburiu, lipsit de expresie. Fața îi era încadrată de păr cenușiu îngălbenit, care cobora drept până-n pământ, unduindu-se în parte pe podea. Și totuși, se intuia că trebuie să fi fost foarte frumoasă în trecut: în trăsături ieșea la iveală încă o delicatețe dureroasă, dar timpul fusese nemilos.

Câți ani putea să aibă? Păreau sute, dar, după spusele Soanei, nu putea avea mai mult de vreo șaptezeci.

– Lasă-mă să pun mâna pe tine, Sheireen, gemu Reis.

Întinse către Nihal o mână zbârcită.

Fata rămase pe loc să se uite la ea, împietrită, până când se simţi înşfăcată de încheietură şi trasă în jos.

Ochii tulburi ai lui Reis îi cercetară chipul, în timp ce degetele ei îi atingeau pomeţii şi obrajii.

– Chiar tu eşti, tânără Sheireen.

– Nu mă cheamă Sheireen, zise Nihal. Eu sunt Nihal din Turnul Salazar.

Bătrâna încuviinţă şi zâmbi.

– Sigur, sigur Nihal, dar adevăratul tău nume este Sheireen, cea Consacrată, ultima dintre jumătate-elfi, singura speranţă a acestei lumi.

Din reflex, Nihal se întoarse şi-l căută pe Sennar. Vrăjitorul înaintă în linişte.

Reis mişcă brusc capul.

– Cine e tânărul care-i cu tine?

Părea îngrijorată.

– Mă numesc Sennar, sunt...

– Oh, Sennar... Consilierul de pe Pământul Vântului, elevul iubitei mele Soana, spuse bătrâna pe un glas cântat, apoi se întoarse să se uite din nou la Nihal.

– Soana a spus că voiai să mă vezi, murmură Nihal.

– Te-am aşteptat multă vreme, Sheireen, dar ştiam că într-o zi ai să vii la mine. Nu puteai face altfel, cloncăni bătrâna.

Nihal simţi un fior de-a lungul spatelui. Ce însemna acea ultimă frază?

– Aşază-te, jumătate-elf, zise Reis. Multe sunt lucrurile pe care trebuie să ţi le dezvălui.

Nihal se aşeză pe un scăunel de lemn şi Sennar rămase alături, cu o mână pe umărul ei.

Bătrâna se ridică anevoie şi se târî către un raft, de unde luă un mic blid de jeratic pe care îl puse în mijlocul mesei. După ce îl umplu cu o mână de ierburi necunoscute, recită un descântec scurt.

Pe fundul blidului se aprinse un foc mic de unde se ridică un fum dens, pe care Reis părea să-l conducă cu mâinile. Din fuioare începură să apară imagini neclare, care deveniră din ce în ce mai conturate și detaliate. Nihal făcu ochii mari: în fața ei lua formă un orășel. Casele erau construite mai mult din lemn. Era un du-te-vino de lume, copii care se jucau pe străzi, femei care făceau cumpărături în târgul din piața centrală. Un orășel ca multe altele. Un orășel de jumătate-elfi.

Nihal rămase uluită. Nu văzuse niciodată alți jumătate-elfi și acum se uita la ei cum umblă, cum vorbesc, cum trăiesc. Atenția ei se îndreptă spre o fată. Era foarte tânără, cu păr lung albastru, cu ochi violeți. Părea veselă și plină de viață.

– Mama ta s-a născut pe Pământul Zilelor, începu să povestească Reis. Acelea nu erau timpuri bune, dar pe ea nu o interesa. Când neamul ei trebui să fugă pentru a scăpa de persecuția Tiranului, ea a plecat fără să se uite înapoi. Avea tot ce dorea: familia și tovarășul ei de viață.

Un alt jumătate-elf se apropie de fată și zâmbi. Era un băiat, ceva mai mare decât ea.

Mama mea, tatăl meu.

– Părinții tăi s-au căsătorit imediat ce au ajuns pe Pământul Mării, cu binecuvântarea căpeteniei satului și voința stelelor, continuă bătrâna.

Liniștea acelor imagini fu întreruptă de invazia unui contingent de fammini. Fumul care ieșea din blidul cu jeratic se înnegri și păru să se fi lăsat noaptea peste sat.

– Însă nenorocirea i-a urmărit până acolo. În timp ce creaturile blestemate ale Tiranului semănau moarte și disperare, mama ta s-a ascuns și s-a rugat. S-a rugat ca tânărul ei soț să fie ferit de moarte, ca ea să nu fie ucisă. În ziua aceea, a jurat că, dacă ar fi supraviețuit, i-ar fi consacrat lui Shevrar, zeul Focului și al Războiului, rodul pântecelui ei.

Fumul se împrăștie și Nihal întinse mâna ca pentru a-l prinde. Ar fi dorit să poată vedea în continuare chipul mamei sale.

Reis adăugă o mână de ierburi pe jeratic și din flăcări se ivi imaginea unei familii: fata, tânărul și, între ei, o fetiță.

– Shevrar a avut milă și i-a salvat pe amândoi. Mama ta a rămas însărcinată la scurtă vreme și tatăl tău a insistat să se mute într-un sat mai mic și mai sigur. Au plecat iar, refugiați din nou, dar fericiți că erau încă împreună. Li s-a născut o fetiță: i-au pus numele Sheireen, Consacrata, și au decis că avea să-și consacre viața spadei și luptei, pentru a slăvi numele lui Shevrar și a răzbuna morții de pe Pământul ei. Sheireen urma să devină preoteasa lui și nu avea să li se întâmple nimic rău.

Pe neașteptate, fumul se animă cu imagini de război. Nihal le recunoscu, erau aceleași pe care le vedea în coșmarurile ei. Se uită la masacru și la sânge, auzi urletele și disperarea. Când satul fu din nou liniștit și presărat cu cadavre, Nihal își luă privirea de la el. Tremura.

– Acum gata.

Glasul lui Sennar era categoric. Vrăjitorul se ghemui lângă Nihal și-i luă mâinile.

– Să plecăm...

Nihal scutură din cap.

– Totul e în regulă, Sennar. Las-o să continue.

– Shevrar a fost cel care te-a salvat, Sheireen, reluă Reis. Dintre toți jumătate-elfii a decis să te salveze numai pe tine. Pentru ca tu să răzbuni stirpea.

Nihal se văzu pe sine nou-născută, plângând alături de corpul însângerat al mamei ei. Apoi văzu două femei mergând printre cadavre: o gnomă foarte frumoasă și o tânără cu păr negru.

– Pe vremea aceea, eram consilier exact ca prietenul tău Sennar. Eram în misiune diplomatică pe Pământul Mării, atunci când eu și Soana ne-am hotărât să mergem să vedem ce mai rămăsese din comunitatea jumătate-elfilor. Și te-am găsit: o fetiță vie printre zeci de corpuri zdrobite, ultima supraviețuitoare a unui popor întreg. Erai un semn, Sheireen.

Reis făcu o pauză și fumul începu să se miște într-o manieră nedefinită, formând fuioare ciudate, colorate.

– Reîntoarsă la Consiliu, am făcut cercetări asupra trecutului tău și a viitorului tău. La început, cărțile nu mi-au spus nimic concret: impresii, contururi neclare ale unei povești pe care nu reușeam s-o depăn. În cele din urmă, am văzut strălucind acest...

Forma unui medalion rotund se contură clar în fum: în centru trona un ochi alungit, al cărui iris era alcătuit dintr-o piatră care iradia reflexe albe; totul în jur, opt zone goale care păreau să fi găzduit tot atâtea pietre, fiecare cu aceeași dimensiune. Pe margine era o inscripție complicată.

– Nu știam ce ar fi putut să fie. Am consultat îndelung cărțile mele, dar talismanul a rămas un mister și încet, încet, a dispărut din gândurile mele.

Reis își trecu degetele chircite peste frunte.

– Trei ani mai târziu, când nu am mai fost în stare să-mi suport remușcarea, am părăsit Consiliul. Atunci m-am hotărât s-o iau iar pe urmele acelui medalion. Și a destinului lui.

– Despre ce vorbești? întrebă Sennar. Pentru ce remușcare?

– Asta nu are importanță în acest moment. Altceva trebuie să mai știi.

Reis se ridică și căută într-un sertar. Când se reașeză, avea o amuletă în mână. Piatra prețioasă din mijloc sclipea slab în întunericul cocioabei.

– Cu multe secole în urmă, acest pământ era populat numai de elfi, creaturi perfecte dragi zeilor. Puritatea existenței lor a fost răvășită de sosirea oamenilor și a gnomilor, care au invadat Lumea Pământeană. Elfii au dispărut rapid; mulți dintre ei au părăsit Lumea Pământeană, dar alții s-au amestecat cu noile rase. Tot ceea ce mai rămânea din sângele lor curgea în venele jumătate-elfilor ca tine, Sheireen. Aceștia trăiau în strânsă legătură cu forțele care animă lumea și singura lor formă de magie era apropierea de spiritele naturii. Acest medalion, căruia tu îi ești destinată, este cheia acelei magii.

Reis îi întinse amuleta lui Nihal, care o luă în mână și o cercetă.

– În fiecare dintre cele opt Pământuri există un sanctuar, dedicat fiecăruia dintre cele opt spirite ale naturii: Apa, Lumina, Marea, Timpul, Focul, Pământul, întunericul, Aerul. Și este pe urmă Pământul cel Mare, Mama, care le cuprinde și le conține pe toate. În fiecare dintre sanctuare este păstrată o piatră. În trecut, cine avea o dorință se ducea în sanctuar și îi cerea spiritului să-i dăruiască putere. Dacă inima celui care se ruga era sinceră, piatra se încărca și îi era dăruită puterea. Când dorința era împlinită, piatra se întorcea la sanctuar. Astfel, elfii înduplecau spiritele să le împlinească dorințele. Dar pietrele au o putere și mai mare. Când amenință un pericol iminent și de necontrolat, este posibil să ceri ajutorul tuturor spiritelor chemându-le să se adune. Pentru a o face, este nevoie să aduni toate cele opt pietre și să le pui în talisman. În sfârșit, odată ajunși pe Pământul cel Mare, poți s-o rogi pe Mamă ca să asculte și să îndeplinească rugile fiilor ei; atunci spiritele naturale sunt evocate și răspund voinței posesorului amuletei. Elfii au folosit amuleta o singură dată, când un cuceritor ajuns din Marele Deșert a încercat să le distrugă lumea. Apoi, odată cu exterminarea neamului lor, sanctuarele au fost uitate, pentru că numai elfii puteau să le treacă pragul sacru.

Reis se întrerupse și-și țintui bătrânele pupile opace în ochii larg deschiși ai lui Nihal.

– Elfii sau cine are sângele lor.

– Vrei să spui că... începu fata.

– Da, Sheireen. Numai tu mai poți cere ajutor spiritelor. Tiranul stăpânește cu magia. Cu vrăji i-a creat pe fammini, cu vrăji și-a ridicat Fortăreața, cu vrăji îi subjugă pe supușii lui. Dar tu poți destrăma această atotputernicie: vei aduna toate pietrele, spiritele naturale vor fi evocate și magia Tiranului va dispărea.

– Au trecut secole, Reis, interveni Sennar. Pietrele se vor fi pierdut ori împrăștiat, sanctuarele vor fi fost distruse...

Bătrâna ridică fața spre băiat.

– Nu m-ai ascultat Consiliere? Numai cine are sânge de elf poate atinge pietrele, ceilalți sunt destinați morții. Iar distrugerea unui sanctuar nu înseamnă nimic: locul este cel din care izvorăște sacralitatea, nu edificiul.

Nihal dădu din cap.

– Dar eu sunt doar pe jumătate elf.

– Spiritele îți vor îndeplini și așa dorința, Sheireen. Dar va trebui să fii atentă, pentru că amuleta îți va absorbi limfa vitală...

– Ce? o întrerupse Sennar. Ești nebună, bătrâno!

– Un consilier ar trebui să fie în stare să asculte, băiete, zise Reis pe un ton aspru. Sheireen va trăi, dacă va fi destul de puternică, dar amintiți-vă că puterea medalionului ține o zi: timp de o zi, după ce Sheireen va fi evocat spiritele, Tiranul nu-și va putea folosi magia. În acest timp va trebui răpus.

Nihal răsuci medalionul în palme.

– De aceea sunt vie, Reis?

Bătrâna încuviință.

– Da, Sheireen. Scopul existenței tale este de a elibera Lumea Pământeană de Tiran.

– Unde se află sanctuarele? întrebă Nihal.

– Amuleta ți le va arăta. Inima ta va ști unde să caute.

Sennar fremăta alături de Nihal.

– Nu. Nu, e imposibil, pufni vrăjitorul. Majoritatea sanctuarelor se află pe teritoriu inamic. Va trebui traversat frontul, va trebui să călătorești în toată Lumea Pământeană...

Bătrâna îl ignoră și se concentră asupra fetei.

– Acesta este destinul tău, Sheireen, nu te poți sustrage. Tot ceea ce ți s-a întâmplat de când te-ai născut până astăzi a folosit ca să ajungi la asta. Nu vrei să te răzbuni, Sheireen? Nu vrei ca Tiranul să fie distrus? Ba da, vrei. Simt cum inima ta clocotește de ură.

Nihal se uita temătoare la bătrână. Cuvintele ei o zăpăceau și nici măcar apropierea lui Sennar nu reușea s-o încurajeze.

– Îmbrățișează-ți ura, Sheireen! Hrănește-o, urmeaz-o, pentru că ne va elibera de rău! Îți ofer posibilitatea de a nimici pe cel care

ți-a exterminat poporul! Gândește-te la toate nopțile nedormite, la chipurile chircite de durere care-ți năpădesc visele...

Medalionul scăpă din mâinile lui Nihal și săltă zornăind pe masă.

– De unde știi de visele mele? întrebă ea ridicându-se. Scăunelul pe care era așezată se răsturnă.

– Ar trebui să-mi mulțumești, Sheireen... murmură Reis.

Nihal scoase spada din teacă și i-o puse la gât.

– Spune-mi! urlă.

Reis suspină și făcu semn din cap că da.

– Atunci când am aflat adevărul despre tine, am înțeles că trebuia să găsesc o modalitate să nu te poți sustrage datoriei tale...

Glasul lui Nihal era o șoaptă.

– Nu e posibil...

– Atunci am recitat descântecul: Mi-am adunat toate capacitățile, pentru că era o formulă interzisă, greu de evocat. Dar ar trebui să-mi mulțumești, Sheireen, repetă ea. Fără intervenția mea nu ai fi luat niciodată spada în mână, nu ți-ai fi descoperit niciodată forța...

– Nu-i posibil, continua să repete Nihal. Nu-i posibil...

– Da, Sheireen. Eu am fost cea care ți-am deschis mintea viselor.

În cameră se lăsă frigul. Nu se auzea nici un zgomot, în afară de freamătul slab al cascadei în depărtare. Spada neagră tremura în mâinile lui Nihal.

– Știam că Soana nu ar fi avut niciodată curajul să facă din tine răzbunătoarea de care aveam nevoie. Dar dacă tu ai fi știut, dacă ai fi văzut cu ochii tăi...

Chipul lui Nihal era pământiu.

– Eram doar o fetiță, zise rostind răspicat cuvintele, și tu mi-ai trimis legiuni de spirite să mă chinuie. Acum sunt o femeie și nu a fost noapte în care...

– Când îți vei duce la bun sfârșit misiunea, visele vor dispărea, Sheireen. Dar până când nu vei fi făcut ceea ce trebuie, morții te vor persecuta. Pentru totdeauna.

– Blestemato! urlă Nihal.

Cu o lovitură sfărâmă masa din fața lui Reis.

Bătrâna rămase nemișcată.

– Forța ta este în ură, zise cu un zâmbet. Eu sunt cea care ți-am dat forța aceea, eu sunt cea care am făcut din tine ceea ce ești.

– Eu nu sunt creația ta!

– Ba da, sigur că ești... chicoti Reis.

Nihal ridicase deja brațul pentru a lovi, când simți atingerea caldă a unei mâini care se așeza peste a ei.

Sennar o obligă să se întoarcă.

– Bagă spada în teacă și să plecăm, zise cu voce liniștită. Acum.

Nihal rămase acolo, nehotărâtă, cu bătăile inimii care-i sunau în cap. Coborî încet spada, până când îi atârnă inertă de-a lungul șoldului. Apoi se îndreptă către ușa cabanei fără să spună un cuvânt. Medalionul zăcea pe pământ, printre bucățile mesei sfărâmate.

– Sheireen! o strigă Reis. Nu poți întoarce spatele destinului tău!

Înainte de a ieși, Nihal se uită cu duritate la bătrână.

– De abia ți-am cruțat viața, Reis. Taci, dacă nu vrei să-mi schimb gândul.

Nihal se ghemuise pe o ieșitură mică de piatră de sub casa bătrânei. Sennar coborî până ajunse jos la ea, se așeză lângă ea și îi mângâie un braț.

– Hai să mergem, îi șopti, dar nu primi răspuns.

Atunci se ghemui și o sili să se uite la el.

– Aici nu-i nimic din ceea ce căutai, Nihal.

Chipul fetei era brăzdat de lacrimi.

– De câte ori mi-am repetat că nu puteam trăi numai pentru a mă răzbuna, Sennar? Tu știi cât de mult am luptat... și pentru ce?

– Greșești, spuse Sennar.

Nihal continuă să se uite în fața ei, cu privirea pierdută.

– Nu vezi, Sennar? Viața mea e un proiect perfect. Lupt pentru că într-o zi părinții mei m-au consacrat unui zeu căruia nu-i cunoșteam nici măcar numele. Coșmarurile mă chinuie pentru a mă determina să adun opt pietre blestemate risipite în lume. Totul este deja scris, deja decis. Sunt o armă în mâinile cuiva, nu am dreptul să fiu o persoană.

Sennar o sili să se ridice și o cuprinse cu brațele, apoi o strânse la pieptul lui.

– Viața ta e numai a ta, Nihal, și acesta-i singurul lucru care contează. Acum să plecăm și să uităm toată povestea asta.

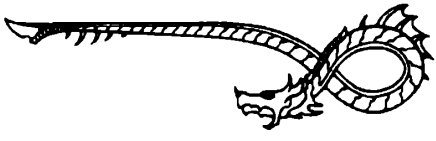

27

O ARMATĂ DE MORȚI

Pe ultima parte a călătoriei de întoarcere, Nihal și Sennar observară că ceva nu era în regulă. Pe măsură ce se apropiau de Laodamea, aerul părea din ce în ce mai încărcat de electricitate și satele pe deasupra cărora zburau erau cuprinse de o agitație ciudată.

Dintr-odată, văzură un punct mic negru care zbura prin aer spre ei. Nihal se temu că ar fi putut fi un dușman și scoase spada din teacă, dar își dădură seama repede că era Ido călare pe Vesa.

Gnomul le făcu semn să aterizeze pe o colină joasă.

– Ce cauți prin părțile astea? Vii să ne escortezi? glumi Sennar, în timp ce se ducea în întâmpinarea lui. Apoi văzu chipul gnomului, serios și tras.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Nihal îngrijorată.

– Lucrurile s-au precipitat în lipsa voastră. A izbucnit o ofensivă cum n-a fost alta împotriva Pământului Apei: armata Tiranului este pe cale să ajungă la bariera ridicată de nimfe. Bătălia este iminentă, Nihal. Este nevoie de tine pe câmpul de bătălie.

Ido urcă iar în șa.

– Urmați-mă.

Capul lui Nihal se goli într-o clipă de toate gândurile care o însoțiseră până în acel moment. Încălecă din nou pe crupa lui Oarf și îl mână să zboare cât putea de repede în timp ce Sennar se ținea strâns de ea.

Ido îi conduse pe vastul podiș al Pământului Apei care se afla la granița cu cel al Vântului. Imediat ce sosiră, Laius alergă în întâmpinarea lui Nihal, palid și înspăimântat.

– Se întâmplă ceva... ceva ciudat... spuse, în timp ce o însoțea la linia ei de trupe.

– Ce vrei să spui? întrebă ea, grăbind pasul.

– Mie mi-e frică de ceea ce am văzut, Nihal.

Fata se opri să se uite în ochii lui și o clipă avu un presentiment întunecat. Lui Nihal nu-i fusese niciodată frică în luptă, dar în expresia lui Laius era ceva care o îngheță.

– Du-te în cort și nu ieși, situația e gravă, i-o tăie scurt, apoi se îndepărtă.

Toți erau la locurile lor. Nihal îl căută din ochi pe Sennar și îl văzu lângă Mavern. Cu el era și Soana. *Ce naiba se întâmplă?* Scutură din cap, nu era momentul să se lase pradă îngrijorării. Trebuia să fie lucidă și concentrată.

Își coborî coiful pe frunte și înaintă cu Oarf până la prima linie. În depărtare, în fața ei, văzu nimfele ocupate să ridice bariera. Erau așezate pe mai multe rânduri, una lângă alta, cu mâinile ridicate spre cer. Cu uimire, Nihal o recunoscu pe Astrea. Dreaptă, în toată măreția ei, regina se ruga pentru Pământul ei alături de celelalte nimfe. Era schimbată față de prima oară când o văzuse Nihal. Frumusețea ei diafană era aproape mohorâtă, îngreunată de o durere care trebuie să o fi măcinat multă vreme.

Totul tăcea. De obicei, famminii înaintau scoțând strigăte războinice care înghețau sângele în vene. Dar acum, nimic, numai liniște. Lui Nihal îi era frică și nu știa de ce. Nu de moarte, de aceea nu se temuse niciodată. O teamă mai adâncă, subtilă și îngrozitoare.

Apoi de pe Pământul Vântului apăru dușmanul. Luptătorii Tiranului nu erau fammini. Păreau să fie oameni și înaintau muți, ordonați, aproape calmi. În locul obișnuitelor armuri negre purtau platoșe cenușii. Când văzură bariera, nu clipiră. Rugăciunile nimfelor crescură în intensitate, cântecul lor deveni mai melodios.

Nihal simţi cum îi bătea inima cu putere. Doi războinici călare pe tot atâţia dragoni apărură pe cerul plumburiu. Unul avea o armură roşie ca focul şi călărea un dragon negru, asemănător cu cel al lui Dola. Celălalt era cenuşiu şi dragonul lui trimitea scânteieri lăptoase.

Un murmur străbătu trupele.

– Gata de atac! urlă generalul.

Nihal se aplecă asupra lui Oarf şi îi vorbi cu duioşie:

– Stai liniştit, totul va fi bine.

Şi dragonul începuse să se nelinişteasca. Aripile lui fremătau, dar nu era dorinţă de luptă.

Trupele se apropiară din ce în ce mai mult, mergeau fără frică spre barieră. Mulţi infanterişti păreau răniţi. Pe armurile lor de fier apăreau pete mari de sânge închegat, şi totuşi înaintau implacabili. Când prima linie fu la un pas de barieră, se opriră.

Războinicul de pe dragonul negru înaintă, zburând la rasul pământului.

– Astăzi e o zi mare! urlă, adresându-se armatei Pământurilor Libere. Într-adevăr o zi mare! Astăzi este ziua în care fraţii se vor ridica unii împotriva celorlalţi, în care tatăl îl va ucide pe fiu. Mâna dreaptă va lupta contra stângii şi amândouă se vor năpusti asupra corpului căruia-i aparţin. Astăzi voi înşivă veţi fi cei care vă veţi ucide!

Războinicul scoase un fel de lance în formă de trident: era albastră şi strălucea cu reflexe întunecate şi adânci. Bărbatul o agită către cer şi lancea fu învăluită de o reţea de fulgere mici albastre.

– Stăpâne, servitorul tău cere puterea! strigă, apoi aruncă lancea către barieră.

Ochii întregii armate o priviră cum pătrunde fără greutate şi cum se înfige în pământ, la câţiva coţi în spatele nimfelor. Imediat ce atinse solul, lancea fu cuprinsă de un glob de lumină negru care începu să pulseze şi să se răspândească cu un tunet surd.

Bariera se frânse într-o explozie de fulgere verzi. Nimfele și regina fură luate pe sus, apoi globul negru le învălui și părură că se dizolvă într-un nor de aburi.

O liniște de groază coborî printre soldați. Nimic nu mai separa trupele dușmane de armata Pământurilor Libere.

– Fie ca masacrul să se săptuiască! urlă războinicul și trupele lui atacară fără să scoată un sunet.

Începu încăierarea.

Infanteriștii din prima linie începură să-i lovească pe soldații aceia misterioși, cenușii, când spadele îi străpungeau dintr-o parte în alta ca și cum ar fi trecut prin aer.

Pe neașteptate, fiecare soldat, fiecare infanterist, fiecare războinic al armatei Pământurilor Libere recunoscu pe cineva în rândurile dușmanului. Unul vedea un vechi tovarăș de arme, unul, pe comandantul lui mort în bătălie, altul pe fratele rănit de moarte. Uluiala cedă locul bănuielii, bănuiala deveni certitudine și certitudinea se transformă în groază: era o armată de morți.

Morții din propriile rânduri, prietenii de altădată. Tiranul găsise modalitatea de a-i readuce în viață pe cei căzuți în războiul acela nesfârșit.

Câmpul de bătălie fu străbătut de răcnete de groază și armata Pământurilor Libere se împrăștie într-o retragere dezordonată.

Nihal se străduia să domine groaza și făcea tot posibilul să țină grupate trupele. Mergea înainte și înapoi pe câmpul de luptă călărind un Oarf recalcitrant, îi îndemna pe oameni, încerca să evite împrăștierea lor. Dar nu servea la nimic. Acela era momentul năruirii: chiar dacă soldații ar fi reușit să depășească groaza de a trebui să lupte împotriva propriilor tovarăși morți, nu erau arme care să fi putut ucide dușmanii aceia.

Nihal se simți disperată, neputincioasă.

– Blestematule! urlă.

Apoi îl mână pe Oarf spre războinicul cu armură roșie, dar între ea și obiectivul ei se aliniau unul după altul șiruri întregi de

fantasme. Un soldat care fusese sub comanda ei i se puse dinainte și se uită la ea cu ochi stinși.

Între timp, Sennar și Soana părăsiseră ariergarda și se duseseră la general.

– Adunați-i pe toți cei care nu au început încă să lupte, generale! zise vrăjitorul grăbit. Poate știu cum să-i înving.

Militarul dădu din cap.

– Nu, Consiliere. Intenționez să ordon retragerea. Nu vreau alte pierderi.

Săgețile șuierau în jurul lui, dar Sennar aproape că nu-și dădea seama.

– Dacă ne vom retrage în condițiile astea, va fi un masacru. Și nici nu putem ceda așa Pământul Apei.

– La ce vă gândiți? întrebă generalul.

– Există un descântec, zise Soana, dar trebuie rostit asupra armelor. Ascultați-l pe consilierul Sennar, generale. De rest ne ocupăm noi.

Ideea fusese a lui Sennar. Spiritele sunt parte din esența focului, de aceea numai o vrajă care ar fi avut de a face cu flăcările îi putea împrăștia și putea reda pacea sufletelor acelora. Nu rămânea decât să fie descântate armele.

Soldații care nu se aruncaseră încă în încăierare fură chemați să se adune pe podișul pe care așteptaseră atacul. Ido și Nihal aterizară la mică distanță, ridicând nori de praf. Descălecară de pe dragoni și se apropiară cu pași mari pentru ca apoi să se amestece cu mulțimea.

Sennar privi liniile de luptă: infanteriști cu armuri grele, soldați simpli și războinici stăteau nemișcați, cu chipurile năucite, să asculte urletele tovarășilor lor. Erau mai puțin de jumătate din întreaga armată, dar trebuia încercat. Se urcă pe unul dintre carele care transportau armele, în așa fel încât să poată fi văzut de toți, și îi întinse o mână Soanei, ca să se urce și ea.

– Ascultați-mă! urlă, în timp ce zgomotul bătăliei îi acoperea glasul. Ascultați-mă! Trebuie să rezistăm!

– Ne măcelăresc! zbieră cineva și mulți alții îi făcură ecou.

– Aveți încredere în mine! Vă vom descânta armele! insistă Sennar. Trebuie doar să ridicați spadele!

Numai o spadă de cristal negru și o spadă lungă subțire se ridicară peste pădurea aceea de coifuri și armuri. Nimeni altcineva nu se mișcă.

Sennar recunoscu glasul lui Ido:

– Tovarășii voștri mor, fir-ar să fie! Nu-i timp! Ridicați blestematele alea de arme!

Câte unul se supuse și încet, încet, podișul fu înțesat de spade și lănci, de săgeți și securi.

Sennar și Soana îndreptară mâinile spre cer și începură să recite o formulă. Din încheieturile lor ieși o rază purpurie care se ridică, pentru a coborî apoi din nou în sute de fuioare de lumină care inundară fiecare câte o armă.

Când trupele se mișcară, Sennar se sprijini epuizat de marginea carului. Soana alunecă pe jos.

Nihal se ridică în zbor cu Oarf și-și îndemnă oamenii. Soldații începură să coboare spadele asupra dușmanilor. Acum, loviturile nimereau ținta și fantasmele se dizolvau ca fumul, dar oricum era teribil. Printre rândurile spectrelor, Nihal recunoscu mulți tovarăși de arme și a-i lovi după ce le văzuse ochii și privirile era aproape imposibil. Înaintă încă plină de furie, până când zări în depărtare conturul roșu care călărea dragonul negru. El avea să fie cel pe care să-l ucidă mai întâi.

Începu să-l urmărească fără să se întrebe de ce se îndepărta atât, cu ochii ațintiți pe armura aceea roșie ca focul.

Dragonul negru încetini cursa pe neașteptate și coti brusc. Oarf se trezi în fața lui. Nihal era gata să se năpustească la atac când văzu înaintând o siluetă uriașă înaripată, cenușie ca și soldatul care o încăleca. În statură, în ochii pe care îi întrevedea sub coif, Nihal găsi ceva familiar. Se cutremură.

– Acesta-i dușmanul tău, urlă la ea războinicul stacojiu. Imediat după aceea, dragonul ei cabră și se îndreptă către nori.

– Așteaptă! strigă ea, pe când se arunca în urmărire, dar soldatul cenușiu i se puse dinainte și îi răni brațul cu spada.

Nihal se îndepărtă cu viteză și schimbă spada în mâna stângă. Deasupra ei, războinicul cu armura roșie cotea înainte și înapoi, observând scena.

Dragonul cenușiu desfăcu fălcile într-un răget tăcut și dădu lent din aripi, apropiindu-se și mai mult. Când Nihal ridică viziera coifului pentru a-l privi mai bine, fu cuprinsă de amețeală.

Nu. Nu-i posibil. Gaart e mort. A murit pentru a-și salva cavalerul.

– Cine ești? zbieră Nihal către soldat, dar nu primi răspuns. Cine ești? Cine ești?

Spada inamică o ajunse la un picior. Nihal nu simți durerea. Era amețită, tremura. *Nu e el, nu poate fi el.*

Apoi, la un semn al războinicului stacojiu, soldatul își scoase mecanic coiful și nu mai există posibilitatea îndoielii. Buclele castanii erau acum de culoarea cenușii, zâmbetul cutezător dispăruse de pe buze pentru a lăsa loc unei cute inexpresive, dar în fața ei era Fen: maestrul ei, prietenul ei, dragostea ei.

Nihal rămase paralizată.

De câte ori își dorise să-l revadă? De câte ori i se păruse că aude iar râsul lui? Acum era acolo. Nu mai avea privire în ochii verzi, și totuși era el.

Fen se aruncă asupra lui Nihal și spada cu care o antrenase de atâtea ori se înfipse cu precizie în umărul ei.

Nihal simți durerea, simți cum îi curgea sângele din rană, dar nu reuși să reacționeze.

– Fen, zise cu un fir de voce.

Chipul cavalerului fantomă rămase indiferent, gura mută.

– Fen... Eu sunt, Fen... murmură Nihal.

O altă lovitură o atinse într-o parte și scrijeli armura.

– Te-ai hotărât să mori, Cavalere? își bătu joc de ea războinicul de la înălțime.

Loviturile se abăteau peste armura lui Nihal și ea le primea pe toate fără un geamăt, fără să se miște.

Apoi, dintr-odată, Nihal își dădu seama că Oarf o purta departe de acolo.

Un zid de flăcări îi opri: dragonul negru.

– A ucide sau a fi uciși, Cavalere, urlă războinicul stacojiu.

Lovește-l, Nihal.

Nihal scutură din cap.

– Nu pot...

Tu nu vrei să mori.

O a doua pălălaie lovi pieptul lui Oarf și Nihal simți cum se reflectă în ea strigătul de durere al dragonului ei rănit. De ce, de ce era constrânsă să înfrunte proba aceea?

– Nihal, luptă! Ce mama naibii! Vocea lui Ido o readuse brusc la realitate.

Nihal se cutremură. Îl văzu pe Ido cu spada scoasă din teacă și pe Vesa care se arunca asupra dragonului negru.

Furia crescu ca un talaz. Furie și disperare. Nihal strânse degetele în jurul mânerului și se aruncă urlând către Fen.

Lupta cu forța disperării, lovea la întâmplare, încerca să se ferească de privirea înghețată a bărbatului pe care-l iubise.

– Sunt eu, Fen, continua să repete, dar Fen ataca și para, ataca și para, indiferent.

Nu o făcu voit: fu ca și cum mâna ei s-ar fi mișcat singură, sau poate îi plăcu să gândească așa. Spada de cristal negru se interpuse între ea și Fen și vârful se înfipse în măruntaiele cavalerului, străpungându-l dintr-o parte în alta. O clipă, ochii lui Nihal se încrucișară cu cei ai fantomei. Nu văzu nimic în ei. Fen dispăru încet, încet și se transformă în fum, ca în seara în care focul rugului funebru îi mistuise trupul.

Trupele Pământurilor Libere fură obligate să se retragă. Cu ajutorul vrăjii lui Sennar și a Soanei fuseseră în stare să mențină pierderile, dar nu să câștige ceva. La sfârșitul zilei, amploarea dezastrului fu clară: mare parte din stepa meridională, care unea Pământul Vântului cu cel al Apei, era în mâna Tiranului.

Supraviețuitorii bătăliei se refugiară în Laodamea. În piața centrală fu organizat un spital de campanie pentru răniți și pe drumurile lăturalnice fu improvizată o tabără. Cetățenii capitalei se strânseră în jurul soldaților și ajutară cum putură: cârciumarii își folosiră cârciumile pentru a organiza mici cantine, femeile se îngrijiră să nu le lipsească militarilor apa, lemnele de foc și haine curate, iar mulți le oferiră găzduire. Galla, regele Pământului Apei, își puse la dispoziție palatul pentru generali și Cavaleri.

Moralul armatei era la pământ, situația disperată. Pământul Apei era asediat de trupele dușmane, campate la câteva leghe distanță. Dacă ar fi căzut, Pământurile Libere s-ar fi redus la două: acela al Mării și acela al Soarelui.

Nihal fu dusă la palatul regal. Rana din umăr părea destul de gravă, dar fata părea în primul rând în stare de șoc. Și când fu în camera ei, departe de vaietele răniților și de descurajarea supraviețuitorilor, continuă să se uite în jurul ei absentă.

Laius o ținea de mână și îi vorbea în șoaptă, încercând s-o liniștească, dar nu obținea de la ea nici o reacție.

Sennar se apropie și îl îndepărtă cu blândețe.

– Mai întâi de toate trebuie să ne ocupăm de rană, zise. Nihal? o strigă Sennar. Răspunde, Nihal.

Dar Nihal nu răspunse.

Sennar îi curăță cu o cârpă umedă fața murdară de funingine. Apoi, cu ajutorul lui Laius îi scoase armura. Apoi examină rana de la umăr și începu să facă un descântec de vindecare.

Laius rămase alături de cavalerul lui și îi veghe somnul agitat, în timp ce Sennar își petrecu restul nopții îngrijind răniții, ajutat de Ganna și de Soana.

Dimineață, pe când se întorceau la palatul regal, se întâlniră cu Ido.

– A fost un prăpăd, Sennar... zise gnomul.

– Știu. Dar pentru moment pare că armata Tiranului s-a oprit. Deocamdată suntem în siguranță.

– Nu vom fi multă vreme, răspunse Ido.

În ziua următoare, armata dușmană nu înaintă și nu se retrase nici măcar un pas. Mai marii armatei încercară să reorganizeze forțele pe care le aveau la dispoziție, dar faptul că știau că Tiranul putea evoca spiritele morților nu lăsa speranței de victorie nici o șansă.

Erau în capcană. Firește, vrăjitorii Consiliului s-ar fi putut reuni și ar fi putut continua să facă descântece peste toate spadele. Dar, cu fiecare nouă bătălie, numărul soldaților s-ar fi împuținat, îngroșând astfel forțele inamice. Cât ar fi putut rezista?

O ședință specială a Consiliului, în prezența regelui Galla, fu fixată chiar pentru seara aceea. Fură invitați să participe toți Cavalerii Dragonului.

În palatul regal domnea tăcerea. De când murise Astrea, curtenii aproape că nu se mai vedeau și servitorii treceau ca umbrele. Durerea lui Galla împânzea întregul palat.

Sennar ieși din camera lui și o luă pe coridor. Când se simți strigat de o voce fără ton, tresări și se întoarse brusc.

Nihal înainta spre el. Avea un umăr învelit cu un bandaj mare alb și era palidă ca un mort. Ea însăși părea un spectru.

– Ce faci pe aici? zise vrăjitorul, în timp ce se ducea în întâmpinarea ei.

– Vin la reuniune, răspunse Nihal.

– Nu poți. Ești slăbită, rana ta e încă...

– Nu are importanță.

Sennar se uită la ea. Chipul lui Nihal era lipsit de expresie. În ochii ei nu se citeau nici tristețe, nici suferință. Stătea acolo, dreaptă în fața lui, nemișcată și rece ca o lespede.

Îi luă o mână într-ale lui și i-o strânse.

– Ştiu ce s-a întâmplat ieri în bătălie. Într-o zi, se va termina, Nihal.

– Nu-mi vine să cred, murmură ea.

– Ba trebuie, pentru că speranţa este tot ce avem.

Încăperea mare, ovală era întunecată ca şi cum obscuritatea din afara zidurilor ar fi găsit drumul pentru a se instaura înăuntrul palatului. Un candelabru lumina slab chipurile încordate, încercate de răni, extenuate de oboseală şi de nelinişte.

În sala subterană erau adunaţi cei opt consilieri, Cavalerii Dragonului, generalul, regele Galla şi Soana.

– Trupele sunt epuizate şi ne aflăm în inferioritate numerică netă faţă de duşmani, zise generalul cu glas stins. Ajutoarele de pe Pământul Soarelui nu vor sosi înainte de zece zile. Nu vă voi minţi: suntem într-o situaţie fără ieşire.

Galla era un bărbat tânăr şi cu trăsături delicate, cu părul blond şi ochii de un albastru întunecat. Căsătoria lui cu Astrea fusese primul amestec de rase din regiune şi inaugurase o eră nouă în raporturile dintre oameni şi nimfe. Îşi îndreptă chipul îndurerat către Sennar:

– Când va sosi armata din Zalenia?

– Sosirea este prevăzută pentru sfârşitul lunii, Maiestate. Călătoria e lungă...

Galla dădu din umeri. Era vizibil dărâmat de pierderea soţiei lui şi îngrijorat de soarta Pământului lui.

– Vreau să fiu onest cu voi, consilieri: Pământul Apei nu mai este în stare să vă ofere nici un fel de protecţie. Poporul nostru nu este unul pregătit de luptă. Cu siguranţă, nimfele nu sunt în stare să lupte şi bărbaţii nu au fost antrenaţi niciodată pentru război. Mă tem că suntem la discreţia duşmanului.

– Maiestate, generale... zise Sennar. Am descântat toate armele, acum suntem în stare să-i rănim. Fireşte, e puţin, totuşi este ceva. Nu trebuie să ne lăsăm cuprinşi de mâhnire.

Theris, nimfa care reprezenta Pământul Apei, luă cuvântul:

– E plin de curaj ceea ce spui, Sennar. Însă cum ne putem amăgi? După patruzeci de ani de război, nu avem forțe pentru a ține piept acestui nou atac.

Din colțul în care era așezată, Nihal asculta. Asculta și știa că nu mai poate tărăgăna. Și totuși, chiar dacă voia să se ridice și să vorbească, picioarele nu o ascultau.

– Consiliul trebuie păstrat cu orice chip, Sennar. Și, cu el, toți cei care sunt împotriva Tiranului, interveni consilierul Sate, un gnom de pe Pământul Focului. De aceea cred că nu ne rămâne decât fuga. Pământul Apei este de acum pierdut.

Galla se uită cu asprime la el.

– Astrea a murit pentru a salva acest Pământ și voi îmi propuneți să fug? Nu, Consiliere. Locul meu e aici, printre ai mei. Destinul meu va fi cel al Pământului Apei.

– Vă înțelegem motivele, Maiestate, zise un Cavaler, dar salvarea Consiliului e fundamentală. Mai ales datorită Consiliului am supraviețuit în toți acești ani. Sfârșitul lui înseamnă sfârșitul Pământurilor Libere. Sate are dreptate: Consiliul trebuie să părăsească regiunea. În schimb, armata va rămâne aici, alături de voi.

– Să presupunem că asta este hotărârea corectă, interveni Ido. Rămâne faptul că acolo afară e plin de fantomele alea blestemate.

Dagon se ridică în picioare.

– Ar fi o cale de ieșire, Ido. Un rit care a fost folosit de foarte puține ori. Unind magia tuturor consilierilor, este posibilă recitarea unui descântec care le permite să se deplaseze în locuri îndepărtate.

– Regina mea a murit, Dagon, zise Theris. Eu voi rămâne aici. Nu pot face altminteri.

Reprezentantul Pământului Mării ceru cuvântul.

– O clipă, consilieri. Bine, lăsăm să se salveze Consiliul. Și pe urmă? Aici nu este în joc numai salvarea Consiliului. Acesta este un atac împotriva tuturor Pământurilor Libere: dacă nu găsim o modalitate pentru a-l doborî pe Tiran, vom fi oricum înghițiți de tenebre. Aici sau oriunde vom fi.

În sală se lăsă tăcerea.

Nihal fixa flacăra tremurătoare a lumânărilor. *Nu-i altă modalitate, Nihal, nu-i altă soluție. Drumul este trasat, trebuie doar să-l urmezi.* Când se ridică în picioare, simți ochii tuturor îndreptați spre ea. Ieși fără să-și întoarcă privirile.

Când trecu pragul, Nihal fu asaltată de putoarea de putregai și ierburi aromatice. Slăbită cum era, mirosul îi întoarse stomacul pe dos. Își adună puterile și înaintă printre buchetele de flori uscate care atârnau de tavan, până când văzu silueta gheboasă și încotoșmănată, aplecată peste un pergament.

Bătrâna își înălță capul cu o mișcare bruscă. Un zâmbet ambiguu i se întipări pe chipul zbârcit.

Nihal se uită câteva clipe la ea. Apoi, cu glas hotărât, spuse:

– Sunt gata de plecare, Reis.

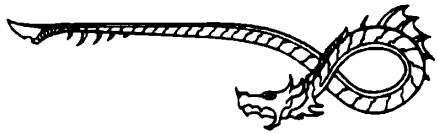

Editura **RAO**
are plăcerea să vă prezinte

CRONICILE LUMII PĂMÂNTENE

LICIA TROISI

VOL. 1

Nihal de pe Pământul Vântului

VOL. 3

Talismanul puterii

Speranța de pace a unei lumi întregi este legată de destinul ei, dar Nihal din Turnul Salazar nici nu bănuiește acest lucru. Cu ochi mari, violeți, urechi ascuțite, păr albastru și extrem de agilă și puternică, Nihal încearcă să prevină un război declanșat de un feroce tiran care a atacat Pământul Vântului. Pentru a salva Lumea Pământeană de la distrugere, Nihal va înfrunta legiuni de inamici înverșunați, cavaleri ce călăresc dragoni și nenumărate alte pericole, în căutarea unui talisman cu puteri infinite. Lupta este aprigă, pe muchie de cuțit, iar Nihal nu poate conta decât pe doi aliați: credincioasa ei sabie din cristal negru și pe Sennar, un tânăr mag care trebuie să pornească în căutarea pierdutei Lumi Scufundate.

CLUBUL CĂRȚII

Rao pentru copii

☆ ALAIN BAKER
Crăciunul șoricelului Chiț

☆ J.M. BARRIE
Peter Pan
Peter Pan în Grădina Kensington

☆ MICHAEL BOND
Un urs pe nume Paddington ◆ *Mai multe despre Paddington* ◆ *Paddington sare în ajutor*
Paddington în străinătate

☆ M. BOND, R.W. ALLEY
Ursulețul Paddington ◆ *Paddington și surpriza de Crăciun* ◆ *Paddington la Carnaval*

☆ DESPINA CALAVREZO
Winter Time

☆ ZIZOU CORDER
Băiatul-Leu ◆ *Urmărirea*

☆ ROALD DAHL
Matilda ◆ *Vrăjitoarele* ◆ *Uriașul Cel Prietenos* ◆ *Charlie și Fabrica de Ciocolată* ◆ *James și Piersica Uriașă* ◆ *Charlie și Marele Ascensor din Sticlă*

☆ ANNA DALE
Șoptindu-le vrăjitoarelor

☆ LAURA HUNT
Stuart Little 2

☆ ERICH KÄSTNER
35 Mai

☆ C.S. LEWIS
– seria „Cronicile din Narnia"
Nepotul magicianului ◆ *Șifonierul, leul și vrăjitoarea* ◆ *Calul și băiatul* ◆ *Filțul de argint* ◆ *Prințul Caspian* ◆ *Călătorie pe mare cu* Zori-de-Zi ◆ *Ultima bătălie*
Cronicile din Narnia (set)

☆ ASTRID LINDGREN
Pippi Șosețica ◆ *Pippi Șosețica se îmbarcă* ◆ *Pippi Șosețica în Mările Sudului*

☆ MADONNA
Trandafirii Englezești ◆ *Merele Domnului Peabody*

☆ BEATRICE MASINI
– seria „Pantofiorii roz"
Ce temperament! ◆ *În pași de dans*
Prieteni vechi și noi ◆ *Pe poante*

☆ A.A. MILNE
Ursulețul Winnie Puh ◆ *Cartierul Winnie Puh*

☆ MARÍA ELBA SOTILLO PANTIN
Maeba

☆ LOUIS PERGAUD
Războiul bumbilor

☆ TONY DI TERLIZZI & HOLLY BLACK
– seria „Cronicile Spiderwick"
Cartea fantastică ◆ *Ochiul magic* ◆ *În ghearele goblinilor* ◆ *Copacul de fier* ◆ *Răzbunarea lui Mulgarath*

☆ J.R.R. TOLKIEN
Roverandom ◆ *Povești neterminate* ◆ *Scrisori de la Moș Crăciun* ◆ *Stăpânul inelelor* (3 vol.)
Silmarillion ◆ *Dl. Bliss* ◆ *Hobbitul*

☆ LYNNE REID BANKS
Indianul din dulap ◆ *Indianul se întoarce* ◆ *Secretul indianului* ◆ *Misterul dulapului*

☆ LUC BESSON
Artur și minimoșii ◆ *Artur și Cetatea Interzisă* ◆ *Artur și răzbunarea lui Maltazar*

☆ R.L. STEVENSON
Răpit de tâlhari

☆ R.L. STINE
– seria „Goosebumps"
Bun venit în Casa Morților! ◆ *Nu coborâți în pivniță* ◆ *Sânge de monstru* ◆ *Zâmbește și mori* ◆ *Blestemul mumiei* ◆ *Să devenim invizibili!* ◆ *Fetița care a strigat: „Monstrul!"* ◆ *Bun venit în tabăra de coșmar!* ◆ *Noaptea păpușii* ◆ *Fantoma din vecini* ◆ *Plaja bântuită* ◆ *Răzbunarea piticilor de grădină* ◆ *O zi în Ținutul Ororilor* ◆ *Fantoma de la Teatru* ◆ *Nu mă puteți speria!* ◆ *Teribilul om de zăpadă din Pasadena*

☆ P.L. TRAVERS
Mary Poppins ◆ *Mary Poppins se întoarce* ◆ *Mary Poppins deschide ușa* ◆ *Mary Poppins în Parc* ◆ *Mary Poppins pe Aleea Cireșilor* ◆ *Mary Poppins și Casa de Alături*

☆ KAYE UMANSKY
Pongwiffy ◆ *Pongwiffy și răzbunarea Trolilor* ◆ *Pongwiffy și Vraja Anului*

Carte-jucărie

☆ MULTIPLAN
Broaște fantastice ◆ *Corpul uman* ◆ *Mumiile egiptene* ◆ *Sistemul solar*

☆ PRIETENI PUFOȘI
Lânuca ◆ *Roibu* ◆ *Ghiță* ◆ *Bălțata*

☆ GÂZUȚE CU ANTENUȚE
Nicușor Melcușor ◆ *Nuța Albinuța* ◆ *Olguța* ◆ *Omiduța* ◆ *Rița Gărgărița*

☆ ANIMĂLUȚE
Cămila Kami ◆ *Ciuș Măgărușul* ◆ *Cuțu* ◆ *Cățelușul* ◆ *Leul Lester* ◆ *Paddy Poneiul* ◆ *Poppy Purceluța* ◆ *Pisi Pisicuța* ◆ *Rățușca Maruška*

☆ ȘTIU EU CUM!
Capsa ◆ *Șiretul* ◆ *Fermoarul* ◆ *Nasturele*

☆ ARIPIOARE
Papagalul ◆ *Pinguinul* ◆ *Bufnița*

☆ CRANȚ! CE MAI POVESTE
Lucy își ascute cleștii... ◆ *Sammy, un piton de treabă...*

Povești cu lipici
Bucle-Aurii și cei trei ursuleți ◆ *Cartea junglei* ◆ *Cei trei purceluși* ◆ *Cenușăreasa* ◆ *Frumoasa-din-Pădurea-Adormită* ◆ *Jack și vrejul de fasole* ◆ *Mica sirenă* ◆ *Motanul-Încălțat* ◆ *Pinocchio* ◆ *Scufița-Roșie*

Engleza cu „lipici"
A venit vacanța! ◆ *În jurul casei*

Jocuri cu „lipici"
Animalele ◆ *La țară* ◆ *Pe plajă* ◆ *În casă*

Cărți ilustrate
Biblia ilustrată ◆ *Cartea mea de jocuri*
◆ *Dicționarul celor mici*
◆ *E.T. Extraterestrul descoperă...*
comunicațiile
planeta Pământ
plantele
sistemul solar
◆ *Lumea basmelor* (2 volume)
◆ *Marea carte a celor mici*
◆ *Mega activități*
◆ *Mega jocuri*
◆ *Nu știam că...*
poți sări mai sus pe Lună
rechinii își schimbă mereu dinții
unele vase au aripi
unii șerpi scuipă otravă
◆ *Viața cotidiană în lumea antică*
◆ *Adevărul despre...*
copii
stres
mămici
tătici

Basmele copilăriei
Aladdin și lampa fermecată ◆ *Cenușăreasa* ◆ *Cartea Junglei* ◆ *Frumoasa-din-Pădurea-Adormită* ◆ *Iepurele și broasca țestoasă* ◆ *Petrică și lupul* ◆ *Tom Degețel*

Cărți de activități
☆ LOGICO RONDO – ÎNVĂȚĂM JUCÂNDU-NE
Primăvara, vara, toamna și iarna ◆ *Copiii se joacă* ◆ *Cum ne îmbrăcăm* ◆ *La grădina zoologică* ◆ *O zi cu Ioana și Vlad*
◆ *Sărbătorile copiilor* ◆ *La circ / La circ* (set)
◆ *Privim și vorbim / Privim și vorbim* (set)
◆ *Ne distrăm și cumpărăm / Ne distrăm și cumpărăm* (set) ◆ *Jocuri de calcul* (1, 2)
◆ *Să gândim logic* ◆ *Jocuri cu numere*
◆ *Să circulăm corect* ◆ *Noi jocuri de concentrare* ◆ *Să gândim logic* ◆ *Sudoku peste 6 ani* ◆ *Sudoku peste 8 ani*

☆ FIONNA WATT
Artă și imaginație

Mega activități ◆ *Megajocuri*
◆ *Animale de companie* ◆ *Animale sălbatice*
◆ *De la A la Z* ◆ *E ușor să desenezi* ◆ *În culori*
◆ *Natura* ◆ *Oameni în mișcare*
Primii pași
◆ *Scăderea, înmulțirea, împărțirea*
◆ *Ozmo. Metodă de învățare a limbii engleze, BBC*
◆ *Micul meu dicționar englez-român*
◆ *Micul meu dicționar francez-român*

Rao junior

◆ *Călătoriile lui Gulliver*
◆ *Cocoșatul de la Notre-Dame*
◆ *Colindă de Crăciun*
◆ *Colț-Alb*
◆ *Heidi*
◆ *Huckleberry Finn*
◆ *Insula comorii*
◆ *Robin Hood*
◆ *Robinson Crusoe*
◆ *Tom Sawyer*
◆ *Pocahontas*

Rao pentru tineri

☆ BLUE BALLIETT
Pe urmele lui Vermeer
Codul Wright

☆ ANN BRASHARES
– seria „Frăția Pantalonilor Călători"
Pantalonii Călători ◆ *A doua vară a Pantalonilor Călători* ◆ *Fete în blugi* ◆ *Mereu în albastru*

☆ EOIN COLFER
– seria „Artemis Fowl"
Artemis Fowl ◆ *Incidentul din Arctica* ◆ *Codul infinitului* ◆ *Aventuri cu Opal Supranaturaliștii*

☆ JAMES FENIMORE COOPER
Ultimul mohican

☆ JIM DAVIS
Garfield ia proporții ◆ Garfield mai mare decât viața ◆ Garfield pe larg ◆ Garfield se îngrașă ◆ Garfield ia cireașa de pe tort ◆ Garfield supărare mare ◆ Garfield stă acasă ◆ Garfield păcălește cântarul ◆ Garfield își pierde picioarele

☆ NANCY FARMER
Casa scorpionului
Marea Trolilor

☆ ERIK L'HOMME
– seria „Cartea Stelelor"
Vrăjitorul Qadehar ◆ Seniorul Sha ◆ Chipul Umbrei

☆ ANTHONY HOROWITZ
– seria „Alex Rider, superspionul adolescent"
Stormbreaker ◆ Academia Point Blanc ◆ Insula rechinilor ◆ Lovitura vulturului

☆ CYNTHIA KATOHATA
Kira-Kira

☆ BRUCE LANSKY
Bătrânețe, haine grele
Bolnav de dragoste
La bine și la rău

☆ CHRISTOPHER PAOLINI
– Trilogia „Moștenirea"
Eragon ◆ Eragon II: Cartea primului născut

☆ GARTH NIX
– Trilogia „Vechiul Regat"
Sabriel

☆ MICHELLE PAVER
– seria „Cronici din Ținuturi Întunecate"
Frăția lupilor ◆ Spiritul călător ◆ Devoratorul-de-Suflete

☆ CAROLINE PITCHER
Prăjitura de la ora 11

☆ PHILIP REEVE
Larklight

☆ KATHERINE ROBERTS
– seria „Cele șapte minuni"
Prădarea Marii Piramide ◆ Întâmplări din Babilon ◆ În căutarea Templului Amazoanelor ◆ Mausoleul din Halicarnas

☆ STATON ROBIN
Napoleon și Betsy

☆ JORDAN SONNENBLICK
Tobe, fete și plăcinta periculoasă

☆ JONATHAN STROUD
– Trilogia „Bartimaeus"
Amuleta din Samarkand ◆ Ochiul Golemului

☆ KATHERINA TAIKON
Katitzi

☆ G.P. TAYLOR
Stăpânul Umbrelor

☆ MOONY WHITCHER
Fetița Celei de a Șasea Luni ◆ Nina și misterul Notei a Opta ◆ Nina și blestemul Șarpelui cu Pene ◆ Nina și ochiul secret al Atlantidei ◆ Geno și Sigiliul Negru al doamnei Crikken

☆ E.B. WHITE
Pânza lui Charlotte

CLUBUL CĂRȚII

CLUBUL CĂRȚII RAO are un nou regulament de funcționare, mai modern, mai eficient și mai adaptat nevoilor dumneavoastră, pus la dispoziția membrilor odată cu fișa de înscriere. Pentru detalii vă puteți informa din broșurile noastre sau scriindu-ne pe adresa:

CP CE-CP 23,
București;
e-mail: *club@raobooks.com*

sau accesând site-urile:
www.raobooks.com;
www.rao.ro

Tiparul executat de
Grafica Veneta S.p.A.,
Trebaseleghe (PD), Italia

Continuă aventurile tinerei și vajnicei Nihal, ultimul jumătate-elf din Lumea Pământeană, și ale prietenului ei nedespărțit, vrăjitorul Sennar. Împreună, luptă împotriva armatelor de fammini ale Tiranului, care este hotărât să cucerească Pământurile Libere și să-i supună pe toți locuitorii lor prin mijlocirea magiei negre. Acum, Nihal se confruntă cu misterul Lacrimei, o piatră care pare dotată cu puteri magice enorme, în vreme ce Sennar a plecat în căutarea Lumii Scufundate, un continent ale cărui urme s-au pierdut în negura timpurilor. Pentru a-l regăsi, Sennar este silit să se îmbarce pe o corabie de pirați și să lupte împotriva unor monștri marini.

rao
international
publishing
company

ISBN 978-973-103-919-0

9 789731 039190

www.rao.ro
www.raobooks.com